

ВСЕВОЛОД
НЕСТАЙКО

Тасиниця Віті Зайчика

ВСЕВОЛОД
НЕСТАЙКО

Пасниця Віті Зайчика

Повісті
Для середнього
шкільного віку
Художник
Анатолій Василенко

84Ук7-44
Н56

В книжку українського письменника, лауреата Республіканської літературної премії ім. Лесі Українки вошли повісті про школярів, про їх веселі пригоди, про дружбу, про виховання характерів.

Рецензент
кандидат педагогічних наук
В. С. Брюховецький

Н 4803010200—117
М206(04)—86 179.86.

© Видавництво «Веселка», 1978.
«Пригоди Грицька Половинки»,
«Синє ведмежа Гришка».
© Видавництво «Веселка», 1986,
«Дивовижні події в шостому «Б»»,
«Таємниця Віті Зайчика»,
ілюстрації

Дивовижні події в шостому „Б“

ПОВІСТЬ

РОЗДІЛ І,

*в якому йдеться про Лесика, про Жору,
а також про першу подію*

Лесик був фантазер.

Коли, наприклад, він бачив на вулиці перехожого, в якого випиналися лопатки, уява якось сама собою домальовувала на тих лопатках срібні крила, з холош незнайомця вибухав вогонь, і реактивний перехожий злітав у небо, щоб там наздогнати авіалайнер, відчинити на льоту двері й зайти в салон, перелякавши пасажирів. Починалися карколомні пригоди з погонями, бійками й таємницями.

Або коли Лесик дивився якийсь фільм фільм закінчувався, то закінчувався він для всіх, але не для нього. Фільм крутився далі в його уяві.

Те ж саме було й з книжками. Після прочитання герої продовжували жити й діяти у Лесиковій фантазії. Виникали все

нові й нові їхні походеньки. Причому сюжети різних книжок перехрещувалися. Том Соєр і Гекльберрі Фінн потрапляли у Ліліпутію, зустрічалися з капітаном Немо, з графом Монте-Крісто, разом з Гаврошем опинялися на барикадах революційного Парижа і т. д. і т. п.

Однокласники тільки очима кліпали.

Навіть піонервожатий Стьопа Чичибабін, який не дозволяв собі дивуватися, щоб не втрачати авторитету, і той хмикав: — Хм!.. От вигадує!.. Ну й Мюнхгаузен!

Жора — цілковита Лесикові протилежність.

Жора — абсолютний реаліст. Серйозний, поміркований. Недарма його прозвали Жора Комп'ютер. Він — відомий на всю школу юний технік, конструктор і винахідник. Його діючі моделі різних машин і механізмів постійно експонуються на станції юних техніків, на республіканських конкурсах і виставках. Жору торік навіть показували по телевізору.

Лесик і Жора — друзі. Живуть в одному будинку, на одній площадці. В школі сидять за однією партою.

Але Жора ставиться до Лесика з дружньою поблажливістю, як ставляться старші до молодших. Хоча, до речі, старший саме Лесик (правда, всього лише на півтора місяця). Та такий уже закон: серйозність і позитивність завжди старші за балакуність та легковажність.

Коли Лесик починає фантазувати, Жора щоразу каже із зверхньою усмішкою:

— Ну! Це несерйозно.

Хоча ніколи не перебиває і слухає до кінця з цікавістю.

Час від часу Жора «впливає» на Лесика:

— Ну, що ти, чесне слово, як маленький. У шостий клас уже ж перейшов... Зараз такий час. Епоха НТР. Комп'ютеризація суспільства... Вперше з'явився інструмент, що покращує не фізичні якості людини, а її розум, інтелект. Незабаром у кожного буде особистий мікропроцесор... А ти — як дитина. Граєшся у різні фантазії.

Лесик якось не витримав:

— До речі, Монтень сказав, що ігри дітей — зовсім не ігри. На них треба дивитися, як на найзначніше, найглибокодумніше заняття цього віку.

Жора дуже здивувався:

— А... а звідки ти знаєш... про Монтеня?

— Тато сказав, — чесно признався Лесик.

— А... хто такий Монтень?

— Точно не скажу. Якийсь француз... Чи то філософ, чи то письменник... здається... До речі, і наше знайомство з комп'ютером теж починалося, як ти пам'ятаєш, з гри. Ото як ми

грали у «ліс», добиралися до своєї хати, тікали від лісових мешканців... Не так?

— Ну, то ж зовсім інше! Що ти порівнюєш!.. То гра, так би мовити, функціональна, з науковою навчальною метою... От вибрав би ти собі щось функціональне... якесь захоплення. Як не подобається майстрування, фотографував би, марки збирав. Було б і цікаво, і корисно...

Але в Лесика з «функціональними захопленнями» нічого не виходило. Пробував він і фотографувати, і збирати марки, і грати в шахи. Та йому скоро набридало, і він кидав. Соромно признатися, але навіть малювати Лесик не дуже любив (хоча здібності в нього були безперечно — це відзначали і тато-художник, і художник-дід). Протягом місяця Лесик міг не взяти до рук ні олівця, ні пензля.

— Ну, що ж,— казав тато.— Силувати не будемо. Силою ще нікого не зробили Рафаелем. І взагалі досить на нашу сім'ю й двох художників.

Лесикові цікаво було тільки фантазувати.

Отакі це хлопці.

А тепер — про подію, з якої починаються всі подальші події нашої повісті.

Сьогодні мав приїхати дорогий гість із Москви, колишній учень їхньої школи, а нині Герой Соціалістичної Праці, академік, учений-кібернетик із світовим ім'ям Віктор Сергійович Іваницький.

Його чекали вже давно.

Академік обіцяв приїхати ще торік, але то симпозіум у Парижі, то конференція в Лондоні, то з'їзд у Софії ніяк не давали змоги викроїти день-два для відвідин рідних місць. Нарешті позавчора директор школи Лев Парамонович одержав телеграму: «П'ятницю буду».

І от...

Посеред шкільного подвір'я перед парадним шкільним входом красувалася величезна дивовижна клумба, гордість усієї школи.

То була не просто клумба. То була клумба — виставка рослин і квітів, занесених до Червоної книги УРСР. Починаючи з ранньої весни юннати школи, члени «Зеленого патруля», під керівництвом вчительки біології Зінаїди Семенівни висаджували тут і доглядали квіти. Біля кожної квітки стояла табличка з коротенькою довідкою: де росте, коли цвіте, чим цінна. І форма клумби була незвична — в центрі її громадилася штучна скеля з каміння, на якій висаджували гірські квіти,— так звана «альпійська гірка».

Ранньої весни на цій дивовижній клумбі зацвітали проліс-

ки, крокуси, сон. Потім розпускалися інші — на табличках можна було прочитати такі незвичні назви, як «калофака волзька», «астрагал», «шиверекія подільська» (біля назви цієї квітки була приписка: «релікт третинного часу») і тому подібне.

Змінюючи одна одну, ці рідкісні рослини квітували аж до глибокої осені, коли зацвітав ніжний блідо-бузковий пізньоцвіт осінній, дуже корисна лікарська рослина.

Спеціально для кожної квітки готували окремий ґрунт, який інколи привозили з того місця, де квітка росла, або, як це називалося по-науковому, з її ареалу.

З літніх канікул кожен юннат намагався привезти для «альпійської гірки» щось цікаве — чи то насіння, чи розсаду, а то й цілком дорослу рослину у вазоні. Деякі одразу ж висаджували у ґрунт, деякі так у вазонах і ставили — ті, що реагують на негоду, бояться холоду (щоб можна було негайно занести у приміщення).

Але зараз вересень, теплінь, майже літо. Наші герої ще навіть не зовсім звикли до того, що вони вже в шостому, а не в п'ятому.

І «альпійська гірка» була у самісінькому розквіті своєї неповторної краси. Особливо милував око високий кущ так званої штамбової троянди, яким вивершувалася «альпійська гірка».

І от учора вночі хтось нещадно обламав троянди, витолочив, потоптав квіти, розвалив, повивертав каміння з «альпійської гірки».

У безмовному розпачі завмерли вранці у дворі і учні, і вчителі.

Хто ще підходив, вражений незвичною гнітючою тишею, і собі тихенько зойкав, побачивши, і теж завмирав приголомшено.

Вся школа знала, що «альпійська гірка» вперше з'явилася на шкільному подвір'ї у ті далекі повоєнні часи, коли вчився тут Вітя Іваницький, майбутній академік, і що він був одним з тих, хто створював її тоді.

Лев Парамонович — високий кремезний чоловік з густими кошлатими бровами. Коли він гнівався, очі його з-під брів метали такі блискавки, що навіть найсміливіші одчайдухи-десятикласники опускали голови.

Директор ніколи багато не говорив. Він тільки дивився, і цього вистачало.

Говорила завжди завуч Фаїна Панасівна.

От і зараз...

— Ганьба! — каже вона. — Це могла зробити тільки дуже

зла й жорстока людина, яка не має ні серця, ні совісті, ні сорому... Ну як тепер Лев Парамонович дивитиметься у вічі академіку? Як?! І всі ми як дивитимемося?..

— Безсовісний шкідливий елемент! — кидає ставна волоока вчителька хімії Кира Андріївна.

— Як так можна було?! Як?! Не уявляю! — на очах вчительки української мови й літератури рудокосої красуні Маргарити Михайлівни блищать сльози.

Більше з учителів ніхто не сказав ні слова, але мовчання їхнє було красномовне.

— Той, хто це зробив, звичайно, нікчемний боягуз, — веде далі Фаїна Панасівна. — І в нього, звісно, не стане духу признатися зараз у цьому. Але ми все одно дізнаємося! Все одно!

Вона кинула погляд у бік спортмайданчика, погляд блискучий, але виразний.

Усі, як по команді, повернулися й глянули в той бік.

На спортмайданчику, біля смуги перешкод, остронь від усіх стояли троє — відома на всю школу трійця з п'ятого, тепер уже шостого «Б», — Довгий, Злюкін і Малявка.

Бувають бешкетники симпатичні, добродушні, незлостиві, витівки яких хоч і є порушенням дисципліни, але викликають швидше усмішку, ніж роздратування.

Про трійцю з шостого «Б», на жаль, так сказати було не можна.

Довгий, як ви вже здогадуєтеся з прізвиська (насправді його звуть Андрій Мережко), — здоровенний, майже двометровий акселерат із сонними очима і розпатланим чубом.

Злюкін (Казик Люкін) — середній на зріст, звичайний шестикласник, але страшенно забіякуватий, злий і мстивий.

Ну, а Малявка... Правильно! Малявка (Алик Дука) — маленький, найменший у шостому «Б». Вуха відстовбурчені, шийка худенька, кулачки маленькі. Але тими кістлявими кулачками він так боляче штурхав свою жертву, яку Довгий тримав, як у лещатах, здоровенними лапами, що де тільки сили бралися.

Всі «художества» трійці були злі й жорстокі.

Як правило, присікувався Малявка, а Довгий і Злюкін ховалися десь за рогом будинку. І як тільки той, до кого Малявка присікувався, давав йому, щоб одчепився, стусана, одразу з'являлися Малявчині друзі. «Ти що малих кривдиш?! — вигукував Злюкін. — Здоровий — так?» І...

Особливо знущалася трійця з молодших. Забирала гроші, сніданки, примушувала робити різні капості — бити вікна, вазони, псувати наочне приладдя... Але майже ніколи не вдавалося впіймати трійцю на гарячому, так хитро й підступно вони

діяли. А залякані їхні жертви боялися їх виказувати, розплачувалися самі.

І тепер трійця лише хмикала й пересмикувала плечима — чого, мовляв, дивитися, при чому тут ми, знати не знаємо.

Леся Чорнобривець і Аліна Гончарук присіли біля клумби навпочіпки й намагалися підняти, вирівняти поламані квіти, повернути їх до життя.

— Як це так?! — розпачливо шепотіла Леся. — Ім же боляче!.. Вони ж усе відчувають...

— І... і навіть пізнають того, хто їх скривдив... Я читала... — шепотіла Аліна.

— Вони ж живі... Як це можна було, — губи в Лесі тремтіли.

Леся й Аліна були юннатки, «альпійська гірка» — то їхнє дітище.

У Лесика теж тремтіли губи. Він був блідий.

Коли Лесик дивився на Лесю Чорнобривець, у грудях його починав тьохкати соловейко. Ніжно так і щемливо: «Тьох-тьох!... Тьох-тьох-тьох!...» Може, тому, що її звали Леся, а його Лесик?... А може, з іншої якоїсь причини... Хтозна, чого в людей у грудях тьохкають соловейки.

А от коли Лесик дивився на трійцю, в грудях його починали каркати ворони, хрипло, противно так, гаркаво: «Каррр!.. Каррр! Каррр!...»

Жора теж небайдуже дивився на Лесю. Але почуття його виявлялися по-іншому. В Жори холол кінчик носа — наче крижана колюча сніжинка сідала на нього.

А от коли Жора дивився на трійцю, щоки його починали горіти вогнем, наче до них притуляли розпечене залізо.

Але зараз чомусь ні ворони у Лесикових грудях не каркали, ні Жорині щоки не пекло вогнем.

Може, тому, що надто вже дикий був випадок. Не могло бути нормальних реакцій. А герої наші — хлопці дуже вразливі.

Задеренчав дзвінок на уроки. І, наче то був сигнал, що можна вже не мовчати, одразу навколо загуло й загомоніло.

Збуджено перемовляючись, розходилися і розбігались учні по класах.

Дисципліна у той день, що й казати, була не на висоті. Вчителі раз у раз втихомирювали учнів, але й самі були збуджені й нервові.

Зустріч з академіком мала початися одразу після п'ятого уроку.

Довгий стіл на сцені актового залу вже зранку був застелений червоною скатертиною, і на ньому стояли квіти й пляшки з мінеральною водою та «пепси-колою».

Агашкін, який сидів за партою біля самісінького вікна перед Лесиком і Жорою, весь час витягував шию, визирав надвір, робив «перське око» (тобто одне примружував, а друге витріщав) і збуджено хихикав.

Агашкін страшенно любив різні надзвичайні події та неприємності (певна річ, коли вони траплялися не з ним, а з кимось іншим). Якось, коли у шкільному дворі була пожежа (хтось підпалив макулатуру, і зайнялися старі поламани партії, біля яких та макулатура лежала), Агашкін так верещав від захоплення, так танцював і підстрибував, що мало сам не вгнався у вогонь.

Клас на «перське око» Агашкіна реагував по-різному. Деякі, найбільш несвідомі, й собі хихикали, пирскали в кулак. Але переважна більшість учнів дивилася осудливо.

Лесик дивився на розпашіле, як маків цвіт, Лесине личко (він сидів майже поряд з нею, їх розділяв тільки прохід між партами), і в грудях його потроху, ледь чутно вже починав витьохкувати соловейко. Жора теж дивився на Лесю через плече товариша, і кінчик його носа починав холонути...

Ах та Леся, ах та Леся-чарівниця!..

На п'ятому уроці всі вже совалися так нетерпляче, мов сиділи не за партами, а на розпеченій черені.

І раптом учитель фізики Антон Григорович (саме була фізика) кахикнув і сказав:

— Не совайтесь, сидіть спокійно. Зустрічі з академіком не буде. Після уроків підете додому.

Всі так і завмерли.

Отаке?... Що?? Чому?..

— Нічого не знаю,— мовив Антон Григорович.— Так сказав Лев Парамонович.

Але ж стривайте! Академік же приїхав. Точно! Вчора увечері прилетів літаком. Тато Агашкіна працює у Борисполі в аеропорту. І сам бачив, як Лев Парамонович його зустрічав. З квітами і з Кирою Андріївною...

Жора глянув на Лесика й часто-часто заморгав. Він, мабуть, більше за всіх чекав цієї зустрічі.

— Сумнівів нема! — сказала Аліна.— Це через «альпійську гірку»... Може, й правильно...

Леся мовчки зітхнула. Вона дивилася на Лесика. Леся знала його з першого класу. Але ніколи не бачила його таким схвилованим і незвичайним, як зараз.

«А я завжди вважала його легковажним,— думала вона.— І байдужим до квітів, до рослин. А він, бач, як переживає...»

Правда, Леся не знала, що в Лесика є сьогодні й інші при-

чини для збудження. Сьогодні день народження його мами. А цей день для Лесика незвичайний. Він дуже любить свою маму.

РОЗДІЛ II,

в якому ви знайомитеся з батьками наших героїв.

Незвичайні іменини

Лесикові батьки — люди мистецтва. Тато, Юрій Васильович, — художник. Мама, Галина Іванівна, — музикант. Концертмейстер у музичному училищі. Маму й тата Лесик любив не тому, що то мама й тато і їх треба любити, всі їх люблять. Він просто закоханий у своїх тата і маму. І є за що. Лесикові батьки справді люди незвичайні. Понад усе на світі вони люблять і шанують мистецтво. У квартирі в них немає дорогих меблів, килимів, кристалу або що. Меблі дуже простенькі. Хіба що піаніно. Але то ж мамине знаряддя праці. Зате всі стіни завішані картинами. А одну стіну у великій кімнаті займає саморобний стелаж, на якому лежать величезні альбоми, книги з мистецтва. У тата всього один новий костюм, в якому він ходить з мамою на концерти. Всі гроші тато витрачає на книжки з мистецтва. А щодня він ходить у светрі і вельветових джинсах.

Коли мама готує обід, ні радіо, ні телевізора вмикати не можна. Бо сім'я могла лишитися без обіду.

Якось у неділю Лесик необережно ввімкнув телевізор і...

Співали болгарський співак Гяуров і італійська співачка Френі.

Мама вибігла з кухні у фартушку з ножом у руках. Та як сіли вони удвох з татом на тахті, як обняв тато маму за плечі, як пригорнулася вона до його бороди щокою, то завмерли, про все на світі забувши. Для них існували в цю мить лише Віолета-Травіата, Мефістофель, Фауст, Маргарита — чарівні звуки їхніх арій і дуєтів.

Лесик давно вже чув запах горілого, але не смів нічого сказати. Він сам був зачудований прекрасним співом.

Довелося викинути на смітник дві каструлі — так вони прогоріли. А сусіди вже збиралися викликати пожежників — такий чорний дим клубочився з вікна їхньої кухні.

Але трагедії ніхто з цього не зробив. Навпаки, тато й мама дуже сміялися, і всі втрьох пішли пити каву з пиріжками у найближче кафе «Хвилинку».

Цій події був присвячений спеціальний екстрений сатиричний випуск сімейної стінгазети «Домовик».

До кожного свята: до Нового року, Першого травня, Восьмого березня, до днів народження — у них у родині випускалася сімейна стіннівка, яка називалась «Домовик». Тато вигадав і намалював дуже симпатичного веселого домовичка у береті, з кумедною борідкою, в окулярах, чимось трохи схожого на татового батька, діда Василя Денисовича. Цей домовичок завжди лукаво усміхався з довжелезної, на всю стіну газети, де були й дотепні дописи, і фотомонтажі, і карикатури.

Гості, які приходили до них на свята, цілий вечір сміялися, роздивляючись і читаючи стіннівку.

На дні народження обов'язково приїздили з села мамині батьки, дід Іван Семенович і бабуся Оксана Петрівна. Для Лесика то була особлива радість. Він дуже любив, коли збиралася уся родина до купи.

Коли Лесик і Жора підходили до будинку, з балкона сьомого поверху бабахнуло.

— О! Тато салютує! Значить, наші з села вже приїхали, — сказав Лесик.

У них на балконі стояла маленька гарматка, схожа на іграшкову, але справжня. Це був трофей, привезений дідом Василем Денисовичем після війни з Німеччини. Колись ця гарматка стояла на ганку в замку якогось фашистського барона... Спершу з неї салютував дід, а коли тато виріс, дід подарував гарматку йому, і тепер салютує тато.

Через ту гарматку в діда, а потім і в тата з кожним новим дільничним міліціонером бували непорозуміння. Але оскільки дід, а згодом і тато були членами товариства мисливців і мали право на зброю, а салютувала гарматка холостими зарядами, то міліція врешті давала спеціальний дозвіл на такі салюти під цілковиту особисту відповідальність діда або тата.

Салютував тато тільки в урочисті моменти — у свята, дні народження, приїзд дорогих гостей тощо.

— Рибочка моя! — кинулася до Лесика бабуся Оксана. — Виріс як!.. — Хоча бачила вона його десь із місяць тому. У серпні вони всією сім'єю гостювали в селі.

Дід Іван дістав із глибочезної кишені свого піджака розцяцьковану ліщинову сопілку.

— Це тобі ще один подарунок із Солов'їного гаю.

Село, де жили мамині батьки, напрочуд гарне й мальовниче. А таких соловейків, як у тамтешньому Солов'їному таю, не було, мабуть, ніде в світі. Та й саме село таке співуче, що як розспівається, бува, на свята у травневе надвечір'я, то й

соловейки в гаю замовкають, не витримуючи конкуренції.

Між іншим, цікава деталь — коли бабуса Оксана співала, вона чогось завжди чіпляла окуляри.

— Щоб видніше було співати,— жартував дід.— Без окулярів їй же пісні не видно.

На свята в їхньому селі всі вдягалися у народне вбрання.

І в народному одязі (у вишиванці, у корсетці, у запасці, з разками намиста й дукатів) та у великих сучасних окулярах баба Оксана справді виглядала досить кумедно.

Але співала вона так гарно, що нікому й на думку не спадало сміятися з неї. Недарма Лесикова мама стала концертмейстером. Не стати музикантом, народившись у тому селі, просто було неможливо.

Дід Іван любив вирізати сопілки. Тих сопілок у внука вже було десятків півтора. Але кожна з них мала свій неповторний голос. І хоч Лесик не був дуже вправним сопілкарем, але коли чогось ставало нудно, він брав якусь із сопілок, підносила до губів — і в уяві одразу виникав Солов'їний гай, село, усміхнені дід Іван і бабуса Оксана. І нудьга де й дівалася... Лесик не пам'ятає, щоб дід Іван коли-небудь сердився, лаявся, бував незадоволений. Хоч би що трапилося, він завжди жартував, усміхався, махав рукою: «Перемелеться — мука буде!»

Хлопцеві завжди радісно бачити свого діда Івана Семеновича.

А сьогодні особливо...

Мама була дуже гарна зараз. Святкова зачіска, нова сукня, а головне, той особливий натхненний вираз обличчя, який буває лише в день народження, коли ти в центрі уваги хочеш подобатися. Вона, мабуть, нещодавно прийшла з музучилища, де її вітали співробітники. На піаніно стояло кілька букетів і лежала величезна коробка цукерок.

— О! А чого ти так рано? — спитала мама.— Ти ж казав, що у вас сьогодні...

— Не відбулося! — сказав Лесик.— А ти незадоволена, що я прийшов?

— Та ти що?! — мама рвучко обняла сина, і на нього війнуло тонкими пахощами парфумів.— Це прекрасно!

На стелажах, від самісінької стелі до підлоги, розгорнувся величезний сувій святкової сімейної стінгазети.

Угорі, як завжди, усміхався «Домовик». А далі починався веселий фотомонтаж, присвячений мамі: мама за піаніно, мама на кухні, мама на балконі, мама з Лесиком, мама з татом, мама в селі — на городі, у повітці...

Були в стінгазеті й дописи, і навіть вірші:

Ой радіє, ой танцює,
Ой співає вся земля —
Наша мама-концертмейстер
День народження справля!..

Словом, це була справжня стінгазета, якій міг би позаздрити будь-який великий професійний колектив.

До речі, дописи й вірші як у сімейну стіннівку, так і в шкільну, класну писав Лесик.

Я гадаю, не треба пояснювати, ким у класі по піонерській лінії може бути той, у кого тато — професійний художник? Авжеж. Редактором стінгазети. От уже шостий рік Лесик виконував це важливе громадське доручення (спершу жовтєнятське, потім піонерське).

Хтось тричі енергійно подзвонив у двері. І за мить гучно пролунало:

— Ну! Кого я бачу? Здоров, свати!... Дай я тебе обійму, свате милий! Свахо, ручку!

І одразу квартира сповнилася галасом і сміхом.

Лесиків дід Василь Денисович був «дзвінка людина», як казала про нього Жорина мама Зоя Михайлівна. Розмовляв він голосно, а сміявся ще голосніше.

Як і Лесиків тато, він ходив у светрі, в потертих джинсах і був бородатий. Тільки борода в нього була сивіша.

Дід Василь Денисович був художник-реставратор, відновлював, реставрував старі картини, головним чином так звані фрески, настінний живопис у старих церквах, що мали історичну цінність.

І чи не тому, що він весь час підмальовував святих, він і сам був трохи схожий на них — попелястою сіро-сивою бородою, що весь час маяла у повітрі (дід був дуже рухливий), лисиною, над якою здиблювалося від потилиці павутиння сивих волосин, так що здавалося (особливо, коли дивитися проти сонця), ніби в діда над головою сяйво — німб, точнісінько як у святих на образах. То був веселий галасливий святий. Лесик його дуже любив.

Любив він і свою бабусю по татовій лінії — бабу Аню, Ганну Святославівну. Баба Аня була співачка, хористка. Спершу вона співала в опері, тоді в опереті, а потім у центральному палаці шлюбу, «шоколадному будиночку» на вулиці Карла Лібкнехта, ще коли там був хор. Тепер і того хору вже нема, і сам палац переїхав у так званий «Бермудський трикутник» біля Повітрофлотського мосту. І баба Аня давно вже не співає. Хіба що у них на іменинах.

Перецілувавши сватів, дід Василь Денисович і баба Аня

привітали іменинницю, піднесли їй квіти й подарунок, альбом якихось нот, від чого мама радісно зойкнула й заплескала в долоні, як мала дитина.

— Ой!.. Я ж уже три роки за ними ганяюся!.. Де ви дістали?..

Але дід Василь Денисович уже був біля стіннівки й басив громовито:

— Ну, безумство! Новий «Домовик»! Ха-ха!... Ну, син, ти цінна людина! Молодець! Ха-ха! Оце здорово! А це... Ха-ха!.. Ну, безумство!.. Молодець!..

У них у родині вміли говорити один одному приємні речі. Причому не фальшиво, а щиро, від душі.

Потім усі гуртом почали готувати святкову вечерю, накривати на стіл. Бо мама, звичайно, нічого не встигла; та й коли вона, бідна, могла встигнути, як і вчора, й сьогодні була в музучилищі.

Це ще добре, що її сьогодні раніше відпустили.

Так непомітно у клопотах минув час, надійшов вечір.

І от уже вимогливо задеренчав дзвоник. Прийшли гості. Сусіди. Батьки Жори Комп'ютера.

Жорині батьки були «технарі» — науковці. Тато, Геннадій Максимович, — доктор технічних наук. Мама, Зоя Михайлівна, — кандидат наук, хімік. Якщо Лесикові батьки уособлювали стиль «ретро», тобто пов'язаний з класичною спадщиною, з минулим, то Жорині були представниками, так би мовити, стилю ультрасучасного, стилю епохи НТР — науково-технічної революції.

На відміну від Лесикових, Жорині батьки були дуже організовані. Все вони робили чітко, по порядку, за зарані наміченим графіком. Прокидалися рівно о сьомій годині й всією родиною бігли на зарядку. Потім «водні процедури», тобто хлюпання під прохолодним душем. Далі сніданок, читання ранкової пошти, вихід пішки на роботу (Жора до школи) і таке інше.

Всі (в тому числі й Жора, так його привчили) звечора складали розпорядок дня на завтра — що й коли треба зробити — по годинах і навіть по хвиликах. Дома всюди в них були годинники — в усіх кімнатах, у кухні, в коридорі і навіть у ванній.

Жора носив свій графік у кишені і раз у раз зазірав у нього.

Але життя є життя, і в ньому весь час трапляються різні непередбаченості, особливо в житті хлоп'ячому. Там, гляди, якісь піонерські справи, там якусь гру розпочали, там Лесик щось вигадав, на щось підбив.

Не будеш же вбиратися лише через те, що цього нема в графіку. Смішно!

У таких випадках Жора діставав графік і вносив у нього корективи. Наприклад, «15.00 — 17.00 — конструювання моделі» закреслювалось і натомість писалося: «15.00 — 17.00 — Лесик».

Але все-таки основним законом життя був графік. І треба чесно визнати, що Жора встигав зробити за день утричі більше, ніж Лесик.

Вдома у них було все найкрасивіше, наймодніше. Нові меблі, нові модні шпалери, нова закордонна побутова техніка. Піаніно в них не було, але були такі системи «Грюндіг», такі магнітофони «Соні», що аж подих перехоплювало. І музика з тих систем линула найсучасніша. Не якісь там «Фауст» чи «Травіата», а поп-музика і естрадні співаки екстракласу на зразок Хуліо Іглесіаса абощо.

І, віддаючи належне часові, вся Жорина родина займалася спортом. Тато грав у теніс, ходив з членами-кореспондентами на академічний корт. Мама захоплювалася аеробікою, вистанцювала фізичні вправи під музику. А Жора ходив у басейн на підводне плавання.

Чесно кажучи, цьому захопленню Жориної родини Лесик відверто заздрив. Лесикові так хотілося б, щоб і вони зранку бігали усією родиною на зарядку, у неділю вирушали на велосипедах на прогулянку за місто, ходили на стадіон... Але привчити батьків до цього йому не вдалося. Хоч він і робив спроби.

Батько Лесика прокидався вдосвіта і, щось нашвидку перекусивши, одразу біг у майстерню. Найкраще йому працювалося рано-вранці. Він був «жайворонком». Батька Лесик зранку майже ніколи й не бачив. Коли він прокидався, батько давно вже був у майстерні. А мама зранку бігла на базар та в магазини, щоб встигнути щось приготувати, бо треба ж було в музучилище. Одне слово, на сімейний спорт у батьків часу не вистачало.

Жора пробував залучити Лесика до своєї сімейної команди, але з цього нічого не вийшло. Лесик відчував себе там чужим, і робити вправи під «вольові» вигуки Жориного тата йому було чогось невесело. Взагалі у кожної родини свій стиль.

От і зараз...

— А де Жора? — вигукнула Лесикова мама, перецілувавшись з сусідами.

— Як — де? Дома. Уроки вчить, — одвела очі Зоя Михайлівна.

— Отакої! — сплеснула мама руками. — Завтра дня не буде, чи що? Завтра ж неділя!

— Нічого. Хай посидить. Дітей не заведено брати на дорослі іменини, — професорським тоном сказав Геннадій Максимович.

— Це у вас не заведено. А в нас заведено. Ану, синку! — мама обернулася до Лесика.

— Єсть! — Лесик вискочив на площадку.

Жора стояв у передпокої біля дверей і одчинив у ту ж мить, як тільки Лесик доторкнувся до кнопки дзвінка. Він був червоний і розгублений.

Що вам розказувати?

Ви, мабуть, самі добре знаєте, як буває, коли йдуть до сусідів на іменини, а вас не беруть. Препогане, препротивне почуття.

Але, мабуть, кожен на Жориному місці спершу б сказав:

— Та ти що... Це несерйозно! Та не хочу... Дякую... Я дома посиджу... У мене книжка цікава...

Проте Лесик усі оті витребеньки чудово знав і слухати не став. Він просто гупнув Жору кулаком по спині й підштовхнув на площадку:

— Ану давай! Швидше!

— Стривай! Я хоч двері замкну, а то... — тільки й сказав Жора.

— О! Правильно! Привіт, Жора! — весело загукав, перекикуючи гамір у кімнаті, дід Василь Денисович.

— Правильно! — луною відгукнувся з іншого кінця кімнати дід Іван Семенович. — Як же без Жори? Не можна без Жори!

Хоч було вже й нікуди червоніти, Жора примудрився почервоніти ще більше.

Як мало треба людині... Лише доброзичлива увага й більше нічого.

І тут несподівано почервонів Лесик. Причина для цього була. Лесик ненароком глянув на кришку піаніно й побачив: на вкритій пилом кришці пальцем було виведено: «Лесик — ледар!» Лесик зиркнув на тата. Тато усміхнувся. Лесик озирнувся навколо — ніхто ще не помітив. І він прожогом кинувся на кухню, схопив ганчірку і, ховаючи її за спиною, швидко повернувся до піаніно. Стоячи до піаніно спиною і потроху посуваючись, він витер кришку. Потім зиркнув на тата й підморгнув. Тато усміхнувся й змовницьки підморгнув теж. То був Лесиків обов'язок — стежити за чистотою і витирати пил. А сьогодні він закрутився й забув. Були для цього причини, щоб забути...

— Жоро! Перед тим як сідати за стіл, помий руки,— сказала Зоя Михайлівна.— А то за все берешся, а потім...

І от уже всі за столом, уже дзвенять об тарілки ножі й виделки... «Геннадію Максимовичу, візьміть оселедчика!», «Зое Михайлівно, салатик у вас покласти?», «Жоро, клади собі шпроти, не соромся, я ж знаю, ти любиш...», «Беріть, беріть, дорогі, все, що на вас дивиться...»

Мушу вам сказати, що в Лесиковій родині навіть на свята спиртних напоїв майже не пили. Дід і тато (не кажучи вже про бабусю й маму) не пили зовсім. А для гостей виставлялася пляшка шампанського, яку гості, дивлячись на непитущих господарів, майже ніколи до кінця не допивали. Та якось і не пилося те шампанське в атмосфері, яка панувала за столом. За столом смакували різними саморобними безалкогольними напоями — квасами, сидрами та морсами, готувати які Лесикова мама була просто-таки майстриня. Проте за традицією весь час виголошували тости.

І от уже підвівся дід Василь Денисович і громовим своїм голосом почав:

— Дорогі товариші! Родичі, близькі й знайомі! Не будемо, безумство, багато говорити... За здоров'я моєї любної невістки, коханої дружини мого сина, рідної матері мого внука, єдиної донечки моїх сватів, чарівної жінки й талановитої піаністки, цінної людини, незрівнянної Галочки!.. Хай буде здорова й щаслива! Хай завжди радує, безумство, всіх, хто її любить, тобто нас з вами, своєю неповторною усмішкою...

На всіх святах, на всіх сімейних урочистостях, на всіх гостинах та іменинах завжди командує (або «тамадує», як кажуть дорослі) дід Василь Денисович.

Мама-іменинниця, як і кожна порядна іменинниця-господиня, до столу якщо присіла на хвилинку, то й добре. Все навколо столу бігає, те приносить, те прибирає і раз у раз припрошує:

— Їжте, дорогі гості, їжте, будь ласочка. Хоч і нашвидкоруч, але все свіженьке...

— Все натуральне. Ніякої хімії,— докидає тато.

Сусідка Зоя Михайлівна, кандидат хімічних наук, удає, що образилась:

— Даремно ви, даремно, Юрію Васильовичу, знову на хімію нападаєте.

— Та що ви, що ви, Зое Михайлівно, хто ж нападає! — прикладає тато руку до серця.

— І все-таки в Америці, кажуть, червиві яблука коштують дорожче за нечервиві,— похитав головою дід Василь Дени-

сович.— Бо, значить, не обприскувані тими гербіцидами-пестицидами та іншою бекою.

— Любий Василю Денисовичу,— із зверхньою лагідністю (так, як говорять дорослі з дітьми) сказала Зоя Михайлівна,— не було б наших пестицидів, не їли б ми з вами зараз оте все, що стоїть на цьому розкішному столі. Замість нас поїли б усе довгоносики, колорадські жуки та інша різна бека, як ви кажете.

Почалася одвічна суперечка «фізиків» і «ліриків». Вона виникала майже завжди, коли збиралися отак за столом їхні батьки.

— Не знаю, не знаю,— розвів руками Юрій Васильович.— Не було колись хімії, а люди жили і щось їли і розуміли прекрасне... І створювали шедеври, яких ми з нашим прогресом перевершити не в змозі...

— Ну то давайте ламаємо всі машини, зупинимо прогрес і повернемося в печери,— іронічно усміхнувся Геннадій Максимович.

— Я б не заперечував,— простодушно усміхнувся Лесиків тато.

— А що б ви там, дорогий, робили? — співчутливо спитала Зоя Михайлівна.— До речі, фарби, якими ви малюєте,— це теж хімія.

— Робив би, дорога, наскельні малюнки. Як наші доісторичні предки, безіменні художники.

— А... а на чому б грала наша чарівна іменинниця? — вигукнув Геннадій Максимович.— Фортепіано, рояль, дорогі мої,— це витвір прогресу, інженерної думки.

Тут «тамада» Василь Денисович дискусію перервав, бо виголосив тост за маму іменинниці, дорогу сваху, чарівну жінку, героїню-трудівницю, господарку колгоспних ланів, вічно молоду й прекрасну Оксану Петрівну, тобто бабу Оксану.

Знову забрязкали ножі й виделки. І на якийсь час запанувала тиша. Але то було недовго.

Невтомний дід Василь Денисович підхопився й замахав руками:

— Товариші! Громадяни! Чому мовчимо?.. Що за атмосфера? Безумство! Де сміх і пошвавлення в залі? Що таке? Люди! Ви ж не в кафе самообслуговування в обідню перерву. Ви ж на іменинах. Свате! Запальний Іване! Де твій вогонь? Не бачу вогню!

— Не треба йому вогню. Досить з нього. Позавчора мало не згорів зовсім,— сказала баба Оксана.

— Що?! — Всі з цікавістю подивилися на неї і на діда Івана Семеновича.

— Та пожежу гасив. Зовсім цілий, майже, сказать, новий костюм геть увесь попалив к бісовій матері! — Баба Оксана штурхонула діда Івана кулаком у плече. — На ганчір'я довелось пошматувати.

— Тю! То чого ж ви мовчите? — радісно вигукнув Василь Денисович. — Негайно розкажуйте! Розкажуйте нехайно!

— Та що там розкажувать? . Нема чого розкажувать, — зашарівся, як хлопчик, Іван Семенович.

— Та не ламайся! Розкажуй! — знову штурхонула його кулаком у плече баба Оксана.

— Та ну... — опустив очі дід. — Ну... йду я, значить, додому з поля... повз Солов'їний же якраз гай...

Дід подивився на Лесика і тицьнув вказівним пальцем у його бік, наче звертався тільки до нього. Тепер уже зашарівся Лесик — від задоволення: у такій шановній компанії дід виділив саме його.

— Так-от, — вів далі Іван Семенович. — Іду я, значить, аж бачу: куриться щось над гаєм. Причому здорово куриться, дим аж валує, на звичайне вогнище не схоже. А ще зранку бачив, як «Жигуль» з гаю вирулював. У нас часто в Солов'їному «жигулянти» з міста палатки ставлять, ночують. Лесик знає... — (Лесик ще більше почервонів від задоволення). — І одразу мені в серце — коль! «Ой леле! Це ж, мабуть, катові діти вогнище не загасили як слід!» А вже два тижні дощу ні краплі, все аж дзвенить — суш така... Кинувся я... ну і... Ще б трохи, якихось півгодини, — кепські були б справи... Саме вчасно нагодився...

Лесикові вже уявляється: горить-палає Солов'їний гай, одчайдушно бореться з вогнем дід Іван... Аж тут підрулює червоний «Жигуль», вискакують з нього здоровенні, з бандитськими пиками «жигулянти» (це вони спеціально підпалили гай, бо агенти ворожої держави), кидаються на діда, але могутній дід однією рукою...

— Ну, свате, так ви ж цінний чоловік! Медаль вам треба! Ви що!

— Та яку там медаль... — махнула рукою баба Оксана. — А на що її вішати? Піджаком, бачите, вогонь збивав. Самі петельки лишилися...

— А взагалі цього року стільки в нашому районі випадків, — Іван Семенович похитав головою. — У жнива в сусідньому колгоспі хліб зайнявся. Ледве загасили. Там клуня згоріла, там, кажуть, вагончик механізаторів.

— Скільки той вогонь біди робить, — закивала Зоя Михай-

лівна.— А в хімічній промисловості то взагалі... Варто одній іскринці десь проскочити і...

— Знав би Прометей, що люди так погано дотримуватимуться правил протипожежної безпеки, ніколи б, мабуть, не крав у богів той вогонь,— усміхнувся Лесиків тато.— До речі, він не лише вогонь викрав, а ще й навчив людей різним ремеслам. Отже, і за прогрес, за хімію-фізику вашу він теж відповідальний, Прометей...

— Ой! Слухайте, люди! — ляснув себе по лобі Василь Денисович.— Я ж, безумство, хотів розказати. Я ж з такою цінною людиною недавно познайомився! Прометей Гаврилович! Уявляєте? До речі, хлопці його добре знають. Це завгосп з їхньої школи. Про-ме-тей!... Справжнє ім'я! Ну!..

— Ну й що? — знизав плечима Геннадій Максимович.— Яких тільки імен не буває. Я, наприклад, зустрічався з однією Табшмітаркою Семенівною, Табшмітарка, Абревіатура — Табір Шмідта в Арктиці. У двадцяті — тридцяті роки було модно називати дітей не зовсім звичайно, такий був час...

— Так. Йому десь років під шістдесят,— кивнув Василь Денисович.

— До речі, мушу вам сказати...— почала Зоя Михайлівна.

РОЗДІЛ III,

в якому ви знайомитеся з Прометеєм Гавриловичем

Прометей Гаврилович з'явився в школі майже перед самісіньким кінцем минулого навчального року — у четвертій чверті.

Поява його була викликана абсолютною історичною необхідністю.

Колишній шкільний завгосп Федір Іванович, або просто Федя, як його називали у школі всі, навіть учні молодших класів, несподівано подав заяву і буквально у двадцять чотири години зірвався з місця і гайнув на Далеку Північ. Лев Парамонович хоча й здивувався, але затримувати його не став.

Федір Іванович (або просто Федя) був молодий, з вигляду майже десятикласник, невисокий, з настовбурченим кучерявим чубом. Мабуть, щоб здаватися вищим, він ходив підстрибом, і чуб при кожному кроці весь час кумедно підскакував. Ніхто в школі всерйоз до Феді не ставився. Бо хоч людина він був, може, й непогана, але завгосп вельми кепський. Лампочки майже ніде не горіли, двері не зачинялися, вікна були

повибивані, паркет випинався з підлоги й випадав, сходиці пошерблені... А учні — народ такий: на дверях катаються, паркетини підфутболюють. І Федя тільки те й робив, що бігав підстрибом по коридорах і кричав на учнів. Та справи од цього не покращувалися...

Новий завгосп Прометей Гаврилович протягом двох тижнів тихо й непомітно, без галасу й метушні весь цей аварійний стан ліквідував. Лампочки всюди горіли, вимикачі працювали, вікна були засклені, сходиці відремонтовані, паркет так блищав, хоч дивися в нього замість дзеркала... І якщо раніше двері в класах та кабінетах не зачинялися і раз у раз щось зникало й губилося, то тепер у двері всіх кабінетів і класів були врізані замки. І з учнями в Прометея Гавриловича стосунки одразу зав'язалися дружні й щирі.

Всіх, звичайно, зацікавило, чого в нього таке ім'я.

І Прометей Гаврилович пояснив:

— Тато мій був робітником-сталеваром, а до того ще й аматором самодіяльного робітничого театру. Романтичний чоловік. Мрійник. І улюбленим його героєм був грецький міфічний титан-богорець Прометей, той, що не боявся самого Зевса Громовержця, не кажучи вже про інших богів-олімпійців... А час тоді був знаєте який... Початок двадцятих років. «Вперед, народе, йди, бери гармати, революційно стріляй завзято...» От мене тато й назвав Прометеєм... І я на нього не ображаюсь.

І все-таки Прометей Гаврилович був людиною досить загадковою. Крім відомостей, наведених вище, ніхто про нього нічого не знав. Де він жив раніше, чим займався до того, як прийшов у їхню школу, чи є в нього сім'я, діти (а то й онуки — з огляду на вік)?

Коли його запитували, він жартував:

— Ну чим міг займатися Прометей? Га? Боровся з богами, викрадав для людей вогонь, за що був покараний Зевсом. А де жив? На Кавказі, звичайно. Був прикутий до скелі. Пам'ятаєте: «Споконвіку Прометея там орел карає...» Прилітав щодня орел, клював печінку, аж поки Геракл його не стрельнув... Після того в мене хворий лівер, тобто печінка. Можу показати довідку від лікаря. Дітей, онуків нема, парубкую. Хто ж за хворого, «печіночника» вийде заміж?

Але хворим Прометей Гаврилович якраз і не виглядав. Статури він був кремезної, міцної, хоч і не дуже високий на зріст. І фізичну силу мав просто надзвичайну.

Лесик сам бачив, як він довів це.

Привезли в школу нову вогнетривку шафу-сейф. Троє вантажників кректали-кректали, не могли зрушити її з місця.

Прометей Гаврилович підійшов, підважив, плечем натиснув — і вантажники лише роти пороззявляли.

І сміливості завгосп був неабиякої.

Перед самісінькими іспитами стався такий випадок.

У вчительки української мови й літератури Маргарити Михайлівни відбулася гостра конфліктна розмова з трійцею. Вона сказала, що, коли вони не виправлять своїх оцінок, вона їх до екзамену не допустить.

Тоді Злюкін виліз через розчинене вікно (це було на третьому поверсі), став на карнизі між вікнами й заявив, що стояти-ме доти, поки Маргарита Михайлівна не змінить свого рішення. Маргарита Михайлівна страшенно перелякалася, не знала, що робити.

Злюкін тим часом сам страшенно перелякався. І заціпенів, стоячи на карнизі. Він уже ладен був повернутися в клас, але не міг цього зробити: від страху втратив здатність рухатися. Зопалу він одійшов далеко од вікна, і тепер, щоб допомогти йому, хтось мусив пройти до нього по карнизу. Маргарита Михайлівна і сама боялася, і не пускала нікого. Хтось радив викликати пожежників, але в будь-яку мить Злюкін міг втратити рівновагу і... І тут у класі з'явився Прометей Гаврилович. Він, виявляється, був на шкільному подвір'ї і побачив це знизу.

Завгосп мовчки спокійно виліз у вікно, пройшов по карнизу, обхопив Злюкіна своєю могутньою рукою і, притискаючи його до стіни, повільно-повільно потяг за собою.

Коли вони скочили з підвіконня, Прометей Гаврилович підвів Злюкіна до дошки, повернув обличчям до класу і тихо сказав:

— А тепер подивися всім у вічі...

І, може, вперше клас побачив у розгублених, переляканих, повних сліз очах Злюкіна щось людське.

Довго дивитися в очі однокласникам Злюкін не зміг. Він опустил голову і тремтячим голосом мовив:

— Я більше... не буду...

Федя, звичайно, дав би Злюкіну ще й потиличника. Прометей Гаврилович цього не зробив. Але Злюкіну краще був би потиличник...

Уперше в житті Злюкін змушений був вибачатися, та ще й перед усім класом.

Цей випадок зробив Прометея Гавриловича в школі прямо-таки легендарною особою. А двометровий Філя Мілановський з дев'ятого «Б», найбільший у школі спеціаліст з НЛО (нерозпізнаних літаючих об'єктів) висловив припущення, що шкільний завгосп не хто інший, як інопланетянин.

Так чи інак Прометей Гавриловича в школі полюбили всі.
— От якби всі вчителі були такі, як він... — зітхали деякі учні.

Лише Злюкін, замість того щоб картати себе за дурість і дякувати завгоспові за порятунок, незлюбив Прометей Гавриловича після того випадку. Завгосп його, бачте, зганьбив перед усім класом. А що ж тебе цілувати за те, що примусив усіх так хвилюватися і мало не вбився через свої вибрики? Але Злюкін тому й був Злюкін, що нічого цього не розумів і розуміти не хотів.

Усе те відбувалося наприкінці минулого навчального року.

А на початку цього року хтось (невідомий поки що «хтось», бо піймати його не могли) почав робити хитру й підступну шкоду. У кабінетах були замки, які старі люди називають «французькими», — з маленькими пласкими «автомобільними» ключиками, що вставлялися у вузьку шпаринку. У класах замки були звичайні, з великими ключами, тому в круглу шпарку навіть можна було зазирати до класу. Так-от невідомий «хтось» у замки кабінетів заганяв уламок сірника, а в замки класів копійку. І ключі в замки неможливо було вставити, кабінет або клас не можна було відчинити. І уроки зривалися, на радість ледарям і порушникам дисципліни.

Прометей Гаврилович дуже переживав, хоча й умів досить швидко відчиняти замки викруткою. Не чергувати ж йому з викруткою весь час біля класів. У шкільного завгоспа і без того справ чимало.

— Просто Еврісфей якийсь попорався! — сказав одного дня Прометей Гаврилович, черговий раз відчиняючи викруткою двері.

— А... а хто такий Еврісфей? — спитав Агашкін (завгосп одчиняв двері саме їхнього класу).

— Та цар один поганий, — усміхнувся Прометей Гаврилович, — той, що весь час наказував Гераклу робити різні подвиги.

Агашкін подивився на Лесика, той на Жору, Жора на Леся, Леся на Аліну — ніхто з них про Еврісфея ще нічого не знав.

Прометей Гаврилович похитав головою і сказав:

— А треба, треба було б уже й знати...

На великій перерві у шкільній бібліотеці вишнурувалася черга. Усі примірники «Міфів Давньої Греції», які тільки були в бібліотеці, розібралися в одну хвилину.

І почалося в їхньому класі (та й не тільки в їхньому) захоплення грецькими міфами. З легкої руки Агашкіна вчителі були переіменовані на міфологічний лад.

Директор школи Лев Парамонович став, звичайно, Зевсом Парамоновичем. Ким же він міг бути, як не верховним богом-громовержцем. До речі, воно йому було й до лиця. Характер у нього був, як уже казано, крутий.

Ставна волоока вчителька хімії Кира Андріївна стала Герою Андріївною. Гера, за міфологією,— це цариця богів, дружина Зевса. Хоча, звичайно, Кира Андріївна дружиною Льва Парамоновича не була.

Завуч, вчителька математики Фаїна Панасівна, стала Афіною Панасівною — богинею неба, повелителькою хмар і блискавок, богинею родючості, покровителькою мирної праці. Щодо праці, хмар і блискавок усе було точно. Фаїна Панасівна без кінця говорила, що головне в житті праця, що треба працювати, працювати і ще раз працювати. А оскільки працювати хотіли не всі, то й хмар і блискавок вистачало.

Красуня вчителька української мови та літератури Маргарита Михайлівна стала, звичайно, Афродітою Михайлівною.

Вчителька біології Зінаїда Семенівна стала Артемідією Семенівною. Тут було абсолютне попадання — і тварин, і звірів, і дерева, й рослини вона любила до безтями. І була неодружена, точнісінько як богиня-діва Артеміда.

Старенька, найстарша серед учителів, кругленька, завжди усміхнена вчителька географії Пелагея Петрівна стала Гея Петрівна. Гея (грецькою — Земля), за міфологією, була однією з найперших богинь, яка виділилася з первісного хаосу, прародителька багатьох богів, а також людей.

Учитель фізики Антон Григорович став Аполлоном Григоровичем. Хоча багато хто з цим і не погоджувався. Бог Аполлон був красень (у Антона ж Григоровича під носом красувалась бурулька, а на голові блищала лисина). Однак переважна більшість десятикласниць вважали його симпатичним. А, як казала Аліна Гончарук, для чоловіка «симпатичний» важить більше, ніж «красивий».

Викладач іноземних мов Борис Тарасович став Гермесом Тарасовичем. Хоч тут була деяка натяжка. Гермес був у греків покровителем купців, богом торгівлі й прибутку, а також гімнастичних змагань. Тут більше б підійшла буфетниця тьотя Клава або вчителька фізкультури Світлана Сидорівна. Але ні буфетниця, ні Світлана Сидорівна Гермесом бути не могли.

Викладання ж іноземних мов наближало Гермеса Тарасовича до правди характеру, оскільки Гермес був ще й вісником у богів. А що таке мова? Засіб спілкування. Отже, мова для вісника — найнеобхідніша.

Керівник початкової військової підготовки Андрій Степанович став Ареєм Степановичем, бо, як відомо, бог війни Арей саме і був серед грецьких богів «військкерівником».

Ну, а Орест Іванович, викладач праці, звісно, ніким іншим стати не міг — тільки Гефестом Івановичем. Бо Гефест, бог вогню й ковальства, був серед богів найбільшим трудягою. Правда, дівчатка, особливо десятикласниці, спершу категорично заперечували це. Справа в тому, що Гефест, згідно з міфологією, був кульгавий і дуже некрасивий. Тимчасом як Орест Іванович був хоч і не молодий, але стрункий і гарний. Майже всі старшокласниці були таємно закохані в Ореста Івановича. І трудове виховання серед дівчат ніде не було на такій висоті, як у їхній школі. Хоча уроки праці Орест Іванович вів не в дівчат, а в хлопців.

Але згодом дівчатка змирилися, особливо після того, як Аліна Гончарук сказала, що чоловіки однак у красі нічого не тямлять, а міфи писалися напевне чоловіками, і хтозна, може, саме отой Гефест насправді був і «нічого собі»...

Учительську всі тепер називали Олімпом.

РОЗДІЛ IV

*в якому Зоя Михайлівна говорить нарешті те,
що не договорила у розділі другому.
Прометей Гаврилович стає ще загадковішим*

— До речі, мушу вам сказати, — повторила Зоя Михайлівна, — що я теж зустрічалася з Прометеем Гавриловичем. І за обставин досить-таки цікавих... — Вона повернулася до чоловіка. — Я тобі, Гено, розповідала... Пам'ятаєш?

Геннадій Максимович мовчки кивнув.

— Розумієте, наш інститут на одному підприємстві впроваджує у виробництво новий препарат... Це не в Києві, на периферії... І от я приїхала якось, сиджу в кабінеті директора, раптом входить секретарка з великим поліетиленовим пакетом. «Це, — каже, — вам. Написано: «Терміново, у власні руки». І дає директорові. Директор знизав плечима, розгортає... Не за столом будé сказано... Повний поліетиленовий пакет дохлої риби. І зверху записка: «За що ви нас убили?!» «Хуліганство! Хто це приніс?!» — закричав директор. «Не знаю, — каже секретарка. — Передали через вахтера. Але, по-моєму, це той самий... Прометей». І розказують мені, що кілька разів приходив до них оцей самий Прометей Гаврилович, вимагав не отруювати місцевої річки. Ну, а ви самі ро-

зумієте, хімічне підприємство. Хоч і є очисні споруди, але давні, вимагають реконструкції. А реконструкція — річ не дешева, і до того ж на якийсь час треба зупиняти виробництво. А це, самі розумієте... не просто. Але й одчепитися від того Прометея Гавриловича виявилось не просто. Я була там тиждень, і весь тиждень він щодня дзвонив по телефону, приходив, сидів у приймальні. Директор аж тіпатися почав. Я вирішила з ним поговорити. І ви знаєте, він справив на мене дуже гарне враження. Такий зовні приємний. Не дуже правильні риси обличчя, але... Сивуватий, із зализинами, і очі такі голубі-голубі... як незабудки... І руки... великі такі, могутні, красиві чоловічі руки.

— Ну, ти так описуєш,— усміхнувся Геннадій Максимович.— Я ревную!

— Та ні... просто я... об'єктивно! Ми з ним так добре поговорили. Він, знаєте, по-моєму, з тих дивакуватих правдолюбців, які все життя борються з якимось злом і в тій боротьбі забувають про себе, про свої інтереси, нічого в житті особливого не досягають, але без них життя було б не таким цікавим і людство втратило б значний процент своєї людяності.

— От-от! Правильно, безумство, ви сказали! Цінний чоловік! — змахнув рукою Василь Денисович.— І очі в нього хороші. Я через ті його очі з ним і познайомився, між іншим. Треба було мені реставрувати лик севастьянського мученика Северіана. А очей на іконі ну зовсім не було видно. А ви знаєте, які мусять бути очі у святого мученика... Особливі... Придивлявся я, придивлявся, шукав, шукав. І от якось стою у черзі за молоком. Дивлюсь — о, саме те, що мені треба! Ну, ми, художники, безумство, коли нам потрібна натура, не соромимося. Підійшов я до нього, заговорив, запросив до себе в майстерню. Дуже він мені припав до серця. Цінний чоловік! Чиста душа! Жаль, що таких не дуже багато... Якщо вірити моєму знайомому ченцеві Феодосію (теж, безумство, цінний чоловік! Хитрий, як змії!). Так-от, якщо вірити Феодосію, поганих людей більше, ніж добрих, тому, що в раю не мусить бути тісно. А в пеклі навпаки — чим тісніше, тим краще. Бо зручностей і вигод у пеклі бути повинно. На те ж воно, безумство, й пекло.

— Та досить тобі про те пекло! — вигукнула баба Аня.— От завівся!

— Зоє Михайлівно,— спитала Лесикова мама,— а як же закінчилося з тим підприємством? Бо в нашій Голубеньці теж стільки колись було риби, а тепер...

— Та ви знаєте, добив-таки Прометей Гаврилович того директора. Ще, правда, реконструкції не почали, але рішення

вже є. І це ж він усю відпустку (у родичів якихось там гостював) перевів на те, щоб змагатися з директором підприємства. А взагалі мені його шкода. Якийсь він неприкаяний. По-моєму, в нього якась сімейна трагедія. Він живе один, дружини в нього нема...

— І це — трагедія?! — вигукнув Василь Денисович. — Це, по-моєму, прекрасно! Ой, Аню! Ти що! В тебе такі нігті...

— А ти не кажи, чого не слід... — не дивлячись на нього, наче то й не вона щипала, спокійно сказала баба Аня.

— От, язик мій — ворог мій.

— То не язик, то — голова.

— Хлопці! — Лесиків тато глянув на годинник. — Зараз, по-моєму, починається по телевізору щось варте уваги. Ви, здається, вже добре перекусили.

— А солодке я вам дам з собою, — підхопила Лесикова мама. — Ви там собі дивіться телевізор і насолоджуйтесь.

Лесик і Жора презирнулися. Ох, ті дорослі! Розуміють, що трошечки починають втрачати самоконтроль і можуть сказати за столом щось не те, що вимагає педагогіка, і...

Ну й гаразд!

Як то кажуть, не дуже й хотілося.

— Гайда, Лесіку, до нас! — швидко підхопився Жора.

— Гайда, Жоро! — повільно підвівся той, виразно позирючи на тата. Звичайно, йому не хотілося, але... він ніколи не сперечався з батьками. Що вони сказали — закон!

Мама напакувала таку тацю солодкого, що можна було пригостити півкласу.

У Лесикових батьків телевізор був чорно-білий, у Жориних — кольоровий.

Та Лесик сказав:

— Не треба телевізора. Чогось не хочеться. Давай краще музику.

Вони сиділи за низеньким журнальним столиком, що був заставлений солодощами, пили з високих кришталевих бокалів «пепси-колу» і слухали, як з тьмяно-сріблястої «системи», на якій миготіли, то зменшуючись, то збільшуючись у кількості, маленькі цяточки-вогники, линула тягуча щемлива мелодія, якесь аргентинське танго...

Хлопці сиділи й мовчали.

Скажу вам одверто, щось хлопці сьогодні не такі, як завжди. Якись вони надто вже серйозні й зосереджені. А втім, настрій — річ загадкова. Сьогодні ти веселий, смієшся, радієш, а завтра хтозна-чому раптом посумнів, замислився...

Одне слово, хлопці сиділи й мовчали.

Та от очі в Лесика стали якісь затуманені. Так буває зав-

жди, коли на нього «находить»,— тобто коли розбурхана уява переносить його у фантастичний вигаданий світ, що стає для нього живим і реальним...

— Ти знаєш,— раптом сказав Лесик, і очі його звузилися.— А що, як він... справжній?

— Хто? — не розуміючи, спитав Жора.

— Хто-хто... Прометей!

— Що значить — справжній?

— А оте, що справжній... той, що викрав вогонь і якого прикували до скелі.

— Припини! — суворо сказав Жора.— Не починай! Ну тебе з твоїми фантазіями. Це несерйозно.

— Припинити найлегше...— Лесик зітхнув.— Ну, ти дивись... Загадковий він? Загадковий. Печінка в нього хвора? Хвора. Казав він, що жив на Кавказі? Казав. А який сильний! А який хоробрий! І, знаєш, він одного разу мив у туалеті руки, закахав високо рукава, і я помітив у нього на обох руках нижче ліктів шрами.

— Ну й що?

— А те, що це від ланцюгів, якими він був прикутий до скелі. За те, що викрав у богів вогонь.

— Лесик! — скривився Жора.— Ну що ти, чесне слово! То ж легенда. Міф. Які боги? Який титан? Ну, це ж несерйозно!

— Не треба так примітивно, так спрощено мислити. У кожній легенді, у кожній казці, у кожному міфі є доля правди. Це відомо. Навіть учені, я читав, доводять, що Ісус Христос то була реальна людина. Потім люди зробили з нього бога. А наш Прометей Гаврилович... от казав же Філя Мілановський, що, може, він інопланетянин? Може, й справді... Прилетів, коли ще люди вогню не мали, всьому людей понаучував, дав вогонь. А потім якийсь людський царьок, боячись його суперництва, наказав прикувати його до скелі... А згодом люди створили міф, легенду...

— Взагалі-то про так званий палеоконтакт, тобто контакт первісних людей з космічними пришельцями, існують міфи у догонів — африканського народу, що живе на території Малі. Я недавно читав у якомусь журналі. Чи то «Знання — сила», чи «Техніка — молодежи».

— О! — вигукнув Лесик.— Бачиш!

— То коли ж це тоді, виходить, було? Що ж він — безсмертний, чи що?

— Ну, не безсмертний, мабуть, а просто... просто довгожитель... Хіба ти знаєш, скільки там, на їхній планеті, живуть? Може, тому він і нежонатий, самотній. Просто не може одружитися із землею жінкою... До речі, є навіть така науко-

ва гіпотеза, що людей понаучували інопланетні пришельці...

— Ой! Ти такий розумний, що мені аж страшно,— спробував пожартувати Жора. Але жарт на Лесика не вплинув. Лесика зупинити вже було неможливо.

Не будемо докладно переказувати всі Лесикові думки, які він висловив Жорі Комп'ютеру, а краще переповімо вам його сон, що приснився тієї ночі. Бо всі оті фантазії відбилися у сні. Правда, переповідаючи свій сон, Лесик іще, мабуть, і дофантазовував щось на ходу, бо сни рідко бувають такі довгі й послідовні. Але це вже на його совісті.

РОЗДІЛ V,

в якому Лесик розповідає свій сон чи фантазію.

Незвичайна педрада. Вирок.

Неймовірні пригоди Лесика і Жори

Отже...

Ідемо ми, Жоро, з тобою по темній-темній школі. Вечір. Може, навіть ніч. Коридори темні. Тільки в тому кінці, де вчительська, горить одна лампочка. І ми туди йдемо. Мовчки. На серці урочисто й трохи лячно. Ідемо ми тому, що нас викликали.

Підходимо до дверей і бачимо: на табличці слово «Учительська» закреслено і над ним крейдою виведено: «Олімп».

Не встигли ми здивовано Perezирнутися, як двері тихенько — ри-ип! — самі собою відчинилися. І... і отут уже ми Perezирнулися. Бо було чого.

Учительська як учительська — шафи, столи, стільці, глобус на шафі, наочне приладдя.

А за столами...

За столами сидять директор і вчителі. Але в якому вигляді! Ти, звичайно, бачив, як зображають на малюнках грецьких богів? От-от! У білих простирадлах (тоги називаються), один кінець через плече перекинутий. У декого на голові шоломи (у Фаїни, тобто Афін, наприклад, Панасівни). У декого в руках лук і стріли (у Зінаїди, тобто Артеміді Семенівни, і в Антона, тобто Аполлона Григоровича). У військкерівника Андрія, Арєя Степановича — меч. А в Ореста, Гефеста Івановича — величезний ковальський молот.

На чільному місці сидить Лев, тобто Зевс Парамонович. В одній руці щиток, як у електрозварника, а в другій — блис-

кавки. І він їх щитком раз у раз прикриває, щоб учителів не сліпило.

Віддалік, під стіною, на окремому стільці похнюплений Прометей Гаврилович, а навпроти нього, у протилежному кінці вчительської, на підвищенні, сидить на стільці наша бібліотекарка Іда Василівна. Очі зав'язані хустиною. В одній руці терези (примітивні ваги з бляшаними шальками на ланцюгах), у другій великий кульок, з якого щось сиплеться — так званий «ріг достатку».

Я одразу догадався: це Феміда, богиня правосуддя! А ми про бібліотекарку зовсім забули. І не назвали її ніяк. А вона, виявляється, Феміда Василівна. Взагалі, правильно, їй підходить. Вона любить справедливість, засуджує погану поведінку. Завжди радить читати книжки не просто розважальні, а ті, які виховують, які вчать бути справжніми людьми (так вона завжди каже).

— Заходьте! — сказала нам Афіна Панасівна, поправляючи на голові блискучий, з різними витребеньками шолом (він їй був, здається, трохи завеликий). — Сідайте отамо на стільцях.

І показала на два стільці, що стояли посеред вчительської, в центрі. Ти ж знаєш, коли когось із учнів викликають на педраду, завжди садовлять отамо в центрі на стільцях.

Сіли ми з тобою. Сидимо.

Не знаю, як там у тебе, а в мене усередині порожньо й зимно — як у порожньому холодильнику.

Неприємно все-таки, коли викликають на педраду. А тим більше на таку незвичайну.

— Кахи-гм!.. — прокашлявся Зевс Парамонович (ти ж знаєш, він завжди прокашлюється перед тим, як почати). — Товариші педабоги! — Він повільно обвів поглядом учителів. — Ми зібралися сьогодні з вами, щоб обговорити дуже важливе, прямо скажемо, екстраординарне питання. Мій терпець увірвався. Учні поводяться так, що далі нікуди. Двійки, одиниці, виклики в школу батьків, усі наші педагогічні засоби вже нічого не дають, не діють. Давайте радиться, що робити. Хто хоче слова?

— Дозвольте! Дозвольте мені! — одну руку піднісши догори, а другою поправляючи зачіску, вигукнула Гера Андріївна.

— Прошу! — кивнув директор.

— Я абсолютно згодна з Зевсом Парамоновичем! Абсолютно! — рішуче рубаючи рукою повітря, почала Гера Андріївна. — Далі терпіти неможливо! Просто неможливо! От учора на уроці в сьомому «А»... Я пояснюю новий матеріал,

стою спиною до класу, пишу на дошці формули, і раптом... хтось... кукурікає. Повертаюсь. «Хто?» — питаю. Мовчать. «Хто?» Мовчать. Час іде. А матеріал дуже важливий. Неорганічні сполуки. Я вирішила продовжувати урок. Тільки повернулася спиною — знову хтось кукурікнув. Продовжувати я не могла. Урок було зірвано.

— Та це що! Це — дрібниці,— усміхнувся наш викладач фізики Аполлон Григорович.— Подумаєш, кукурікнув хтось. Гірше те, що вчитися не хочуть, анциболотники. Аж ніяк. Ледарі такі, що... Особливо, коли треба подумати, докласти зусиль. Коли матеріал вимагає... Я пояснюю, пояснюю, здається, вже й кіт зрозумів би, а воно дивиться на мене круглими очима і — блим-блیم — як немовля. От де трагедія! От де трагедія!

— Так-так-так, правильно! — закивала Афродіта Михайлівна.— Здається, такі ж твори класичні. Читати — сама ж насолода. Та хіба примусиш узятися за книжку. Як фільм є, то ще хоч сюжет сяк-так переказати можуть, а як фільму нема — все, глухонімі. Ох, ще цей телевізор! Як він нам заважає!

— Ну, а про захист навколишнього середовища, про людське ставлення до рослин, до дерев, квітів і говорити годі,— махнула рукою Артеміда Семенівна.— Як вони ламають ті нещасні дерева, як вирізають на парті «Вася + Люба», або «Толя + Оля», як топчуть квіти, ви всі добре знаєте.

— А запізнення на уроки! А зрив дисципліни! — рвучко піднесла руку догори Афіна Борисівна, від чого шолом знову зсунувся набік.

— Та-ак... Дітки!..— усміхнувся військкерівник Арей Степанович.— Ще трохи — і школа згоріла б. Досі в мене перед очима картина, як палає та макулатура. І як скачуть перед вогнем оті бісенята! Пам'ятаю, один з них вереснув: «Ах! Люблю пожежу!» Нічого собі захоплення!

Зевс Парамонович закивав головою і grimнув:

— От-от! Саме про вогонь я й хотів би зараз поговорити, товариші педабоги! Вогонь! А хто, хто цей вогонь їм дав? Хто? Оцей шановний добродій! Титан! Полюбуйтеся! — і він широким жестом показав на Прометей Гавриловича.

Прометей Гаврилович ще нижче похилив голову.

— Ну, що скажете, титане-богоборцю? Га? — grimнув директор.

Прометей Гаврилович зітхнув:

— Скажу... Скажу, що все одно вони... хороші...

Зевс Парамонович розкотисто зареготав:

— Хто?.. Оці-го?.. Горезвісна трійця? І Агашкін? Хороші?

Крутнув я головою. Глип — а позаду нас на стільцях сидять вкупочці Довгий, Злюкін і Малявка, а трохи віддалік — Агашкін.

Коли вони з'явилися? Їх же не було!

— Хороші! Ой, не смішіть!

— Ну й гуморист.

— Ха-ха-ха!

Прометей Гаврилович почервонів, втупився у підлогу, але вперто повторив:

— Хороші!

Сміх враз увірвався. Зевс Парамонович спохмурнів:

— Ну, коли так... будемо вживати заходів... екстраординарних... Фемідо Василівно, ваше слово!

Бібліотекарка наша Феміда Василівна зітхнула, поклала «ріг достатку» під ноги, підняла вгору терези. Вони спершу загойдалися, потім одна шалька опустилася, переваживши другу.

— Іменем Зевса Громовержця, — прорекла бібліотекарка, — верховного судді і вершителя долі усіх сущих, оголошую вироки. За нерозумне і небезпечне поводження учнів з вогнем, а також за лінощі, небажання вчитися, погану поведінку, недбайливе ставлення до природи і таке інше вогонь у людей відібрати і всіх наук та вмінь позбавити. Самого ж титана Прометея до скелі знову прикути — з тим, щоб орел йому щодня печінку дзьобав і шматував. Вирок остаточний і оскарженню не підлягає.

Зевс Парамонович підвівся на весь зріст, громовим голосом мовив:

— Затверджую!

Підніс догори руку з блискавками. І...

Заблискотіло, загуркотіло, все полетіло кудись шкереберть.

Настала непроникна темрява.

І на якийсь час ми з тобою, мабуть, втратили свідомість.

А коли опритомніли, бачу — лежимо ми, Жоро, на голому холодному камінні перед входом у якусь печеру. Навкруги непролазні чудернацькі хаші з гігантських папоротей, ліан і ще чогось незбагненого. На нас — ні штанів, ні сорочок, ні черевиків. Якись блаженські звірячі шкури. Ноги босі. Себе я не бачу, а ти замурзаний, як порося. І патлатий, скуйовджений, нестрижений. Одне слово, дикун. Первісна людина.

— Жоро! — з жахом кажу я. — Жоро!... Що ж це сталося?!

Ти хоч і блідий як стіна, але самовладання не втратив (молодець!), кажеш:

— А що? Катастрофа! Не бачиш? Всесвітня! Догралися!..

— Що-що? — не хочу вірити я.— Припини! Це несерйозно!

— Серйозно,— зітхаєш ти,— на жаль, до печерного життя повернулися. На мільйони років назад. У доісторичний час.

— Ой! Що ж це буде?

— Не знаю,— знижуєш ти плечима.

— Ну й хаші! — роззираюсь я навкруги на всі оті папороті, ліани, плавуни чудернацькі.— О! — кажу.— Пізнаєш?

Подивився ти на густогіллясту рослину з розетками видовженого листа:

— Ага!.. Шиверекія подільська з нашої «альпійської гірки». Релікт третинного часу. Тільки гігантська. Доісторична.

Зітхнули ми обидва.

— Що ж це ми — тільки удвох з тобою тепер на всій планеті? — безнадійно кажу я.—А... а люди?

— Гм,— насупив ти брови.— Люди не люди, а гоміноїди якісь мусять бути. Спершу ж були рамапітеки, перші з приматів, що жили п'ятнадцять мільйонів років тому, потім австралопітеки, потім архантропи, тобто мавполюди, а тоді вже палеоантропи, тобто перші люди. Хто ж його зна, в який точно період ми втрапили. Хоч би не в той, коли жили гігантопітеки та мегантропи — сучасники архантропів, а може, й перших людей. Бо то дуже агресивний народ. Ворогували з першими людьми і навіть полювали на них за допомогою кам'яних знарядь.

— Ану тебе! — кажу я.— Ще не вистачає, щоб нами одразу поснідав якийсь гігантопітек.— Я зітхнув.— А їсти, між іншим, хочеться страх!

— І мені,— кажеш ти.

— Оце б,— кажу,— зараз яєчню з ковбасою. Або котлетку. І кави з молоком.

— Забудь,— кажеш ти.— На мільйони років забудь. Про все печене-варене і не думай навіть. Без вогню живемо. Тільки як гриба якогось їстівного або ягоду знайдемо — те й наше. А сире м'ясо...

— Тс! — перебив я тебе раптом.

Замовкли ми, прислухалися.

Бо з хаші почулися якісь звуки, схожі на звіряче рикання.

— Жоро, що це? — пошепки питаю я.

— Не знаю. Звірюка якась, здається.

— А що, як... шаблезубий тигр? — самими губами шепочу я.— Або печерний ведмідь. Їм вогню не треба. Вони м'ясо сире їдять.

— Припини,— шепочеш ти,— паніку. Вони таке м'ясо, як ти, в рота не візьмуть. У них смак хороший.

Рикання начебто припинилося.

Але серце все одно тельняє.

— Жоро, — кажу я. — А нащо нам ця печера? Чого ми тут сидимо? Щоб справді печерного ведмедя дочекатися? Полізьмо краще на дерево. Хоч роздивимося, що і як. Куди ми потрапили. Що за місцевість.

— Полізьмо, — кажеш ти. — Тим більше, що люди в той час більше по деревах лазили, ніж по землі ходили.

І ми подряпалися з тобою на густий-прегустий чи то баобаб, чи то банан, чи хто його зна що, словом, на якесь дивовижне, може, й зовсім невідоме науці допотопне палеозойське дерево.

Дошкрябалися до гілляки, поряд з якою у товстелезному стовбурі дерева було величезне дупло.

Раптом у дуплі щось заворушилося й відчайдушно заверещало-заплакало.

Ми так і вклякли від несподіванки.

— Уа! Уа! Уа! — линуло з дупла.

Немовля.

Двох думок бути не могло. В усі часи й епохи в усіх народів в усіх кінцях землі немовлята кричали й кричать однаково.

Зазирали ми в дупло. Так і є.

У купі зеленого мотлоху, чи то листя, чи то доісторичної трави лежало, дригало ніжками й кричало кумедне кучеряве немовля. Чи то австралопітек, чи то архантроп — хто його зна.

— Бач! Лаявся, лаявся — долаявся! — кажеш ти. — Предка нашого збудив. Як його тепер укоськати!

— Укоськаємо, — впевнено кажу я й починаю аакати, як це завжди усі роблять, заколисуючи немовлят. — Аа-аа-аа-а!.. Аа-аа-аа-а!

А тоді ще й колискову затягнув, яку мені колись у дитинстві мати співала:

Коте сірий, коте білий,
Коте волохатий.
Не ходи ти коло хати,
А йди, коте, ночувати,
Дитя мале колихати.
Бодай спало, не плакало,
Бодай росло, не боліло
І серденько не шеміло...
У кісточки — ростущечки,
А в серденько — здоров'ячко.

Проте немовля на колискову мою аніякісінької уваги. Кричить.

— Що ти йому про котів? — кажеш ти.— У них же котів ще нема. Давай іншої.

— Баю, баю, баю,
Не лягай скраю,
Бо скраечку упадеш,
Собі носа розіб'єш.
Цить, не плач,
Спечем калач.
Медом помажем,
Тобі покажем,
А самі з'їмо.

Але й ця, бачу, ніякого впливу не робить. Я знову:

— А-а, люлі-люлі!
Чужим дітям дулі,
А Івасю калачі,
Щоби спав він уночі.

Та немовля кричить-розривається. Більше колискових я не знав.

— Ой Лесику,— кажеш ти.— Ой, здається мені, зараз прибіжать його допотопні батьки й поодривають нам голови. Не могли вони таку малу дитину надовго кинути. Давай краще чкурнемо звідси.

Зітхнув я. Була в твоїх словах правда. Та оргвисновків, як каже наш піонервожатий Стьопа Чичибабін, зробити ми вже не встигли. Тільки ото я зітхнув, як раптом над нами почулося грізне «вау-вау!» — і здоровенне лаписько вистромилося з-за стовбура й схопило мене за руку. В ту ж мить таке саме лаписько опустилося десь ізгори й схопило за руку тебе.

І наді мною схилилося страшнуче бородате обличчя (тато!), а над тобою таке ж саме страшнуче безбороде (мама!). Маленькі лоби. Надбрівні дуги, під якими глибоко посаджені хижі очі. Широкі ніздрюваті носи. І квадратні щелепи.

Ух! Аж зараз пересмикуюсь, як згадаю.

— Риу-риу! — гарикнув просто мені в обличчя дикий тато.

— Шеу-шеу! — прошипіла тобі дика мама.

У першу мить мову нам одібрало. Не могли ми й слова промовити.

А потім — треба ж рятуватися. Бо ще мить і...

— Товариші! — пробелькотів я.— По-овірте, ми ж... нічого по-оганого не той... не зробили...

— Чесне слово! — пробелькотів ти.

Але, мабуть, нашої мови вони не розуміли. Бо тато повторив: «Риу-риу!», а мама: «Шеу-шеу!», і обоє грізно вишкірилися. Не знаю, що сталося б далі... Але нас виручило дике немовля. Воно так могутньо закричало, що тато з мамою враз перезирнулися, відпустили нас і кинулися до нього.

Ми не стали баритися.

Шугонули вниз і кинулися навітікача. Бігти було важко, бо доісторична трава була густа, висока й колюча. Але коли вам загрожує небезпека й ви тікаєте, то думати про те, щоб бігти було зручно й приємно, не доводиться.

Коли ми вже зовсім захекались і відчули, що погоні нема, ми спинилися й сіли перепочити під кущем якоїсь гігантської папороті.

— Ну-у!..— кажу я.— Страшні люди! Ще трохи, й він одірвав би мені кінцівки. Кулачисько бачив? Більший за твою голову. Як добрячий кавун. Мабуть, гігантопітек.

— Чого там страшні,— кажеш ти.— Звичайні батьки, які люблять і оберігають свою дитину. Думаєш, якби на тебе хтось нападав, твої тато з мамою спокійно дивилися б?

— Та ми хіба нападали?

— А звідки їм знати? Стоять якихось двоє голодранців над дитиною і щось незрозуміле співають. Ти ж чув, у них кажуть: «вау-вау», «риу-риу», «шеу-шеу»... А ти — «люлі-люлі, чужим дітям дулі...» Хто тебе зна, що в тебе на думці.

— Та-ак,— зітхнув я.— Але обідрані вони все-таки... жаж! І квартирне питання... Жити в дуплі, прямо скажемо... А дитина? Ні пелюшок, ні повзунків, ні підгузничків. Казна-що!

— А звідки ти знаєш, що таке повзунки й підгузнички? — спитав раптом у цьому місці Жора.— Я, наприклад, не знаю. Бо своїх немовлячих років не пам'ятаю, а після мене в нас у сім'ї немовлят не було. Та й у вас, по-моєму, теж.

Лесик почервонів:

— А що таке? Що таке? Обов'язково треба, щоб... Подумаєш, велике знання! Ха!

Але очі в нього були такі, як на уроці, коли він викручувався, не знаючи відповіді й водночас уникаючи двійки.

— Ой, Лесіку, щось ти крутиш! — сказав Жора.

РОЗДІЛ VI,

в якому розповідається про Лесикову таємницю

Ви не забули, хто така Леся Чорнобривець?

Так-так, ота сама Лесикова й Жорина однокласниця, через яку в Лесикових грудях тьохкав соловейко, а в Жори холол кінчик носа.

Здається, нічого особливого в ній не було. Звичайна собі дівчина. Ну, білявенька, світлоока. Ну, чорнобрива (тут із прізвиськом була абсолютна відповідність). Ну, досить гарненька. Але не така вже й красуня. Були в класі дівчатка й гарніші. Хоча б та сама Аліна Гончарук. Або Майя Корчемська. Або Маня Малюченко. Не кажучи вже про Галочку Петриківську.

Але на жодну з них ні соловейко в Лесикових грудях, ні кінчик Жориного носа не реагували. А на Лесю реагували. Та ще й як! Ну що ти скажеш!

То, люди добрі, велика загадка.

Коли у вас тьохкає в грудях соловейко, то (дивна річ!) навіть якщо ви вчитеся з нею (через кого той соловейко тьохкає) в одному класі і бачите її щодня з восьмої години ранку до чотирнадцятої, варто вам прийти додому, пообідати, годинку-другу посидіти над уроками, і вас трактором тягне з дому, на вулицю, за три квартали, під її вікно, щоб тільки глянути, чи не визирне вона, чи не усміхнеться, а може, навіть помахає рукою ще й гукне у прочинену квартиру: «А ти математику зробив? А що в тебе вийшло у сімдесят восьмій задачі?» І нема щасливішого за вас, якщо вона гукне. Хіба що, коли ви прибіжите й побачите під її вікном Жору з холодним носом, і вона вже йому, а не вам гукнула щось, і усміхнулася, й помахала рукою. Тоді соловейко у ваших грудях затьохкає такої жалібної, що хоч плач.

То було навесні цього року.

Лесик почав помічати, що Леся поводить ся якось підозріло. Додому вона завжди ходила у гурті, з усіма, з ким по дорозі. Любила велику компанію, сміх, жарти. А то раптом стала серйозною, заклопотаною. Після уроків кудись поспішала. Причому одна, без Аліни, найближчої своєї подруги. Правда, Аліна потім захворіла. Але то вже було після того, як Лесик помітив підозрілу Лесину поведінку.

Коли він, наче між іншим, прямо спитав її: «А куди це ти поспішаєш?» — вона знітилась і махнула рукою: «Та!... У справах... Треба...» І побігла. Звичайно, стежити, підглядати негарно. Але... Коли ви дуже хвилюєтесь, коли це стосується

людини, вам не байдужої, коли ви думаєте: «А що, як у неї якісь великі неприємності, якесь горе і вона соромиться попросити допомоги, а допомога потрібна...»

Та ще коли у вас така нестримна фантазія, яка малює вам картини, одну страшнішу за іншу: от якісь страшні злодії шантажують Лесю, вимагаючи в неї ключі від квартири, от вона в лікарні, де бородатий професор ставить їй діагноз невиліковної хвороби, от вона шукає і не може знайти якусь дуже цінну річ, яку ненароком загубила...

Будемо вважати, що це не сам Лесик, а той соловейко його намовив стежити. Що ти зробиш з тим соловейком, з нерозумною птахою?..

То тільки у детективних романах і кінофільмах стежити легко й просто. Насправді вистежити когось, щоб він тебе не помітив, дуже важко.

У цьому Лесик переконався в перший же день.

Ну, що ви, наприклад, зробите, коли ваш «об'єкт» сідає в тролейбус, а ви в цей час стоїте за рогом будинку метрів за двадцять від нього? У романах та кінофільмах хапають таксі і їдуть за тролейбусом. А в житті? В житті ніякого таксі поблизу нема. Та якби й було, то де учневі п'ятого класу взяти на нього гроші? І взагалі, який таксист захоче везти п'ятикласника за тролейбусом і зупинятися на кожній тролейбусній зупинці, щоб дати йому змогу простежити, чи не вийшов на цій зупинці його «об'єкт»? Таксист негайно одвезе того п'ятикласника прямісінько в міліцію.

Бігти ж за тролейбусом зовсім дурне діло. По-перше, не доженеш. По-друге, коли б і догнав, «об'єкт» з тролейбуса вмить тебе побачить.

Ні, насправді вистежити когось, щоб він тебе не помітив, дуже важко...

А втім, того дня, як Лесик почав свою детективну діяльність, стався епізод, на перший погляд незначний, але який чогось запам'ятався йому.

Коли Лесик назирці поспішав за Лесею через прохідний двір, він раптом побачив під стіною на асфальті маленького горобчика-пташеня. Горобчик уже вбився у пір'я, але літати, здається, ще не вмів. Хвостик у нього був дуже куценький. Пташеня стрибало по асфальту, а над ним пурхали дорослі горобці. Мабуть, воно випало з гнізда. Лесик глянув угору. На стіні метрів за три від землі чорнів квадратик вентиляційного душника, з якого стирчали соломинки. Горобці часто мостять гнізда в таких душниках.

Лесик на якусь мить зупинився. Але він так поспішав!.. Леся вже завершила за риг.

Що він міг зробити? Щоб покласти пташеня назад у гніздо, треба драбину. А де він візьме драбину?..

Лесик побіг далі.

А коли Леся сіла в тролейбус і Лесик ні з чим повертався через прохідний двір, пташенята під стіною вже не було. Почуття вини ворухнулося у його серці. А що, як кіт...

І тут Лесик несподівано побачив Довгого, власне, його спину, що майнула й зникла у під'їзді (Довгий жив у цьому дворі).

Лесик так і спинився, вражений.

Невже Довгий підняв і поклав у гніздо? Правда, йому й драбини не треба. Спокійнісінько міг собі стати на отой он ящик, що валяється під стіною, і...

Він, Лесик, значить, не підняв, а Довгий...

Це було якось так несподівано і так не в'язалося із звичними уявленнями про трійцю, що Лесик просто поспішив одігнати ці думки.

Та й інше займало його зараз.

Ну чому, чому він такий нещасливий?

Він уже й не сподівався дізнатися, куди поспішає Леся.

І все-таки... Все-таки йому пощастило.

На третій день після початку своєї детективної діяльності Лесик, знову ж таки довівши «об'єкт» до тролейбуса й втративши його, махнув рукою, сів і собі в тролейбус та й поїхав на площу Толстого. Якщо ви киянин, то ви знаєте, що на площі Толстого є, по-перше, прекрасне кафе-морозиво «Сніжинка», по-друге, кінотеатр «Київ». Лесик вирішив заїсти свою невдачу морозивом і піти з горя в кіно.

На площі Толстого Лесик зійшов з тролейбуса і посунув до підземного переходу. І «Сніжинка», і кінотеатр «Київ» були на тому боці. До переходу довелося йти дерев'яною галереєю під парканом, за яким був будівельний майданчик (над переходом і станцією метро щось будували). Коли галерея закінчилася, Лесик побачив на тротуарі цілий автопарк дитячих колясок. Тут була молочна кухня.

Ковзнув поглядом по відчинених дверях і... спіткнувся.

Біля молочної кухні серед численних мам, бабусь, дідусів і татусів стояла в черзі... Леся. Більше того, вона в цю мить повернула голову і побачила його. І... усміхнулася.

Ховатися було пізно.

Леся дивилася на нього так, що йому здалося, ніби погляд її промовляв: «Не тікай! Я зараз...» І він спинився й почав чекати. Леся вийшла дуже швидко. У молочних дитячих кухнях черга рухається блискавично — порожні пляшки здав, повні взяв і поганяй.

— Привіт! А ти що тут робиш? — усміхнулася вона йому.

— А ти? — ухилився він од відповіді.

— А я братикові по харчування прийшла. Розумієш, мама підвернула ногу, лежить. А тато на роботі. А він же не може без харчування. Правда?

— Правда,— почервонів Лесик.

Вона більше не питала, як і чому він тут опинився. Просто йшла собі дерев'яною вузькою галереєю під парканом назад до тролейбусної зупинки, звідки він щойно прийшов, а він човгав за нею, наче так і треба, наче ніяких справ у нього й бути не могло.

Раз у раз вона мовчки озиралася й усміхалась йому так, як може усміхатися тільки та, що вам подобається,— загадково і трошечки-трошечки зверхньо.

Внутрішній голос підказував Лесику, що, рятуючи самолюбство, мабуть, треба було б самому сказати про «Сніжинку», про кінотеатр «Київ» — чого ж він усе-таки тут опинився. Але соловейко в грудях так заливисто тьохкав, що заглушив отой голос. Та й що б це дало? Ну, сказав би, ну, врятував би самолюбство, а вона б одразу: «Ах, ну біжи в кіно і в свою «Сніжинку», а я підучу...» Що б він од цього виграв? Вона несла у поліетиленовій торбинці пляшечки з молоком, кефіром і ще якимсь немовлячим харчем. Зустрічні ненароком штовхали її (розминутися було важко), і пляшечки весь час дзенькали в торбинці. Лесик піймав себе на тому, що переживає, щоб ті пляшечки не побилися. І полегшено зітхнув, коли вони нарешті вийшли з дерев'яної галереї.

— Пішли в «Океан»,— сказала вона.— Мені треба купити щось рибне. Ти рибу любиш?

— А чого...— непевно низав плечима Лесик.— Я все люблю.

— Ой! А я без риби просто не можу. У нас усі люблять рибу. І тато, і мама...

В «Океані» вона купила торбинку оселедців і великий брикет свіжомороженого хека. Все це було складено у другу поліетиленову торбинку. І якось так саме собою вийшло, що ця торбинка опинилася в руках Лесика. Хлопець навіть не помітив, як це трапилось. Тільки коли вони вже були на вулиці, він звернув увагу, що несе торбинку з рибою.

— А тепер — у молочний! — Вона дістала з кишені якусь записку, зазирнула.— Масло. Ряжанка. Аерин для тата. Любительський сир.

І хоча вона не сказала абсолютно нічого смішного, Лесик раптом засміявся. Йому вже давно хотілося засміятися — так радісно клекотіло щось у нього під горлом. І зараз він

просто вже не втримався. Ох, той соловейко! Що ти робиш з хлопцем?!

І Леся не здивувалася його сміхові. А й сама засміялася.

У молочному на Хрещатику, після того як Леся вибила у касі чеки, вони розділилися: вона пішла по ряжанку і аерин, а він став у чергу по масло і любительський сир.

— Чого ти смієшся? — підозріло спитала сердита тьотя, за якою він став, і оглянула себе: мабуть, вирішила, що його розсмішила якась деталь її туалету.

Він ніяково почервонів.

Потім вони їхали у двадцятому тролейбусі додому на Печерськ.

Вона сиділа, тримаючи на колінах дві повних торбинки, а він стояв біля неї і тримав у руці третю.

Йому здавалося, що люди дивляться на них і усміхаються, а може, вони й справді усміхалися. Люди майже завжди усміхаються, дивлячись на усміхнених дітей.

— А ти любиш малих діток? — питала вона. — Ой, вони такі кумедні! Я ніколи раніше не думала, що вони такі. Просто чудо! От ти побачиш, як він складає ротик і каже: «Гу-гу!»

І раптом Лесик злякався.

«От ти побачиш...»

Значить, вона запрошує його до себе.

Соловейко найжачився і замовк.

Лесик сподівався, що pomoже донести їй торбинку до дверей і попрощається. А тут...

Лесиної мами Лесик не боявся. З мамами у нього завжди був контакт. Лесик був ввічливий, умів чемно всміхатися, і мамам це подобалося.

Він боявся Лесиного братика. З немовлятами у нього контакту не було. Так уже історично склалося.

Коли він був ще в першому класі, двоюрідна тітка, тьотя Льоля, народила донечку. Тато, мама і Лесик усією родиною пішли вітати. Тьотю Льолю щойно забрали з лікарні. Коли вони прийшли, розпашіла, із сяючими щасливими очима тьотя Льоля саме переповивала донечку. Всі її обступили, і Лесикова мама захоплено сплеснула руками:

— Ой, яка гарненька! — Потім повернулася до Лесика: — Глянь, сину, це твоя сестричка. Правда ж, гарна?

Лесик глянув і побачив на пелюшках червоний животик і швидкі рухи червоних ручок та ніжок. Хотів роздивитися личко, але, крім роззявленого криком рота, не видно було нічого.

— Ага,— сказав він.— Гарненька... На мавпочку схожа. Лесик ще не вмів брехати.

Мама потім довго дорікала йому за невихованість.

Вдруге побачив він свою сестричку, коли їй було вже років півтора. І, дивлячись на справді гарненьку дівчинку з великим білим бантом на голові, не міг повірити, що то та сама «мавпочка».

Відтоді він вирішив собі, що, як ото гарний метелик спершу буває бридкою гусінню, так і людина у немовлячому віці — криклива «мавпочка», а потім вилюднює.

І до немовлят Лесик ставився, м'яко кажучи, без захоплення. Коли він бачив дитячу коляску або немовля у «конвертику», то мимоволі здригався.

От і зараз він здригнувся й подумав: «Як же я піду? Я ж не зможу приховати від неї своїх почуттів до її братика. І вона побачить і образиться. І тоді — все! Вона мені цього не вибачить ніколи».

Але вони вже під'їхали і вийшли з тролейбуса. І вже йшли до її будинку, під вікнами якого стільки разів прогулювалися і Лесик, і Жора, удаючи, що їх дуже цікавить магазин «Галантерея».

«Що робити? Що робити?» — гарячково думав він, покійно несучи за Лесею дві торбинки з продуктами. Торбинку з практиковим харчуванням вона урочисто несла сама.

До самісіньких дверей її квартири, що була на третьому поверсі, думав Лесик, як би викрутитись і не зайти, але так і не придумав. При всій схильності до фантазування іноді він губився і не міг придумати простенької брехні, на яку спроможний будь-який ледар, що не вивчив уроку.

Леся одімкнула двері і сказала:

— Давай! У темпі! Щоб протягу не було.

І він, як теля, покійно пішов, несучи в порожніх грудях розпач і тривогу.

— Тсс! Тихо! Може, він спить,— приклала палець до губів Леся, обережно, щоб не клацнути замком, замикаючи двері.

— Давай у кухню,— підштовхнула вона його. І Лесик, переставляючи ноги, як журавель, пішов за нею в кухню.

Вони ще не розпакувалися, як з кімнати почулося спершу «гу-гу-гу», потім мамине:

— Лесю, це ти?

Леся усміхнулася:

— Не спить...— І гукнула:— Це ми, мамусю! Ми зараз. Тільки розпакуємося.

Вона швидко виклала все з торбинок на стіл.

— Ходімо. Не бійся. В мене хороша мама. От побачиш.

Лесик зігхнув. «От побачиш...» Знову. Що він побачить? «Мавпочку» в пелюшках? Ну що ж, тримайся, Лесику! Наберись мужності й відваги. І скажи так, як твоя мама гово-

рила: «Ой, яке гарненьке!» Ну хіба тобі важко це зробити! Ну зроби, ну!..

Лесина мама сиділа на тахті з перебинтованою ногою. А біля тахти стояла коляска.

Мама була така ж білява, як Леся, тільки брови не темні, а теж біляві.

— Познайомся, мамо. Це наш Лесик. Він допоміг мені принести все, що треба. Не доведеться ще раз бігти.

— А-а! Здрастуй, здрастуй! — лагідно усміхнулася мама. — Леся розказувала мені про тебе. Спасибі, що допоміг. Йй зараз, бідненькій, важкувато. Так мені не пощастило...

— Ну, нічого, нічого, все буде гаразд, — перебила її Леся. — Лікар же сказав ще кілька днів — і будемо ходити... А це наш Тарасик, — обернулася вона до Лесика. — Та не бійся, підійди ближче. Він тебе не вкусить.

Серце Лесикове стукотіло так гучно, що йому здавалося, і Леся, і мама це чують.

Він підійшов і зазирнув у коляску. Перше, що він побачив, — це були веселі голубі оченята, які дивилися на нього цілком свідомо й навіть трошечки іронічно.

На голові стирчав кумедний білявий чубчик, чимось схожий на півнячий гребінець. Тарасик вимахував руками і швидко-швидко дригав ногами, наче їхав на велосипеді.

Побачивши Лесика, він на мить зазмер і раптом розтягнув ротик у широкій усмішці, показуючи два маленьких нижніх зубчики. Це було так симпатично, що Лесик засміявся. І Тарасик теж голосно хихикнув. А потім склав губи трубочкою і загугукав: «Гу-гу-гу!»

Леся і мама дружно зареготали.

— Ти диви! Він тебе признав! — вигукнула Леся.

— А він усіх хороших людей признає, — сказала мама і ніжно-ніжно подивилася на Лесика. Леся перехопила мамин погляд і теж подивилася на нього.

Соловейко тьохнув так радісно, що Лесик мало не задихнувся.

Багато у його щедрому на радості житті було щасливих моментів, але такого, що ото так перехоплювало подих, він, здається, не пам'ятає.

Вся квартира була заставлена вазонами з квітами і рослинами.

Вони стояли на підвіконнях, на спеціальних підставках, просто на підлозі, висіли на стінах у дротяних держачках.

Тут були й фікуси, й кактуси, і пальми, і китайська троянда, і кімнатні лілії, і виткий плющ, і різні інші, назви яких Лесик не знав, а деякі взагалі бачив уперше.

— Ого! — вихопилося в нього. — Ціла оранжерея!
— А це дріада восьмипелюсткова, — сказала Леся, показуючи на один з вазонів. — Листя схоже на дубове. Правда?
— Правда, — погодився Лесик.
— Але вона з родини розових, з порядку розоцвітих. А ти знаєш, що до цієї родини належить і черемха, і груша, і вишня, і яблуня, і малина, і суниця...
— Не знаю, — усміхнувся Лесик. — Але тепер знатиму.
— Дуже рідкісна, — сказала Леся. — Зустрічається лише в Карпатах. На горах Близниця та Піп Іван. В альпійському поясі, на висоті 1800—1900 метрів над рівнем моря.
— Гм, — тільки й сказав Лесик.
— У нас на «альпійській гірці» біля школи точнісінько така. Це я посадила.

— Гм, — знову-таки сказав Лесик.
А потім його частували чаєм з айвовим варенням і з домашніми заварними тістечками виробництва Лесиної мами («разом з Лесею!»). І такого смачного чаю з таким смачним варенням і такими смачнющими тістечками Лесик, їй же правдо, ніколи в житті не їв.

За цей час Тарасика двічі переповивали і один раз годували. І Лесик уже знав, що таке підгузнички й повзунки, яка сорочечка (без зав'язочок) одягається спершу — «на грудочку», а яка (з зав'язочками) потім — «на спиночку».

А коли Леся побігла на кухню підігрівати кашку, а мамі треба було перестелити в колясці пелюшки, вона дала хлопцеві на хвилину потримати Тарасика.

— Тільки обережненько — не впусти.

І Лесик притис до грудей тепле тільце. І відчув, як б'ється під його рукою маленьке серце. Це було якесь незвичайне почуття. В його руках довірливо лежало життя, яке цілком залежало від нього, від його захисту. Лесик відчув себе раптом дорослим і дужим.

І тут несподівано в уяві виник прохідний двір і маленький горобчик-пташеня, що стрибає по асфальту...

Щось кольнуло хлопця, але тільки на одну мить. Йому було так добре зараз!..

Коли вам добре, коли вас хвалять і пригощають та ще й у родині тієї, хто вам подобається, ви, звичайно, забуваєте про час і про все на світі. Ви сидите й млієте. І збагнути, що ви засиділися, не можете аж ніяк.

Лесик зрозумів це тільки тоді, як ненароком глянув на годинник.

— Ой! Уже чверть на сьому! А... чого ж ви мене не виганяєте?

Леся з мамою презирнулися.

— А у вас що — гостей виганяють? — лукаво усміхнулась Леся.

Лесик почервонів:

— Та ні, але...

Вже опинившись на вулиці, він раптом подумав: «А чого ж я не сказав, що й завтра можу допомогти, й післязавтра... Їм же ж таки важко... Ех, я! Черевик!»

І що воно за такий хитрющий закон, що все розумне, що можна було сказати у певну мить, спливає на думку не в ту мить, а значно пізніше, коли миті вже нема і говорити вже пізно.

Назавтра Лесик підбіг до Лесі і тільки-но розкрив рота, щоб спитати про маму, про Тарасика, як наштовхнувся на Лесин погляд: «Мовчи!» Неподалік од Лесі стояла Аллочка Петриківська і Ніна Слободян, які могли почути. Лесик зрозумів, що Леся не хоче, щоб у класі щось знали.

Він кумедно-швидко закрив рота і усміхнувся.

Вона теж усміхнулась і сказала:

— Привіт!

І він сказав:

— Привіт!

Так народилася їхня таємниця.

Іноді те, про що люди мовчать, значно промовистіше за те, про що вони говорять.

І, незважаючи на те, що по всьому було видно — сьогодні з Лесикової допомоги нічого не вийде і з відвідин Лесиної домівки таким чином теж, настрій у хлопця був чудовий.

Як же це прекрасно — мати спільну таємницю з тією, хто тобі подобається! Раз у раз презиратися з нею і поглядом промовляти: «Не бійсь! Усе гаразд! Я — могила! Не скажу. Нікому-нікому! Навіть мамі рідній, навіть найближчому другові Жорі Комп'ютеру. Клянусь! Можеш бути спокійна...» А вона розуміюче опускає очі. І знову ти на неї — зирк-зирк. А вона — блим! — і одводить очі. І поглядом: «Ну що ти! Ну припини!...» А ти знов... І вона знов...

Як це прекрасно!

Лесик увесь час усміхався. Він просто не міг втриматися. Нарешті Жора це помітив.

— Ти чого усміхаєшся? Карбованця знайшов?

— Десятку.

— Брешеш!

— Брешу.

— Так що?

— Нічого... Просто так...

— Тю!

Потім була неділя.

А в понеділок Лесик до школи не пішов, бо застудився.

А в четвер, коли він нарешті побачився з Лесею і, вибравши хвилинку, як нікого поблизу не було, спитав: «Ну, як там твоя мама, як Тарасик?» — вона сказала:

— Спасибі! Все гаразд. Мама вже ходить потроху. А Тарасик передавав тобі привіт: «Гу-гу-гу!»

Лесик радісно всміхнувся і хотів іще щось сказати, щоб продовжити розмову, але вона перебила:

— Ну, я побігла!

І кудись заквапилася. Хоча йому здалося, що поспішати їй нікуди не треба. Просто вона не схотіла чогось продовжувати розмову.

Він іще кілька разів питав, і вона так само відповідала. Коротко, напівжартома. І він зрозумів, що більше нічого не буде.

Але таємниця лишилася.

Про неї не знав ніхто. Навіть Жора. Та й ви розумієте — Жорі було б неприємно дізнатися про ту таємницю.

РОЗДІЛ VII,

*в якому продовжується Лесикова розповідь.
Небезпечні доісторичні пригоди. Фороракос. Доц.
Ми провалюємося. «Хлопці! Чіldrени!»*

— Так-от, сидимо ми з тобою під гігантською папороттю і...

І тут знову Жора перебив Лесика:

— Стривай! А чого це ми з тобою весь час у лісі та й в лісі? Я читав, що первісна людина прийшла не з лісу, а з степу. Що саме лісостеп — колиска первісної людини. Так і написано.

— От, який ти швидкий! Прямо слова з рота вихоплюєш. Я ж якраз і хотів сказати, що ото сидимо ми з тобою під гігантською папороттю і раптом бачимо: ліворуч од нас ліс рідшає, світлішає.

— Жоро! — кажу. — Гайда туди!

— Гайда! — кажеш ти.

І ми гайнули.

Бачимо: ліс кінчається, починається степ. Дикий первісний степ з височенною первісною травою, здоровенними первісними будяками та іншим первісним бур'янишком. Свистить-гуляє по степу первісний вітер, скачуть табуни

диких коней, антилоп, у траві шмигають різні доісторичні гризуни — байбаки, ховрашки тощо.

— Ну? — питаю. — Що будемо робити?

— Ходімо, — кажеш ти. — Щось пошукаємо. Бо їсти хочеться — страх.

— А що ж ми в степу знайдемо?

— Ну, первісні древні люди збирали різні плоди, їстівні трави, викопували їстівне коріння...

— Трави? — скрививсь я. — Щось мені трав не хочеться. Я ж не кролик, щоб траву їсти.

— А що ж тобі — булочку з ковбасою? Де ти її тут у первісному степу знайдеш?

— Ну, хоча б якихось симпатичних плодів. Огірка, помідора доісторичного. Цибулі, в крайньому разі... Хоча цибуля без хліба й солі не піде.

— Ну, ходімо пошукаємо.

Пішли ми степом. Гарно в степу. Повітря свіже-свіже. Будяки шурхотять, трави шелестять, якась комашня стрекоче, гуде, видзвонює.

Дивимося під ноги. Та ні огірків доісторичних, ні помідорів, ні цибулі не видно. Самі будякові колючки та суха трава, пилом припорошена.

— Між іншим, — кажеш ти, — в степах у той час фороракоси водилися, безкрилі бігаючі птахи-хижаки. Голова більша, ніж у коняки, дзьоб — як сокира. Лусь! — і хребет антилопи хрускає, мов олівець.

Тільки ти це сказав, як у степу щось затупотіло. Туп-туп-туп!... І наче до нас наближається. А що — через високі трави й будяки не видно.

— Тю, — кажу, — на тебе! Наврочив!.. Здається, той самий фороракос і біжить. Треба було тобі його згадувати.

Перезирнулися ми та як дременемо, — і антилопи, мабуть, позаздрили б нам...

Біжимо, хекаємо...

Аж раптом ти:

— Стривай, — кажеш, — здається, фороракоси не в нас, а в Південній Америці водилися, та й то до появи людей.

— Тьху! — кажу. — Так що ж ти голову морочиш! Я через тебе всі ноги позбивав. Босоніж таким степом бігти...

— Вибачай, — кажеш ти. — Хіба одразу збагнеш? Уперше ж у доісторичний час потрапили.

Стали ми, прислухалися. Тупіт віддалявся.

— То, мабуть, звичайнісінький мастодонт, — кажеш ти.

— Що за мастодонт? — питаю.

— Предок слонів і мамонтів. На території України знайдено багато їхніх залишків.

— Не хижак?

— Та ти що! Травоїдний.

— О! Люблю травоїдних. Прекрасні тварини. Молоко дають. Ех, зустріти б зараз, попросити б молочка.

— Так вона тобі й дасть. Дикі неприручені травоїдні й близько до себе не підпускають.

— То що ж ми їстимемо?

— Кажу ж — корінці викопували, трави їстівні...

— А звідки знати, що їстівне, а що ні? Гризнеш щось отруйне — і будь здоров!

— Це точно. Це може бути. Древні люди вибирали їстівне методом спроб і помилок.

— Яким-яким?

— А таким. Один з'їв, помер, інші вже того не їдять.

— Цей метод нам не підходить,— категорично кажу.— У нас перебої з кадрами. Мало. Ти та я.

— Ну, тоді будемо голодувати.

— Що ж, значить, будемо... Хоч би водички випити. А то спрага вже така...

— Точно,— кажеш ти.— В горлі — як у пустелі Сахара — пересохло зовсім. А річкою ніде й не пахне. Хоч би дощик пішов, чи що...

І тільки ти це сказав, небо затягло темними хмарами. й хлинув дощ. Та ще який! Як з відра. Злива.

У степу, в будяках, ти ж знаєш, яке від дощу ховання...

А бігти до лісу — не знаємо куди. Коли тікали від того фороракоса, чи пак мастодонтів, зовсім втратили орієнтацію. Крім будяків, нічого навкруги не бачимо.

Присіли ми навпочіпки, підборіддями у коліна повтикалися й сидимо. Сидимо, мокнемо. А дощ холодний. А шкури на нас блаженські. Не шкури, а дрантя якесь. Так тільки, щоб сором прикрити. Словом, чи є на нас шкури, чи нема на нас шкур — різниці ніякої.

— Н-ну... ч-чого ж т-ти н-не п-п'єш... — цокочу я зубами. — П-пий! Д-дощу т-тобі б-бракувало.

— Х-хіба я з-знав, що т-тут т-такий д-дощ скажений, — цокочеш ти.

Довго перішив дощ. Та й не просто дощ. А дощ з вітром. Наче хто спеціально тобі у пику з відра — хлюп! хлюп! Ми тільки те й знаємо, що раз у раз ойкаємо, і все. А що тут зробиш?

— Ма-мабуть, антици-циклон, — цокочеш ти.

— Ма-мабуть,— погоджуюсь я.— А дід казав, що колись не було ні циклонів, ні антициклонів. А була п-просто погода. Узимку х-холодно, сніг, мороз. Улітку жарко, сонячно. І дощі здебільшого восени... А воно, бач, і тоді не було погоди. Теж б-були циклони. І... і антициклони.

— Е-е-геж...

Нарешті дощ припинився. Так само раптом, як і почавсь. І думаєш, стало краще? Навпаки!

Хоч який холодний був дощ, а все-таки тепліший за той пронизливий вітер, який почав обдувати нас мокрих з усіх боків.

Вззз... Вззз... Вззз...

Ой мамочко! Ой людоньки! Ой лишенько!...

Ніколи в житті я не хапав таких дрижаків. Ніколи не було мені так холодно. До болю.

От коли по-справжньому ми зрозуміли, що таке життя без вогню! Півжиття б, здається, віддав за те, щоб хоч хвилинку погрітись біля вогнища, хоч біля маленької тліючої головешки. Та — дзуськи! Нема вогню. Не навчилися ще його люди добувати, не навчилися ще користуватися ним. Доісторичний час. Четвертинний період. Неоліт.

— Слухай,— кажеш ти.— Давай рухатися! Бо в мене од холоду вже серце так болить — от-от зупиниться.

— Давай,— кажу я.— Рух — це життя; писали колись у двадцятому столітті.

Підхопилися ми й почали робити різні вправи: присідати, пригинатися, вимахувати руками. Ти перший, я за тобою. Ти ж у нас спортсмен! У вас же спортивна родина. Не те що в нас.

Та щось ті присідання й вимахування мало допомагають. Наче ще холодніше стає. Наче більше вітру.

— Ой,— кажу,— холодно присідати. Придумай щось інше.

— А що придумувати? — кажеш ти.— Хіба що біг на довгу дистанцію. Біг — це здоров'я. Сам академік Амосов це говорить.

— Ну, раз академік говорить, побігли швидше!

І знову ти, як спеціаліст, перший. Я за тобою. Біжимо.

— Жоро! — гукаю на бігу.— Швидше! Щось ти дуже повільно біжиш.

— Я,— гукаєш ти,— біжу так, як мене тато вчив! Треба розподіляти сили рівномірно по всій дистанції.

— Та ну тебе! Ти що — рекорд встановити хочеш? Нам аби зігрітись. Швидше! Бо пережену!

Не міг же ти допустити, щоб я, неспеціаліст, та обігнав тебе, спеціаліста.

Ушкварили ми так, наче за нами вовки гналися. Ти попереду. Я по п'ятах за тобою. І раптом ти зник.

Не встиг я навіть здивуватися, де ж ти подівся, як відчув, що землі під мною нема, і полетів кудись униз.

Отямивсь я, коли вже лежав на мокрій слизькій глині, по якій ковзнув аж на самісіньке дно глибокого яру. Поряд борсався й ти.

— Швидше! Швидше! — перекривив ти мене.

— А чого ж ти під ноги не дивився? — огризнувся я. — Чого біг наосліп?

— Додивишся тут, як трава по груди.

Піднялися ми, спробували вибратися з яру, та де там! Ступиш два кроки — і назад з'їжджаєш. Мокра глина — все одно що ковзанка.

— Ну от, — кажеш ти. — Мало нам було радості первісного життя. Тепер голодні й холодні у ямі сидітимемо.

І в голосі твоїм, чую, вже справжні сльози бринять.

Та і в мене, чесно скажу, все усередині тремтить — от-от заплачу.

Справді. Становище наше — гірше не придумаєш. І порятунку чекати годі. Звідки той порятунок візьметься? Хто нам його подасть? Шаблезубий тигр? Печерний ведмідь? Масто-донт? Чи фороракос із дзьобом-сокирою? Чи ті волохаті гоміноїди, немовля яких ми налякали?

Ні! Ніхто нам руку (чи пак, лапу) допомоги не подасть. Ніхто!

І тут... Спершу мені навіть здалося, що то мені просто вчулося. Аж дивлюсь — і ти рота розкриваєш від подиву.

— Хлопці! Чіldrени! Це ви?.. Хлопці! — тихо і якимось не-впевнено пролунало з-за якогось колючого кущика, що ріс на дні яру.

І звідти вигулькнула розпатлана мокра голова.

— Агашкін! — вигукнули ми з тобою в один голос. — Агашкін!

І ми кинулися до нього так радісно, наче то був не Агашкін, а найрідніша нам у житті людина.

— Ой, хлопці! Ой, як добре, що ви з'явилися! — тремтячим голосом заговорив до нас Агашкін. — Бо я вже й надії не мав. Думав, що все, пропадаю. Злякався, як... От жах!.. Ну, ви скажіть, га?

Але ми нічого не сказали. Ми тільки ствердно хитали головами. Бо що ж тут скажеш?..

Р О З Д І Л VIII,

який знайомить вас с Васею Агашкіним.

Дуб д'Артаньяна. «Унікум»...

Звичайний шматок штукатурки...

Уявити його собі спокійним і нерухомим просто неможливо.

Якщо навіть тримати Агашкіна за руки й за ноги, то його темні й блискучі, як вишні, очі бігатимуть так, що здаватиметься, ніби весь він рухається.

Він страшенно любить бути в центрі уваги, любить, щоб його слухали, щоб дивувалися тому, що він розкажує.

— О, знову Агашкін працює на публіку! — усміхається піонервожатий Стьопа Чичибабін.

І нема для Агашкіна більшої насолоди, як бачити розкриті від подиву роти однокласників.

— Учора ввечері... — наче нехотя, байдуже починає Агашкін, — прийшов до нас знайомий мого тата генерал Михайлюченко. Орденов отак — на всі груди... Навіть не знаю скільки, й підрахувати важко. Нещодавно генерал повернувся з Ялти, з санаторію. До речі, Софія Ротару, виявляється, живе в Ялті. Він її бачив отако, говорив з нею. Вона у них в санаторії давала концерт. Дуже, каже, симпатична, проста, без усяких там штук, як інші естрадні зірки. Співала їм на «біс» усе, що просили. Фото генералові підписала, він показував. І з народним артистом Степанковим генерал знайомий. З тим, що Ковпака в кіно грав. І з космонавтом Поповичем...

Дуже любить Агашкін знамениті імена, дзвінки титули й високі посади.

— Якусь я вчора штуковину їв, навіть не знаю, як вона називається, — знову ж таки знехотя, наче байдуже починає він.

— Що таке? — питають його.

— Та... були ми вчора на іменинах у моєї двоюрідної сестри. Вона вчиться у хореографічному училищі на балерину. І вже в спектаклях виступає в кордебалеті. Так на іменини прийшли заслужені, народні артисти. Приятель її тата, дядька мого, працює директором гастроному. Так ви таких закусок, мабуть, зроду не бачили. Якись ковбаси, тверді, як залізо... Це таке образне порівняння... Якись балики, аж чорні, з жовтим жиром. А одна штуковина, я ж кажу, з вигляду наче рисова каша, а солоні і смак рибний. Але смачне, страх! Я півтарілки з'їв. А один народний артист так співав (от забув його прізвище!), що в серванті скло тріснуло. Бас! Уяв-

ляете? До речі, він живе в одному дворі з Олегом Блохіним і Іриною Дерюгіною...

І отак на кожному кроці в нього — або генерал, або народний артист, або лауреат, або чемпіон, або якийсь начальник. Але все це говорилося таким тоном, ніби ті генерали, чемпіони, лауреати для нього звичайна річ, нічого особливого. Просто це його оточення, його середовище.

Він начебто одверто й не зазнавався, не зневажав інших, але разом з тим дивився на всіх звичайних людей із щирим співчуттям, великодушно прощаючи їм їхню звичайність.

Оскільки в класі не було ні генералів, ні чемпіонів, ні лауреатів, Агашкін ні до кого не виявляв особливого інтересу, ні з ким близько не дружив. Але якщо йому було щось треба, він міг, не соромлячись, звернутися до будь-кого, наче до друга. Такої вже він був вдачі.

Та, однак, найчастіше він звертався до Лесика й до Жори.

Хтозна, може, тому що в Лесика батько й дід були художники. А в Жори тато — доктор, а мама — кандидат наук. Хоч і не лауреати, але все-таки...

Лесик і Жора прекрасно розуміли ставлення Агашкіна до себе і не переоцінювали. Воно було, як то кажуть, на поверхні.

Але не будеш же відштовхувати людину, яка звертається до тебе з добрими словами, хай навіть ті слова й не дуже щирі. Лесик і Жора цього не вміли.

— Надто ми з тобою інтелігентні,— зітхнув якимось Жора. Лесик мовчки кивнув.

Та не думайте, що Агашкін — яскраво виражений негативний тип. Що він такий уже й противний.

Зовсім ні. Було в Агашкіні щось гарне й навіть привабливе.

Наприклад, ота його моторна вигадливість.

Агашкін був дуже швидкий на різні авантюри.

— Чіldrени!...— Як почали вивчати англійську, Агашкін інакше як «чіldrени» до хлопців не звертався.— Чіldrени! Гайда на схили на дуб д'Артаньяна!

Хлопці презираються — що за дуб д'Артаньяна? Агашкін робить таємничий вираз: всьому свій час, потім дізнається. Хлопцям, звичайно, цікаво.

І біжать хлопці з Агашкіним на дніпровські схили за Петрівську алею, за Аскольдову могилу. Підводить їх Агашкін до якогось дерева, товста гілляка якого вигиналася метра на півтора над землею і справді була чимось схожа на коня.

Агашкін швидко заліз на гілляку, сів верхи, звисив ноги, руку догори підняв, наче в ній була шпага:

— Вперед! — І загарцював, мов на коні.— Тремтіть, о підлі слуги кардинала!

Хлопцям сподобалося. Всі по черзі залізли на гілляку й трохи погарцювали.

— Значить, так, чілдрени,— сказав Агашкін.— Дуб д'Артаньяна — це наш секрет. Тут будемо урочисто вітати того, хто придумає щось цікаве.

Першим, звичайно, вітали самого Агашкіна. За те, що придумав дуб д'Артаньяна. Цю пропозицію вніс Ясик Гриценко. Завжди чистенький, акуратненький, гладенько зачесаний, Ясик був тишко, скромник і сам ніколи нічого не вигадував. Але, як усі тишки й скромники, дуже любив, коли щось веселе й цікаве вигадували інші.

Агашкіну сплели з листя вінок, наділи на голову, він осідлав гілляку і, урочисто сидючи на ній, видудлив пляшку «пепси-коли», яку завбачливо захопив з собою (хлопці спершу не могли зрозуміти, нащо він по дорозі купив її, але й сам не пив, і не частував нікого).

Сидючи на дубі д'Артаньяна, Агашкін виголосив промову:

— Шановні чілдрени! Жити треба цікаво. Не сидіти довбнею перед телевізором. І не стояти у куточку, чекаючи, поки прийде Стьопа Чичибабін і поведе на культрозвагу в Музей побуту чи в дитяче кіно. Треба самому бути творцем свого щастя.

Коли вони йшли додому, Жора сказав, хмикнувши:

— Тю! Дуб д'Артаньяна! Це несерйозно!.. Як у дитсадку...

Лесик з ним не погодився:

— Просто ти заздриш Агашкіну. Що не тебе, а його вітали на дубі.

Чесно кажучи, він сам заздрив Агашкіну.

Лесикові було досадно.

У Лесиковій голові ворушилися сотні різних вигадок. Але він не вмів обернути їх на якісь конкретні дії. Його вигадки були фантазіями. Їх можна було тільки розказувати.

Через два дні Агашкін знову сидів на дубі д'Артаньяна у вінку і пив «пепси-колу». Його славили за те, що він придумав кататися на дверях будинку, який зносили у сусідньому дворі. Двоповерховий старий будинок майже весь уже зруйнували. Лишилася тільки одна стіна з розбитими вікнами і дверима, що ледь трималися на одній петлі. Бульдозер, який ламав будинок, чогось не приїхав (чи то бульдозерист занедужав, чи то його перекинули тимчасово на інший об'єкт). Кататися на тих рипучих дверях була сама насолода, хоча досить небезпечна, бо двері у будь-яку мить могли зірватися з тої єдиної петлі. Нарешті прийшов якийсь дядько і прогнав їх, але віншування на дубі д'Артаньяна Агашкін, безперечно, заслужив.

Агашкін сидів на дереві такий гордий і самовдоволений, що Лесик не міг на нього дивитися.

Мабуть, Агашкін помітив це. Ще через кілька днів на дубі д'Артаньяна вже славили Жору. І було за що.

Жора повів хлопців у школу, де вчився його приятель по станції юних техніків Володя Тарасуло.

Школа була новісінька, всього рік тому її відкрили, і хлопці ходили по ній, як по виставці.

— У кожному парту вмонтовано мікрокалькулятор, — з гордістю пояснював Володя Тарасуло. — У кожному класі проекційний апарат, кіноапарат і «Лектор-600» — автоматичний діaproектор. Отут, у спеціальному приміщенні, — шкільна ЕВМ. Шефи школи (науково-дослідний інститут) ведуть факультативні заняття з програмування, вчать усіх бажаючих, навіть з молодших класів, допомагають оволодівати «другою комп'ютерною письменністю»...

— Між іншим, — докинув Жора, — є комп'ютер-педагог. Якщо студент припустився помилки у розрахунках, заклав неправильну програму і машина помилилася, вона не прийме наступні цифрові дані, поки студент не скаже: «Вибачте, я помилився». Якщо не вибачиться, машина автоматично вимикається.

— Причому при роботі на комп'ютерах шпаргалки, списування виключені абсолютно. Підглядати у чужий дисплей немає жодного сенсу. У кожного ж своє завдання, — сказав Володя Тарасуло.

— Катастрофа! — жахнувся Агашкін.

Усі засміялися.

— До речі, — мовив Володя Тарасуло, — ми зараз теж працюємо над системою, що засвоює звукові сигнали.

— Ще трошки — і фантастика стане дійсністю. Буде створено штучний розум! — вигукнув Агашкін. — Штучний Жора, штучний Лесик, штучний Володя Тарасуло.

Але тепер ніхто навіть не усміхнувся.

— Ех, — зітхнув Лесик, — невже колись справді машина замінить людину? Щось не дуже хочеться.

— Не хвилюйся. Не замінить, — поблажливо сказав Жора. — Людина — це організм (раз!), спадковість (два!) і біографія (три!). А робот — це поки що тільки розумний механізм. Отже...

— Хто це сказав? — звів на нього очі Лесик.

— Мій тато, — опустив очі Жора.

Того ж дня збентежений Жора, червоніючи, сидів на дубі д'Артаньяна і тримав у руці пляшку «пепси-коли», не наважуючись пити. А Вася Агашкін вигукував знизу:

— Слава Жорі Комп'ютеру! Слава! Слава! Чілдрени, славте всі великого винахідника Жору! Хай живе наш видатний юний технік Жора, майбутній творець штучного розуму! Та пий уже! Скільки можна! Мусолиш у руці ту пляшку вже півгодини...

Але відчувалось, що все те говорилося не дуже щиро, що він, Агашкін, великодушно поступається сьогодні місцем на дубі д'Артаньяна Жорі, але по справедливості місце належить, звичайно, йому, Агашкіну.

І коли Жора, сидючи на дубі, раптом сунув руку в кишеню, витяг акуратно складений учетверо аркуш паперу (графік), зазірнув у нього і сказав винувато: «Вибачте, але мені треба вже бігти на підводне плавання», Агашкін був задоволений, що Жорине вшанування було таке коротке.

Любив Агашкін розказувати про різні уніками, як він їх називав, що зустрічаються дуже рідко й чого ні в кого нема.

— От у мого родича, троюрідного дядька моєї мами, професора, члена-кореспондента, доктора медичних наук, така колекція картин, ікон — захитаєшся. Всі — оригінали. Уніками. Дев'ятнадцяте століття, вісімнадцяте... Не квартира — музей. Ну, звісно, на сигналізації. По-моєму, таких речей нема навіть в Ермітажі...

І в усьому тому головне було, що уніками належали не комусь, а його Агашкіна, родичеві, — отже, майже йому самому, Агашкіну.

Як хотілося Лесикові хоч чим-небудь втерти носа тому Агашкіну! Як хотілося!

І одного разу тато сказав йому:

— Я дістав дідові фарби, які йому дуже потрібні, але в мене сьогодні худрада на комбінаті. Занесеш?.. Дід у лаврі, у церкві Різдва Богородиці. Знайдеш?

— Знайду. Занесу! Про що мова? Давай!

Лавра від них недалеко, Лесик часто бував там, дивився, як дід реставрує.

Дід зустрів його радісно й гучноголосо:

— Приніс?! Ну, безумство, цінний чоловік! Давай!... Татові привіт сердечний і подяка від душі. Вибачай, треба працювати, поки освітлення не помінялося. Поспішаю. — І дід подряпався на риштовання.

Лесик провів його поглядом і рушив до виходу.

І тут при виході побачив на долівці кілька шматків штукатурки, прихилених до стіни. На них були якісь бліді кольорові смуги — жовті, рожеві, голубі.

«Мабуть, частина фрески — настінного живопису», — подумав Лесик.

Коли він ще заходив у храм, то звернув увагу на темну бронзову дошку на стіні праворуч з викарбуваними словами: «Церква Різдва Богородиці (1696 рік). Охороняється державою».

1696 рік. Сімнадцяте сторіччя.

«Унікум», — наче хто сторонній проказав це слово.

В уяві виник Агашкін.

Лесикові перехопило подих. Він озирнувся.

Ніде нікого.

Лесик рвучко нахилився, схопив найменший уламок фрески, сунув під сорочку й кинувся геть.

Йому здавалося, що всі зустрічні підозріливо дивляться на нього. І та бабуся з кошиком, яка, мабуть, живе на території лаври. І той солдат з дівчиною, що йшли, жваво розмовляючи, і раптом замовкли, побачивши його. І іноземні туристи, котрі галасливою юрбою висипали з червоного «Ікаруса»...

Уламок штукатурки неприємно холодив груди.

«Я тільки покажу... Тільки покажу й відразу однесу назад. Тільки покажу».

Дома Лесик поклав «унікум» у портфель, попередньо загорнувши його в газету, і весь вечір відчував себе державним злочинцем. Там же на дошці написано: «Охороняється державою», а він...

Коли пізно увечері задзвонив телефон і тато взяв трубку й сказав: «А-а, батя... Здрастуй... та нема за що...» — Лесик завмер.

Але тато, трохи поговоривши з дідом, поклав трубку і нічого не сказав. Видно, дід чи не помітив, чи... хто його зна.

Який довгий був той вечір!.. Жори не було. Жора з батьками на три дні поїхав до Запоріжжя на ювілей бабусі — шістдесятиріччя.

Другого дня під час першої ж перерви Лесик поманив пальцем Агашкіна і, коли той підійшов, прошепотів:

— Тс!.. Я тобі зараз щось покажу, тільки ти... дивись... обережно... — Лесик справді хвилювався, і те хвилювання передалося Агашкіну.

— Що таке?

Лесик дістав «унікум» з портфеля і розгорнув газету:

— Фреска. З храму Різдва Богородиці. Мій дід реставрує. Сімнадцяте сторіччя. Охороняється державою.

Агашкін розкрив рота:

— Ну-у?!

«Втер-таки носа!» — радісно подумав Лесик. Але радість його була недовгою.

— Ану дай! — Агашкін вихопив уламок фрески з Лесикових рук. — Ух ти! Справді! Унікум!.. Та почекай. Що я — з'їм?.. Дай роздивитися.

Підійшов Ясик Гриценко:

— А що це у вас?

— Унікум! Фреска. Сімнадцяте сторіччя. З храму Різдва Богородиці, — Агашкін говорив так, наче то був його «унікум» і Лесик до нього не має аніякісного відношення.

— Дай! — ображено мовив Лесик.

— Та почекай! Ти все одно в унікумах нічого не тямиш. Лесикова парта стояла біля вікна. Вікно було відчинене.

— Дай! — повторив Лесик і хотів вирвати «унікум» з рук Агашкіна, але той не пускав:

— Та чого ти? Ну! От...

— Дай! — Лесик з усієї сили рвонув, вирвав, але не втримав у руках, «унікум» описав дугу (параболу, як сказала б учителька фізики Фаїна Панасівна) і бебехнувся на залізний водостік по той бік вікна, посунувся-посунувся по ньому та й...

— Ой! — тільки й вихопилося в Лесика.

Вони перехилилися, глянули вниз.

У дворі на асфальті сіріла пляма й валялися дрібні крихти штукатурки.

— Ох ти!.. — схопив себе рукою за рота Ясик Гриценко. — Сімнадцяте сторіччя...

Агашкін перелякано забігав очима і раптом криво усміхнувся:

— Та яке там сімнадцяте!... Хи-хи! То я пожартував... Це... таке образне порівняння. Звичайний собі шматок штукатурки. Правда ж, Лесику?.. Ми тебе розіграли.

Лесик отетеріло глянув на Агашкіна.

У цей час перерва закінчилася — продзвенів дзвінок.

Агашкін і Гриценко побігли на свої місця.

Лесик сидів, втупившись у вікно, і нічого не розумів, що говорить учитель.

У грудях його була холодна порожнеча.

Що ж тепер? Як же тепер?

«Охороняється державою...»

За це ж і судити можуть.

А хто бачив, як він брав? Хто? Ніхто.

«Звичайний шматок штукатурки».

А може, й справді... Сказати Агашкіну, що він просто пожартував. Уже й не доведеш. На такі дрібні скалочки розбилося, що не збереш, не стулиш до купи.

А може, все-таки можна зібрати, стулити? Дід Василь Денисович такий майстер...

Коли продеренчав дзвінок на перерву, Лесик підхопився й, перехилившись, визирнув у вікно. І похолов — на асфальті було чисто. Певне, технічка тьотя Клава замела. Вона любила порядок і замітала по кілька разів на день. Майже після кожної перерви.

Тепер уже виходу не було.

І коли до нього підбіг Агашкін, Лесик сказав йому, через силу усміхаючись:

— А ти таки правду сказав. То був звичайний шматок штуркатурки. Я просто хотів...

— Ага! Я так і знав! — з радісним полегшенням вигукнув Агашкін. — А то — «унікум», «сімнадцяте сторіччя»! Думаєш, я тобі повірив? Ха! Дав би тобі хтось справжнє сімнадцяте сторіччя...

Ясик Гриценко, який підійшов, теж полегшено зітхнув:

— А я вже справді злякався.

І хлопці побігли у коридор.

Але холодна порожнеча в грудях не минула. Кілька днів Лесик носив у собі ту порожнечу. Дід був дуже зайнятий. І не дзвонив у ці дні й не приходив. А Лесик іти в лавру не наважувався.

А коли через кілька днів Лесик зустрівся з дідом, той і словом не обмовився про пропажу шматка фрески. Чи то він і досі не помітив, чи то йому й на думку не спало, що в цьому винен його рідний онук... «А може, той шматок взагалі нікому не потрібен, а я переживаю», — заспокоював себе Лесик.

У всякому разі він повеселішав, порожнеча в грудях минула. І потроху все забулося.

Тільки Лесикове ставлення до Агашкіна після цього ще ускладнилося.

З одного боку, з Агашкіним, безперечно, було цікавіше, ніж без нього. І дуб д'Артаньяна ввійшов у життя колись п'ятого, а тепер уже шостого «Б». Скільки різних цікавих ігор придумав ще Агашкін біля нього — не перелічити.

З другого боку, якийсь кручений усе-таки був той Агашкін, нещирий, лукавий.

От якби в Агашкіна взяти оту його моторну вигадливість, запальність та додати до них чесність, порядність, щирість Ясика Гриценка — який би гарний був хлопець! А якби ще й технічний геній Жори Комп'ютера — ціни б йому не було, тому хлопцеві.

Ну чому, чому доля так нещедро, так потроху видає людям — одному одне, іншому друге?! А отак, щоб комусь усе разом, — не хоче, скнарує. От доля!

РОЗДІЛ ІХ,

в якому ми дізнаємося про пригоди Агашкіна.

Вибач, Жоро. Раптовий напад

— Ой, чілдрени! — вигукнув Агашкін. — Не знаю, що з вами було, а зі мно-о-ою... — Він похитав головою. — Я ж кажу, кіно! Просто не повірите, фільм жахів! Хічхок ніщо із своїми вигаданими кіножахами проти моїх пригод... Чесно! От не-дарма у підручнику географії пишеться: «Сповнене страшних небезпек життя первісних людей було пов'язане з постійною боротьбою з природою». Це точно. Такої боротьби з природою, як я, ніхто, мабуть, не переживав...

Ми з тобою презирнулись. Агашкін лишався сам собою навіть у доісторичному часі. Він не міг не працювати на публіку. Навіть, якщо публіка складалася з двох напівголих, брудних і тремтячих, мов цуценята на морозі, однокласників.

— Перше, що я відчув, було те, що я лежу в якійсь холодній багнюці. Напівморок. Придивляюсь, бачу — лежу в болоті. Поряд щось ворухиться. Придивляюсь пильніше, ой леле! Та це ж якісь потворні плазуни, земноводні, рептилії якісь — чи то змії, чи то ящірки велетенські, чи то крокодили...

Спершу я застиг з переляку. Трохи полежав, а тоді думаю: «Застигає не застигає, однак побачать, почують — гам! — і все!» Треба тікати. Але куди? У який бік? Кругом же тої погані ворухиться — не знати скільки.

Нарешті вирішив: а я вас обдурю. Зроблю вигляд, наче я такий, як і ви, — земноводний. Перевернувся обережно на живіт (я на спині лежав) і поповз болотом, звиваючись, як змія. І раз у раз ротом плямкаю, наче комах якихось ловлю, як жаба. Це таке образне порівняння... Бачу — то один земноводник на мене з цікавістю гляне, то інший. Але агресивних рухів у мій бік не роблять. Може, й бояться, думають, якийсь новий вид повзе, хтозна, чи не більший хижак за них самих. Словом, не чіпають мене. І я їх, звичайно, не чіпаю. Повзу-повзу, нарешті бачу — твердий берег показався, виповзають на нього гігантські хвостаті ящірки (чи то крокодили, чи саламандри, хто їх зна). От-от уже виповзу і я. Раптом — шубовсть! — попід самісіньким берегом провалююсь у якусь баюру. І починає мене засмоктувати. Ой лишенько! Ще трохи — і все, капець! І тут я у відчай хапаюся за хвоста якоїсь гігантської ящірки, що проповзала поблизу. Вона обернулася, перелякалась та од мене — на берег. І потягла мене. Я тільки молюсь: ой, хвосте, не одірвися! Ви ж знаєте, ящірки за просто залишають хвости в руках. Але ця, гігант-

ська, ні,— чесно витягла мене на берег. Чи то з переляку, чи то доісторичні ящірки з хвостами взагалі не розлучаються. Не знаю. В усякому разі я їй дуже вдячний, тій ящірці...

— Стривай! — перебиваєш Агашкіна ти, Жоро. — А чого це в тебе ящірки по болоті повзають? Ящірки у болоті, здається, не живуть.

— Це наші, — спокійно каже Агашкін. — А доісторичні ти ж не знаєш... І я ж не кажу, що це точно ящірки. Може, це просто якісь невідомі наuzzi плазуни, які потім вимерли.

— Ну, гаразд, — кажу я, — розповідай далі швидше, та будемо щось робити, бо дуже холодно і хмариться, — здається, знову буде злива. Треба якусь печеру шукати або що. В усякому разі треба з цього яру вибиратися.

— Треба! — каже Агашкін. — Цей яр мені дуже не подобається. Мене сюди мамонт закинув.

— Як це так? — здивувалися ми.

— Так от слухайте ж... Видряпався я, значить, з допомогою того плазуна на берег і довго роздумувати не став. Як тільки відчув під ногами твердий ґрунт, підхопився й ушкварив від того болота і тих земноводних скільки було сили. Біжу якимись перелісками, петляю серед окремих деревовидних хвощів і папоротників. Ніколи й угору глянути. Бачу — попереду якісь чотири волохаті стовбури. Тільки хотів між ними проскочити, як ті стовбури зрушили з місця, і я з розгону тільки — геп! — об один стовбур лобом. Обхопив руками, завмер. І раптом відчуваю — щось обплутує мене за поперек, одриває від землі й підносить угору. І от уже переді мною два величезні білі закручені бивні, і роззявлена паща, і маленькі очиці, й волохаті вуха. Мамонт! «Ой! Не їж мене! Я не винен! Я не хотів тебе вдарити! Я просто не помітив!» — кричу я.

— А чого б це він тебе їв? — кажеш ти, Жоро. — Він же травовідний.

— Дуже ти розумний, — образився Агашкін. — Повисів би ти на п'ять метрів над землею у хоботі мамонта біля тих бивнів — не знаю, що б ти закричав.

— Ну, не сваріться, — кажу я. — Не до сварок зараз. Давайте вибиратися...

І ми подряпалися по схилу нагору. П'ятами вибиваємо у мокрій глині заглибини, щоб можна було впертися, руками чіпляємося за все, за що можна вчепитися, один одному допомагаємо, тягнемо, підштовхуємо — ліземо потроху.

— Ну то як же все-таки далі було з тим мамонтом? — питаю в Агашкіна, тягнучи його за руку.

— Та як... Ніяк. Істи він мене, звичайно, як бачите, не став... Інакше ви зі мною не зустрілися б... А розмахнувся

хоботом і шпурнув мене вбік. Лечу. «Ну, все,— думаю,— і кісток не позбираю». Аж ні, приземлився саме на схилі яру, ковзнув по дотичній і благополучно з'їхав на дно. Хотів вибратися, та де там: дві години не менше сковзався на тій глині. Як добре, що я вас, чілдрени, зустрів!.. Утрюх не те що одному. Бачите, ліземо. Ще трошки — й будемо нагорі. А ще як серед нас такий технічний геній, як ти, Комп'ютер! Ти мусиш неодмінно щось придумати, щоб зігрітися.

Ми вже були майже нагорі.

Я й Агашкін вхопилися за якийсь деревовидний хвощ, який ріс на краю урвища. А ти до того хвоща долазив, уже тягся рукою. І тут раптом почалася злива. Та така, ще гірша за першу. Ну, просто водоспад Ніагара — суцільні струмені води ринули з неба.

— Жоро! Жоро! — кричу я.

Але ти зник, як бульба на воді. Нема тебе, та й усе.

Змило тебе водою на дно яру й понесло кудись. Там, на дні, вирував, бурунівся стрімкий потік, наче гірська річка.

Засмутилися ми з Агашкіним страшенно. Тільки що ти був разом з нами, говорив, лаявся. І враз нема, зник, наче й не було зовсім. Це ж страшно, коли людина раптом зникає. Дуже ми з Агашкіним засмутилися...

— «З Агашкіним»... «З Агашкіним»...— ображено перекирив Лесика в цьому місці Жора.— А де ж я все-таки подівся?

— Хто тебе зна? — знизав плечима Лесик.

— Що значить? Ти мусиш знати! Твій сон, твоя фантазія. Ти й відповідаєш!

— Ну, я гадаю, буде все гаразд. Плаваєш ти прекрасно, у басейн з батьками ходиш. Отже...

— І все-таки... Не можеш сказати, де я подівся?

— Поки що ні.

— От макітра! А ще клявся в дружбі. Ну, звичайно...— Жора зітхнув.— З Агашкіним тобі цікавіше, ніж зі мною.

— Ну, дивак! От дивак! — вигукнув Лесик.— Ну, що я — навмисне? Так уже вийшло. Історично склалося. Хіба я винен?...

— Винен,— надув губи Жора.— а чого ви не кинулися рятувати мене?

— Ну, Жоро, дорогий, ну як же кинутися туди? Ти собі уявляєш? Тебе змило, кудись потягло, ми ж навіть не бачили куди. Ми з Агашкіним зачепилися за той деревовидний хвощ, висимо. А тебе нема. Бурхливий каламутний потік потяг тебе десь на дно яру й далі. Куди ж кидатися? Як?

— Не знаю. Тільки якби тебе кудись потягло, я тебе рятував би.

— То ти просто ситуації не уявляєш...

— Уявляю! — ображено сказав Жора, сунув руку в кишеню, дістав акуратно складений аркушик, зазирнув у нього і закипав губи: — Взагалі-то мені треба вже ділом займатися. От бачиш, написано: «Двадцять тридцять — моделізм». За графіком...

— Та який там графік?! Який моделізм?! — вибухнув Лесик. — Я йому таке розказую! Тут такі події, а він — графік! Друкарська машинка якась, а не людина!..

Жора зітхнув:

— Ну, гаразд. Розказуй уже далі, зрадник...

От даремно ти все-таки...

Та щоб ти знав, Агашкін щиро засмутився, що змило саме тебе, а не мене. Він же так розраховував на твій технічний геній, на те, що ти щось придумаєш, щоб зігрітися, і взагалі... Ти для нього був значно потрібніший за мене.

Але так уже сталося...

Злива нарешті припинилася. Видряпались ми з Агашкіним нагору. Зазирали вниз у яр. Каламутний потік вирує на дні. Тебе ніде не видно й не чути.

— Треба шукати, — кажу я.

— Треба, — погоджується Агашкін.

І подалися ми краєм яру в той бік, куди текла по дну вода.

Ішли, йшли, йшли, аж бачимо — розливається потік на два рукави, бо на дні яру лежить величезна кам'яна брила. Перескочити яр, звісно, ми не можемо, отже, пішли далі уздовж одного з рукавів. А може, тебе понесло в другий?

Пройшли ми ще трохи, як закінчився, потік вилився в озеро, поросле густими доісторичними очеретами.

І знову-таки тебе ніде не видно й не чути. Гукали ми з Агашкіним, гукали, захрипли, а толку ніякого.

І холодно так, що на нас аж гикавка напала.

— Лесик-ик! Я так мерзнути не звик-ик-ик! — каже, цокаючи зубами, Агашкін. — Я більше не можу. Біжимо до лісу. Там, м-може, т-тепліше.

Метрів за триста від того місця, де ми стояли, на березі озера починався ліс.

— А я-ик же Ж-жора? — питаю я, цокаючи зубами.

— А д-де т-ти б-бачиш Ж-жору? — питає Агашкін.

— А-атож, що н-не б-бачу, — кажу я.

— То я-ка рі-різниця, д-де не б-бачити — т-тут чи в лісі? — питає Агашкін.

Ну, що я міг йому сказати?

Вибач, Жоро. Погукав я ще трохи, і ми побігли в ліс.

Та, думаєш, у лісі нам стало жарко? Аніскілечки. Тільки й того, що вітру нема. Але натомість інша біда — раз у раз з колючого віття падали на нас холодні краплі води, і все тіло аж пересмикувало. Як зачепиш ненароком якусь гілку, то з неї сипоне такий град отих крапель, що відчайдушний зойк сам собою виривається з грудей.

— Ой!

— Ой!

— Ай! — тільки й скрикуємо ми з Агашкіним.

— Слухай!... — під час чергового зойку прококотів Агашкін. — А що, як це починається льодовиковий період? Пропадемо ж, ні за цапову душу пропадемо.

— Припини, — кажу, — паніку. Припини ці панікерські деморалізуючі розмови! І так погано.

Замовк Агашкін. Тільки січе зубами, дріб вибиває.

І раптом я виразно почув голос учительки хімії Кири Андріївни:

— ...Щоб одержати екзотермічну реакцію, треба взяти чотири грами сірки плюс сім грамів заліза...

Я рвучко повернувся до Агашкіна.

Він дивився на мене вираченими від подиву очима.

Я гарячково закрутив головою, визираючи вчительку. Але не побачив нічого.

Голос замовк так само раптово, як і залунав.

— Т-ти чув? — отетеріло спитав я в Агашкіна.

— Чув, — так само отетеріло відповів він.

Стоїмо. То один на одного глянемо, то навколо. Нічого не розуміємо.

І раптом знову голос. Тільки тепер уже фізика Антона Григоровича:

— Кількість внутрішньої енергії, яку тіло одержує або втрачає за теплопередачі, називають кількістю теплоти.

І знову — тиша. І — нікого.

— Чув?

— Чув.

Дивимося один на одного. Що таке? Фантастика якась.

І тут мені саянуло.

— Слухай, — кажу, — Агашкін, а чого ми дивуємося? Вони ж не просто вчителі. Вони ж педабоги! Ти що — забув? Гера Андріївна і Аполлон Григорович. Для них передача думок і голосу на відстані, тобто телепатичний зв'язок, — тьху!.. Отже, ніякої фантастики.

— А... а що вони хотіли сказати? Я не зрозумів. Ми цього ще не проходили.

— Ну й що? Так інше проходили. І однак нічого не знаємо. А якби слухали на уроках, вдома добре вчили підручники, то знали б зараз, як зігрітися.

— Взагалі-то правда,— зітхнув Агашкін.— Пам'ятаєш, у підручнику фізики навіть малюнок є: сидить голий дикун і тре долонями паличку, ввіткнуту в поліно,— вогонь добуває.

— От-от,— кажу.— А ми з тобою...

— У «морський бій» на уроках грали,— знову зітхнув Агашкін.— Здався нам той «морський бій».

— А Жора...— зітхнув я.

— От хто зараз був би потрібний. Краще б не його, а когось іншого змило.

— Кого це,— питаю,— іншого? Себе ж, мабуть не маєш на увазі. Мене, виходить? Розумний який! І нащо ми тебе з Жорою зустріли. Коли б не ти, його б і не змило зовсім.

— Ну гаразд, гаразд,— примирливо мовив Агашкін.— Не будемо сваритися. Не так нас багато, щоб сваритися. Якщо не триматимемося купи, ще швидше пропадемо.

Дуже вчасно він це сказав, бо в цю мить з дерева щось упало і вдарило Агашкіна по голові. І це «щось» було не краплею, а якимось ваговитим доісторичним овочем, що, вціливши Агашкіна по лобі, впав на землю, та тільки-но я нахилився, щоб глянути, що ж то за плід, як і сам відчув замашний удар по голові.

Зиркнули ми з Агашкіним угору. Бачимо — сидить на дереві невелика волохата мавпа, кривляється й кидає на нас схожі на банани, але тверді, як камінь, плоди, що рясно ростуть на дереві.

— Ах ти ж тварюка! — вигукнув Агашкін, коли другий «банан» бебехнув його по маківці. Нахилився, схопив із землі овоч і шпурнув у мавпу. Мавпа спритно ухилилась. В цей час із сусідніх дерев, розгойдуючись на вітах, перескочили ще дві мавпи — одна трохи більша, а друга здоровеннєцька, просто орангутанг якийсь. Сіли на гілляку обабіч тої першої мавпи та й хижо вишкірилися. І таке щось знайоме-знайоме було в тих трьох волохатих мавпах. Придивився я...

— Агашкін,— вражено кажу,— та це ж... це ж... наша трійця — Довгий, Злюкін і Малявка!

Агашкін так і присів:

— Точно!

РОЗДІЛ Х,

*в якому ви побуваєте разом із шостим «Б»
на уроках Ореста Івановича і побачите, що там робиться.
«Договірний підряд». Ясик і трійця*

Раз на тиждень, коли в шостому «Б» дві години підряд були уроки праці, всі хлопці, жваво перемовляючись, спускалися на перший поверх у шкільну майстерню, де владарював Орест Іванович. А дівчата, заздрісно дивлячись їм услід, мовчки тяглися займатися кулінарією та шиттям, що їх вела за сумісництвом учителька географії Пелагея Петрівна.

Як уже казано, переважна більшість дівчат була таємно закохана в Ореста Івановича. І всі вони з превеликим задоволенням теж побігли б у майстерню, але тоді Пелагея Петрівна лишалася б без уроку, а вона була добра й симпатична, і дівчатка не могли собі дозволити засмутити її. Та й не дівчача це справа джикати напилком, шкваркати рубанком та гехкати молотком по зубилу. Дівчатка мріяли про той час, коли вже стануть семикласницями. Бо Орест Іванович був не лише вчителем праці, а й учителем креслення, яке починалося в сьомому. І уроки креслення в семикласниць були, ясна річ, найулюбленішими.

— Оресте Івановичу! Оресте Івановичу! А в мене чогось не виходить.

— Оресте Івановичу! Підійдіть, будь ласка. У мене циркуль не крутиться.

— Оресте Івановичу, а як тримати рейсфедер? — тільки й чулося в сьомому весь урок. І жодного голосу хлопчачого, самі дівчачі.

Треба сказати, що й хлопці любили Ореста Івановича. Але, звичайно, не так, як дівчата. По-своєму.

Орест Іванович і справді був гарний дядько. Ніколи не сердився, не кричав, завжди усміхався. І ніколи не примушував щось робити на своїх уроках. Тільки показував.

— Хочете — робіть, хочете — не робіть, — усміхався він. — Примусова праця тільки у трудколоніях. Для злочинців. А тут усе добровільне. Скажу тільки одне. Вміти щось зробити своїми руками — це радість. Яку ніщо інше дати не може. Ні ласощі, ні кольоровий телевізор, ні джинси. А той, хто нічого зробити не може, — то нещасний чоловік. Добровільний інвалід.

Шкільна майстерня була обладнана за останнім словом трудового навчання. Шафи з наборами найрізноманітніших

інструментів. Ряди довгих столів з лещатами, верстати токарні, свердлильні, навіть один фрезерувальний.

І хоч би до чого підійшов Орест Іванович, за що б не взявся — чи то на токарному точив, чи на свердлильному свердлив, чи то просто напилком чистив деталь — усе в нього виходило так ловко, так легко, так гарно, що не можна було очей відвести.

І кожному хотілося зробити так само.

І мало-помалу хлопці без усякого примусу полюбили уроки праці, навчилися працювати і по металу, і по дереву. Бо й сам Орест Іванович однаково добре працював і по дереву, і по металу.

Останнім часом Орест Іванович активно наближав трудове навчання до виробництва.

— Робота без певної мети, — казав Орест Іванович, — робота, коли не бачиш її корисних результатів, — дурна, вибачте, робота. А коли бачиш, що робиш щось для людей потрібне, — зовсім інше діло.

І Орест Іванович одержав договірний підряд на виготовлення маленьких столиків для дитячих садків.

Тимчасово були припинені роботи по металу. Всі класи з четвертого по восьмий переключилися на роботу по дереву.

Здавалося б, нескладна річ — маленький столик. Фанерна кришка, чотири ніжки, ну й ще чотири планки, що ті ніжки з'єднують і кріпляться до кришки.

Але все це вимагає точності, старанності і вміння.

— Бо треба, щоб ніжки трималися міцно, — казав Орест Іванович. — Щоб столик не хитався і, чого доброго, не впав. За ним же сидітимуть малі діти. І може статися біда — впаде наш столик, попадають діти, повивертають на себе гарячий борщ або чай — уявляєте?

Готувала, обпилювала, обтесувала, рівняла ніжки й поперечини одна бригада.

Кришки випилювала з великих листів фанери і теж рівняла, зачищала краї наждаком друга.

А вже збирала третя.

Робота ніби й одноманітна, але коли готовий столик стояв під вікном — акуратненький, міцненький, — серце сповнювалося гордості й самоповаги. Що не кажіть, справді приємно то річ — зробити щось своїми руками.

Не всі, звісно, працювали з однаковим ентузіазмом, однаковою енергією та умінням — так, на жаль, поки що не буває. Але працювали всі. Всі, крім... Ну ви, мабуть, здогадуєтесь, що знаменита трійця — Довгий, Злюкін і Малявка — просто не могла працювати, як усі. Вони тоді не були б

трійцею, а були б звичайними нормальними хлопцями. Але вони, на превеликий жаль, були трійцею. І на жодних уроках вони так не ледарювали, як на уроках праці. Бо Орест Іванович нікого не примушував. І ледарювати можна було скільки завгодно.

Трійця навіть дозволяла собі кепкувати з хлопців.

— Давайте-давайте, пихтіть, козли! — цідив Злюкін.

— Робота дурнів любить, — докидав Довгий.

— Від роботи коні дохнуть, — пищав-хихикав Малявка.

А коли їм говорили, що однак доведеться після школи або в інститут, або в технікум, або в ПТУ, або знову ж таки на якусь роботу, Злюкін зневажливо мружив очі:

— А я не збираюсь: ні в інститут, ні в технікум, ні в ПТУ...

— А ким же ти будеш? — питали його.

— А хоч би прийомщиком склотари! — І очі в Злюкіна робилися, як щілинки.

— Ага! Пляшки прийматимемо! — підхоплював Малявка.

— Або пиво продавати будемо... — гудів зверху Довгий.

Хлопці тільки одмахувалися.

Ну, що з них візьмеш?..

Поки були звичайні уроки праці, не зв'язані з виробництвом, проблема трійці нікого особливо не зачіпала. Ну, ледарюють, хай собі, подумаєш. На те вони й трійця.

А от коли почалося виготовлення отих столиків, трійця почала дратувати хлопців.

Тим більше, з шостим «А» було в них змагання. Хоч і неофіційне, так би мовити, підпільне (Орест Іванович вважав, що головне не кількість, а якість), але змагання. І в цьому змаганні шостий «А» вигравав. Столиків робив більше. Авжеж. У них таких ледарів не було.

І якось тихенький скромний Ясик Гриценко, усім на подив, не витримав і вибухнув:

— Ну ви ж і ледацюги!.. Якби всі були такі, як ви, люди лишилися б мавпами. Бо людину створила праця. Це доведено наукою. І ви... ви ризикуєте обернутися на мавп. От... У вас, мабуть, уже й шерсть на спині росте... Між іншим, жителі острова Борнео й досі вірять, що орангутанги були колись людьми, які перестали працювати і тому втратили людську подобу...

Це було під час перерви в коридорі, коли поверталися після уроків праці.

Усі завмерли. От тобі й Ясик! От тобі й тишко!

— Що?! Що ти сказав, козел?! — Злюкін посунув на Ясика. Довгий вайлуватو рушив за ним. Слідом задріботів Малявка.

Ще мить, і... Першим підскаочив до Ясика Слава Коваленко, потім Сашко Чуприна, тоді інші. Хлопці щільно оточили Ясика.

Трійця розгублено спинилася. Злюкін обернувся на Довгого. Той почухав потилицю. Малявка сховався за Злюкіна.

— Ну, гаразд,— зловісно просичав Злюкін.— Розмова переноситься... Тримайся, синку...

І трійця відійшла.

Через три дні Ясик прийшов до школи з величезним синцем під лівим оком. Хлопці кинулися до нього:

— Що з тобою?

Ясик одвів очі:

— Та... об половичок перечепився.

Хлопці недовіжливо Perezирнулися. І глянули на трійцю.

Трійця спокійно стояла, глузливо позираючи на Ясика.

— Це ви? — зціпивши зуби, спитав Слава Коваленко.

— Ха-ха! — мовив Злюкін.— Став би я зв'язуватися з таким трупом!

— Його ж торкни — він розвалиться,— прогудів Довгий.

Малявка просто хихикнув.

— Не чіпайте їх... Це не вони,— буркнув Ясик.

Він довго не хотів нічого говорити, але потім нарешті розказав. Якийсь незнайомий хлопець підійшов до нього у прохідному дворі і ні з того ні з сього, й слова не сказавши, вдарив його кулаком в обличчя. Потім побіг. Ясик навіть отямитися не встиг.

Усі зрозуміли, що це справа рук трійці, що то вони намовили того хлопця, але довести не можна було нічого.

РОЗДІЛ ХІ,

в якому Лесик і Агашкін потрапляють на верхівку величезного дерева, а потім на галявину.

Зустріч із шаблезубим. Лесик згадує

Тим часом три мавпи на гілці дивилися на нас з Агашкіним з тупою звірячою погрозою.

— Хлопці! — гукнув до них Агашкін.— Привіт! Це ми, ваші однокласники. Довгалюк і Агашкін. Не впізнаєте? Привіт!

Трійця на дереві засовалася. Малявка стрибнув на вищу гілку, загойдався на ній. Злюкін зачепився хвостом, повис униз головою. А орангутанг Довгий почав присідати, метляючи довжелезною лапою. І всі троє зауукали по-мавпячому:

— У-у-у!
— У-у-у!
— У-у-у!

Ми презирнулися.

— Агашкін,— кажу,— вони ж не розуміють людської мови. Зовсім озвіріли. Стали звичайнісінькими мавпами. Ясик Гриценко мав рацію.

— Точно! Тікаймо швидше! А то...— Агашкін не договорив.

Орангутанг Довгий блискавично скочив з гілки, схопив Агашкіна чіпкою волохатою лапою під пахву і злетів разом з ним на дерево.

Не встиг утекти і я. Злюкін і Малявка підхопили мене з обох боків і, як пір'їну, легко затягли на дерево.

— Ой! Пустіть! — гукнув Агашкін.

— Пустіть! Ой! — гукнув я.

Та де там! Хіба з мавпами домовишся? Тягнуть вони нас по гілках кудись на самісіньку верхівку величезного дерева, а я верещу, й думаю... «Ну,— думаю,— це ж треба? Загинути від лап своїх же однокласників! Які в цьому, чесно кажучи, й не винні навіть, бо перетворилися на нетямущих волохатих мавп. Що з них тепер візьмеш?»

Але ж не хочеться так безглуздо гинути.

— Агашкін! — кричу.— Придумай щось швидше! Ти ж мастак придумувати. Загинемо ж!

— Не придумується! — кричить Агашкін.— Я в таких умовах не можу придумувати. Ти фантазер. Придумуй ти!

А що ж його придумаєш, як тебе мавпи з обох боків мов у лещатах тримають і тягнуть угору.

«Ну,— думаю,— все! Витягнуть зараз на верхівку і там з'їдять. Мабуть, вони люблять їсти людей на верхівках дерев».

Аж от уже й верхівка.

І тут раптом вони нас з Агашкіним випускають з своїх лап і, блискавично перелітаючи з гілки на гілку, зникають. Що таке?

Ми ледве встигаємо схопитися за верхівку руками, щоб не загуркотіти вниз. Висимо ми, значить, на самісінькій верхівці височенного дерева, дивимося отетеріло один на одного й дивуємося.

— Агашкін,— кажу,— ти щось розумієш?

— Ні-і,— киває головою Агашкін.— Нічого не розумію.

— І я,— кажу,— нічого. Я думав, вони нас тут з'їдять.

А вони кудись зникли.

Глянув я з верхівки дерева, куди нас затягли наші одно-

класники-мавпи, і якимсь дуже-дуже знайомим, тисячу разів баченим здався мені краєвид. Гора, нагромадження кам'яних брил, і між тих брил зеленими барвистими острівцями різні чудернацькі дерева з величезними квітами, папороть, плавуни дивовижні...

— Слухай,— кажу,— Агашкін. А глянь-но уважніше. Тобі це нічого не нагадує?

— Тю! — каже він.— Точнісінько наша «альпійська гірка», що біля школи. Тільки гігантська. Натуральної величини. Ти диви!

— От я ж і кажу.

— Навіть оті дерева повалені. Точнісінько наче після того, як трійця їх потоптала. Подумати тільки! Через ту клумбу, через трійцю ми, власне кажучи, в цю дику епоху потрапили і знову ж таки через них сидимо на вершечку дерева, як... як сороки. Це таке образне порівняння...

Мене наче струмом ударило.

— Злазьмо,— кажу,— Агашкін, швидше та підемо шукати Жору. А то ми про нього геть зовсім забули.

— Давай,— каже він.

І ми швиденько почали злазити з того дерева. Але те «швиденько» було дуже відносне. Ми все-таки не мавпи. У нас так швидко не виходило. Та нарешті ми злізли. Тільки-но ступили на землю, як залунало дике мавпяче «у-у, у-у». І, вискочивши з гущавини, вони знову схопили нас.

— Хлопці! Та ви що! — без усякої надії спробував заволати Агашкін.

Укаючи й жахливо шкірячи нерівні зуби, мавпи тягли нас у якісь хащі.

І враз до мене дійшло — бавляться з нами наші однокласники, жорстоко, по-звірячому бавляться. Як ото кіт з мишкою. І нікуди вони нас не відпустять, поки не замордують остаточно. Бо їм, мабуть, нудно, а ми для них розвага. І нічого їм не доведеш, бо не розуміють вони людської мови.

І така мене охопила безнадія, що я тобі передати не можу.

Притягли вони нас на якусь галявину і давай збиткуватися над нами. Ти ж знаєш, які вони. Як вони люблять знущатися з слабших за себе. Але коли вони були однокласниками, то хоч поговорити можна.

А тут... Не знаю, скільки б іще тривали наші муки, аж раптом трійця завмерла, нашорошивши вуха. Потім враз присіли усі троє, мов хто їм на плечі натиснув. А тоді я-ак дременуть! Шух! Шух! Шух! — і нема.

А ми лишилися лежати на землі.

Чуємо з хаші густий басовитий рик. І одразу ж на галявині з'явився... шаблезубий тигр, або, як його ще називають, шаблезуба кицька. Ну, я тобі кажу, то була киця! Завбільшки з корову, а морда така страшна, що від одного погляду можна заїкою на все життя лишитися. Два верхні ікла, як дві здоровенні шабляки, стирчали з пащі на півметра.

— Агашкін, — шепочу, — лежи й не ворушись, наче ти неживий. Якщо можеш, не дихай навіть. Це єдиний порятунок. Я читав.

Завмерли ми, закам'яніли. Лежимо, не дихаємо.

Чи то шаблезубий щойно поснідав стрункою свіженькою антилопою, чи то ми здалися йому дуже вже несмачними, але тільки підійшов він ліниво до нас, понюхав кожного, скривився бридливо, хвостом об землю вдарив і так само, не поспішаючи, пішов собі у хаші. І зник з наших очей.

Але ми все одно лежимо. Хто його зна. Може, він зачаївся у нетрях. Хижаки підступні. Від них усього можна чекати. Ну, я тобі скажу, й становище в нас — лежимо на холодній мокрій землі, тремтимо від холоду й страху. І навіть поворухнутися боїмось. А що робити? Так же не хочеться в пащу до шаблезубого...

І тут згадалося мені раптом шкільне горище, як ми з тобою, Жоро, тремтіли й мерзли на ньому. Вся наша пригода на горищі згадалася.

РОЗДІЛ XII,

в якому Лесик і Жора потрапляють на шкільне горище.

Стаття Каті Шалаєвої. Двері зачиняються.

Дрижаки. Гоша і Антоша.

«Треба було б зайнятися цим! По лінії червоних слідопитів»

Це було торік наприкінці другої чверті, перед Новим роком, коли Прометей Гавриловича в школі ще не було, а шкільним завгоспом був Федя.

Знову ж таки не обійшлося без Агашкіна. Власне з Агашкіна все й почалося. Коли б не він, ніякої пригоди не було б.

Якось у кінці перерви Агашкін увірвався до класу такий збуджений і червоний, наче сталося щось епохальне — нашість інопланетян, позачерговий футбольний чемпіонат світу або що.

— Ой, чілдрени! Де `я тільки що був! — заволав він не своїм голосом.

— Де?
— На горищі! На шкільному горищі! Ой! Там таке!..
Таке!
— Що?
— Ой! Не питайте!.. Фантастика!
— Ну що? Що?
— Сила! Як у замку графа Монте-Крісто... Я там півгодини ходив.

Агашкін явно перебільшував. Перерва тривала всього десять хвилин. Але, як би там не було, хлопці зацікавилися. Горища взагалі сповнені таємниць. На них завжди можна зустріти щось несподіване й загадкове. В усі часи, в усі епохи всіх хлопців світу завжди тягло на горища.

Але шкільне горище завжди було замкнене. На оббитих залізом дверях висів великий візерунчастий, наче з казкової театральної вистави, замок. Ключ був у Феді.

Агашкіну просто пощастило. Видно, завгосп був у цей час на горищі, і тому Агашкін зміг туди зазирнути. Бо коли на наступній перерві хлопці всі гуртом побігли на четвертий поверх, то побачили, що на дверях, як завжди, висить замок.

Але після цього кожному закортіло хоч одним оком глянути, що ж там таке на тому шкільному горищі. І щоперевих хлопці почали бігати на четвертий поверх дивитися, чи висить замок. Замок висів.

Минуло кілька днів. Пристрасті трохи вгамувалися, але горище не забулося. У п'ятому «Б» (тобто торік) виникла навіть своєрідна гра: хто непомітно, не привертаючи уваги однокласників, перший опиниться на четвертому поверсі, біля сходів, що ведуть на горище. Причому одразу після дзвоника на перерву бігти туди не дозволялося. Треба було кілька хвилин погуляти по коридору, забігти в буфет або що.

І вже тоді — на четвертий.

Було домовлено: хто перший опиниться біля відчинених горищних дверей, той і зазирне швиденько на горище. Всім навалюватися нічого, бо тоді взагалі нічого не вийде — контакту в учнів із шкільним завгоспом не було.

І от одного разу Маргарита Михайлівна, зробивши Лесикові та Жорі четверте серйозне попередження, щоб вони припинили розмови на уроці, п'ятого попередження робити не стала, а просто виставила їх з класу.

Хлопці вийшли у порожній коридор, зітхнули в лункій незатишній тиші і, намагаючись не тупотіти ногами, подалися на четвертий поверх. У них не було аніякісінької ідеї відносно горища. Просто вони хотіли бути далі від директорського кабінету і від учительської. Коли тебе вигнано з класу,

не дуже хочеться бачитися з директором, з класним керівником чи якимось іншим шкільним начальством.

Хлопці піднялися сходами, глянули і завмерли. Вони не повірили своїм очам. Висячого замка на горищних дверях не було...

Двері нещільно причинені. Ніде нікого. Лише десь унизу, мабуть, на першому поверсі, лунали невиразні звуки — чи то кроки, чи то глухі методичні удари.

Спокуса була непереборна.

Не сказавши один одному ні слова, хлопці обережно, навшпиньках підійшли до дверей. Лесик торкнув їх рукою. Двері залізною скреготнули й відчинилися.

Затамувавши подих, хлопці прислухалися. Ніяких нових погрозливих звуків ні знизу, з першого поверху, ні з горища не пролунало.

Певно, завгосп чи то пішов за чимось униз і ще повернеться, чи то взагалі забув зачинити горище. В усякому разі на горищі його нема. Бо він почув би скрегіт дверей і обізвався.

Лесик ступив на горище перший. Жора за ним.

У сірому присмерку вимальовуються предмети: шафа з розбитими скляними дверцятами, стіл на трьох ніжках, дві поламані парти, старі, ще з відкидними кришками. Далі рулони подертих географічних карт, проламаний глобус, купа спортінвентаря: шведська стінка з вибитими шаблями, уламки лиж, пошматовані м'ячі, обплутані волейбольною сіткою. Он іржавий залізний сейф з візерунчастими дверцятами — вмістилище таємничого скарбу...

У глибині горища косий сніп сонячних променів із слухового вікна, в якому рухливо блискотіли пилинки, невтримно вабив, мов чарівний маяк.

Після кожного кроку хлопці зупинялися й прислуховувались. Ні! Не чуť нічого тривожного. Мабуть, забув-таки Федя замкнути горище. Таки забув! От удача! От заздрити-муть хлопці!

Як це заманливо — нищпорити серед старих забутих речей на горищі! Он електричне колесо, он продірявлений радіорепродуктор. Он довоєнний детекторний приймач з одним навушником (другого нема, тільки іржава дужка лишилася).

У Жори загорілися очі.

А он перев'язана шпагатом підшивка старих газет «На зміну». Ого! Коли це було? Ще до війни. А то що таке? Отам, у кутку, за трубою якийсь пом'ятий рулон, аж чорний від багаторічного пороху.

Лесик потяг його до себе. Старий пересохлий ватман лунко затріщав, розриваючись, і хлопці побачили яскравий малюнок.

— Ой! Стінгазета! Стара! Може, й довоєнна.

Тепер уже в Лесика загорілись очі. Ще б пак! Адже він редактор шкільної стіннівки! Обережно, щоб далі не рвати, Лесик витяг рулон, струсив порох.

Удвох з Жорою вони підійшли з рулоном ближче до світла, розгорнули.

«Школяр» — великими червоними літерами виведено було назву.

А вгорі: «Смерть німецьким окупантам!»

І ще: «Хай живе Радянська Армія!», «Слава нашим доблесним воїнам!» «Вперед, до перемоги!»

1944 рік.

Стіннівка була присвячена Дню Радянської Армії — 23 лютого.

Всі дописи, всі вірші були про те, як чергують школярі в госпіталі, як збирають теплі речі для фронту, як мріють про перемогу над фашистським звіром... А правий край газети займала велика кольорова карикатура на Гітлера з підписом: «Біснுவатий фюрер». Карикатура була намальована на іншому, темнішому папері і вклеєна в стінгазету. Поряд стаття — «Герой з нашої школи».

«Це було при німцях,— писала якась дівчина.— На Куренівці. Ми й зараз там живемо, я і мама. На Захарівській вулиці. Там у кінці, над яром, старе кладовище. Я там завжди рвала траву для кролів. Якось улітку я побачила, що в каплиці спить якийсь хлопець. Коли я зазирнула, він прокинувся. Я злякалась, а він говорить: «Не бійся, я тут ховаюсь від фашистів». І розказав: його мама померла, а тато на фронті, він живе сам, заробляє тим, що малює для базару картини — білих лебедів на ставку. «А чого ж ти ховаєшся?» — спитала я. «Бо малюю не тільки лебедів»,— відповів він. І дістав з-за пазухи оцю карикатуру на біснуватого фюрера. Виявляється, він малював такі карикатури й розклеював на стінах. Хтось на нього доніс, і тепер його ловлять. «У Києві мені більше не можна,— сказав він.— Сьогодні вночі піду до лінії фронту. Наші вже близько». На прощання він подарував мені цю карикатуру. Я так розгубилася, що не спитала навіть, як його прізвище. Знаю тільки, що звать його Толик і вчився він у вашій школі. Так він сказав. Що з ним сталося далі, я не знаю. На вигляд йому тоді було років тринадцять-чотирнадцять. Навіть якого кольору волосся, не знаю. Був він

стрижений під машинку. Тільки очі, пам'ятаю, розумні й усміхнені. І на щоді родимка. Здається, на правій. А головне, він дуже сміливий і дуже талановитий. Не може бути, щоб хтось не згадав його.

Допоможіть встановити його прізвище. Він справжній герой.

Я вірю, що він живий і десь на фронті.

Катя Шалаєва
(з Куренівки).

Тільки вони встигли дочитати до кінця, як щось залізною скреготнуло, потім клацнуло.

Хлопці підвели голови, перезирнулися й застигли.

Вони не одразу збагнули, що то скреготнуло і клацнуло. Вони ще були під враженням щойно прочитаного. Але за мить хлопці вже зрозуміли й кинулися до дверей.

Двері були замкнені.

Хлопці знову перезирнулися. І тільки тепер вони зрозуміли, що сталося.

Федя замкнув їх на горищі й пішов. Адже він не знав, що вони там.

Що ж робити?..

Якщо ви були коли-небудь узимку на горищі, то мусите знати, що то не курорт. І температура там не така, як у Сочі в «бархатний» сезон. Тим паче, якщо ви без пальта й шапки, у самій шкільній формі й піонерському галстуку.

Лише зараз хлопці відчували, як тут холодно. Ще й протяги. Шарпкий вітер вривався крізь холоші штанів, крізь рукава, за комір, і здавалося, враз обіймав колючим холодом усе тіло.

Урок літератури, з якого їх вигнала Маргарита Михайлівна, був останнім. Зараз він закінчиться, усі підуть додому, школа спорожніє. Залишаться лише групи подовженого дня, школярі молодших класів. Але вони на перших поверхах...

Жора механічно засунув руку в кишеню й дістав аркушик паперу.

Графік!

— Погорів мій графік,— нервово реготнув він.— Я після уроків у басейн збирався, на підводне плавання.

— Не кажи мені про басейн. І так зуб на зуб не попадає,— сказав Лесик.

Ні з того ні з сього раптом йому згадалося, як він з дідом Іваном грав у селі в старовинну гру «нямкало» (або «шкопир

ту», так вона ще називається). Дід сам не дуже точно пам'ятав правила цієї гри, але головне в ній було — кинути палицю так, щоб вона йшла колесом. У діда це виходило, а в Лесика — ані разу. І це чогось було так весело, вони з дідом так реготали, аж падали. Грали вони на леваді, за городом, над річкою. День був сонячний, погідний, і так було хороше дивитися, як дід ловко кидає замашну палицю, а вона колесом іде по леваді, вдаряючись об землю то одним, то другим кінцем, а дід радісно регоче й підспівує:

— Чухи-чухи-чуханиці, добрі з маком паляниці...

І такий простір, таке сонце, така теплінь навкруги!..

Від того спогаду стало ще холодніше.

— М-між іншим, я читав: моряки після морських катастроф найчастіше гинуть не від того, що захлинаються, тонуть, а від п-переохолодження, — сказав Жора.

— К-краще б ти цього н-не читав, — скривився Лесик. — Знайшов чим похвалитися.

Коли холодно, час тягнеться неймовірно довго. Я сам у своєму житті не один раз дуже мерз, знаю по собі. По-моєму, на час діє закон фізики, тільки навпаки — від холоду хвилини й секунди розширюються, а від тепла звужуються.

— По-моєму я в-же п-починаю п-переохолоджуватися, — мовив Лесик.

— І я т-теж, — сказав Жора.

Хто з них перший стукнув у двері, сказати важко. А може, вони стукнули одночасно, таке буває.

У всякому разі через мить після першого стуку вони вже гатили у залізні двері в чотири кулаки. Їм здавалося, що від їхнього грюкоту здригається вся школа. Але то їм тільки здавалося.

Коли вони на хвилину припинили свій грюкіт і прислухалися, у школі стояла така сама тиша, як і до того. Чи то двері були такі масивні, чи то кулаки їхні такі слабосилі...

Вони загрюкали з новою енергією.

Важко сказати, скільки вони гатили кулаками в двері, але нарешті кулаки заболіли так, що треба було дати їм перепочинок.

Хлопці знову прислухалися.

І раптом почули тихі голоси.

— Спитай ти, — казав один.

— Ні, ти! У тебе голос дужчий, — казав другий.

Жора і Лесик вигукнули одночасно, в один голос.

Тільки Лесик гукнув:

— Алло!

А Жора:

— Одчиніть!

І ці два вигуки злилися в один:

— Алодчилоніть!

— А ви хто? — тоненько спитали з-за дверей.

— Ви злодії?

І знову Лесик та Жора вигукнули одночасно. Тільки тепер одне й те саме:

— Та ви що?! Які злодії?

— А хто ж? — спитали з-за дверей. — На горище через дах тільки злодії можуть залізти. От ми зараз міліцію викличемо.

Цього ще не вистачало!

Голоси були такі тоненькі, що важко було визначити — хлопці то чи дівчатка. Все-таки, мабуть, дівчатка.

— Дівчатка! — загукав Лесик. — Не треба міліції. Ми з п'ятого «Б».

— А ми не дівчатка! — ображено залунало з-за дверей. — Ми Гоша і Антоша. З третього «А». З подовженого дня.

— Вас коли-небудь виганяли з класу? — спитав Жора.

— Виганяли, — гордо відповів чи то Гоша, чи то Антоша.

— От і нас вигнали, — загукав Лесик. — То будьте ж людьми. Допоможіть. Знайдіть десь ключа.

— А як ви потрапили на зачинене горище? — прискіпливо спитав котрийсь із хлопців.

— Було відчинено, а потім Федя замкнув, — чесно признався Жора.

Третьюокласники за дверима про щось зашепотілися. Потім котрийсь сказав:

— Почекайте. Ми зараз.

Запанувала тиша.

Лесик і Жора вже померзли так, що тремтіли, як осиковий лист.

І знову холодні хвилини тяглися неймовірно довго.

Аж раптом почувся тупіт багатьох ніг, галас і крізь той галас пролунав дзвінкий веселий вигук Агашкіна:

— Чілдрени! Ви тут? Ви живі?

Довелося відгукнутися.

Потім хлопці почули стурбований голос Маргарити Михайлівни:

— Хлопчики! Не хвилюйтеся! Не хвилюйтеся! Вже побігли до завгоспа по ключ. Скоро вас одімкнуть. Це ж треба! Це треба таке вигадати!

Виявляється, що третьокласники Гоша і Антоша не приду-

мали нічого кращого, як побігти у п'ятий «Б» просто на урок і з порога загукати: «А ваших учнів, яких ви з класу вигнали, завгосп на горищі замкнув!»

І Маргарита Михайлівна, звичайно, перелякалась і разом з усім класом кинулася на четвертий поверх.

Тут задзвонив дзвоник, і гамору стало ще більше.

А коли нарешті прийшов Федя і, лаючись, одімкнув двері і сині від холоду Лесик та Жора з'явилися на східцях, що вели з горища, вони одразу ж зупинилися як вкопані. Весь коридор і всі сходи були запружені учнями і вчителями. Наче то не вигнані з класу п'ятикласники виходили з горища, а космонавти спускалися по трапу з літака після космічного польоту.

Про дисциплінарні стягнення говорити нічого. Було все, що буває в таких випадках,— і записи у щоденнику, і розмови в учительській, і зниження оцінок по поведінці.

Але кілька днів Лесик і Жора були героями на всю школу. Учні молодших класів дивилися на них, розкривши роти. А незнайомі старшокласники показували пальцями. Що ж до однокласників — то й говорити нічого. Агашкін позирав на них з неприхованою заздрістю, Леся Чорнобривець і Аліна Гончарук — з загадковою цікавістю, а трійця — з одвертою ворожістю. Коли хлопці розповіли про стару стінгазету, знайдену на горищі, всіх це дуже схвилювало, а Слава Коваленко сказав:

— Треба було б зайнятися цим. По лінії червоних слідопитів.

РОЗДІЛ XIII,

в якому пригоди в первісному світі продовжуються.

Яма. Погоня. «Хлопці!.. Та ви що?» Знову погоня.

«Неправда! При чому тут Агашкін?»

Лежимо ми, значить, на галявині, дрижаки хапаємо, переохолоджуємося.

Відчуваю, ще трохи — й буде мені фініш, кінець.

Ні, більше не можу!

— Агашкін,— шепочу,— вставаймо й тікаймо.

— Давай,— киває він. Але перший не підхоплюється. Чекає. Бо першому, ясно, ризикованіше. Хто перший підхопиться, на того першого і стрибне шаблезубий з хашів.

«Ех,— думаю,— нема мого Жори. Жора б неодмінно пер-

ший підхопився». Я ж тебе знаю. Ти такий... Ну, добре-добре, не роби з себе великого скромника. Слухай далі.

«Ну,— думаю,— раз нема Жори, мушу я. Агашкіна не дочекаєшся». Хекнув я, підхопився. Агашкін за мною. І рвонули ми у хащі. Біжимо, ніг під собою не чуємо. Я перший. Агашкін за мною.

Не знаю, як я відчув небезпеку. То, мабуть, ноги в мене такі розумні. До голови ще не дійшло, а ноги враз стали як укопані на самісінькому краю глибочезного ямиська.

Агашкін з розгону трохи мене туди не штовхнув. Я аж присів, щоб не впасти.

Дивимось, а на дні ямиська трійця наших знайомих мавп — Довгий, Злюкін і Малявка.

Метушаться, стрибають, а вискочити не можуть. Стіни ямиська стрімкі й голі, нема за що вхопитися. І всі троє жалібно так по-мавпячому: «У-у.. У-у... У-у...»

Мабуть, тікаючи від шаблезубого, вгналися зопалу і тепер ні туди ні сюди.

Звідки взялася у лісі та яма — хто його зна. Може, то первісні мисливці для мамонта викопали. Або для ведмедя печерного. Навіть картина ж така є в Історичному музеї — мамонт у ямі лежить, а первісні мисливці в нього каміння кидають.

Що б там не було, а факт лишався фактом — перед нами яма, а в ямі трійця. І так вони жалібно укають, так безпомічно підстрибують.

Перезирулися ми з Агашкіним. Бачу в очах його сумнів. Та й мені самому в серці щось ворухнулося. Все-таки одно-класники. Хоч і мавпи.

А що робити? Як їх звідти витягти? Яма глибочезна, метрів п'ять, а то й шість. Руку не простягнеш.

Ех, коли б ти був — щось би придумав. Ти ж у нас на це майстер, технічний геній. А ми з Агашкіним — я черевик, він другий. Два чоботи пара.

Позітхали ми, позітхали край ями, аж чуємо — у хащах якийсь підозрілий рух.

Ну, думаєм, все! Шаблезубий!

Кинулися ми навтіки... Але... Якщо міряти сили відрами чи каністрами, як шофери бензин, то в нас у баках лишилося менше ніж на денці. Ще кілька метрів — і мотори наші чмихнуть востаннє, й колеса стануть. Чую — позаду щось сопе,— доганяє. Потім чую — хрипить. Він, шаблезубий! І обернутися страшно.

— Агашкін,— кричу,— прощай!

— Прощай, Лесику! Прощай! — це він мені.

Бензин мій кінчився, мотор чмихнув. Упав я на землю, потилицю руками накрив.

Усе! Завмер. Чекаю. А в голові тільки одне:

«За що ж він мене спершу вхопить своїми шаблями — за ногу?.. За руку?.. За спину?»

— Хлопці! Та ви що — подуріли? Це ж я! Жора! — І голос такий хриплий — ну, абсолютно не твій голос.

«Але ж тигри шаблезубі людськими голосами не говорять»,— думаю.

Повертаю голову. Тю! Справді ти. Брудний, замурзаний... Але ти! Власною персоною.

— Агашкін! — кричу.— Це справді він! Жора. Наш Жора Комп'ютер!

Агашкін голову підвів. Усміхається:

— А я давно зрозумів. Тільки придурювався. Щоб вас розіграти.

Ну, Агашкін! Навіть тут грає п'єсу. Ну, та хай йому грець!

Головне, що ти, ти знову разом з нами. Така мене радість шалена охопила — переказати не можу.

— Як же ти нас знайшов? Де ж ти був? Де тебе носило?

— Та ото ж закрутило мене в тому яру, потягло, я й попрощатися з вами не встиг. Крутило, крутило, а тоді — хряп! — на якийсь камінь велетенський. Зачепився я там, тримаюсь.

— О! — кажу.— Так ми ж той камінь бачили. Ми ж тебе гукали.

— Я чув. Але від холоду так захрип, ви ж чуєте,— кричу, кричу, а голосу нема. Я з того боку був, ви мене не бачили. Проскочили, далі подалися. Перебрався я з того боку каменя на ваш бік, переплив потік, ледве з яру виліз. І подався вас шукати. Бачив здаля, як вас якісь мавпи на дерево тягли...

— Так ти хоч знаєш, що то за мавпи? — вигукнув я.— То ж наша трійця — Довгий, Злюкін і Малявка!

— Та ви що?

— Точно,— кажу.

— На мавп перетворилися,— підхоплює Агашкін.— Так, як казав Ясик Гриценко.

— Ну?! — дивуєшся ти.

— А тепер вони в ямі сидять, вилізити не можуть. Від шаблезубого тікали й попадали. Я про тебе згадав: от коли б був Жора з нами, неодмінно щось придумав би, щоб витягти їх звідти.

— Треба було їм якусь довгу гілляку простягти або щось накидати, щоб можна було вибратися.

— Ну ти таки геній! — кажу я.— А ми й не додумалися.

Гілляки довгої там, по-моєму, не було, а от чогось назбирати, здається, можна.

— Ага,— закивав Агашкін.

— То, може, повернемося,— кажу я.— Пропадуть же! Шкода все-таки.

— Гайда! — кажеш ти.

Повернули ми назад.

І наче тепліше стало. Чи то від бігу зігрілися, чи від того, що тебе знайшли. Що не кажи, утрюх — це не вдвох, утрюх завжди веселіше. Троє — це вже компанія.

Йдемо ми, крокуємо бадьоро, мало не співаємо.

Аж раптом помічаю — пейзаж якийсь незнайомий. Не той пейзаж. Не ті дерева, не ті кущі — все не те.

— Хлопці,— кажу,— по-моєму, ми не в той бік повертаємося.

Спилися ви з Агашкіним, роззираєтеся.

— Мда,— кажеш ти.— Щось не те.

— Еге ж,— підтвердив Агашкін.— Не те.

Більше ми нічого сказати не встигли. Бо враз попереду почулося могутнє рикання і з-за кущів вистромилася здорова страшнюча волохата голова печерного ведмедя.

Часу на обмін думками не було.

Ми рвучко повернули на сто вісімдесят градусів і дружно стартували, як на спринтерську дистанцію. Різниця тільки та, що спринтерська дистанція коротка, сто — двісті метрів, а ми не обмежували себе. Коли тікаєш від смертельної небезпеки, ніколи не знаєш, скільки доведеться бігти,— чотириста, вісімсот, півтори тисячі чи навіть марафон. Усе залежить від переслідувача, від його настрою, темпераменту й зацікавленості тобою.

Біжачи, я подумав, що спорт, особливо легка атлетика і біг з перешкодами, зародився дуже давно, саме в ті прадавні часи, у яких ми зараз перебували. І не останню роль у перших рекордах відіграли шаблезубий тигр чи печерний ведмідь.

Але нам пощастило. Той печерний ведмідь, який нам зустрівся, був, мабуть, не голодний і нами не зацікавився. Бо не лише марафону, а й півтори тисячі метрів ми б уже не подолали.

Коли ми, знесилені, попадали нарешті на землю, навкруги була тиша, погоні не чути.

— Чілдрени, я більше не можу,— не витримав і заплакав Агашкін.— Не можу я більше. Це не життя. Мука!... Весь час тікаєш, весь час мерзнеш, весь час якесь стихійне лихо... Не можу!

Ти ж знаєш, Жоро, хоч би що казав Агашкін, йому чогось завжди хочеться заперечувати. А тут я був з ним абсолютно згоден. На сто процентів.

Нешасні ті первісні люди. Нешасне їхнє життя. Без вогню, без даху над головою. Шохвилини чекай якогось стихійного лиха: зливи, повені, урагану. На кожному кроці підстерігають тебе якщо не шаблезубий тигр, то печерний ведмідь або безкрилий птах фороракос із дзьобом-сокирою. Яка несправедливість природи! Не дала людині ані гострих пазурів для захисту, ані ведмежої сили. Хоч лягай і вмирай.

— А ви думали,— кажеш ти.— Важко. Дуже важко було. Але, щоб ви знали, саме через слабкість свою людина й стала людиною. Не маючи пазурів та іклів шаблезубих для захисту, мусила вона розвивати мозок, щоб розумом, хитрістю подолати ворогів. Правда, на це еволюції довелося витратити не одну сотню тисяч років.

— То що, мені чекати оті сотні тисяч років? — скривився Агашкін.— Я зараз тепла й безпеки хочу.

— А чого ж ти,— кажу,— мовчав тоді на Олімпі, як нас викликали і влаштували суд? Чого не просився, щоб вогонь у людства не забирали? Щоб Прометея знову не засуджували? Чого? Йч, розумний який! Правда, Жоро?..

(У цьому місці Лесик змушений був перервати свою розповідь, бо Жора сказав:

— Ні! Неправда! При чому тут Агашкін? Чого ти на нього напався? Хіба він винен? Це вже несправедливо!

Лесик знітився. Хотів щось казати... І в цей час у двері подзвонили.)

Р О З Д І Л XIV

*в якому відбуваються несподіванки для Лесика і Жори.
Представницька делегація.*

Прихід таємничого незнайомця. Розповідь діда.

Усе, що ви прочитали про оті фантастичні пригоди Лесика (а з ним Жори, Агашкіна та інших), розповів він Жорі, починаючи з ранку і впродовж усього недільного дня.

Жорині батьки пішли на фізкультуру — тато на теніс, мама на аеробіку. А в другій половині дня, коли батьки повернулися, хлопці перекочували на свіже повітря — ходили вулицями, тоді забрели на шкільне подвір'я (де з ними трапилася маленька пригода, але про це потім). А коли почав накрапати дощ, повернулися додому. Тепер уже до

Лесика, бо саме в Лесика нікого не було. Його батьки пішли з дідом та бабою спершу по магазинах, а тоді проводити їх на автобус. Отже, умови для Лесикового фантазування були створені долею найсприятливіші. І нічого дивного, що він устиг наговорити так багато.

Було вже надвечір'я, дощ припинився, коли ото пролунав несподіваний дзвінок у двері.

Хлопці вирішили, що то повернулися Лесикові батьки. Пішли відчиняти удвох. Відчинили і... Якби вони побачили зараз перед дверима космонавта Поповича, співачку Аллу Пугачову або італійського кіноактора Марчелло Мastro-янні, вони б, мабуть, так не здивувалися. На площадці стояли Стьопа Чичибабін, Слава Коваленко, Сашко Чуприна, Леся Чорнобривець і Аліна Гончарук. Ще якби кожен з них окремо, було б не так дивно. Але всі разом...

Стьопа Чичибабін — піонервожатий, Слава Коваленко — голова ради загону, Сашко Чуприна, Леся Чорнобривець та Аліна Гончарук — ланкові.

Делегація була представницька, на вищому рівні.

— Ми до вас, — сказав Стьопа. — Власне, до Лесика.

— За... заходьте, — затнувшись, мовив Лесик.

Делегація зайшла.

Запала хвилинка пауза.

Всі, за винятком Сашка Чуприни, вперше були в Лесика вдома і тому здивовано роззиралися навкруги. На картини, малюнки, стелажі, на книжки з мистецтва.

Особливе враження справила стінгазета «Домовик», яка все ще висіла на стелажах.

— О! — вихопилося одночасно у Лесі й Аліні.

— Сила! — сказав Сашко Чуприна.

— Клас! — сказав Слава Коваленко.

— Куди твоє діло, — промимрив Стьопа, та одразу ж схаменувся. — Ну, гаразд. Не будемо розтікатися мислю по дереву. Давайте одразу... Так... Нам треба негайно випустити «Блискавку». Щоб завтра зранку висіла в класі. Хоч трійця й не призналася, але це вони. Більше нікому. Ми перебрали всіх. Тільки вони.

— Правильно! — сказав Слава Коваленко.

— Тільки вони! — погодився Сашко Чуприна.

— Треба! — мовила Леся Чорнобривець.

— Випустити «Блискавку»! — підтвердила Аліна Гончарук.

Увесь піонерський штаб висловився.

Лесик і Жора стурбовано презирнулися.

Лесик же — редактор класної стіннівки. І коли до випуску

підключається тато, стіннівка виходить така, що збігаються дивитися з усіх класів.

А оскільки тато підключався часто, майже завжди (як у таких випадках буває в усіх школах світу, там, де тато редактора — професійний художник), то Лесикова газета гриміла на всю школу.

Який же люблячий тато відмовиться допомогти рідному синові! Піонерський штаб це знав і користався цим.

От і зараз.

— Попроси, щоб підключився тато,— схилив голову набік Стьопа Чичибабін.— Отже, ідея така: намалюємо трійцю у вигляді мавп.

— Точно! — вигукнув Слава Коваленко.

— Три мавпи! — вигукнув Сашко Чуприна.

— А вони такі й є! — вигукнула Аліна Гончарук.

Леся Чорнобривець чогось на цей раз промовчала. Тільки виразно глянула на Лесика, потім на Жору. Може, тому, що Лесик раптом страшенно зблід. А Жора, навпаки, почервонів.

Вони розгублено презирнулися.

І Лесик сказав:

— Ні! Тато не зможе... Він... зайнятий.

Ще раз презирнувся з Жорою і вже певніше повторив:

— Не зможе. Ні!

Тепер уже презирнулася представницька делегація.

— Ну що ж,— знизав плечима Стьопа Чичибабін,— тоді доведеться тобі самому.

— Шкода, звичайно,— зітхнув Слава Коваленко, дивлячись на «Домовика».— Тут якраз хотілося, щоб був рівень...

— Правильно! — кивнув Сашко Чуприна.— Щоб пробрати як слід.

— Скільки ж можна терпіти! — вигукнула Леся.

— Просто сил уже нема! — підхопила Аліна.

Лесик якось безпомічно і очікувально подивився на Жору.

— А що дає «Блискавка»? От не розумію,— сказав Жора.— Невже ви думаєте, що на них вплине якась карикатура.

— Та ніколи в житті! — вигукнув Лесик.— Сміх!

— Скажи просто, що ти боїшся! — вигукнув Слава Коваленко.— Що вони тобі за карикатуру ще можуть... Когось підмовлять і... як Ясика Гриценка...

— Правильно! — кивнув Сашко Чуприна.— Боїться!

Аліна насмішковано зиркнула на Лесика. Леся опустила очі.

— Та якщо вони тебе хоч пальцем зачеплять,— вигукнув

Стьопа Чичибабін,— ми... ми з них галстуки познімаємо!
От побачиш.

— Чого це я боюся? — спалахнув Лесик. — Просто... просто я вважаю, що...

— Можеш собі вважати, що хочеш,— перебив його Слава Коваленко. — А піонерській дисципліні підкоритися мусиш. Раз тобі доручають...

— Правильно! — кивнув Сашко Чуприна. — І — ніяких відмовок! Ти піонер чи ні?

— Текст допоможе тобі скласти Жора,— сказав піонервожатий. — Щоб завтра вранці була «Блискавка». Ходімо, товариші!

На порозі Слава Коваленко обернувся:

— Якщо не зробите, поставимо на збори загону. Чао! Двері за ними зачинилися.

— Ну, уявляєш? — мовив Лесик.

— Ситуація! — сказав Жора.

І тут задзвонив телефон.

Лесик зняв трубку:

— Слухаю!

— Добрий день! Це квартира Довгалюків?

— Так.

— Це — Ікс Ігрекович. А батьків ще нема?

— Нема.

— Слухай, друже, якщо тобі не важко, подзвони мені, коли вони прийдуть. По телефону 93-01-55. Щоб я зайве не набридав. Добре?

— Добре.

— 93-01-55. Запиши, будь ласка.

— Я й так запам'ятаю.

— Спасибі. Вибач. Так я чекатиму.

Коли Лесик поклав трубку, Жора спитав:

— Хто це?

— Та той дивак, якого ми біля школи зустріли. Ікс Ігрекович. Уявляєш?

Отепер час і розказати про ту маленьку пригоду, що трапилася з хлопцями біля школи.

Після того як прийшли з фізкультури Жорині батьки, а розбурхана Лесикова уява ще не вгамувалася, хлопці, як ви знаєте, пішли на свіже повітря.

Спершу вони ходили вулицями, а потім забрели на шкільне подвір'я. Тільки не з центрального входу, де ота злополучна клумба, а з боку садка й шкільної ділянки. Тут був у них заповітний куточок на сходах, що вели у підвал, у кочегар-

ку, яка давно не працювала, оскільки опалення в школі вже багато років було центральне.

Сидячи в напівтемряві на холодних кам'яних сходах, Лесик розказував, як ото мавпи-однокласники збиткувалися з нього й Агашкіна і як налякав їх шаблезубий тигр.

І несподівано Лесик затнувся й замовк. Хлопці рвучко підвели голови — над ними стояв якийсь незнайомець. Вони так захопилися, що навіть не помітили, коли він підійшов.

— Вибачте,— ніяково усміхнувся незнайомець.— Клянусь, я не підслуховував. Підійшов випадково і от... Вибачте... Я, чесно кажучи, не сподівався вас тут зустріти. Сьогодні неділя. Я думав...

Незнайомець був у спортивному костюмі, у кедах. Але віку вже немолодого, швидше навіть похилого. Хоча тримався спортивно і підстрижений був, як спортсмен, коротко, по-сучасному. Може, тренер. Тренерів хлопці поважали, особливо Жора. Але що він робить у неділю тут, на задньому подвір'ї школи? І чому так зніяковів? У хлопців ворухнулася підозра.

— А... ви... хто такий?

Та незнайомець од відповіді явно ухилився.

— Я бачу, хлопці ви інтересні,— усміхнувся він.— Щось таке розповідаєте, я аж заслухався... хоч і не мав права... Мимоволі... Слово честі... Грішний... люблю секрети, загадки різні.

Лесик почервонів. А Жора повторив:

— І все-таки... хто ви?

— А це хай теж буде секрет... Називайте мене Ікс Ігрекович... Отак! — Він лукаво підморгнув хлопцям.— А ви ж самі хто такі, що так мене розпитуєте? Я, може, все-таки більше право маю питати, ніж ви. Трошечки старший.

Хлопці презирнулися, але промовчали.

— От бачите. Не признаєтесь. Хоч поведіться досить підозріло. Забрались у темний закуток. Про щось таке незвичайне говорите. Може, щось і накоїли... Накоїли? Га?

Лесик і Жора знову презирнулися й почервоніли.

— І нічого ми не накоїли,— буркнув Лесик.— Просто собі сидимо, і все.

— Але все-таки не признаєтесь,— хмикнув незнайомець.— Коли люди нічого не накоїли, вони своїх імен не приховують.

— А ми й не приховуємо,— пересмикнув плечем Жора.— Я Жора Нечипоренко. А він Лесик... Довгалюк.

І раптом усмішка застигла на обличчі незнайомця.

— Що-що? Довгалюк?..— Незнайомець явно збентежився.— Стривай! А твій тато не художник?

— Художник,— не без гордості сказав Лесик.— А ви його, що, знаєте? По роботах?

Незнайомець зняковів, зам'явся.

— А... а скільки йому років? — спитав несподівано.

— Тридцять шість,— тепер уже зняковів Лесик.

— Вибач,— незнайомець усміхнувся й махнув рукою.— Трохи помилився. Молодий дуже... Не підходить. Не той.

— А в нього й дід художник, теж Довгалюк,— сказав Жора.

— Та ви що? А дід не вчився у цій школі... до війни?

— Вчився,— кивнув Лесик.— А ви що? Може, вчилися з ним разом?

— Тож-то й воно! — збуджено-радісно вигукнув незнайомець.— От здорово! Як же це здорово, хлопці, що я вас зустрів! Таке ж, мабуть, можливе один раз на сто мільйонів. За теорією ймовірності. Мені ж отако потрібен твій дід. Я ж його шукаю! Давайте негайно його телефон!

— Нема в нього телефону... ще...— сказав Лесик.— Він недавно одержав нову квартиру... Але він, мабуть, зараз у нас.

— А у вас телефон є?

— Є.

— То пішли бігом дзвонити! Будь ласка...

Вони втиснулися в телефонну будку всі втрьох.

Лесик тричі набирив номер, але трубку дома так ніхто й не зняв.

— Мабуть, уже пішли,— сказав Лесик,— проводити моїх сільських діда й бабу.

— Жаль,— зітхнув незнайомець.

— Але дід ще повернеться до нас. Проведуть — і повернеться. Вечеряти.

— То я тоді пізніше подзвоню. Можна?

— Будь ласка.

— Ну, тоді біжіть, друзі, додому, а то он дощ уже накрапає. Промокнете. Бувайте здорові! — І незнайомець уже повернувся, щоб іти.

— А чого ж ви телефон не спитали? — здивувався Лесик.

Незнайомець обернувся, очі його сміялися:

— Ну, ви не розвідники... Я ж бачив, як ти набирив. Та ще й тричі... До побачення!

Хлопці змушені були погодитися, що розвідники таки вони кепські. Незнайомець виявився спритніший за них —

усе розпитав, що його цікавило, про все дізнався, а свого навіть імені не назвав. Ікс Ігрекович.

Отака пригода трапилася з хлопцями біля школи.

Та найменше зараз цікавив їх отой Ікс Ігрекович.

— Так що будемо робити? — спитав Лесик.

— Не знаю, — знизав плечима Жора.

— Легко сказати «не знаю». І взагалі тобі... звичайно. Не ти ж редактор. А що накажеш робити мені? Малювати трійцю?

— Ні, звичайно. Малювати не можна.

— А що?

На цих словах пролунав дзвінок у двері, так раптово й різко, що вони обидва здригнулися.

Прийшли батьки й дід Василь Денисович.

— Ну, як справи? Усе про щось, безумство, шепочетесь? — загукав Василь Денисович. — Усе якісь секрети, загадки, несподіванки?

— Зараз, діду, й для тебе, здається, будуть несподіванки і загадки, — сказав Лесик, підходячи до телефону й набираючи номер.

— Що таке? — здивувався дід.

— Зараз побачиш...

— Алло, — почувся в трубці вже знайомий Лесикові голос.

— Ікс Ігрекович?.. Уже прийшли. Передаю дідові трубку... — І він простягнув телефонну трубку Василю Денисовичу.

Той здивовано глянув на Лесика і, беручи трубку, спитав півголосом:

— Хто це?

— Не знаю. Здається, твій довоєнний однокласник.

— Алло! Слухаю, — вже в телефон сказав дід. — Так... Так... Здрастуйте... Так... Звичайно... Що?.. А-а, будь ласка, будь ласка... Будинок сімнадцять, квартира двадцять сім, сьомий поверх. Ліфт працює... Будь ласка... Чекаю.

Дід повисив трубку і, якимось невпевнено усміхаючись, знизав плечима:

— Дивно... Щось не пригадую. Якийсь Іваницький. Віктор Сергійович. Каже, що до війни вчилися разом... Зараз прийде. Він тут поряд... У готелі «Київ».

Лесик і Жора так і завмерли.

— Іваницький?

— Віктор Сергійович?

— Так це ж наш академік!

У них були такі безпорадні обличчя, що тато й мама засміялися.

— Оце так сюрприз! — сказав тато.

— Як же це вийшло? — спитала мама.

Затинаючись і збиваючись, хлопці розказали про зустріч біля школи.

— Якби це не було насправді, я б не повірив, — сказав дід.

І тут, як це буває у театральних спектаклях, де персонаж з'являється точнісінько тоді (ні на хвилину раніше й не пізніше), коли він потрібен, пролунав дзвоник.

Академік Іваницький був уже не в спортивному, а в звичайному сірому костюмі й картатій сорочці з розстебнутим коміром, без галстука. Але й зараз він не був схожий на всесвітньовідомого академіка, а скидався знову ж таки на спортивного журналіста, телекоментатора або що.

— Доброго дня, — сказав Іваницький. — Даруйте, що я вриваюся так агресивно, без запрошення. Але я зовсім ненадовго, хвилин на десять — п'ятнадцять. І справа у мене, як ви зрозумієте зараз, вельми поважна.

— Ах, що ви, що ви, Вікторе Сергійовичу! — зашарілася мама. — Це для нас така несподіванка!.. Особливо для хлопців. Ви бачите, як вони схвильовані. Вони так готувалися, так чекали зустрічі з вами! І раптом чогось не відбулася... А тут ви приходите до них додому!

Академік кивав, але видно було, що мамині палкі слова бентежать його.

— Так-так... Зустріч у школі мала бути вчора. Але щось там у них трапилося. Непередбачене. Якась накладка. І директор просив перенести на понеділок. Я й не заперечував. Тим більше — у мене в самого були справи... — Іваницький якось винувато глянув на Лесика й Жору. — Ви вже, хлопці, на мене не гнівайтесь, що я вам одразу не признався. Хотів зберегти інкогніто. Вискочив я ото з готелю сьогодні. Хотілося самому без супроводу по рідних місцях походити, минуле згадати... Майже сорок років не був... Думав, неділя, нема нікого... Минуле іноді добре згадати на самоті... І тут несподівано натрапив на... — академік кивнув у бік хлопців. — Ви знаєте, це просто унікальний випадок... Щоб отак-от абсолютно випадково зустріти саме того, хто тобі потрібен... Хоча, відверто кажучи, я б однак вас розшукав. Через довідкове...

— Пробачте, мабуть, склероз... але я ніяк не можу пригадати, — Василь Денисович ніяково знизав плечима.

— Не треба вибачатися. Ніякого склерозу. Ви мене просто не можете пам'ятати. Ви були у восьмому класі, а я в четвертому.

— А-а, тоді, звичайно...— розвів руками дід.

— А от я вас прекрасно пам'ятаю. Ви гриміли на всю школу. Такі стіннівки малювали, що...

Дід опустил очі й мовчки махнув рукою. У родині всі знали, що Василь Денисович не любив, коли говорили про нього. Сам він залюбки говорив про інших. А от розмови про себе завжди обривав. Чи то скромність не дозволяла, чи то ще інші якісь міркування? Може, тому що був реставратором, а дехто вважав, ніби то не справжні художники, а, так би мовити, ремісники... І дід не любив нікого переконувати.

Іваницький одразу це відчув:

— Розумію. Не любите. Я й сам не люблю. Та доведеться трошечки потерпіти. Не так через мене, як через тих червоних слідопитів, які мене сюди привели.

Всі здивовано презирнулися.

— Слідопити? Які слідопити? — спитав збентежено дід. — Не розумію.

— Зараз поясню,— сказав академік.— Десь тиждень зо два тому несподівано одержав я листа...— Він дістав з бічної кишені складений учетверо аркуш із шкільного зошита в лінійку, розгорнув.— «Шановний... вибачте... звертаються до Вас червоні слідопити шостого класу Вашої рідної школи, куди Ви обіцяєте приїхати, але все чогось не їдете. Тому ми й звертаємося з листом. А що, як знову не зустрінемося...» критика цілком справедлива, сприймаю, але... Що зробиш. Таке життя в тих академіків. Так-от... «Двоє наших хлопців випадково знайшли на шкільному горіщі стару стіннівку за 1944 рік. І в тій стіннівці вміщено статтю дівчинки з Куренівки про учня нашої школи, який малював і розклеював за часів окупації карикатури на Гітлера. Звали його Толик. Було йому тоді років тринадцять-чотирнадцять. На щоді родимка. Допоможіть встановити прізвище героя. Зараз так важко розшукати тих, хто вчився у нашій школі до війни. Дуже просимо... Пробачте... Підписи...» Почав я думати, згадувати, перебирати в пам'яті всіх, хто вчився в нашій школі до війни. В сорок першому я перейшов до п'ятого класу. Було мені одинадцять. У сорок третьому, отже, тринадцять. А Толику, пишуть, тринадцять-чотирнадцять. Ровесники. Але хоч як я напружував пам'ять, не міг пригадати ні в п'ятих, ні в шостих класах Толика, який міг би малювати карикатури. Та й взагалі у школі здібних до малювання хлопців було тоді не так уже й багато. Це тепер захоплюються дитячими малюнками. Студії, виставки, міжнародні конкурси... А тоді... Правда, був один хлопець — редактор шкільної стіннівки. Але з восьмого класу. В сорок

першому перейшов у дев'ятий. І в сорок третьому було йому вже, мабуть, років сімнадцять, не менше. І звали його не Толик. Звали його Вася...— Віктор Сергійович усміхнувся й глянув на діда. Дід Василь Денисович, завжди такий гучний і усміхнений, сидів зараз, втягнувши голову в плечі, тихий, принишклий і наче переляканий.

І тоді раптом Лесиків тато не витримав:

— Батя! — вигукнув він.— Ну що ж ти, чесне слово!.. Це ж ти. І родимка на щоці є, тільки під бородою не видно... І сам же мені розказував, як під час окупації карикатури на Гітлера малював...— Тато обернувся до Іваницького.— Через це й з Києва втік. Переплив Дніпро, перейшов лінію фронту. Десь із півроку був сином полку. Поки чуб не виріс. Хлопці ж тоді в окупації спеціально стриглися «під нульовку», щоб здаватися молодшими. Щоб у Німеччину не відправили. А потім у розвідці був. До Берліна дійшов... Тільки не любить він, скромняга, про свої подвиги розмов...

— Та які там, безумство, подвиги! — махнув рукою дід.— Три карикатури намалював і уже — подвиги.

— А чому все-таки Толик? — спитав Іваницький.

— Та знову ж таки — від Німеччини рятувався. Сусідка, добра душа, віддала мені метрику свого сина, який загинув у перші дні, коли Хрещатик вибухав. На два роки від мене молодший був. Так я всю окупацію Толиком і проходив,— дід зітхнув.

Лесик у розпачі дивився на нього.

Його рідний дід Василь Денисович виявився тим самим Толиком, про якого писалося у ветхій пожовклій стіннівці, що її він із Жорою знайшли на шкільному горищі! Знайшли й забули про неї. А червоні слідопити з його класу (Слава Коваленко, Сашко Чуприна та інші) не забули, написали й відшукали. Ну, що ж це таке виходить? Ну, чому він такий... невдаха?

Лесик дивився на свого діда і наче не впізнавав його. Наче то був не його дід, який змалку носив Лесика на руках, від якого так по-особливому пахло олійними фарбами, скипидарною змивкою і ще чимось незбагненим, чим пахне тільки від художників. Діда, який лоскотав його сивою бородою, а під нею, виявляється, була родимка. Лесик ніколи не думав, що в діда під бородою на щоці родимка. А та родимка стала тепер наче відзнакою дідового героїчного минулого, про яке Лесик теж нічого не знав... Бо про себе дід не любив розказувати, про себе він говорив тільки жартома. А виявляється, саме дід і є насправді «цінний чоловік», як він сам казав про інших. А Лесик не знав, нічого не знав.

— Слухайте, дорогий Вікторе Сергійовичу, — сказав раптом дід і благально приклав руку до серця. — Я вас дуже прошу... Не кажіть ви тим юним слідопитам, будь ласка, нічого. Ви уявляєте — посадять мене, безумство, у президію; квіти, оплески... зроблять з мене справді героя... Я цього не перенесу.

Іваницький усміхнувся:

— Сказати мушу. Вибачайте. А від президії, оплесків можете якось чемненько відмовитись. Ваше право. Та й хіба у тім річ, щоб була президія, квіти, оплески? Річ у тім, щоб люди знали, що подвиги, і великі, й маленькі, ніколи не гинуть у безвісті, не забуваються, не зникають без сліду... — Він на хвилину замовк, зітхнув. — Так само, як і те, що ти зробив негарного, теж ніколи не зникає без сліду. Хоча б уже тим, що живе у твоїй пам'яті. І мучить тебе докорами сумління. Всі можуть про це забути, той, кому ти зробив, забуде, а в твоїй пам'яті, гляди, й спливе. І нагадає боляче, вколе у самісіньке серце. Що може бути гірше отого комплексу вини, особливо давньої, непоправної... От скажу вам одверто, досі пам'ятаю одного першокласника, якого я колись у школі образив. Він, бач, мені, випускникові, без п'яти хвилин медалістові, зробив зауваження. Як зараз бачу його повні сліз очі, коли я йому прищепив носа. А зауваження було справедливе — щоб я не курив у школі... «А ти хто такий?» — питаю. «Юра», — каже. «Ну так не сунь, Юро, свого носа у дорослі справи!» — і... А тут ще дівчинка, однокласниця його, стояла... Дурненька, мабуть, дівчинка. Зареготала. Сорок років минуло, а пам'ятаю, наче вчора. Я ще тоді одразу відчув, що дурницю зробив. Але вибачитися перед маленьким первачком духу не вистачило... Може, через того Юру я й курити кинув у студентські роки. І тепер думаю раз у раз: живе десь людина, яка все життя, з дитинства, ненавидить мене... І боляче.

— Вважайте, що вину з вас знято... Я — Юра! — сказав несподівано тато.

— Що-о?! — Обличчя Іваницького враз набуло розгублено-дитячого виразу. Він обвів поглядом усіх присутніх.

— Він таки Юрій, — знизала плечима мама.

Іваницький глянув на діда, тоді знову на тата, і обличчя його освітілося усмішкою:

— А ви, Юрію Васильовичу, пробачте, якого року народження?

— Сорок дев'ятого, — усміхнувся тато.

— Тож-то й воно!

— Але від імені всіх Юрків нашої школи (я ж теж у ній

вчився, до п'ятого класу, поки не перейшов у художню) вибачаю вам...

— Дякую... Спасибі... на доброму слові... Хоч розказав, і то легше стало. І хай не той, але все-таки Юрко вибачив мені. Та ще й художник... А до художників у мене особливе ставлення... Все життя заздрю художникам. Нікому не заздрю — тільки художникам. Бо вони бачать світ так яскраво, так своєрідно, як ніхто. І помічають те, чого не помічають інші. Це — щастя... І ще заздрю тому, що художники, на відміну від учених, ніколи не можуть завдати людству неоправданого лиха. Вони завжди несуть людям тільки радість, тільки насолоду, роблять людей кращими, добрішими...

— Уперше зустрічаю такого фізика,— щиро признався тато.

— А ви що — усіх фізиків вважаєте роботами? Без почуттів і серця? — усміхнувся Іваницький.

— Та ні, але...— Тато розвів руками.— Логіка науковців дещо відрізняється від логіки митців. По-моєму...

— Звичайно,— кивнув Іваницький.— Методи пізнання світу різні. У науковців аналітичний, розумовий, у митців емоційний, почуттєвий. Але і там, і там, і взагалі в усій людській діяльності в основі лежить совість. Взагалі найвизначальніша риса виду «гомо сапієнс» (людини розумної), по-моєму, зовсім не розум, а саме совість. Якщо розум ще можна підозрювати в якихось інших істот, то совість притаманна тільки людині. Але риса це не вроджена. Цю рису треба виховувати в собі. Невтомно, невідступно. Все життя. Важко це. Але необхідно. Хто виховає, той людина. А як же легко ця риса втрачається, губиться. Не захистив слабішого, пройшов повз когось, хто потребує твоєї допомоги, закрив очі на якесь зло, сам сотворив зло ненароком і не схаменувся вчасно... І вже нема совісті. Втрачена. Вже ти по один бік з мерзотниками, з ошуканцями, з негідними імені людського... Може, ніхто ще цього й не помічає, всі, як і раніше, вважають тебе порядною людиною. Але сам-то ти знаєш. Від себе не втечеш, не сховаєшся. Пробачте мені ці сентенції... Стара викладацька звичка...

Дорослі ще багато про що говорили, і все воно було цікаве, та Лесик погано слухав і погано розумів. У голові в нього роїлися свої думки. Він думав про те, що казав академік про совість. Лесик завжди вважав себе порядним. Він ніколи не кривдив інших, намагався бути чесним, добрим і справедливим. І він був певен, що всі теж вважають його порядним. Ніколи він у цьому не сумнівався. І раптом...

Він згадав, як посунула тоді трійця на Ясика Гриценка,

коли він обізвав їх мавпами, і як кинувся на захист Ясика Слава Коваленко, а за ним Сашко Чуприна, а тоді інші... Не він, Лесик, кинувся перший, а Слава Коваленко і Сашко Чуприна. Він же тільки приєднався до хлопців, коли вони гуртом оточили, захищаючи, Ясика...

І горобчика-пташеня під стіною у прохідному дворі згадав Лесик.

І шматок фрески...

То виходить, що він непорядний, втратив совість? Що він по один бік з негідними імені людського?

Лесик так заглибився в свої переживання, що аж здригнувся, коли раптом Іваницький підвівся з-за столу:

— Вибачайте. Спасибі вам щире. Дуже радий був познайомитися з славною вашою родиною. До побачення... Всього доброго... Ну, а з вами завтра зустрінемося,— усміхнувся він Лесикові й Жорі уже в дверях.

Тато й дід пішли до ліфта разом з Іваницьким — поїхали проводити його до готелю «Київ».

Примхлива, загадкова людська доля вибирає іноді в житті людини дні, в яких збігається стільки подій, стільки різних поворотів і несподіваних відкриттів, що їх вистачило б на місяць, а то й на рік.

Саме такий день був у Лесика сьогодні.

І день ще не скінчився.

Ще треба було прийняти рішення, від якого залежало дуже багато — і завтрашній день, і післязавтрашній, і рік, і дитинство, а може, і все життя.

Лесик подивився на Жору.

Жора зітхнув і опустив очі.

РОЗДІЛ XV

*дуже короткий,
у якому дія відбувається вночі*

Ніч з неділі на понеділок була тиха, зоряна, ясна. Місто спало, готуючись до початку нового трудового тижня. Спав і той дев'ятиповерховий будинок на Печерську, де ми щойно з вами були.

Тільки одне-єдине вікно, мов безсонне око, світилося на сьомому поверсі. І рогатий місяць, зазираючи в те вікно, здивовано переморгувався з зірками.

Багато у своєму довгому житті надивився на землі старий дядько місяць. Але такого йому, здається, бачити ще не доводилося.

РОЗДІЛ XVI,

**в якому знову ж таки дві несподіванки.
Шостий «Б» не вірить. «Оце фокус!»**

У понеділок зранку учнів чекало відразу дві несподіванки.

По-перше, знаменита «альпійська гірка» перед входом у школу сяяла неймовірною красою. Вона була значно яскравіша й барвистіша, ніж раніш. І квітів було більше, і куш штамбових троянд нагорі з кількома величезними якогось небаченого небесного кольору квітками був просто дивовижний. Всі, хто підходив до «альпійської гірки», не могли втриматися від захопленого вигуку. І ті вигуки були нагородою зусиллям Прометей Гавриловича та Зінаїди Семенівни, які протягом другої половини суботнього дня і неділі дістали у Ботанічному саду, привезли й висадили таку силу усіляких квітів.

Та ще у неділю півдня ішов дощ...

Прометей Гаврилович та Зінаїда Семенівна стояли на шкільному ганку, ловили вдячні й захоплені погляди учителів і учнів і лише скромно опускали очі.

Це була перша несподіванка.

Друга несподіванка чекала учнів (та й учителів) у самій школі...

У коридорі біля дверей шостого «Б» висіла «Блискавка».

На великому аркуші ватману була намальована витолочена «альпійська гірка» перед школою, збоку кущі бузку, а під кущами двоє принишклих зайців. Зайці були дуже кумедні, та головне — в одного зайця було обличчя... Лесика, в другого — Жори.

Під карикатурою великими літерами виведено:

Знайте всі, що друзі ці —
Найостанніші зайці!
Так злякались, так злякались,
Що признатись побоялись.
Тож ганьба обом тепер,
Бо хіба ж то піонер,
Хто нашкодив і тікає,
Хоч свою провину знає...
Отже, скажемо всі хором:
Сором! Сором! Сором! Сором!..

З інших класів підходили, дивились, читали, сміялися. Намальовано було справді здорово. Недарма дивувався дядечко-місяць. Тато-художник на сина карикатуру зробив блискучу. Постарався.

Тільки з шостого «Б» не сміявся ніхто.

Навіть Агашкін лише розвів руками:

— Ну, чілдрени, не вірю...

Але краще б вони сміялися.

Коли люди щиро не вірять, що це ти зробив, що ти на таке здатний, це ще дошкульніше.

Після Агашкіна перші висловилися Леся Чорнобривець і Аліна Гончарук.

— Неправда! — рішучо сказала Леся.— Це не вони.

— І я не вірю! — сказала Аліна.

— І я! — підтвердив Ясик Гриценко.

— То вони у благородних граються,— махнув рукою Сашко Чуприна.— Доручили їм намалювати карикатури на трійцю, а точно ж не доведено — то вони вирішили на себе.

— Або... просто побоялися на трійцю...— сказав Слава Коваленко.

— Ну, це ти даремно! — вигукнула Леся.— Хто це буде себе отак на посміховисько виставляти через...

Вона дивилася на Лесика так жалісно, що в нього аж залоскотало в горлі.

Найдивніше повелася, між іншим, трійця. «Блискавка» справила на них якесь приголомшливе враження. Довгий чухав потилицю, Злюкін ховав очі, а Малявка дивився так, наче його вдарили по голові.

Вони не тільки не сміялися. Вони вперше, може, в житті позирали співчутливо, по-людськи.

Мабуть, вони собі просто не уявляли, як це можуть люди самі на себе написати сатиричні вірші й намалювати карикатуру. І взагалі — признатися, коли ніхто не схопив їх на гарячому. І коли всі були певні, що то, як завжди, зробили вони, трійця...

Стьопа Чичибабін теж був украй здивований:

— Оце сюрприз. Члени піонерського активу... Редактор стінгазети... Відповідальний за роботу у технічних гуртках... І раптом така петрушка!.. Неймовірно!

Лесик і Жора ніколи не думали, що це так важко — спокутувати вину...

— Чілдрени! Так ви хоч розкажіть, як же воно трапилося,— вигукнув нарешті Агашкін.

Довелося їм чесно розказати все як було.

Та оскільки хлопці дуже хвилювалися, збивалися, говорили досить плутано й нескладно, ми з вами не будемо їх слухати, а просто повернемося у той вечір, коли це сталося.

Р О З Д І Л XVII,

в якому розповідається, що ж сталося того пізнього вечора на шкільному подвір'ї

Ідея цієї авантюри належала Лесикові.

— Жоро,— сказав він за два дні до приїзду академіка.— Давай щось придумаємо.

— Що саме? — спитав Жора.

— Ну, щось цікаве... оригінальне. Щоб могло сподобатись академікові. Бо я боюсь, що знову будуть квіти, промови і все. Хто б до нас не приїздив у гості: письменник, Герой Соціалістичної Праці, ветеран війни,— завжди одне й те саме: спершу малесенька першокласниця з великим букетом, потім вусатий десятикласник з трохи меншим, далі жтось із учителів з кількома словами, потім Фаїна Панасівна з пристрасною промовою, а тоді Лев Парамонович із щирою подякою — і все.

— Точно,— погодився Жора.

— Так-от, треба щось придумати. Все-таки не щодня приїздить колишній учень школи — Герой Соціалістичної Праці, академік, відомий учений.

— А що ж ти хочеш придумати?

— Ну, щось таке, щоб він бачив, що зараз у школі вчать-ся теж інтересні хлопці, з яких потім виростуть, може, і академіки, і Герої Соцпраці, і хто його зна хто...

— Ну, все правильно. Я згоден. А як же це зробити? Що придумати?

— Ну... ну, я знаю.. ну, може, запустити якусь твою діючу модель... Щоб вона летіла...

— Прямо йому на голову? Це несерйозно!

— Чому на голову? Над головою. Щоб він бачив... Я, може, для тебе стараюсь, а ти... Побачить він, зацікавиться і... хто його зна, може, з цього й почнеться твоя щаслива доля. Допоможе потім тобі влаштуватися в Інститут космічних проблем. Ти ж сам казав, що мрієш...

— Взагалі-то так, але.. Лев Парамонович казав, щоб я приніс у школу і літак, і всюдихід...

— Та,— махнув рукою Лесик.— Одна справа офіційно, серед багатьох досягнень школи. А зовсім інша — несподівано, у дії... Хіба ж той ефект...

— Взагалі-то...— завагався Жора.

— А я б гарматку нашу притяг... Уявляєш, летить твій літак, робить над академіком коло, а в цей час з кущів гарматка — бба-бах!.. Враження!

— Взагалі цікаво...— Очі в Жорі вже загорілися.

Словом, план оригінальної зустрічі академіка Іваницького був розроблений одразу ж.

Як правило, в них у школі високих гостей зустрічали так (звичайно, якщо дозволяла погода й пора року):

На ганку стояли директор з учителями. На містку біля щогли з прапором — старша піонервожата і голова ради дружини. На майданчику — представники піонерської дружини (вся дружина ніколи в таких випадках не вишикувалася — «для мобільності», щоб швиденько, без штовхання, пройти після зустрічі в актовий зал, де сиділи всі учні).

Так-от Лесик і Жора заздалегідь повинні були сховатися у кущах і звідти, коли малесенька першокласниця піднесе академікові квіти і він, як це бувало завжди, розчулено її поцілує, запустити літака. І коли літак робитиме коло над академіком, Лесик у кущах мав бабахнути з гарматки. Все дуже просто, але ефектно й оригінально. Так (з літаком і гарматкою) академіка напевне не зустрічали ніде.

Усе, може б, так і було, якби Жора не поставив неодмінної умови — репетиція.

— Без репетиції, без попередньої спроби я запускати не буду,— сказав він.— Це несерйозно!

— Та нащо нам репетиція? — знизував плечима Лесик.— Ти що — ніколи не запускав того літака? Сто разів запускав.

— Запускав. Але не в таких умовах. Це діюча модель, керована по радіо. Там усе мусить бути точно розраховано. Трошечки схибив — і літак уже збився з курсу. Ти що, хочеш, щоб він справді впав академікові на голову?

Лесик змушений був погодитися на репетицію.

Проводити репетицію домовилися пізно ввечері напередодні зустрічі. Щоб ніхто не бачив. Адже це мало бути несподіванкою.

Гарматку на репетицію Лесик, звісно, не взяв.

По-перше, не хотів зайве ризикувати — тато категорично забороняв брати гарматку. Хай уже після зустрічі якось вимолить вибачення. Та й стріляти увечері біля школи не можна. Люди позбігаються.

По-друге, що там репетирувати! Пороху натовк, клейтухів наштотхав, потім сірника підніс — бба-бах! — і все.

Чергувала того вечора в школі Євгенія Михайлівна. То була одна з найсуворіших, найбезкомпромісніших чергових. Вона завжди вимагала дотримання усіх шкільних правил та інструкцій. Майже цілий день у вестибюлі з-за столика чувся її гучний грубуватий голос:

— Шапка! (Тобто зайшов у школу — зніми шапку.)

— Ноги! (Тобто витирай ноги.)

— Децибели! (Тобто не галасуйте.)

Особливо часто чулися оті «децибели». (Десь вона підхопила це мудре слово і широко ним користувалася.)

Коли їй набридало сидіти за столом у вестибюлі, вона ходила під час уроків по класах та майстернях першого поверху, всюди прочиняла на мить двері, казала одне й те саме: «І тут немає...» — й знову зачиняла. Здавалося, вона когось шукає. І це своєю загадковістю викликало в учнів мало не трепет.

Може, якби чергував хтось інший, Жора б так не нервувач і все обійшлося.

Але чергувала саме Євгенія Михайлівна. І Жора нервувач.

Модель була з бензиновим моторчиком і завелася чогось не одразу. І це теж вивело Жору з рівноваги. Він смикався, щось роздратовано бурмотів, скреготів зубами.

А потім...

Мотор завівся так раптово і літачок злетів так швидко, що Лесик не встиг і оком змигнути.

Взагалі все відбулося просто блискавично.

Мотор затріскотів — трррр!.. Літак злетів — фрррр!..

Жора схопився за оту коробочку з кнопками й антеною. Та було вже пізно. Модель з льоту врзалася в «альпійську гірку» у той трояндовий кущ, який ріс на вершечку. Закрутилася там дзигою, засмикалася, ламаючи квіти, заплуталася, і мотор заглух.

Хлопці завмерли, вражені.

Наступної миті почувся якийсь звук. Чи то клацання, чи то скрегіт замка шкільних дверей. А може, то їм просто вчулося.

— Чергова! — здається, то вигукнув Лесик. Чи, може, сам Жора. Тепер уже важко встановити. Але рвонувся перший Жора.

На «альпійській гірці» у колючих обіймах трояндового куща лежав його літак. Речовий доказ! Його ні в якому разі не можна було там лишати.

І Жора кинувся до нього. Лесик за ним.

Дряпаючись на «альпійську гірку», Лесик зачепив щось черевиком, глянув і з жахом побачив, що то дріада восьми-пелюсткова. Посаджена Лесею дріада!.. Рідкісна! Яка зустрічається лише в Карпатах. На горах Близниця та Піп Іван!..

Лесик хотів обережно поставити ногу вище на камінь. Але, як це часто буває в таких випадках, нога сковзнула, камінь вивалився з гірки і загримотів униз, ламаючи і дріаду, й інші квіти, що росли нижче...

Звичайно, не слід було так по-варварському, по-бегемотському толочити квіти. Можна було акуратніше. Але то все спало на думку пізніше, коли події того вечора прокручувалися спокійно, без нервування. А тоді все робилося бездумно, у шаленому темпі, коли розмірковувати було ніколи. Та ще й літачок заплутався так, що його не одразу дістали. Хапалися, поспішали. І ще більше толочили квіти.

Як потім з'ясувалося, Євгенія Михайлівна тоді нічого не помітила й не почувала. Чи то вона в цей час обходила класи, чи то взагалі зачинила на якусь хвилю школу й подалася додому (вона жила зовсім поряд). Хтозна. В усякому разі тільки вранці помітила вона, що зроблено з клумбою.

Отже, у Лесика й Жори не було навіть причини так хапати-ся й поспішати. Вони спокійно могли діяти обережненько, не псуючи клумби.

Але все це з'ясувалося пізніше. А тоді...

Хлопці вихопили нарешті модель з колючих трояндових обіймів і кинулися геть. Одразу додому вони не побігли. Побоялися. А що, як чергова простежить їх? Вони забилися в якесь чуже подвір'я, на дитячий майданчик, і довго сиділи там, одсапуючись і приходячи до тями.

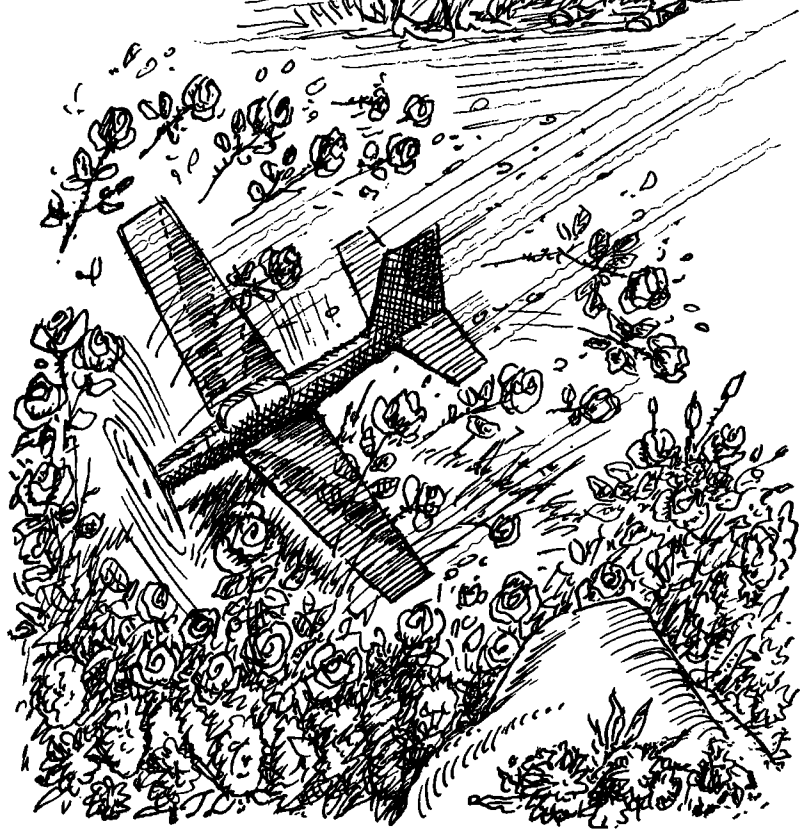
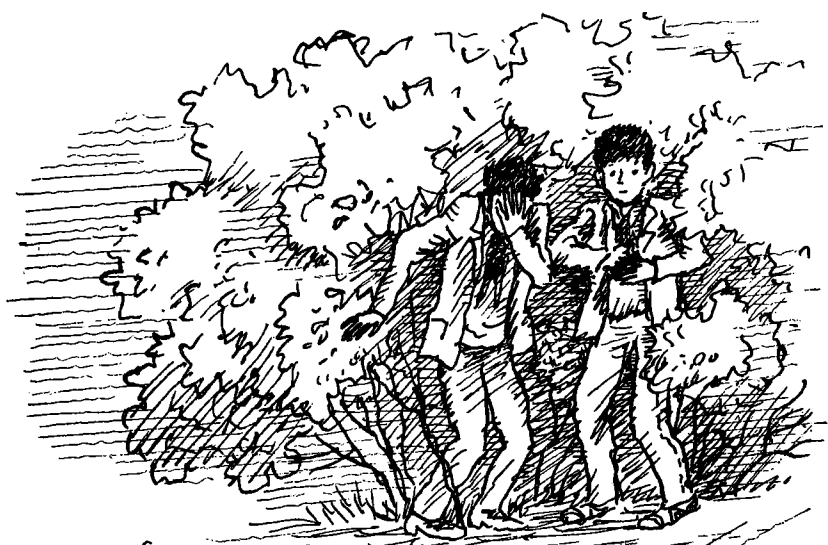
І знову ж таки важко тепер з'ясувати, хто з них перший сказав: «Нікому! Ніколи в житті! Хоч би що було!» Здається, Лесик. Перед очима ж у нього весь час була Лесина дріада. А може, й Жора... Він вважав себе більшим винуватцем.

Але факт лишається фактом. Тут же, у чужому дворі, на дитячому майданчику вони поклялися один одному ніколи й ні за яких обставин не розголошувати того, що сталося сьогодні ввечері.

Тільки тоді вони пішли додому.

І ще одна дивна річ — їм здавалося, ніби вони з ніг до голови подряпані об ті трояндові колючки і це може виказати їх, але виявилось, що в кожного лише по дві-три невеличкі подряпини, та й то у таких місцях, що не впадають в око.

Доля їх берегла.

РОЗДІЛ XVIII,

*в якому відбувається зустріч академіка Іваницького
з учнями рідної школи.*

«Ну, чіldrени! Я вам скажу!...»

Усе, що ви прочитали в попередньому розділі, Жора і Лесик ледве-ледве встигли, плутаючись і збиваючись, розказати однокласникам. Продзвонив дзвінок на перший урок.

У гнітючому мовчанні розходилися шестикласники по своїх місцях. І всі уроки сиділи припиншклі й мовчазні. Навіть на перервах не обговорювали це, як завжди. Скупо перемовлялися про щось стороннє, незначне. Мовби нічого й не сталося. На Лесика й Жору намагалися не дивитись, наче їх нема в класі.

І це було найболючіше.

Яке ж то страшне почуття, коли тебе не помічають, і не один хтось, а всі — цілий гурт, цілий колектив! Ти намагаєшся перехопити чийсь погляд і не можеш — усі одвертаються, всі дивляться повз тебе, наче ти — порожнє місце.

І Леся... Леся, яка ще вчора усміхалася так сонячно, так променисто, як може усміхатися в усьому світі лише вона одна, сидить похмура, закам'яніла, відчужена... І між нею й тобою — не прохід між партами, а глибочезна прірва, яку не переступити, не подолати...

Був останній урок — урок ботаніки.

Навіть учні, які не дуже захоплювалися цим предметом, любили уроки Зінаїди Семенівни. Бо вона завжди розповідала щось цікаве. Вичитувала у журналах, у газетах, у книжках і потім розповідала учням. То про пластмасові капелюхи для корів, які запроваджують у Шотландії і завдяки яким нібито збільшуються надії молока. То про «фабрику свіжої трави» — спеціальний гідроящик, з якого щодня можна збирати по 1200 кілограмів трави, а пасовиська, таким чином, використовувати для інших культур. То про розумну, майже людську поведінку комах — термітів, бджіл... Вона потроху готувала їх до зоології, яка почнеться у другому півріччі.

Сьогодні Зінаїда Семенівна розповідала про надзвичайний зоопарк, організований англійським письменником і зоологом Джеральдом Малколмом Дарреллом на острові Джерсі. Цей зоопарк існує з 1958 року, і в ньому живуть лише ті тварини й птахи (майже 1200 видів), що перебувають на грані вимирання.

— Про це ви можете прочитати у книзі Даррелла «Зоопарк у моєму багажі». Дуже цікава книжка. Як і інші книжки Даррелла: «Земля шерехів», «Маєток-звіринець», «Під покровом п'яного лісу». Широ раджу прочитати.

— «П'яного лісу»... Хи-хи!.. Хіба можна радити такі книжки?..— тихо реготнув Агашкін.

І в Лесика вже розтяглися губи в несміливу усмішку, і він би вже всміхнувся Агашкіну, якби той обернувся (завжди ж обертався до них із Жорою, коли кидав на уроках отакі репліки!). Але Агашкін не обернувся. І напівусмішка жалюгідно застигла на Лесиковому обличчі.

Навіть Агашкін...

До кінця уроку лишилося кілька хвилин.

Зінаїда Семенівна почала диктувати домашнє завдання. І раптом двері розчинилися, і до класу увійшли спершу директор школи Лев Парамонович, а за ним академік Іваницький.

— Пробачте, Зінаїдо Семенівно,— сказав Лев Парамонович.— Можна, ми на хвилинку?.. Урок уже ж, мабуть, закінчується?

— Пробачте... Добрий день,— ніяково хмикнувши, часто закивав головою Іваницький учительці й усьому класу.

— Доб-рий день! — разом підхопившись, громовито вигукнув шостий «Б», заглушаючи слова Зінаїди Семенівни, яка, почервонівши, теж часто кивала головою:

— Будь ласка... Будь ласка... Я вже закінчила... Будь ласка...

— Сідайте! — владно махнув рукою класові директор і, продовжуючи рух руки, широким жестом показав на Віктора Сергійовича.— Знайомтеся: Віктор Сергійович Іваницький. Колишній учень нашої школи, а нині...— Він перехопив погляд академіка і затнувся.— Ну, ви всі знаєте, пояснювати не буду...

Хоча видно було, що йому дуже хотілося пояснити.

Іваницький винувато всміхнувся:

— Ще раз пробачте, дорогі друзі, але проходили ми оце коридором... Я побачив — шостий «Б»... Усі класи помінялися, а цей — у тій же кімнаті, як і сорок років тому, коли я вчився у шостому і теж у «Б». Захотілося глянути. Пам'ятний для мене клас... Саме в шостому я захопився фізикою, математикою, і цим визначилося моє життя.— Він пройшов по класу, повільно озираючи стіни, парти, учнів, наблизився до вікна, визирнув, знову глянув на клас, зустрівся поглядом з Лесиком, Жорою.

Хлопці завмерли, похололи. От зараз, зараз...

Проте академік нічого не сказав, тільки усміхнувся, знову часто закивав їм, і всьому класові — й пішов до дверей.

— До зустрічі в актовому залі, — сказав Лев Парамович, і вони вийшли.

В цю ж мить пролунав дзвоник.

— Йдемо до залу, — урочисто сказала Зінаїда Семенівна. — Спокійно. Без галасу. Без метушні. Покажіть, що ви справжні радянські учні.

Ці слова говорилися завжди, коли відбувалися зустрічі з визначними людьми.

І шостий «Б» підвівся і, намагаючись галасувати менше, ніж звичайно (бо де ж це бачено, щоб галасу й метушні в класі не було зовсім), побіг на четвертий поверх.

Лесик і Жора сиділи тихо, похиливши голови. Вони ніяк не могли зрозуміти, для чого заходив Іваницький у їхній клас. Подивитися на стіни, на парти, визирнути у вікно? Щось не те... «Блискавку» він, звичайно, бачив. Не міг не бачити. Але чомусь не сказав нічого. Що це означає? Звичайно, він їх зневажає. Не може не зневажати. Вони самі себе зневажають. Але...

Гомін у залі враз ушух.

На сцену піднімалися Віктор Сергійович Іваницький, директор, вчителі, завуч.

Всі заплодували.

Віктор Сергійович знову часто закивав (така в нього була звичка) і притис руку до серця.

Оплески вщухли, але ніхто не сидав.

Усі звично повернули голови в кінець залу. Проходом від дверей чимчикувала маленька першокласниця з білим пишним бантом і з величезним букетом квітів.

Піднімаючись на сцену, вона спіткнулась (чогось вони завжди спотикаються), хтось її підхопив. От вона вже вручає букет академікові, і розчулений академік цілує її в лоба.

Почалося.

Потім був десятикласник, Фаїна Панасівна — все як належить.

А потім на трибуну вийшов Іваницький. Він сказав, що дуже хвилюється. І справді, було видно, що хвилюється. Та й хто б не хвилювався, виступаючи у рідній школі через сорок років після її закінчення... Він згадував той далекий післявоєнний випуск, називав імена. І серед них назвав ім'я Лесиковаго діда. І розказав оту історію з стіннівкою, яку ви вже знаєте.

Всі озирнулися на Лесика. А він втягнув голову в плечі й не знав куди ховати очі.

Іваницький замовк.

Раптом із середини залу вихопилася рука, і, не чекаючи, поки дадуть слово, слідом за рукою підхопився Стьопа Чичи-бабін. І дзвінко вигукнув:

— А скажіть, будь ласка, як ви стали академіком?

Іваницький усміхнувся:

— Ну, що вам, друзі, сказати?.. Ви, мабуть, будете розчаровані. Як я став академіком? Ну... вчився, вчився, вчився... Пізнавав, пізнавав, пізнавав... Трудився у поті чола... Працював, спини не розгинаючи. Вам, мабуть, набридло слухати про те, що треба вчитися. Але що зробиш, як таке життя...— Він наче вибачався.— Ми з вами, друзі мої дорогі, живемо у надзвичайний, небувалий час. Важливість знань зараз чи не найбільша за всю історію людства. Зараз вводиться в шкільні програми такий предмет — інформатика. Виникло навіть поняття — національні інформаційні ресурси. Ще донедавна національними ресурсами були тільки, так би мовити, ресурси матеріальні. Наприклад, мінеральні ресурси (корисні копалини) або так звані оновлювані ресурси — енергія річок і сонця, лісові масиви, сільськогосподарські угіддя і таке інше. Зараз інформація, її джерела, а також засоби її переробки і збереження виявляються для економічно розвинених країн стратегічно важливим національним ресурсом. Наприклад, Японія, що майже зовсім позбавлена мінеральних ресурсів, завдяки розвиткові інформатики змогла посісти одне з чільних місць серед імперіалістичних країн... Причому баритися не можна аж ніяк. Якщо загальна сума людських знань на період 1800 року подвоювалася кожні п'ятдесят років, то на період 1950 року — вже кожні десять років, на період 1970 року — кожні п'ять років. А сьогодні — щороку. Щороку подвоюється зараз сума людських знань! Уявляєте? У наш час людський розум, не озброєний інструментами для обробки інформації, не завжди в змозі ефективно контролювати ситуацію. А ситуація в світі сьогодні надзвичайно складна. Наш з вами співвітчизник, перший президент Української академії наук Володимир Іванович Вернадський ще у минулому столітті, будучи зовсім молодим, передбачив відкриття атомної енергії і використання її для війни. Ще тоді він говорив про небезпеку омніциду — тобто загального знищення людства в результаті катастрофічних наслідків досягнень військової техніки. Сьогодні ця небезпека стала реальною... І на вас, друзі мої,

лежить величезна відповідальність. Мине кілька років — і доля землі, людства опиниться вже у ваших руках. І від того, якими будете ви, залежатиме, яка доля спіткає людство, планету... Ви читаете газети, слухаєте радіо, дивитесь телевізор. Ви не можете не бачити, не відчувати, яка загроза нависла зараз над усіма землянами. І яку боротьбу ведемо ми, передова частина людства, щоб відвернути цю загрозу. В кращому разі людство може відкинутися на два мільйони років назад. В гіршому загинути зовсім. Для того щоб наша боротьба була результативною, треба, щоб було якомога більше хороших, порядних, розумних, знаючих людей. Отже, зараз боротьба кожного за людину в собі — це разом з тим і боротьба за все людство. Якщо раніше, коли вчилися ми, питання ще так гостро не стояло, то тепер питання стоїть саме так. Від того, скільки розумних, порядних, чесних людей, які розуміють відповідальність за свої вчинки, буде завтра на землі, залежить доля самої землі...

Академік говорив неголосно, але всі чули кожне його слово, так тихо було в залі.

І до Лесика раптом дійшло те, про що говорив Іваницький. Дійшло так, як доходила теорема на уроках Фаїни Панасівни, коли враз усе чітко вкладалося в голову, ставало ясно і зрозуміло. Дійшло і страшне слово «омніцид» — загальне знищення людства, і що таке національні інформаційні ресурси, і що в наш час людський розум, не озброєний інструментами для обробки інформації, не завжди в змозі ефективно контролювати ситуацію...

Він не вперше чув про всесвітню небезпеку (стільки писалося, стільки говорилося по радіо і телебаченню), але вперше це усвідомив... І вперше він відчув свою власну відповідальність за це...

Лесик жахнувся. Жахнувся, що міг же цього не відчувати.

Він глянув на Жору і зрозумів, що Жора думає про те ж саме. «Боротьба кожного за людину в собі...», «відповідальність за свої вчинки...»

Коли академік говорив ці слова, Лесикові здалося, що він дивився просто на них — на нього й Жору...

Тим часом Віктор Сергійович обвів принішклий зал уважним поглядом і усміхнувся:

— Вибачте, дорогі друзі, що я завів такої сумної... Але я не міг вам при нагоді цього не сказати. Надто серйозна річ зараз проблема пізнання, навчання і взагалі світогляду людини... А тепер я розповім вам один епізод. Якось відомий російський учений Бутлеров (це було ще в минулому столітті) на екзаменах у Петербурзькому університеті поставив

студентові додаткове запитання: «Скажіть, а яка різниця у дії тепла й холоду?» — «О-о, дуже велика,— сказав студент.— Тепло все-все розширює, а холод, навпаки, стискає, вкорочує». — «Правильно. А можете навести приклад?» — «Будь ласка,— не задумуючись відповів студент.— От, наприклад, літо. Стає жарко, і дні довшать, а взимку холодніше, і дні помітно вкорочуються». Бутлеров розсміявся і поставив студентові відмінну оцінку... Тим студентом був Володимир Іванович Вернадський, про якого я вам щойно розповідав,— майбутній перший президент Академії наук УРСР. Отож за будь-яких умов не втрачайте, друзі, почуття гумору. Гумор — то велика річ у житті. Знаменитий англійський лікар сімнадцятого століття Томас Сіденхем сказав: «Приїзд талановитого клоуна корисніший для здоров'я цілого міста, ніж двадцять віслюків, навантажених ліками...» Лікувальні властивості сміху, корисність його для здоров'я доведені зараз медициною незаперечно. Отже, смійтеся, смійтеся на здоров'я якомога частіше! Тільки не на уроках під час пояснення нового матеріалу...

Зал відгукнувся веселим пожвавленням.

РОЗДІЛ XIX,

*в якому ми з вами знову, тепер уже востаннє,
повертаємося в доісторичні часи*

— Ти ж розумієш, Жоро, що я не можу не довести до кінця наші з тобою (та й з Агашкіним) пригоди у первісному світі.

Отже... Ото як узяв нас тоді відчай, як заплакав Агашкін, як сказав я ті слова, на яких ти мене перебив: «... Чого мовчав тоді на Олімпі, як нас викликали?! І суд влаштували. Чого не просився, щоб вогонь у людства не забирали? Щоб Прометей знову не засуджували. Чого? Ич, розумний який! Правда, Жоро?...» — то після цих слів ти сказав зовсім інше.

— Слухайте,— кажеш ти.— А про Прометей Гавриловича ми й зовсім забули. А він же там десь на скелі прикутий. Орел йому щодня груди розриває, печінку шматує.

— Чого це забули,— кажу.— Не забули. Але що ж тут зробиш...

— Ну, за міфами,— кажеш ти,— Прометей мусить звільнити Геракл. Але де зараз того Геракла знайдеш? Бачите, як усе переплуталося в часі і в просторі...

— Той Геракл, мабуть, давно на пенсії,— усміхнувся Агашкін.

— Слухайте,— кажеш ти.— А давайте самі спробуємо.

— Що? — питаю.

— Прометея звільнити...

— Теж іще! Геракл знайшовся! — реготнув Агашкін.

— Ну, зовсім самі, звичайно, не подужаємо,— кажеш ти.— Але якщо нам допоможуть...

— Хто?

— Тсс!..— робиш ти жест рукою і палець до вуст притуляєш.

Озиралися ми з Агашкіним — хто б це нас міг підслухувати? Нікого не побачили, але на всяк випадок замовкли.

— Спершу нам треба — що? — кажеш ти.

— Що? — перепитуємо ми з Агашкіним.

— Спершу нам треба дізнатися, де ота скеля з Прометеєм. У який бік іти, де шукати,— кажеш ти.— Правильно?

— Правильно,— погоджуємося ми з Агашкіним.

— Яка наука нам у цьому допоможе? — питаєш ти.— Чи не географія?

— Географія,— як папуги, повторюємо ми.

І ти раптом тихо і чемно так (чемніше не можна) кажеш, глянувши догори:

— Гея Петрівно!.. Поможіть, будь ласка!..

Завмерли ми, вуха наставили.

І несподівано почули знайомий, як завжди, лагідний і привітний голос нашої вчительки географії.

— Ех, хлопчики-хлопчики! Таке просте завдання. Де ми з вами зараз? На місці майбутнього Києва. А скеля де? На Кавказі. А Кавказ де? На південний схід від Києва. Отже...

Голос замовк.

Ми презирнулися.

— Та-ак...— кажеш ти.— Як це ми самі не додумалися? Така проста річ. Аж незручно.

— А що нам дасть південний схід? — каже Агашкін.— На чому ми до Кавказу доберемося? Літака ж у нас нема.

— А хоча б те, що ми до Дніпра вийдемо,— кажеш ти.— І оскільки, як ти правильно, Агашкін, помітив, літака у нас таки немає, добиратися будемо водним шляхом. Як усі первісні люди. Дніпром до Чорного моря, а там і Кавказ.

— Правильно,— кажу я.— Плата побудуємо. Як «Тігрис» або «Кон-Тікі».

— От-от,— кажеш ти.

Агашкін тільки потилицю почухав. Та й було чого чухати. Шлях неблизький. І нелегкий.

— Тільки до Гефеста Івановича хай уже хтось із вас звернеться,— кажеш ти.— А то незручно, щоб усе я та я.

— Ні-ні! — запротестував Агашкін.— Тільки ти! Він тебе любить. Ти ж конструктор. А ми з Лесиком звичайні чорно-роби. Він нас, може, й не пам'ятає.

— Правильно,— погодивсь я.

Ти не дуже й сперечався.

Голову набік нахилив, як ти це вмієш, коли щось просиш, і ніжним таким голосочком:

— Гефесте Івановичу... Вибачте... Чи не могли б ви нам тільки підказати, з чого і як нам у таких умовах плота зробити?

Прислухалися.

Чуємо — прокашлявся хтось у небі й знайомим хрипливатим голосом нашого вчителя праці каже:

— Слухайте... Оно ліворуч од вас, бачите, купа, хмизом прикидана. То схов знарядь праці первісних людей. За останніми науковими даними, первісні люди у певних місцях робили такі схови. Раніше археологи думали, що то стоянки, а тепер виявляється, ні. Схови знарядь праці. Так-от, розгортайте купу, вибирайте собі кам'яні сокири, різаки й починайте. Свіжих зелених стовбурів не чіпайте, виберіть в бурелому, сонцем та вітром висушені, але не трухляві, не гнилі. А от ліанами зв'язуйте свіжими, гнучкими. Ну, давайте!..

Розгорнули ми купу, де схов був, вибрали собі замашні сокири, різаки найгостріші. Й приступили до роботи.

Можеш собі уявити, що то була за робота — витягати з бурелому товстелезні колоди, обрубувати кам'яними сокирами гілляки, зв'язувати колоди ліанами. Але ми не ремствували. Навіть навпаки — підспівувати почали. Бо зігрілися трохи.

І робили ми це вже на березі Дніпра. А то як би ми той пліт спустили на воду?

Попомучилися ми, але нарешті пліт був готовий. Зв'язували колоди прямо на воді у великій затоці. А тоді, взявши довгі жердини, вивели свого «Шаблезубого тігриса» (так ми його назвали) на течію, і — почалася наша подорож.

Продь нашу подорож можна дві серії набалакати — «По Дніпру» і «По морю». Але зараз нема часу.

Отже, уяви собі, як це в кіно робиться: спершу один кадр — пливемо Дніпром, підобідуючи на ходу якимись овочами та фруктами. Потім другий кадр — випливаємо з дніпровського гирла у Чорне море. Третій кадр — пливемо бурхливим Чорним морем під саморобними вітрилами з величезного первісного листя. Четвертий — знесилені лежимо

на плоту, і хтось із нас, хай навіть Агашкін, кричить спрагло: «Земля!» І нарешті кадр п'ятий — виповзаємо ми на Чорноморське узбережжя Кавказу десь у районі теперішньої Гагри.

Скажу тільки одверто, що самі б ми ніколи на нашому «Шаблезубому тігрісі» до Кавказу не дісталися. Весь час ми змушені були звертатися до педабогів. Аполлон Григорович допомагав нам вести пліт у морі. Афіна Панасівна робила потрібні обчислення. Без Гери Андріївни ми просто помирали б від спраги. Вона нам допомагала опріснювати воду. Артеміда Семенівна підгодовувала нас увесь час — то пташиними яечками, то рибкою, а то й просто планктоном. Ну, а про Гефеста Івановича й говорити нічого. Бо наша мандрівка то була суцільна робота, робота і ще раз робота.

І от ми на Кавказі.

Ну, звичайно, знову ж таки без учительки географії скелю ту ми не знайшли б. Знаєш, скільки на Кавказі скель!

Та нарешті дісталися ми й до скелі.

Дивлюсь — стоїть прикутий ланцюгами наш бідний Прометей Гаврилович, а величезний страшнючий орел махає біля нього крилами і націляється здоровенним дзьобом. От-от клює.

Ми всі втрьох як закричимо:

— Ану киш! Ану геть звідси!

Орел на скелі сів, хижим оком на нас здивовано позирає — а це хто такі? Ще наче й усміхається глузливо. Зібрали ми останні сили, схопили по каменюці, замахнулися. Аж тут чуємо:

— Хлопці, не робіть цього! — каже зі скелі Прометей Гаврилович. — Не можна його чіпати. Він у Червону книгу занесений.

Розгубилися ми.

— Він же вас терзає! — кажемо.

— А хіба він винен? Дурний птах. Людського розуму не має. Придумали йому в міфі таку роль, він її й виконує.

— А що ж робити? Як же тоді вас звільняти? — дивуємося ми.

— Не хвилюйтесь. Головне, що ви прийшли. При вас він мене вже не зачепить. Бачите? Сидить, не дзьобає. Це він тільки на прикутих такий хоробрий. А як бачить, що з'явилися вільні люди, то вже й задумався. Чи не полетіти йому краще додому?

І справді, посидів ще трохи орел, покрутив головою, позираючи на нас, тоді крилами змахнув і полетів геть.

— О! А що я казав! — усміхнувся Прометей Гаврилович. — Тепер і про звільнення подумати можна. Дряпайтеся сюди. І оті каменюки, що в руках тримаєте, несіть.

Подряпалися ми до Прометея Гавриловича.

Узяв він у нас із рук каменюки і почав тими каменюками шосили по ланцюгах гатити. Іскри враз посипалися, ми аж очі замружили, щоб не засліпило.

А коли за мить глянули, бачимо — ланцюги вже розбиті, Прометей Гаврилович вільний, і в руках у нього горить смолоскип, від тих іскор запалений. І такі в нього очі щасливі — наче сонця, сяють. Виструнчився він враз, ступив кілька кроків угору, простягнув руку з смолоскипом, точнісінько як це роблять спортсмени, запалюючи олімпійський вогонь, і на горі спалахнуло полум'я — вогнище.

Дивимось, а навколо вогнища стоять усі педабоги на чолі із Зевсом Парамоновичем.

І всі всміхаються привітно й радісно.

І руки гріють біля вогню.

Глянув я, і раптом знову, як тоді на дереві, якимсь таким знайомим здався мені отой кавказький краєвид...

Придивляюся — точно! Це ж наша «альпійська гірка», тільки велетенська, в натуральному масштабі. Знову!

І враз бачу — гігантський, на півнеба, черевик... Із знайомим збитим носком. Мій!.. Наступив на скелю. Склея зривається, з гуркотом летить униз. І ми летимо всі, провалюємось у моторошну темну прірву.

На якусь мить втратив я свідомість. А коли отямився, дивлюсь — лежу на дні глибоченної ями. Поряд дві якихось мавпи. Зирк на свої руки, ноги, а вони теж волохаті, мавпячі...

Такий мене жах охопив, аж серце зупинилося.

— Ми більше не будемо! Не бу-у-удемо-о! Не бу-у-у... — кричу щосили. Та слів не чути — лише дикі мавпячі звуки:— У-у!.. У-у!.. У-у!..

Ну, все!

Кінець!..

І тут у відповідь, як надія на порятунок, десь далеко-далеко пролунав шкільний дзвоник...

І маленький вогничок заблимав у темряві й почав наближатися...

Лесик був фантазер.

Плаємниця Віті Зайчика

I

Вона з'явилася раптово й нечутно. Вийшла з темного кутка за шафою і спінилася біля столу — у чорному оксамитному плащі з високим коміром, у крилатому капелюшку з вуаллю, струнка й велична, схожа на королеву. Тінь падала на її обличчя. Лише великі сині очі дивилися з-під вуалі.

Вітя завмер.

Дома не було нікого.

Двері замкнені на два замки й ланцюжок.

Вітя чув, як шалено б'ється його серце.

Він сидів на тахті, підібгавши під себе ноги, з книжкою на колінах.

«... містер Паррік, мабуть, досить-таки дивна людина, якщо міс Персімон...»

Він не встиг дочитати до крапки...

З вулиці долинав гомін великого міста.

Деся за стіною джмелем гудів пиросос. Поверхом нижче цинькали на піаніно.

Та ці віддалені звуки ще більше підкреслювали моторошну тишу, яка панувала в квартирі.

Вона ступила ще один нечутний крок, наближаючись до нього.

Вітя придивився і враз похолов — ноги незнайомки не торкалися паркету.

Він ясно бачив: між гостроносими замшевими її черевичками, що ледь визирали з-під довгого, до п'ят, плаща, й підлогою — відстань.

«Так от чому я не чув її кроків!»

Вітя втягнув голову в плечі, напружено чекаючи.

Не дійшовши двох кроків до нього, вона мовчки зробила владний жест рукою у чорній мереживній рукавичці, запрошуючи його йти за собою.

Вона була така впевнена, що не стала чекати, повернулася й полинула до дверей.

Якусь мить Вітя заціпеніло дивився, як коливається від її рухів плащ. Він помітив, що до чорного оксамиту приліпилася біленька пушинка. Хлопцеві навіть захотілося обережним рухом зняти її (в нього завжди виникало таке бажання, коли він бачив на чужій спині пушинку). Але він, звичайно, не наважився. Тільки підвівся й, відчуваючи у грудях холодок, рушив слідом за нею.

У коридорі було напівтемно...

II

Ця велика трикімнатна квартира з високими ліпними стелями і різьбленими дверима, де живе Вітя, належала колись Вітиному прапрадіду, відомому київському професорові Федору Антоновичу Коротницькому. Про це нагадувала потемніла від часу мідна табличка, що висіла на їхніх дверях. Тепер вона лежить в одній із шухляд великого, схожого на старовинний замок буфета: «Професор Ф. А. Коротницький».

Потім у цій квартирі жила дочка професора Антоніна Федорівна, бабусина мама, яка вийшла заміж за робітника заводу «Арсенал» Терентія Тарасовича Довганя, та їхні діти — сини Василь і Олександр (обидва загинули на фронті у Велику Вітчизняну війну) і дочка Світлана. Коли загинули сини, Терентій Тарасович, хоч його й не відпускали з заводу, упросився на фронт і теж не повернувся...

На тій же площадці, у квартирі навпроти, жив колись молодший брат професора Коротницького віолончеліст Амадей Антонович із своєю дружиною художницею Стефанією Стефанівною.

Бабуся Світлана ще пам'ятала їх, як вони, зовсім уже старенькі, підтримуючи одне одного і зупиняючись на кожній сходинці, по півгодини піднімалися на четвертий поверх (ліфта в їхньому будинку не було). Бабусі Світлані тоді було років п'ять, і вона вірила, що, коли Стефанія щось малювала, а Амадей Антонович грав у цей час на віолончелі — все, що вона малювала, оживало на полотні, починало рухатися, дихати, говорити... І в її картину можна було навіть увійти... Але варто було Амадею Антоновичу припинити гру, і все одразу ж завмирало.

Так запевняв Стасик, старший за неї на два роки, який жив на першому поверсі і який божився, що сам на власні очі бачив це. Амадей Антонович і Стефанія Стефанівна не мали ні дітей, ні онуків, але дуже любили малечу і завжди частували хлопчиків та дівчаток з їхнього будинку цукерками. А на Новий рік влаштовували незвичайну ялинку, розціцьковану різними чудернацькими іграшками, які робила сама Стефанія Стефанівна. На цих ялинках бували всі діти з їхнього будинку. Всі, крім бабусі Світлани.

Між родинами професора Коротницького і його брата-віолончеліста існувала якась таємнича сварка. Вони двадцять років не розмовляли, тільки мовчки кивали один одному при зустрічі.

І коли професор на дев'яносто другому році життя помер і Терентій Тарасович, його зять, вирішив нарешті порушити сімейну заборону і піти до сусідів-родичів, щоб налагодити нарешті стосунки, було вже пізно. Амадея Антоновича і Стефанію Стефанівну напередодні вночі забрала «швидка допомога».

Вони померли в лікарні в один день...

Бабуся Світлана так і не дізналася про сімейну таємницю. І Віті нічого розказати не змогла.

Тепер у квартирі Амадея Антоновича і Стефанії Стефанівни живе молоде подружжя — електрослюсар Володя і вчителька англійської мови Олена Петрівна. Володя нещодавно повернувся з армії, щодня чистить на сходах черевики (так часто ніхто в їхньому будинку не чистить черевики) і бадьоро наспівує солдатські пісні.

А в дев'ятій професорській квартирі живуть тепер Вітя з мамою й бабусею Світланою. Точніше, Вітя з бабусею. Бо Вітина мама геолог і майже весь час в експедиціях, «у полі»,

як вона каже. Приїде на кілька днів, обцілує Вітю, нагодує цукерками й морозивом, поплаче і знову — «в поле».

Тато не приїздить зовсім. Тато вже кілька років за кордоном, у Африці. Допмагає молодим африканським країнам створювати національну промисловість. Мама щороку їздить на місяць до нього. Але Вітю з собою не бере. Боїться.

— Там такий клімат... А Зайчик такий слабенький, хворобливий. Ні-ні!..

Вітя справді чогось часто хворіє. Худенький — «самі шкіра та кістки», як каже бабуся Світлана. Ключиці стирчать, ребра випинаються, ручки тоненькі — соромно сорочку скинути. Якось фотограф прийшов у дитсадок з трьома фотоапаратами (то були саме ті два дні, коли Вітя ходив у садок). Почав знімати дітей. Бабуся Світлана як глянула на ті фотографії, обурилася страшенно.

«Ви не майстер! — кричала вона. — Ви — партач! Щоб отаке з дитини зробити!»

«Я не партач! Я своє діло знаю, — образився фотограф. — А от ви... Дитину треба краще годувати».

Бабуся Світлана трохи того фотографа не спопелила з усіма його фотоапаратами.

Вже так як вона Вітю годувала — мало хто своїх онуків годував. Такої бабусі, може, не лише в Києві, на Україні, в усьому Радянському Союзі не було більше.

Все своє життя, всі свої сили, всю свою енергію вкладала бабуся Світлана у догляд за Вітею, у Вітине виховання. День і ніч у буквальному розумінні слова присвячувала вона своєму «зайчику».

Вітя і дня не сидів дома, перед телевізором (бабуся Світлана справедливо вважала, що таке сидіння шкідливе для малих дітей).

Вона водила його всюди, куди тільки могла, — у зоопарк, у цирк, у театри... Вона хотіла, щоб Вітя бачив усе живе, а не з екрана телевізора.

І ще — вона водила його в музеї. Хотіла, щоб він змалку звикав до справжнього мистецтва.

І Вітя полюбив урочисту музейну тишу і світлу прозорість повітря.

Бабуся Світлана у музеях завжди говорила пошепки. Це Віті теж подобалося, бо надавало якоїсь таємничості, незвичайності. Вони ходили у Музеї Тараса Шевченка (і в той великий, на бульварі, і в маленький, з дерев'яною покрівлею, у провулку), і в Історичний, у Музеї Вітчизняної війни, Лесі Українки, Миколи Лисенка, Марії Заньковецької... Мабуть, не було в Києві музею, де б вони не були.

Але найчастіше вони ходили в Музей українського мистецтва. В отой, на вулиці Кірова, величний, з колонами, де над довгими сходами обабіч входу сидять два сірих гривастих леви.

Бабуся Світлана віталася з тими левами, як з давніми знайомими. Того, що ліворуч, ближче до вулиці, вона лагідно називала Боніфаций, а того, що праворуч,— Африканич. Віті це подобалося, він щоразу підходив до кожного й чемно вклонявся, вітаючись: «Добрий день, Боніфацию!», «Добрий день, Африканичу!»

Був ще один лев — усередині музею, у залі на першому поверсі. Невеликий, фарбований, якому такий же фарбований дядечко у трусах безсовісно роздирав двома руками пащу.

Під левом було написано: «Самсон».

Вітя якийсь час вітався з ним: «Добрий день, Самсонел!»

Але потім з'ясувалося, що Самсон — це зовсім не лев, а той дядечко в трусах, який роздирає йому пащу.

Вітя з бабусею Світланою дуже сміялися. Тим паче, що, як з'ясувалося, то був знаменитий фонтан, який стояв колись на Подолі. З пащі лева тоді струменіла «свята» вода.

До 1500-річчя Києва фонтан відбудували, і зараз копія «Самсона» стоїть на Подолі, а оригінал зберігається в музеї.

— А ми не знали,— сміялася бабуся Світлана.— От невігласи!

Уже згодом Вітя подумав, що бабуся, мабуть, хитрувала. Не могла вона не знати про Самсона. Вона ж була, що називається, «корінна» киянка і стільки всього на світі знала... Просто вона любила, щоб її «зайчику» було цікаво. І весело.

Вони довго ходили по залах музею, роздивлялися картини, скульптури. І старих часів, і сучасні.

Але під кінець завжди приходили в зал, де висіли картини художника Крижицького. І відшукували картину, яка називалася «Дуби».

Бабуся Світлана завжди тихо зітхала і потім довго стояла, мовчки дивлячись зволоженими очима на залитий сонцем зимовий ліс, на могутні засніжені дуби, що завмерли так, як уміють завмирати взимку тільки дуби.

Картина справді була незвичайна. Від неї просто віяло чистим морозним повітрям. І здавалося, ступи вперед — і зарипить під ногами сніг...

Вітя вже знав, чого бабуся Світлана зітхає перед цією картиною. Якось, стоячи отак, вона тихо прошепотіла:

— Твій дідусь дуже її любив... Ми часто приходили сюди...

Дідусь Вітя бачив тільки на фотографії.

Дідусь Віктор Семенович, доктор технічних наук, майстер спорту, альпініст, загинув у Гімалаях під час сходження на один з «восьмитисячників». Це сталося дуже давно, коли Вітина мама ще була у третьому класі.

Кольорова фотографія дідуся висіла у найбільшій кімнаті над старовинним комодом. Молодий альпініст у зеленій брезентовій штормівці і червоній плетеній шапочці з білим помпоном, до якого аж ніяк не тулилося слово «дідусь», весело усміхався, мружачись від сонця на тлі засніжених гірських вершин.

Вітю назвали Віктором на його честь.

З одного боку фотографії висів на стіні альпіністський льодоруб, з другого — тенісна ракетка. Льодоруб був, звичайно, дідусь, а ракетка бабусина. Бабуся Світлана колись теж займалася спортом. Була першорозрядницею з тенісу.

І зараз вона ще любила спорт, була завзятою болільницею.

З Віті бабуся Світлана теж хотіла зробити спортивного хлопчика. Коли йому минуло чотири роки, вона повела його в басейн, але він у перший же день застудився і місяць пролежав із запаленням легенів. Слабеньке в нього було здоров'я. Від самого народження. Бабуся Світлана, що називається, трусилася над ним. А він однак весь час хворів. Навіть у дитсадок не зміг ходити.

III

У коридорі було напівтемно.

Але Вітя бачив, що таємнича незнайомка не торкнулася ні замків, ні ланцюжка...

Двері розчинилися самі, наче й не були замкнені.

Вони вийшли на площадку.

Це був четвертий поверх старого чотириповерхового, побудованого ще до революції будинку.

Високо вгорі, над сходами, був так званий «ліхтар» — величезне, покреслене на десятки квадратних шибок вікнище, над яким ще далі на даху здіймалося гостроверхе скляне шатро.

Між вікнищем і скляним шатром була довга, через усе горище, дощана дерев'яна шахта. І в тій шахті невеликі двері. Ті двері завжди здавалися Віті загадковими. Для чого вони? Невже хтось міг наважитися вийти з них і ступити на завжди брудні запорошені шибки того величезного вікнища?

У Віті завжди лоскотно хололо в грудях, коли він думав про це. Він уявляв собі, як провалюється цей хтось і з гуркітливим дзвоном летить униз, у проліт сходів на цементну долівку, на якій острівцями світилися жовто-червоні візерунчасті квадратики колишньої кахляної підлоги... Та загадкові двері були завжди замкнені. Ніхто ніколи не виходив з них, не ступав на запорошені брудні шибки.

І от зараз...

Двері були відхилені.

Навстіж.

Жахно чорнів довгастих прямокутник отвору.

Більше того — з площадки до них вели старовинні, з залізними завитушками гвинтові сходи.

Звідки вони взиялися?

Їх ніколи тут не було!

Незнайомка обернулася, і Віті здалося, ніби він помітив за вуаллю підбадьорливу усмішку. Хоча напевне цього сказати він би не міг. Він, як і раніше, не бачив її обличчя. Лише тьмянний блиск великих синіх очей.

Так само мовчки, беззвучно, не кажучи ні слова, вона почала підніматися гвинтовими сходами вгору.

Все всередині у Віті було скуте наче крижаним панцером, але якась всевладна невідпорна сила штовхала його вперед.

Десь на денці свідомості ворухнулася думка: «А як же квартира? Я ж лишаю її незамкнену... Що скаже бабуся Світлана?» — Але ця думка одразу ж згасла.

Піднімаючись сходами, Вітя проминув залізну коробку розподільчого щита і згадав, як два дні тому новий їхній сусід електрослюсар Володя копирсався тут, стоячи на драбині, а молода дружина тримала його двома руками за ногу (щоб, як ненароком вдарить струмом чоловіка, вдарило б і її). Не було цих гвинтових сходів! Точно не було!..

— К-куди... ч-чого? — ледь прошепотів Вітя.

Але вона почула.

І обернулася.

— Ти ж хочеш його зустріти... побачити? — одним подихом тихо спитала вона.

У Віті завмерло серце.

Він одразу зрозумів — про ког о вона каже.

Він рвучко кивнув головою.

І от Вітя вже стоїть перед розчиненими дверима. Стоїть і дивиться в непроникну темряву горища, в якій щойно зникла загадкова незнайомка.

«А я молодець!.. Не боюсь... не тікаю... От би знав тато!» — майнула в нього думка.

І враз спалахнуло світло.

І в той же час пролунав тоненький лагідний голос:

— Будь ласка, заходь! Просимо!..

IV

Все своє дошкільне дитинство Вітя провів удвох із бабусею Світланою. Але не можна сказати, що це було таке вже нещасливе дитинство. Бабуся Світлана вміла замінити йому маму, тата, друзів — усіх!

Що то була за вигадниця, його бабуся Світлана!

Навіть Боря Жабський, який не визнавав жодних авторитетів, коли познайомився з нею, сказав:

— Ну, в тебе й бабуся! Молоток! Заводна!..

Вона й справді була як заведена. Іноді, щоб розважити свого любого Вітю, таке виробляла, що люди тільки дивувалися.

Майже щодня вони ходили гуляти в Ботанічний сад.

Одного разу Вітя закапризував, не хотів їсти сметану. Хоч як бабуся вмовляла його, він тільки зціплював зуби, пхивкав і заперечно мотав головою. Це було саме після того невдалого походу в басейн, після запалення легенів.

Бабуся вмовляла, вмовляла... І раптом зникла.

На сусідній лавочці сидів дідусь із трирічною круглоvidoю онукою, яка уминала тістечка і яку йому щойно бабуся ставила за приклад.

Вітя вже збирався заплакати, аж тут несподівано з-за кущів вискочила на алею бабуся Світлана.. верхи на мітлі.

З бадьорими вигуками, тримаючи над головою склянку сметани, вона загарцювала навколо Віті.

Від несподіванки суворий дідусь з'їхав з лавки і сів на землю.

А бабуся Світлана гарцювала на мітлі й співала на повний голос:

Я Баба Яга, костяна нога!

Не відстану! Не відстану!

Поки не з'їси сметану-у!..

Кругловида онука верещала від захоплення, плескаючи в долоні. А суворий дідусь сидів на землі і тільки лупав очима.

Де вже тут було відмовлятися од сметани.

І хоча дідусь у досить різкій формі засудив бабусині «легковажні, непедагогічні і абсолютно неприпустимі методи виховання», вона аж ніяк не знітилася, не образилася й

сперечатися не стала. Для неї здоров'я її любимого «зайчика» було важливіше за все.

Потім вони цілий рік грали у Бабу Ягу й Хлопчика-Мізничка. Хлопчик-Мізничик був, звичайно, Вітя, а Бабою Ягою бабуся Світлана. Причому це була дуже хороша, симпатична, весела й зовсім не страшна Баба Яга. І її двоюрідні брати Змій Горинич та Коші й Безсмертний теж були веселі, дотепні й симпатичні хлопці. І лякали вони тільки боягузів, обманщиків, хуліганів та інших лихих людей.

Взагалі бабуся Світлана вміла весело фантазувати й вигадувати казкові пригоди, яких не було ні в книжках, ні в кіно, ні в телепередачах. Так вона вигадала дві країни — Зландію і Добряндію. На чолі Зландії стояв король — Злан Великий. У нього були придворні — прем'єр-міністр князь Підлиза-Підлотський (він також міністр праці й виробництва граф Нероба-Брехальський, міністр дозвілля та розваг барон Маруда-Набридон), другий прем'єр-міністр князь Себелюб-Зазнайський (він також військовий міністр граф Руками-Махальський і міністр фінансів барон Жадюга-Скупердей) і третій прем'єр-міністр княгиня Ябеда-Доноська (вона ж міністр фізичного та морального виховання графиня Страхопуд-Тремтельська і міністр інформації баронеса Базіка-Балабон).

Як бачите, у Зландії були перебої з кадрами. На кожную негативну рису потрібна була окрема штатна одиниця, а їх не вистачало, тому зландці весь час шукали людей і тому вели підступну ворожу діяльність проти добрянців.

На чолі Добряндії стояла бабуся Добряна (дуже старенька, вже й недочувала й недобачала, чим, звичайно, користувалися зландці). Вона була схожа на бабу Машу, колишню двірничку, яка живе у першій квартирі.

Ще в Добряндії жив дядя Вася, на всі руки майстер, теж дуже схожий на дядю Васю з п'ятої квартири, який завжди лагодить їм крани, замки у дверях та все інше, що жіноцтво полагодити не може.

Вітя любить, коли дядя Вася приходить і, вже з порога усміхаючись у прокурені вуса, хриплувато каже:

— Що, братці, знову якась аварія? Отож кажу, виходьте за мене заміж, житимете як у бога за пазухою. А ви не хочете...

То він жартує. Бабуся Світлана старша за нього, а в мамі є тато. Те ж саме він говорить своїй сусідці з четвертої квартири Анастасії Пилипівні, яка дуже схожа на тітоньку Гортензію, що живе у Добряндії. Тітонька Гортензія так само, як і Анастасія Пилипівна, чудова господиня, куховар-

ка і вміє домашніми засобами лікувати усі хвороби. Тільки Анастасія Пилипівна працює друкаркою у Головпостачбуді, а тітонька Гортензія ні. Бо у Добряндії нема Головпостачбуду.

Ще в Добряндії жив Альховка. Іншого імені йому придумати неможливо. Альховка один на світі. Йому п'ятнадцять років, він учиться у восьмому класі. Але якщо у когось у будинку щось трапляється і нема дяді Васи, то кличуть Альховку. Звичайно, Альховка не такий майстер на всі руки, як дядя Вася, але тільки тому, що іще дуже юний. Він і слюсарює, і теслярює, та найбільше захоплюється радіотехнікою. Яку він у себе вдома «цвітомузику» зробив — фантастика!

А часом Альховка робить навіть те, що й дядя Вася не зміг би. Наприклад, коли Анастасія Пилипівна вийшла вниз за поштою і двері несподівано заціпнулися на запобіжник (такий невдалий у неї замок), а на кухні горіли усі конфорки і чекати не можна було, а ламати двері шкода, бо тільки тиждень тому ламали, Альховка переліз через сусідський балкон на балкон Анастасії Пилипівни і відчинив двері. І ще чимало було у хлопця подібних подвигів.

Альховка — круглий сирота.

Тато й мама його загинули в автомобільній катастрофі, коли він був зовсім маленький. Жив Альховка з тіткою, та й то не рідною, а троюрідною, худенькою маленькою сором'язливою жіночкою, яка працювала приймальницею у комбінаті побутового обслуговування. Тітка була якась затуркана, нерішуча, розгублена, як то кажуть, непристосована до життя. І не стільки вона доглядала Альховку, скільки він доглядав її. Влітку хлопець завжди підробляв — або піонервожатим у таборі, або рятувальником на пляжі (в нього був перший розряд з плавання). І це ще більше вабило Вітю до нього.

В їхньому дворі існувало так зване «кодло» — підліткова компанія старшокласників — Ян, Філя, Алик, Валера, Ігорьок та інші. Вони збиралися увечері на дитячому майданчику або у під'їзді (в дощ), курили сигарети, бренчали на гітарі, сміялися, дико верещали услід перехожим, зачіпали дівчат. Іноді зчиняли й бійки.

Спочатку Альховка пристав до «кодла», але потім посварився.

Він був першим другом дяді Васи.

Одного разу дядя Вася й Альховка врятували бабусю Світлану й Вітю від справжньої аварії.

У їхній великій кухні з височенною, як і в кімнатах, сте-

лею, була мансарда. Сьогодні переважна більшість киян навіть не знають, що то таке — мансарда. В сучасних нових будинках з низенькими стелями не буває мансард.

Мансарда — то наче такий дерев'яний балкон з бильцями на півкухні, до якого ведуть круті, схожі на корабельні, сходи, теж з бильцями. На мансарді зберігалися старі непотрібні речі, які шкода викидати.

Для Віті мансарда була найцікавішим, найулюбленішим місцем у всій квартирі. Хоча бабуся Світлана й не дозволяла йому лазити на мансарду, боячись, щоб він не впав і не забився.

Але відомо, що найцікавіше робити саме те, що забороняється.

І коли бабусі не було вдома, Вітя, звичайно, лазив на мансарду.

О! Там були просто речі казкові. Наприклад, стара поламана ширма, якою користувалася, мабуть, ще мати професора Коротницького. На шовкових, посічених і подертих, але, однак, дуже красивих гофрованих фіранках були вигіптувані рожеві фламінго серед лілій і очерету... Або бамбукова китайська парасолька з жовтою китаянкою у гостроносому човнику. Або кована дерев'яна скриня, оперезана залізними смугами на заклепках. У таких скринях завжди зберігалися казкові скарби...

Або іржавий грамофон з дивовижною розмальованою трубою. Чи стоси пожовклих дореволюційних ілюстрованих журналів.

А то якось Вітя знайшов на мансарді невелику візерунчасту фарфорову дощечку з напівстертими квітами трояндами по кутках.

Виявилося, що то пристрій, щоб робити монпасье (льодяники) з паленого цукру. У давнину було прийнято самим удома робити для дітей монпансьє з цукру-рафінаду. І мама бабусі Світлани, згадуючи своє дитинство, робила їх колись для неї.

Вітя, звичайно, одразу забажав саморобних льодяників. І хоч такого рафінаду, як треба (у головках, обгорнутих синім папером), бабуся Світлана дістати не змогла, вона все-таки зробила Віті монпасье. І ці застигли темно-брунатні, майже чорні, краплі паленого цукру здалися йому надзвичайно смачними.

А яке захоплення було грати на мансарді у капітана далекого плавання, уявляючи, що то корабель, а ти стоїш на капітанському містку і плывеш через океан до безлюдних островів, де заховані піратські скарби!..

І от одного дня ця прекрасна мансарда підозріло заскрипіла і з неї посипалася жовта труха.

Перелякана бабуся Світлана негайно гукнула дядю Васю.

Він прийшов, подивився, помацав, послухав, похитав головою і сказав:

— Ну що ж, братці. Загроза катастрофи справді є. Не будемо приховувати. Може обвалитися. Майже сто років стоїть. Що ви хочете? Значить, так... Є два варіанти. Або руйнація, або капремонт.

Бабуся Світлана важко зітхнула.

Дядя Вася примружився на неї:

— Авжеж, знову ж таки, куди дівати все це барахло? Нікуди дівати. Значить, капремонт.

Бабуся Світлана вдруге зітхнула:

— Ну що ж... Доведеться запрошувати майстрів.

Дядя Вася усміхнувся:

— Вони з вас здеруть стільки, що вам доведеться ходити, вибачте, в купальнику. Нічого. Зробимо... Удвох з Альховкою.

— Ой! Та ви що! Це ж...— замахала бабуся Світлана руками.

— Не лякайтесь, сусідко,— твердо сказав дядя Вася.— Давайте краще потихеньку розвантажувати аварійний об'єкт.

І дядя Вася почав обережно знімати з мансарди всі оті казкові речі. Бабуся йому допомагала. І Вітя по змозі теж (хоч йому й казали, щоб він не крутився під ногами).

Речі розносили по кімнатах і по коридорах, щоб звільнити у кухні оперативний простір.

А потім дядя Вася й Альховка принесли дошки, інструмент і приступили до діла.

Капремонт тривав не один день. То була каторжна робота. Довелося міняти майже всю основу мансарди. Що не зачепиш, воно все гниле, трухляве.

Вітя тоді вперше зблизька побачив, що таке важка фізична праця. Коли жили на шиї від напруги надималися так, що, здається, от-от лопнуть, коли піт струмками тече за комір і сорочка, висихаючи, вкривається білим нальотом солі.

І раптом Вітя подумав, що, може, зараз отам, у далекій Африці, його тато теж так працює. Бабуся Світлана завжди ж говорила, що тато дуже працюючий, беручий до роботи і на всі руки майстер, сам усе робить, ніколи не сидить без діла. І хоча він інженер, але не цурається фізичної праці і, коли бачить, що в робітників щось іде важко, скидає піджака й кидається у самісіньке пекло.

Щемкий біль жалю торкнув Вітине серце.

Він тоді дуже переживав, дивлячись на дядю Васю й Альховку.

І якось увечері не витримав і сказав, зітхнувши:

— Ех! Якби я був чарівником, я зробив би так, щоб уся-вся робота виконувалася машинами. Щоб дядя Вася і Альховка не мучилися... І всі взагалі!

— Зайчику мій! Чарівнику мій дорогий! — розчулено обняла Вітю бабуся Світлана.

Альховка мовчки всміхнувся. А дядя Вася поправив жовтий олівець, що стирчав у нього за вухом, і поклав Віті на плече шкарубку, мозолясту руку:

— Та ні, Вітьок, то радість — бачити, що ти щось можеш... Колись сам це збагнеш.

Після капремонту мансарда стала для Віті ще принаднішою, ще дорожчою.

V

— Будь ласка! Заходь! Просимо!..

Вітя ступив крок — і опинився у великій кімнаті, заставленій старовинними меблями. З ліпної, як у їхній квартирі, стелі звисала старовинна бронзова люстра з гірляндою скляних матових абажурів у вигляді біло-зелених водяних лілій.

Вікон у кімнаті не було. Там, де мали б бути вікна, висіли на стінах великі, у золочених рамах картини, на яких було намальовано те, що мало виднітися з вікна: дахи будинків, вулиця вниз.

Вітя одразу впізнав — це була їхня вулиця. Але нового будинку навпроти не було, а натомість стояв дерев'яний, двоповерховий, з вивіскою «Москательная лавка». І вулицею їхали не автомобілі, а прольотки, запряжені кіньми. Тобто це була їхня вулиця сто років тому.

Посеред кімнати височів мольберт, а на ньому — теж велика, без рами картина. Що на ній було намальовано, Вітя не бачив.

Він бачив тільки зворотний бік полотна, що нерівно стовбурчилося на загинах, прибитих до підрамника.

З-за мольберта визирала старенька кумедна бабуся, запнута хусткою, зав'язаною на потилиці так, що кінці стирчали ззаду, наче заячі вушка. В одній руці бабуся тримала палітру, в другій довгий пензель. Усе обличчя її, щоки і навіть ніс були у різноколірних мазках свіжої фарби.

Поруч з мольбертом на старовинному стільці з гнутими ніжками сидів теж дуже старенький і кумедний дідусь

у голубому фракку, у білій крохмальній сорочці і в крапчастому галстуку-метелику.

Дідусь був зовсім лисий, тільки з-за великих відстовбурчених вух стирчали вбік сиві пасма ріденького волосся. Дідусь тримав віолончель.

За стільцем, на якому сидів дідусь (Вітя аж здригнувся від несподіванки), стояла знайома ширма з їхньої мансарди — рожеві фламінго серед лілій і очерету. Але гаптований гладдю шовк був зовсім цілий.

Усе було дивне, але найбільше вразила Вітю ялинка, прикрашена, розцяцькована чудернацькими іграшками новорічна ялинка, що стояла в кутку кімнати, і на ній горіли маленькі свічечки.

«Але ж зараз вересень! До Нового року ще три місяці», — розгублено подумав Вітя. Більше нічого подумати він не встиг, бо в цей час бабуся тоненьким і не стільки старечим, скільки дівчачим голосом промовила:

— Заходь, Вітю, заходь... Ми чекаємо тебе, — вона обернулася до дідуса. — Це онук Світланки, правнучки Федора... Вітя.

У прозоро-блакитних очах дідуса подив змінився на лагідну привітність.

— Симпатичний... дуже... — прошелестів дідусь, розтягуючи губи в усмішці. — Схожий на Федора... у дитинстві... Ах, Федір, Федір! Я ж не був проти одруження Антоніни. Ти даремно на мене думав.

Легка тінь на мить пробігла по обличчю дідуса, він коротко зітхнув, але наступної миті вже знову привітно всміхався.

Але й цього було досить, щоб Вітя встиг подумати: «Яка велика кімната. Я й не знав, що на горищі може бути така кімната». Вітя не раз ходив з бабусею Світланою на горище — і вішати білизну, і підставляти миски й каструлі, коли якось восени протік дах і на стелі у коридорі з'явилися мокрі плями. Ходили на горище через так званий «чорний хід», на який вели з кухні оббиті залізом і замкнені на два величезних гачки та величезний скрегітливий засув двері.

Сходи на горище були дерев'яні, але на початку кожної сходинки прибита вузька смужка заліза. По краях вони були темно-іржаві, а посередині вичовгані до білого блиску. Ці круті сходи із залізними смужками Вітя добре пам'ятав, бо часто спотикався на них, боляче б'ючи коліна. На горищі пахло цвіллю, трухлявиною й котями. Там завжди, навіть у найясніший сонячний день, був таємничий присмерк, і лише у

золотих снопах сонячного проміння, що косо прорізали горище крізь вузькі, схожі на фортечні бійниці «слухові» вікна, блискітливо кружляли порошинки.

— Іди, іди сюди ближче, Вітю,— закивала йому з-за мольберта бабуся.— Іди подивись, тобі буде цікаво.

Вітя наблизився, обережно посуваючись, щоб не зачепити віолончель, зайшов за мольберт і глянув на картину.

Картина була якась дивовижна. Намальовано небо і в небі — мітла. Вище й нижче мітли літали пташки — ластівки, голуби, горобці, ворони. Десь далеко на обрії летів реактивний літак, залишаючи чітку смугу. І все. Землі видно не було, тільки блакитне небо, в лівому кутку ще схожа на баранця біла хмарка, і на всю картину — велика мітла, якою двірники замітають подвір'я.

— Подобається? — усміхнулася кумедна бабуся і, не чекаючи Вітиної відповіді, вмочила пензель у фарбу на палітрі й мазнула крильця голуба на картині. В ту ж мить дідусь торкнув смичком струни і, нахиливши голову, напівусміхнувся розтуленим беззубим ротом, наче сам здивувався глибоким чарівним звуком, що полинули з віолончелі.

І враз замахали крилами пташки на картині, і то вже була не картина, а живе небо, живі пташки і жива мітла, що летіла в небі й не падала.

Вітя відчув, як чиясь рука лягла йому на плече. Він звів очі. Поруч нього стояла таємнича незнайомка, яка привела його сюди. Звідки вона з'явилася, він не вгледів. Але був певен — у кімнаті до того часу її не було.

Взагалі, дивна річ, Вітя думав про неї лише тоді, коли бачив її. Коли ж вона зникала, він одразу забував про неї.

Вітя обернувся на бабуся і дідуся. Вони усміхалися йому підбадьорливо й лукаво.

Не встиг він отямитися, як таємнича незнайомка підхопила його на руки й посадила на мітлу. І сама сіла поруч. У Віті похололо в грудях од відчуття висоти. І одразу зашви́стів у вухах вітер...

— Куди ми?

Але вона приклала палець до вуст:

— Тсс!.. Не закудикуй...

VI

У перший клас Вітю привела, звичайно, бабуся Світлана. Вона хвилювалася, мабуть, навіть більше, ніж онук. Хоча в нього від хвилювання все розпливалося перед очима.

— Не хвилюйся, Зайчику мій, не хвилюйся. Все буде гаразд. Все буде гаразд,— повторювала вона, і губи в неї тремтіли.

Проте у той перший день хвилювалися всі. Навіть Боря Жабський і Алик Здоровега. Такий уже то був день. Перший раз у перший клас. Було чого хвилюватися.

Але на другий, на третій день уже не хвилювався ніхто. Вчителька Марія Іванівна була дуже привітна й симпатична, вміла дати раду їхньому братові-першокласнику, на уроках було цікаво, навіть весело, раз у раз лунав сміх.

І лише Вітя й бабуса Світлана продовжували чогось хвилюватися. Бабуса всі уроки сиділа під школою, не йшла додому. А Вітя під час перерв самотньо стояв біля стіни й боявся, щоб хтось із хлопців не підійшов і не вдарив його. Не було у Віті навичок життя в колективі. Давалося взнаки домашнє бабусине виховання.

У перші ж дні почалося формування класу, як єдиного, так би мовити, колективу. Це сказала, Вітя чув, Марія Іванівна бабусі Світлані.

У лідери класу висунулися двоє — Боря Жабський і Алик Здоровега. Якийсь час терези вагалися і було ще неясно, хто з них переважить. Але потім Жабський ловкенько тицьнув Здоровегу кулачком у ніс, той скривився, заплакав, і Боря Жабський самочинно проскочив у лідери.

Як відомо, у першому класі вперше в житті набирає вагу прізвище людини.

Ще вчора ти був просто Вітя, просто Боря, просто Алик, просто Рая, Оля, Галочка, Володя... А сьогодні ти вже Нестеренко, Жабський, Здоровега, Фількіна, Петровська, Бойко, Барабаш...

У колективі досить швидко стає відомо, хто є хто. З'ясується, наприклад, що Рая Фількіна — ябеда.

— Маріє Іванівно, а Здоровега смикнув мене за бантик!

Одночасно з'ясовується, що Алик Здоровега не дуже вихований і не дуже добрий. А Володя Барабаш — плаксій. Варто його зачепити, як він уже в сльози. А Оля Петровська — базіка.

— Ой, ви знаєте... ви знаєте... а я... а мені... а мене...

А Володя Барабаш — видумляка. Все плете якісь небилиці, які начебто з ним трапилися.

А Ніна Ковбасюк, м'яко кажучи, «жадина-помадина». Он вона стоїть, одвернувшись у куток, і похапливо, одну за одною їсть цукерки, щоб ніхто не побачив і, чого доброго, не попросив.

Про Вітю якась певна думка не склалася. Стало тільки

відомо, що він — Зайчик. Боря Жабський підслухав, як бабуся Світлана, провівши його в школу, поцілувала й сказала ніжно:

— Ну йди, йди, Зайчику мій...

Того ж дня на першій же перерві Жабський, пролітаючи стрімголов повз Вітю, закричав:

— Одскоч, Зайчику, бо на лапу наступлю!

А на великій перерві вже й Здоровега штовхнув його у дверях:

— Ну чого ти, Зайчику, плутаєшся тут! Ну...

І коли після уроків бабуся Світлана кинулась до нього у вестибюлі: «Зайчику мій любий!..» — Вітя почервонів і, вперше відчуваючи неприязнь до бабусиної ніжності, пробурмотів:

— Не називай мене більше так. Ніякий я не зайчик.

Але було пізно. У класі він уже на все своє шкільне життя став Зайчиком.

Звідки взявся той «зайчик»? Чи просто з маминої та бабусиної ніжності, з їхньої любові... Чи з тих маминих оповідей про його раннє дитинство.

Ще до школи Вітя часто просив маму, коли вона була вдома:

— Розкажи про те, як я був маленький...

Мама не була такою вигадницею, як бабуся Світлана і тато, не вміла розповідати таких казок, видумувати таких фантастичних пригод.

Але зате вона вміла з ніжністю розказувати, як Вітя був маленький. Як вона знайшла його в капусті.

— Ти лежав на капустяному листку маленький-маленький і гарненький-гарненький, як зайчик. Може, зайчик тебе й приніс. Бо як ти підріс, то страшенно любив хруммати сиру капусту. Ти ж і зараз любиш.

— Люблю,— кивав головою Вітя і пильно дивився на маму:

— А... а як же... це ж було взимку... Мій же день народження в січні?

— Авжеж,— наче сама дивувалася мама.— Холодно було. Ти ж лежав у такій пухнастенькій сірій шубці... Заячий. Я ж і кажу...

— А тато? Тато тоді що?.. — питав Вітя.

— А тато...— Мама на мить затиналася.— А тато тоді теж був. Аякже... Ми з ним удвох тебе знайшли. Тато узяв тебе на руки, притулив до грудей і почав дихати, хукати на тебе, бо ти замерз... Отак: ху-ху-ху!..

І Вітя наче відчував на своїй щоці подих тата.

Йому часто потім снилося, як тато дихає на нього. Той подих був теплий, приємно-лоскотний і такий рідний.

Віті завжди подобалося, що мама й бабуся Світлана називають його «зайчиком».

І от на тобі...

Життя складається з дрібниць. І доля людська теж залежить часом від незначних дрібниць.

Ну, що, здавалося б, такого в тому імені — Зайчик? А для Віті стало воно визначальним у ставленні до нього хлопців з класу. Ні з ким він наче й не сварився, ніхто його не бив, не ображав особливо. Просто хлопці його не помічали, ніби його в класі й не було. З першого дня стало ясно, що він слабенький, кволий, що ні бігати, ні скакати, ні тим більше битися він не гараздий. Одним словом, Зайчик. І тому — чого з ним мати справу?

Добре ставлення до нього дівчаток завдавало Віті ще більших прикростей. Коли якась Рая Фількіна або Ніна Ковбасюк підходили й довірливо, як до «свого», схилялися й шепотіли: «Ох же той Жабський! Ох, Здоровега! Їм аби тільки битися й гасати по коридору!» — Вітя червонів і не знав, куди подіти очі.

Одного разу, коли вони з бабусяю Світланою поверталися після школи, Вітя раптом глибоко зітхнув і сказав:

— Ну коли вже приїде той тато!

Бабуся Світлана здригнулась і стала як вкопана серед вулиці.

— Чого це ти? Що таке?.. Що сталося? — якось злякано спитала вона.

— Нічого... — знову зітхнув Вітя. — Просто... Чого він не їде?

— Ну, Зай... Ой! Ну ти ж, рибочко, знаєш, він у важливому державному відрядженні... Виконує, ти ж знаєш... Мама казала... Скоро приїде... мабуть, після Нового року...

— І торік казали — після Нового року і зараз...

— Ну... ну, рибко моя, ну ти ж знаєш, він дуже гарний спеціаліст, він там так потрібен, його просять іще лишитися... Ну скоро вже, скоро... — голос у бабусі Світлани тремтів.

Вітя давно не бачив, щоб бабуся так хвилювалася. Навіть першого вересня...

— А що сталося, Вітю, сонечко, що сталося? Тебе хтось образив? Може, ударив? Куця моя! — В голосі бабусі вже була паніка, переляк.

— Та ні! — махнув рукою Вітя. — Ніхто мене не вдаряв. І не ображав. Просто...

Ну, що їй пояснювати, бабусі? Вона хороша. Дуже хороша. Кращої, мабуть, нема ні в кого. І мама хороша. Але вони жінки. А тут потрібен чоловік. Є в хлопчачому житті справи, які може зрозуміти тільки чоловік, тільки тато.

І у Віті ж такий тато!

Він завжди усміхається Віті з фотографії, що стоїть на письмовому столі у Вітиній кімнаті. Так весело, так сонячно, так променисто всміхається, як не всміхається ніхто в цілому світі. І очі в нього такі добрі, такі ніжні, такі розумні, що одразу видно, яка він людина.

А людина він надзвичайна. Коли бабуса розказує про нього, в неї самої очі світяться, як дві зірочки.

Бабуса Світлана дуже любила Вітиного тата, свого зятя Гришу, Григорія Михайловича. Може, тому, що він вигадник, фантазер, як і вона. Чи тому, що він спортсмен? На тій фотографії, з якої він усміхається, він у спортивному костюмі.

Чи тому, що він взагалі вірець усіх чеснот, як вона вважала,— вірець людяності, мужності, чесності, доброти, благородства...

Незвичайна він людина.

І листи тато писав незвичайні. Дуже ніжні й веселі. І захоплюючі. Якись казково-пригодницькі, фантастичні. У кожному листі була якась таємниця, загадка. То печера з доісторичними коштовностями. То НЛО, нерозпізнаний літаючий об'єкт. То невідоме науці плем'я гігантів у джунглях Африки, то колонія колишніх військових злочинців...

І в усіх тих татових захоплюючих казкових пригодах діяла добра й всевладна чарівниця — Міс Таємниця, яка нібито завжди допомагала йому, приходила, як він писав, «на вичуху» у скрутні важкі моменти. І все завжди закінчувалося гарно й весело. Тато називав її по-закордонному «Міс Таємниця», певне, тому, що сам був за кордоном. Мабуть, тато дуже скучав за Вітею, тому й писав такі листи.

Чимось ті листи нагадували бабусині казки. Вітя не знав, хто в кого навчився — тато в бабусі Світлани чи бабуса в тата. Але то не мало значення. Коли люди живуть разом і люблять одне одного, то часто переймаються звичками, інтонаціями, навіть словами. Вітя чомусь думав, що то бабуса Світлана надихалася татовими листами. Татові листи все-таки були цікавіші.

Шкода тільки, що тато не любив фотографуватися. З Африки він прислав лише кілька фотографій, та й то вони були групові, і тата на них було не дуже добре видно.

А кожную татову фотографію Вітя роздивлявся по тисячу разів і знав кожную деталь напам'ять. І ту, де він «крутить

сонце» на турніку, і ту, де пливе в басейні, і ту, де біжить стометрівку на стадіоні. І ту, де несе маму на руках, а вона обняла його за шию, сховала обличчя в нього на грудях, а він сміється, і вітер куйовдить його волосся...

VII

На мітлі сидіти було дуже зручно. Навіть не відчувалося, що ти сидиш. Невагоме тіло наче само линуло в повітрі.

Незнайомка сиділа ззаду і тримала Вітю за плечі. Дотики її рук були приємно-ніжні, як у бабусі Світлани.

Вітя напівобернувся і звів на неї очі.

Вітер розмаював, розвівав чорну вуаль і довге м'яке волосся.

І знову Вітя не побачив її обличчя, а тільки великі сині очі за вуаллю.

— Ви — Міс Таємниця? — несподівано для самого себе спитав Вітя.

Незнайомка нічого не відповіла, тільки очі її засміялися й підморгнули йому.

І Віті раптом стало легко й весело. Наче він відчув подих тата.

На мить вони влетіли у велику білу хмару, потім виринули з неї, і Вітя побачив унизу землю.

Вони підлітали до величезного похмурого замку на горі. Велике вітражне вікно з намальованими на ньому страшними потворами, було відчинене, і вони влетіли всередину замку.

У просторому напівтемному сирому залі стояв під стіною царський трон у вигляді роззявленої пащі жажливого страховиська, і на тому троні сидів хтось волохатий, зубатий, з очима, як у нічної сови.

Вони плавно підлетіли майже до самого трону й приземлились на блискучий, як дзеркало, паркет, на якому були викладені з дерева різні потвори, ще страшніші, ніж на вітражах.

Холодні хижі очі з трону глянули прямо на Вітю, і він зіщулювся від того погляду.

— Не бійся,— тихо прошепотіла йому на вухо Міс Таємниця.— Він тебе не бачить. Нас ніхто тут не бачить.

Перед тронном стояли навколішки троє: двоє чоловіків (худий, з гачкуватим носом, і опецькуватий, з квадратними щелепами) і жінка з ріденьким волоссям, зібраним на потилиці в кумедний вузлик, і гострим лисичкуватим обличчям.

Жінка вклонилася до підлоги, аж стукнулася лобом, і почала противним скрипучим голосом:

— Ваша Злість! Дозвольте доповісти. Ваша слуга Баба Яга поводиться просто неприпустимо.

— Що таке? — проскреготало з трону.

— Розказую. Значить, так... — Жінка випросталася.

Сьогодні вранці я, як завжди висока й струнка, виходжу у двір, щоб, як у нас заведено, висмикнути у курей пір'я, вдарити поліном льоху, прищипнути коту хвоста, ну ви ж знаєте. Іду. І раптом хтось підставляє мені ногу, і я — беркиць! — падаю. Кури весело сокочуть, кіт нявчить-заливається. Я озираюсь — ніде нікого. Ступаю кілька кроків, знову об щось перечіпляюсь і — знову падаю. Озираюсь — ніде нікого. Ну! Ще кілька кроків і... Назад я повзла навкарачки. Уявляєте. Прем'єр-міністр! Княгиня! Графиня! Баронеса! Повзе навкарачки. Жах! Ну хто це міг бути? Хто в нас може таке виробляти? Тільки вона — нечиста сила! Приповзаю в кабінет. Натискаю на кнопку. Викликаю. Приходить. Накульгує. «Що, — питає, — таке?» — «Ах ти, — кажу, — сяка-така! Що ти, — кажу, — собі дозволяєш!» — «А що таке?» — кліпає вона невинно очима. «А таке, — кажу, — що ти, нечиста сила, ніжку прем'єр-міністру підставляєш!» — «Я-а-а?!» — вирячилася вона на мене і... Я, Ваша Злість, навіть повторити не можу, що вона мені наговорила, накричала. Наче я не прем'єр-міністр, княгиня, графиня, баронеса, а казна-що, перекупка на базарі. Та щоб у неї після цього останні зуби повипадали, нога костяна переламалася! Щоб її...

— Цить! — громоподібно рывкнуло з трону, аж виляски пішли по залу.

Княгиня-графиня-баронеса так і влякла.

— То не вона! — знову рывкнуло з трону. — Баба Яга при мені була весь ранок. Занозу з пальця виймала. Тільки вона від мене вийшла, як ти й подзвонила. Я чув.

— Не во-на-а... А хто ж? Ваша Злість!..

— Не знаю.

З паркету почулося зітхання.

Зітхали обое — і той худий, з гачкуватим носом, і той опецькуватий, з квадратними щелепами.

Перший розтулив рота опецькуватий:

— Ваша Злість! Хотів сказати, що й мене сьогодні вранці щось невидиме по голові вклеїло.

— І мене! — проридав гачкуватий. — Ондо гуля за вухом. Нечувано! Мене — князя Підлизу-Підлотського, графа Неробу-Брехальського, барона Маруду-Набридона та по голові чимось важким! Аж іскри з очей посипалися.

— Не будь я військовий міністр, я б, мабуть, і впав, так заболіло, — гупнув себе в груди опецькуватий.

— Люди добрі... тобто недобрі! Та що ж це таке робиться! — верескнула княгиня-графиня-баронеса. — У центрі Зландії, у самому палаці Великого Злана на керівників уряду замах!

— Цить! — знову рывкнуло з трону.

Всі троє попригиналися. На кілька секунд запала тиша. Потім Злан Великий скреготнув зубами:

— Як свідчать казкарі, невидимки бувають двох різновидів: невидимки лихі, що намагаються уникнути кари і тому не хочуть, щоб їх бачили. І так звані «добрі» невидимки, які, бачите, дуже скромні й намагаються робити свої добрі справи непомітно... У добрих невидимок я не вірю. Отже, це невидимка злий. А раз так, нашого поля ягода. Ми з ним порозуміємося. Щось йому треба. То треба довідатись, що саме. Без нечистої сили тут не обійтись. А давайте їх сюди!..

Злан Великий натиснув на якусь кнопку на бильці трону, завилла десь удалині сирена, потім задзвеніли шибки у вікнах, задвигтіли стіни, підлога, наче від землетрусу. Жакнуло знову полум'я, повалив дим, і з'явилося троє — теж двоє чоловіків і одна жінка. Жінка була руда, рум'яна, пишногруда, у спортивному костюмі, і тільки те, що вона припадала на одну ногу і спиралася, як на костур, на мітлу, свідчило, що то Баба Яга.

Кошій Безсмертний був у елегантному чорному костюмі, замість краватки — пишний бант, чорно-лискуче, як вороняче крило, волосся зачесане на проділ, на носі — пенсне. Він нагадував циркового фокусника, ілюзіоніста.

Змій Горинич був у брезентовій робі (чи то пожежник, чи то сталевар), у великих темних окулярах. У руках тримав паяльну лампу, з якої з джмелиним гудінням виривалося синє полум'я.

— Слухайте! — метнув на них грізний погляд Злан Великий. — Якийсь неві... Ой! — Він раптом відсахнувся, наче від удару, і схопився рукою за щоку, потім знову сахнувся і схопився за другу. І застиг.

Баба Яга зареготала дзвінко й розкотисто.

Змій Горинич, ховаючи сміх, підніс паяльну лампу аж до носа.

А Кошій Безсмертний лише тоненько хихикнув, прикриваючи рота долонею. Він був дуже вихований.

— Хто?! Що?! Де?! — Заволав, отямившись, Злан. — Хапайте! Тримайте!

Баба Яга приставила козирком руку до очей і озирнулася навколо.

— Нікого не бачу...

Коцій Безсмертний і Змій Горинич теж непевно знизали плечима.

— Тривога! Тривога! До зброї! — не своїм голосом закричав військовий міністр і одним стрибком пірнув під довжелезний стіл для засідань, що стояв біля стіни.

Княгиня-графиня-баронеса блискавично порачкувала туди ж.

Князь Підлиза-Підлотський здавлено, як у жахливому сні, закричав: «А-а-а-а...» — і, прикривши руками голову, стрибнув слідом за ними.

Злан Великий тільки охнув, натиснув на кнопку, і трон разом з ним шугонув униз.

Впродовж усієї цієї сцени Вітя забув про Міс Таємницю і навіть не помічав, чи стоїть вона поруч, чи ні.

І тільки коли вона пеклала йому руку на плече, він обернувся.

— Тут його вже нема. Нам треба летіти далі... — шепнула вона йому.

VIII

Клава Журилко жила в третій квартирі. Вона була худенька, майже така, як Вітя, бліда, з синіми колами під очима. Ходила вона все літо в одному сірому платтячку і стоптаних сандаліях. Вона дуже любила тварин: котиків, цуциків, пташок. І якось влаштувала в них у під'їзді під сходами кицьчині іменини. Іменинниця — худюща бездомна руда кицька — сиділа у Клави на руках і щасливо муркотіла, приймаючи подарунки: шматочки ковбаси, хліба з маслом, смаженої риби, сиру, м'яса... Катя з п'ятої квартири принесла навіть чималий кусень «Київського» торта.

Вітя дуже шкодував тоді, що прийшов пізно, коли іменинниця вже встигла наїстися і на його апетитну курячу ніжку навіть не глянула. Клава помітила Вітину прикрість і поспішливо сказала:

— Нічого-нічого! Буде на завтра. Як знахідка. Ти що! Такий подарунок. Велике спасибі. Красенько дякуємо, — вона вклонилася сама, одночасно пригинаючи рукою й голову кицьки. Вона всім так дякувала.

За здоров'я іменинниці гості пили лимонад і пепси-колу. Закусували цукерками, тістечками і домашніми пиріжками. Всі принесли з дому, хто що міг. Всі, крім Клави... Але вона й не їла нічого.

І коли Катя з п'ятої квартири почала було:

— Ну, а ти... ти... Чого ти нічого не береш?

Вона густо почервоніла:

— Ні! Ні! Ми вже так наїлися! — і, опустивши голову, притулилася щокою до кицьки.

Вона тільки пригублювала чашечку з лимонадом.

А потім був концерт самодіяльності й танці. Декламували віршики, співали пісеньки — головним чином, звичайно, про котів, та хто не знав про котів, то про їхніх найближчих родичів: тигрів, левів, леопардів — у крайньому разі, про зайців або ведмедів. Танцювали під портативний магнітофончик Дмитрика. Весело було, як ніколи.

На всіх поверхах стояли, звисившись через перила, дорослі — мами, бабусі, дідусі й просто сусіди — дивилися на торжество, і сміялися, і аплодували.

Цілий тиждень потім тільки й розмов було в будинку, що про кицьчині іменини.

А через кілька днів Вітя гуляв у дворі. Спершу з бабусею Світланою. А коли бабуся пішла в гастроном, Вітя гуляв сам. Це було останнє літо перед школою, і бабуся Світлана почала готувати його до самостійного життя, напучувала, що людей не треба боятися, контактувати з ними, не соромитися розмовляти з чужими людьми, питати, що треба, відповідати, коли питають тебе. З цією метою вона іноді й залишала Вітю на якихось півгодинки у дворі самого.

Вітя гуляв-гуляв і раптом знайшов на землі під балконом зелену пластмасову прищепку для білизни. Мабуть, упала з чийогось балкона.

Вітя звів догори очі. На жодному балконі не було нікого.

Можна було, звичайно, залишити прищепку на землі — хай шукає той, хто загубив. Але то було не по-людськи. Вони з бабусею Світланою завжди засуджували такі настрої.

«Ну що ж, підумати контактувати з людьми. Спробую», — вирішив Вітя, відчуваючи у грудях неприємний холодок.

Він підняв прищепку з землі і рушив у під'їзд.

У двері першого поверху Вітя не дзвонив — на першому поверсі балконів не було. Він піднявся на другий поверх і, замираючи, натиснув на гудзик дзвоника. Двері, не питаючи, відчинила Анастасія Пилипівна. Горло в неї було перев'язане — вона хворіла.

— О! — усміхнулася вона. — Добрий день. Заходь.

— Ні. Я... Скажіть, це не ваша прищепка впала з балкона? — Вітя підніс догори прищепку.

— А-а... Ні. В мене такої немає. Спасибі, спасибі тобі. Гарний хлопчик.

— Вибачте, — вже бадьоріше пролепетав Вітя.

— Нема за що. Туди можеш не дзвонити. Дядя Вася на

роботі. І туди теж. На нашій площадці тільки я вдома.

Підбадьорений таким вдалим контактом, Вітя піднявся на третій поверх і вже сміливо подзвонив у п'яту квартиру. Двері відчинила Катина тьотя Ніна Олександрівна.

— Здрастуйте. Скажіть, це не ваша прищепка впала з балкона?

Ніна Олександрівна, висока, поважна, у довгому, до п'ят, цвітастому халаті, зняла з носа пенсне, глянула й сказала низьким голосом:

— Ні, дороженький, не наша... На жаль.

Вітя вибачився. Ніна Олександрівна привітно кивнула йому і зачинила двері.

А Вітя вже дзвонив у сусідні двері. Довго не відчиняли, і хлопець уже подумав, що нікого нема вдома, як з-за дверей почувся хриплий голос, незрозуміло, чи чоловічий, чи жіночий:

— Хто там?..

— Скажіть, будь ласка, це не ваша прищепка впала з балкона?

Клацнуло кілька замків — і двері ледь прочинилися, стримувані ланцюжком. У шпарку визирнуло сердите банькате око:

— Покажи.

Вітя підніс до шпарки прищепку.

— Може, й наша. А де ти взяв?

— Під балконом знайшов.

— Давай,— у шпарку просунулася товста, у золотих перснях рука, схопила прищепку, зникла, і двері хряснули, зачиняючись.

У цій квартирі жили Борисюки: Варвара Спиридонівна і Захар Захарович, якого всі сусіди між собою називали Варвар (з наголосом на останньому складі) Варварович. Вона дебела, широкоплеча, з темними вусиками на верхній губі, з густим чоловічим голосом. Він був навпаки — шуплявий, гостроносий, з голосом тонким і писклявим. Він був директором гастроному. І одягав її у дублянки, шуби й різні закордонні чоботи, які вона носила у неробочий час. На роботу ж вона ходила у засмальцьованій чоловічій куртці, яку знали всі пасажери дванадцятого маршруту. Вона працювала тролейбусним контролером і особливо полюбляла дванадцятий маршрут, бо ним їздили студенти. А для неї не було більшої в житті насолоди, як упіймати безбілетного студента чи студентку і громовим голосом просторікувати на весь тролейбус, соромлячи й збиткуючись з нещасного «зайця».

Для цього вона, мабуть, і пішла в контролери. Дуже любила вона принижувати людей.

Варвар Варварович був начебто тихий. Ніколи не підвищував голосу, не кричав, не лаявся. Але одного разу... Це було через день після кицьчиних іменин. Повіривши у людську доброту й ніжне ставлення до котів, бездомна «іменинниця» потягла з Варвариного підвіконня шматочок ковбаси. Вітя бачив, як, зустрівши кицьку на сходах, тихий Варвар Варварович так підфутболив її ногою, що вона перелетіла через поручні й упала з третього поверху на цементну підлогу.

Добре, що коти живучий народ.

Вітю трусило тоді, як у лихоманці.

І тепер, стоячи перед цими дверима, які Варвара зачинила безсоромно, без усякої подяки, він мало не плакав.

Ну нащо, нащо він дзвонив сюди? Нащо? Якби він знав... І прищепка ж, мабуть, не їхня...

Несподівано клацнув замок, і двері квартири навпроти розчинилися.

У дверях стояла Клава.

Вітя обернувся.

Клава на якусь мить застигла, потім, враз щось зрозумівши, тихо ойкнула і заметалася, намагаючись затулити собою отвір. Потім ще раз ойкнула і зачинила двері...

Але Вітя встиг помітити — посередині порожньої, з голими стінами кімнати просто на підлозі у забрьоханих чоботях і брудному ватнику спав Клавин тато.

Двері були вже зачинені, а Вітя все ще бачив Клавині очі — великі, перелякані, не очі, а самий біль.

Клавин тато пив.

Ніде на роботі він довго не затримувався. Колись був майстром-бригадиром на автобазі, потім шофером, носієм на вокзалі, вантажником у гастрономі... А тепер, кажуть, копає могили на кладовищі.

І все-таки Клава любила свого тата. І нікому не дозволяла казати про нього зле. Навіть коли її мати, яка працювала на двох роботах, прибиральницею і вахтером, доведена до відчаю, щось знесилено кричала, Клава хапала її за руки і завжди говорила одне й те саме:

— Не треба! Не треба! Все одно він хороший. Все одно!..

А «хороший тато» лежав у брудній калюжі і не міг підвести голову...

Як Вітя жалів Клаву! Йому навіть було трошечки незручно перед нею, що от у нього такий гарний тато, а в неї...

І знову Вітя летів на мітлі з Міс Таємницею у чистому безхмарному небі і в грудях його солодко лоскотало. І від польоту, і від передчуття радості. Він побачить, він зараз побачить...

Внизу показалася земля — зелені левади, переліски, річка... На березі чепурненькі хатки, навколо них сади вишневі... Аж он посеред просторого двору гульбище дивовижне. Розстелений на землі величезний килим всуціль заставлено різними наїдками смачними, а навколо сидять кружка люди впереміш із дикими звірами та домашніми тваринами. І всі разом закусують і сміються, гелгочуть, кожен по-своєму.

Виявляється, у Добряндії сьогодні велике свято — іменини лева Самсонія. Лев Самсоній був уже досить похилого лев'ячого віку. Йому минало сьогодні тридцять років. Він давно вже став вегетаріанцем, тобто не їв м'ясного. Сидів на молочній дієті — кефір, молочко, ряжанка, дитячі сирки... Але найбільше любить лев Самсоній вареники з картоплею, які так майстерно готує тітонька Гортензія. Зубів у Самсонія вже немає, замість них вставна щелепа, яка муляє йому і якою він через те користується лише у свята.

Китиця на його хвості вилізла, і він змушений носити штучну капронову, бо що то за лев, цар звірів, без китиці на хвості. Пазури в нього стерлися, ревматизм покрутив суглоби, але грива ще пишна, і якщо її добре розчесати, то виглядає Самсоній досить бадьоро. Ніхто йому його років не дає.

Колись замолоду Самсоній жив у Зландії, був хижаком. Але потім перейшов у Добряндію. Його охоче прийняли.

Зараз найближчий його приятель — це зайчик Митя, музикант, що працює ударником (чи, пак, барабанщиком) у заячому естрадному оркестрі. У Добряндії прекрасний заячий оркестр, який виконує котячі концерти, що їх складає кіт-композитор Василь Мяукицький.

Люди й звірі в Добряндії живуть у цілковитій гармонії.

Про все це розповіла Віті Міс Таємниця за ті дві хвилини, поки вони плавно спускалися вниз, на подвір'я хати королеви Добрянни, де й відбувалася урочистість.

На хаті королеви Добрянни у стріху, наче телевізійна антена, була ввіткнута мітла. Дуже схожа на ту, на якій прилетіли Вітя з Міс Таємницею.

І Вітя раптом подумав: «Авжеж! А чому ні! Вона ж колишня двірничка».

Хоч колишньою двірничкою була баба Маша, а не королева Добряна.

Королева сиділа на низенькому ослінчику в домотканій спідниці й кептарику, у біленькій хустці, на якій зверху була прицеплена маленька дерев'яна корона.

Обабіч Добряни сиділи дядя Вася і тітонька Гортензія. Вітя одразу впізнав їх. У дяді Васі були чи то руді, чи то прокурені вуса, а за вухом — жовтий гранчастий олівець.

Поряд з дядею Васею сидів Альховка.

У тітоньки Гортензії шока була в борошні. Мабуть, вона прибігла й сіла до гурту останньою, прямо від печі. Бо перед іменинником парувала велика миска щойно принесених вареників з картоплею.

Лев Самсоній дивився на них захопленими очима, і по щоці його стікала сльоза розчулення. Він не міг собі дозволити взяти вареника, бо в цей час його друг зайчик Митя виголошував здравицю на честь іменинника.

Митя говорив про те, що лев Самсоній є одним з найдостойніших громадян Добряндії, чесним і справедливим, добрим і мудрим.

Хто б не звернувся до нього за порадою або допомогою — корова чи кіт, заєць чи собака, дядя Вася чи тітонька Гортензія, метелик чи жук-кузька, — Самсоній ніколи нікому не відмовляв. Весь свій багаторічний лев'ячий досвід, всю свою мудрість царя звірів він віддавав на благо рідної Добряндії.

Потім виступила тітонька Гортензія.

— Я дуже люблю Самсонія, — сказала вона. — Варити для нього вареники з картоплею — сама насолода. Бо він їсть з таким апетитом — приємно дивитися.

Після тітоньки Гортензії слово взяла корова Мумуня.

— Му-мушу сказати, що той, хто любить молоко і молочні продукти, не може не любити, не шанувати мене. А того, хто любить, шанує мене, хіба можу не любити я?..

Королева Добряна слухала виступи, лагідно усміхаючись. Раз у раз вона поверталася до дяді Васі й питала:

— Що він сказав? Що вона сказала?

І дядя Вася, приставивши до рота долоню, коротко повторював прямо у вухо королеві зміст виступу.

А потім виступив сам дядя Вася.

— Братці-добрянці! Що я вам скажу... Самсоній мужик будь здоров! Правильний. Я його поважаю. А якщо я когось поважаю — це все. Для мене це перше діло. Отак... Одне тільки погано, що в королеви в кухні кран тече. Але Льовка тут ні при чому. Тут я винен. Учора цілий день провозився

і — хоч ти лусни. А чому? Тому що прокладки ні к бісу, крани проіржавіли, всю сантехніку міняти треба. А де взяти? Проблема? Проблема! І думаєте, тільки в мене? Он у Гортензії теж... Каструлі-скороварки — раз! Нема. Груба димить — два! Знову ж таки ножі для м'ясорубки. Поки той фарш перекрутить, сім потів з неї... Га? Правильно я кажу? — обернувся він до тітоньки Гортензії.

А та тільки усміхнулася, махнула рукою:

— Ну чого ти на іменинах завів казна про що. Веселитися треба, а не...

— Правильно, — одразу ж погодився дядя Вася. — От я ж і кажу. Танці! Танці!.. Громадяни добрянці! Починаймо танці! Оркестр!

Кілька зайчиків підхопилися й поскакали до садка, де під вишнею стояв великий естрадний барабан і лежали на траві музичні інструменти.

Митя вдарив у мідні тарілки, гупнув у барабан, інші зайці вшкварили хто в що вдатний — були там і труби, і скрипки, і гітари, і цимбали...

Така грянула музика, що в добрянців самі собою засмикалися ноги.

Іменинник лев Самсоній підхопив корову Мумуню і пустився з нею витанцьовувати таке, що аж земля задвигтіла. Пес Бровко танцював з кицею Муркою. Кіт-композитор Василь Мяукицький — з льохою Хрюшею. А далі вже й розібрати було важко.

Вітя дивився на все це захопленими очима.

— Подобається? — пошепки спитала Міс Таємниця.

— Дуже! — щиро вихопилося у хлопця. — От тільки проблеми ті їхні якби вирішити... Щоб і дядя Вася, й тітонька Гортензія не...

— Ой! — чогось тихо зойкнула Міс Таємниця.

У небі враз з'явилося щось незбагненне. Якесь наче НЛО (нерозпізнаний літаючий об'єкт). Воно швидко наближається, і от уже чітко видно, що то «літаюча тарілка», а швидше, миска чи каstrуля, бо таке пузатеньке, чимале й з кришкою-люком зверху.

«Літаюча каstrуля» зависла над подвір'ям королеви Добряни, кришка-люк піднялася, і з'явився якийсь пришелець — голова людська, а тіло наче механічне — чи то скафандр такий, чи хтозна-що (але чому ж тоді голова не в скафандрі?).

Пришелець випурхнув із своєї «каstrулі», завис у повітрі, пометляв трохи ногами та руками й плавно опустився на

землю. Танці враз припинилися, музика замовкла. Всі замерли, з подивом позираючи на прищельця.

Прищелець зробив своєю механічною рукою вітальний жест, нахилив голову, вклоняючись, і промовив:

— Дорогі добрянці! Вітаю вас від імені славної Адечеес (тобто Асоціації Добрих Чарівників Світу)!.. Ап! — Він змахнув лівою рукою — і «літаюча каструля» зникла. Потім — «Ап!» — змахнув правою рукою — і замість звичайної сільської хати королеви Добрянни виріс розкішний палац з білими колонами і двома мармуровими левами, що сиділи обабіч входу.

— О! — вражений вигук вихопився з грудей присутніх.

— Що? Що тут робиться? Що він сказав? Хто це? — стурбовано обернулася королева Добрянна до дяді Васі.

І поки дядя Вася розтлумачував королеві, що до чого, прищелець уже вів далі:

— Адечеес багато чула про вашу прекрасну країну, про її чудесних громадян і на останній асамблеї ухвалила взяти Добряндію під свою опіку. Я призначений вашим інспектором-куратором. Віднині я беру на себе всі ваші турботи, всі ваші клопоти, всі ваші проблеми. Все за вас віднині робитиму я. Ви будете тільки відпочивати, гуляти, розважатися... Ви чесно заслужили це... Чесно заслужили...

Х

Юра Лякін з'явився в класі у другому півріччі, після зимових канікул.

Марія Іванівна посадила його чогось за окрему парту, хоча біля Ніни Ковбасюк було вільне місце. Він сидів похмурий і мовчазний. Очі в нього були якісь наче пригаслі. До новачка, як ведеться, увага в перший день загострена. Всі дивляться, цікавляться, хто, що, звідки... Але на всі зачіпки, на всі запитання Лякін уперто відмовчувався. Сказав тільки, що раніше вони жили на Воскресенці, за Дніпром, а тепер житимуть тут. І все. Приводила його в школу й забирала якась жінка, по всьому видно, не мама, але теж похмура, з сумними пригаслими очима. Такі очі бувають лише в людей, у яких свіже горе. Вітя це добре знав. Такі очі були рік тому в Каті з п'ятої квартири, у її мамі та тітці Ніни Олександрівни, коли несподівано від інфаркту помер Катин батько, інженер-будівельник Іван Семенович, який увесь час кудись поспішав і сходами піднімався не інакше, як переступаючи через дві сходинки.

То були перші похорони у Вітиному житті.

Сталося так, що бабуся Світлана не знала, думала, що сусіда ховатимуть з лікарні, не сказала Віті нічого і пішла з ним у поліклініку (до отоларинголога — у Віті знову боліло горло). А коли вони поверталися і піднімалися сходами, раптом побачили, що на площадці третього поверху стоїть прихилене до стіни віко від домовини. Двері п'ятої квартири були відчинені навстіж, і панувала така тиша, що Віті спершу здалося, ніби там нікого нема.

Бабуся розпачливо сіпнулася назад. Але відступати було пізно й нерозумно. Вона судомливо стиснула Вітину руку, і вони дуже повільно пішли вгору.

У відчинені двері Вітя побачив, що в коридорі і в кімнаті повно людей. І ще побачив, що велике дзеркало в коридорі завішане простиралом. Хлопець відчув той неповторний, гострий, солодко-терпкий запах, який буває лише тоді, коли в квартирі дуже багато квітів. Бабуся і Вітя піднялися трохи вгору і спинилися. Бо в цей час почали виносити. І бабуся Світлана, хоч як їй не хотілося, щоб Вітя усе те бачив, не могла не вклонитися востаннє сусідові, з яким прожила поряд стільки років і якого знала ще хлопчиком.

Вітя усе те бачив. І вираз очей Каті та її мами запам'ятав назавжди.

І тепер він увесь час озирався назад (Юра сидів на задній парті) і дивився на Лякіна з болем та співчуттям. Він не сумнівався, що в хлопчика щось трапилося.

Усе з'ясувалося за кілька днів.

Звістку принесла Рая Фількіна. Треба ж статися так, що добра знайома батьків Раї Фількіної жила в одному будинку, навіть на одній площадці з тіткою Юри Лякіна. Виявляється, це тітка приводила Юру в школу. Вона забрала його до себе і перевела в їхню школу, бо справді в них велике горе. Тато Юри Лякіна, водій автобуса, збив людину, вона загинула, і тато зараз сидить у в'язниці.

Ця звістка просто приголомшила всіх. Уперше в їхньому житті такі поняття, як «убивство» і «в'язниця», були не в книжці, не на екрані телевізора, а тут, поряд, у класі...

Навіть Боря Жабський принишк.

Дівчатка шепталися, ахали, хапалися руками за щоки.

Хлопці супили брови й мовчали.

А у Віті аж серце стискалося від болю. Він просто не міг дивитися на Юру. Як же Лякін, мабуть, переживає, як страждає! Тато у в'язниці! І він же не хотів. Авжеж не хотів. Хіба може хотіти шофер автобуса на смерть збити людину. А тепер — убивця. І його син на все життя буде

сином убивці. На все життя! А він, він, чим винен?!. Яке ж то нещастя оті нещасні випадки! Як треба бути обережним! Тату, будь обережним у тій Африці! Я тебе прошу, я тебе благаю!

Юра Лякін, мабуть, щось відчував, бо не міг не бачити тих перешіптувань, тих перелякано-схвильованих поглядів, спрямованих на нього. Але ніхто й словом не прохопився. Адже тітка спеціально забрала його до себе і перевела в цю школу, бо тут ніхто нічого не знав. А на Воскресенці всі знали, і Юрі було важко, не міг він цього витримати.

Та минуло кілька днів, і гострота страшної новини притупилася, як притуплюється з часом гострота усього на світі.

У класі тепер намагалися просто не помічати Юру Лякіна, як не помічали хлопці Вітю.

А Юра все-таки був не такий, як Вітя. Мабуть, до свого нещастя там у себе, на Воскресенці, він був такий, як Алик Здоровега, а може, навіть, як Боря Жабський. Мабуть, він не звик нишком стояти під стіною серед дівчаток. А звик гасати по коридору, штовхатися й борюкатися.

І от одного разу на великій перерві завелися хлопці у «ворону». Є така давня шкільна гра, якої навчив Алика Здоровега його дідусь. Гра дуже проста — лівою рукою берешся за ступню підігнутої лівої ноги і, стрибаючи на правій, намагаєшся плечем штовхнути суперника так, щоб той опустив свою ліву ногу і ступив на неї.

Гра хлопцям у класі дуже сподобалася.

Тепер вони під час перерви, як півники, стрибали на одній нозі.

Весело було, гамірно, і Юра Лякін не витримав. Підігнув ліву ногу й собі — стриб-стриб!

Алик Здоровега всіх перемагав. Був, як то кажуть, в ударі.

Побачив Лякіна і з розгону — до нього.

Лякін приловчився — тиць!

І — чи то втомився Алик, чи просто підвернулася якось невдало в нього нога, але заточився він і з усього розмаху як гепнеться на підлогу та головою об батарею. Аж загула батарея, як дзвін.

Лякін розгублено став, дивиться винувато.

А Здоровега схопився за голову, на якій уже набрякла гуля, кривиться-кривиться та як засичить:

— Ти що — теж у в'язницю захотів? Убивця!..

Лякін зблід, втягнув голову в плечі, потім крутнувся і — шодуху по коридору геть.

Саме в цей час задеренчав дзвоник. Усі кинулися в клас.

А Вітя стояв якусь мить нерішуче, а тоді одважився і подріботів у той бік, куди побіг Лякін.

Коридори вже спорожніли, почалися уроки, і у Віті замирало серце, коли він біг, шукаючи Лякіна. Вітя вперше порушував дисципліну, під час уроку перебував не в класі, а в коридорі. Це було незвично й тривожно. Але вболівання за товариша було в цю мить сильніше за страх.

Лякін стояв у темному кутку під сходами, уткнувшись обличчям у зігнутий лікоть. Плечі його здригалися.

Вітя тихо підійшов до нього. Потупцявся нерішуче, потім торкнув рукою його за плече і, затинаючись, сказав: — Не треба... не плач... Ти ж не хотів... і... він не хотів... Не плач...

А що Вітя міг іще сказати?

— Тікай! Облиш! Не хочу!..— глухо пробурмотів Лякін і, не дивлячись, тицьнув ліктем назад.

Вітя не чекав цього, не встиг ухилитися, відсахнутися, і лікоть вціпив йому просто в обличчя, в ніс.

— Ох! Ти що? — аж захлинувся Вітя. І — заплакав. Не стільки від болю, скільки від образи й несправедливості. Лякін зрозумів, що він зробив, і заплакав іще дужче.

Марія Іванівна так їх і знайшла в кутку під сходами. Вони стояли поряд, і обидва гірко плакали...

XI

Міс Таємниця мовчала.

Вітя тільки що спитав її, і вона не відповіла. Він спитав:

— А коли ж я нарешті побачу його?

І вона не відповіла. Довго мовчала. Тоді нарешті сказала. Тихо, але чітко:

— Треба заслужити.

Вітя стрепенувся:

— А чому? Чому інші бачать щодня? Дмитрик, наприклад... І Алик. І Боря. А я мушу...

— Тому що так треба,— твердо сказала вона.

Вітя зітхнув.

Ну що ж, треба, значить, треба...

Вони стояли перед якоюсь темною кам'яною стіною, вкритою мохом і цвілью.

Вітя навіть не міг збагнути, як вони тут опинилися.

Раптом Міс Таємниця зникла. Щойно стояла тут і вже нема. І вже дряпається Вітя по холодній кам'яній стіні вгору. Він не знає, чого він це робить, але знає, що так треба. Так часто буває уві сні.

Дряпатися важко, стіна мокра, слизька, стрімка, пальці ковзають, зриваються, але Вітя вперто лізе й лізе вгору. Якимось чином у нього в руках опиняється льодоруб діда Віктора Семеновича, Вітя заганяє той льодоруб у розщелини між камінням, лізти стає легше...

«Як я не боюсь? Так же високо. Завжди боявся висоти, а зараз...— крутиться у Вітиній голові.— От коли б тато побачив...»

Він уже біля заграбованого вікна. Грати. візерунчасті, схожі на залізні завитки балконного парапету. Вітя тримається за ці знайомі, поїдені іржею, що обсипається під руками, залізні спіралі (скільки разів він тримався за них у себе на балконі) і вдивляється-вдивляється у присмерк в'язничної камери... І не стільки ще бачить, як серцем відчуває, що там дівчина.

Та він уже розрізняє знайоме голубе платтячко у синю горошину, виткі кучері на скронях, у вухах — бірюзові сережки.

Серце у хлопця б'ється і радісно й тривожно.

Враз вона зривається з місця і кидається до вікна.

— Це ти?.. Ти?.. Я так чекала тебе...— чує Вітя її голос.

Вона хапає руками його руки, що тримаються за ґрати.

Дотики її пальців такі м'які, ніжні, такі солодко-приємні.

Вітя відчуває її подих — легкий і теж солодко-приємний. У ньому вчувається ледь вловимий запах суніць і молока. І Вітя захлинається від щастя.

«Я так чекала тебе...»

Чи може бути в світі щось хвилюючіше за ці слова?..

Нарешті він трохи отямився.

— Як?.. Чого?.. Чому ти тут?

Вона зітхнула:

— Вони зловили мене в лісі. Я пішла по суніці. А вони вискочили з кущів і схопили... Ніхто в Добряндії ще не знає.. Мабуть, думають, що я гостюю у бабусі Яги, в її хатинці на курячих ніжках. Я часто гостюю в неї. Вона добра й весела...

— Але що, що вони хочуть від тебе?

— Вони хочуть... Вони хочуть, щоб я вийшла заміж за сина короля Зландії Зланика Хамулу. А я... я не можу, не хочу... ти ж розумієш...— Вона притулилася щокою до Вітиної руки.

І нова гаряча хвиля огорнула Вітю.

— Що я можу зробити для тебе? Я все, все зроблю! Все!

Вона знову зітхнула.

— В'язницю стережуть двоє зланців — Грубий Ян і Просто Філя... Але вони такі здоровущі.

— Та я... я...— захлинався Вітя.— В мене льодоруб... І раз я сюди дістався, то я тебе звільню. От побачиш!

Він був сповнений рішучості, здатний зараз на все, що завгодно.

Вона нічого не сказала, тільки знову притулилась щокою до його руки. І знову Віті перехопило подих від щастя. Він би отак тримався й тримався руками за ґрати, тільки б відчувати той ніжний дотик її щоки. Але... треба ж було її визволяти.

І, підбадьорливо кинувши їй: «Тримайся! Я — зараз!», він почав спускатися.

Він спускався дуже легко й швидко — наче злітав на крилах.

От уже й земля під ногами.

Стискаючи в руці льодоруб, Вітя кинувся шукати вхід у в'язницю.

Зланці Грубий Ян і Просто Філя були, справді, здоровущі, — метрів по два кожний. Одягнені в середньовічні ковані лати, вони виглядали ще могутнішими. Але займалися вони в цей момент справою, як на їхній вигляд, не дуже солідною. Коли Вітя підбіг до в'язничної брами, вартові... грали у «ворону». Кожен тримався рукою за ліву ногу і, стрибаючи на правій, штовхав плечем суперника. Оскільки вони були в латах, лунав такий брязкіт і скрегіт, наче то штовхалися два величезних самовари.

Нарешті Грубий Ян приловчився, штурхонув Просто Філю так, що той з усього розмаху грюкнувся на землю і покотився, гуркочучи, як порожнє відро.

Вітя скористався цим і, змахнувши над головою льодорубом, підскочив до Грубого Яна:

— Ану відчиняй браму зараз же, а то...

Грубий Ян не тільки ані крапельки не злякався, а, навпаки, обурився:

— Що-о?! Та я тебе зараз...

І величезне лаписько зланця вже нависло над Вітею.

— Та почекай! — гукнув раптом, підводячись з землі, Просто Філя.— Це ж Вітя! Визволитель.

— А-а!.. Вітя... Тоді інша справа.— Грубий Ян опустив руку.— Що ж ти одразу не сказав? А то криши, розмахуєш...

— І все одно даремно,— зітхнув Просто Філя.— Нічого в тебе, товаришу Вітя, зараз не вийде. Нема в нас ключа від брами. Ключ у Зланика Хамули під подушкою. Отож поганяй у палац, діставай ключа, приходь, тоді будемо битися. А зараз немає ніякого сенсу... Чао!

Це було влітку після першого класу, у перші Вітині канікули. Він сидів на балконі й читав книжку «Пригоди Буратіно». Вітя любив читати казки.

І раптом він побачив, що на балконі третього поверху (якраз навскоси вниз від їхнього) з'явилася дівчинка. Вітя ніколи раніше не бачив її. Вона з'явилася вперше.

Кругленьке смагляве личко, рожеві губенята, симпатична гривка русявого волосся, що спадало на чоло, на скронях неслухняні кучерики. І, головне, у вухах маленькі бірюзові сережки...

Чогось саме оті сережки найбільше схвилювали Вітю. Ні в кого з дівчаток її віку у дворі не було сережок, а в неї були. І, може, саме через ті сережки вона здалася йому надзвичайною і незрівнянно прекрасною. І ще, мабуть, через те, що він щойно прочитав про казкову дівчинку Мальвіну.

Віті здалося, що в нього тільки оце зараз, у цю мить, забилося серце. До того він його просто не відчував, а коли на балкон вийшла вона, серце несподівано забилося — він відчув його биття.

На ній було голубе платтячко у синю горошину... Без рукавів. Замість рукавів якісь наче крильця. І через ті крильця вона видавалася схожою на метелика.

Дівчинка покрутилася якусь мить на балконі і зникла. Наче отой метелик знявся й полетів.

А серце у Вітиних грудях продовжувало стукотіти, як навіжене.

Вітя з нетерпінням чекав, коли дівчинка знову з'явиться, але вона не з'являлась.

Бабуся Світлана покликала Вітю обідати, потім вони пішли гуляти, пізніше — в Музей українського мистецтва.

Вітя ніколи так не поспішав додому. Вдома він одразу ж побіг на балкон.

І серце його трохи не вискочило з грудей.

Вона стояла на балконі удвох з молодим, але вже трохи сивуватим чоловіком, якого Вітя добре знав, бо то був їхній сусід з третього поверху Георгій Вадимович.

Георгій Вадимович обіймав дівчинку за плечі, а вона горнулася до нього й тихо сміялась. Він, мабуть, тільки-но сказав їй щось веселе. Авжеж. Георгій Вадимович був веселий, дотепний, Вітя це знав.

Вітя ще не розумів, хто ця дівчинка Георгію Вадимовичу, але те, як вона горнулася до нього, чогось схвилювало Вітю.

Дівчинка раптом щось тихо й ніжно сказала йому, і Георгій Вадимович відповів бадьоро та весело:

— І я тебе теж. Аякже! Звичайно! Ти що — сумнівалась?..

Вона зітхнула і ще дужче пригорнулася до нього.

— Ой! — раптом з робленим переляком вигукнув Георгій Вадимович. — По-моєму, хмарки збираються, зараз дощ буде! Ану мерщій до телевізора. Зараз буде щось цікавеньке.

І він, сміючись, схопив дівчинку за плечі й потягнув у кімнату. Хоча на небі не було жодної хмарки. І по телевізору зараз не було абсолютно нічого цікавого.

У той день Вітя більше її не бачив.

Наступного ранку він прокинувся з почуттям радості.

З таким почуттям Вітя прокидався звичайно у свій день народження. Бо знав, що біля ліжка його чекатимуть подарунки. Багато подарунків. І від мами, і від бабусі, і від тата. Тато завжди прислав Віті з Африки на день народження подарунки. Мабуть, він прислав їх заздалегідь, але бабуса Світлана ті подарунки десь ховала й виставляла тільки у день народження. То були іграшки, екзотичні фрукти — банани, ананаси, апельсини з Марокко, — або щось із одягу.

Але день народження у Віті взимку, а зараз було літо.

Вітя одразу все згадав і кинувся на балкон.

На нижньому балконі її не було. Але з відчинених балконних дверей, з кімнати чувся її голос.

У Віті радісно залоскотало під горлом.

Бабуса Світлана була трохи здивована, чого це Вітя з самого ранку товчється на балконі.

Але вона була мудра жінка. Вона вміла нічого не питати й нічого не казати тоді, коли нічого питати й нічого казати не треба.

Так почалося те, що цілий місяць наповнювало Вітине серце радістю. Радістю й чеканням, яке теж було радістю. Вітя ніколи не думав, що чекати, поки з'явиться на нижньому балконі голубе платтячко у синій горошок, знайоме кругленьке личко з гривкою, з виткими кучерями на скронях, з маленькими бірюзовими сережками у вушках, — така радість.

Він уже знав, що дівчинку звуть Кира, що вона дочка Георгія Вадимовича, але раніше чомусь з ним не жила, а тепер живе. Чому це так, він розібратися сам не міг. А говорити про це з бабусею Світланою не наважувався.

Кира чогось у двір не виходила. Чи то соромилася, чи то просто не хотіла — хтозна.

Кілька разів Вітя чув, як Георгій Вадимович та й Олександра Іванівна говорили їй: «Піди погуляй», «Вийди у двір». Але вона завжди вперто відповідала: «Не хочу».

З дому вона виходила тільки у справах: в магазин, на пошту абощо.

Вона була, мабуть, на рік старша за Вітю і всюди ходила сама.

Коли Віті здавалося, що вона збирається вийти, він хав шітку, крем для взуття й біг на сходи чистити черевики.

Він чистив і без того лискучі черевики й наспівував при цьому якусь пісеньку. Зовсім як сусід Володя.

У мріях йому уявлялося, як він стоїть на драбині і ремонтує електрику, а Кира тримає його знизу обома руками за ногу...

У дійсності він з нею був незнайомий.

Хоча одного разу він привітався з нею.

Вона, мабуть, давно помітила, як він стежить за нею з свого балкона. Але вдавала, ніби не помічає. Крутилася, наспівувала, поливала квіти, читала або, дуже спритно перебираючи пальцями, плела на спицях шапочки. Сплете, поміряє, розпустить і знову плете.

Проте Вітя помічав, що вона раз у раз зиркала в його бік з-під вій, нищечком, так, щоб він не вгледів. Та Вітя це помічав, і йому було радісно.

І от одного дня він пішов у магазин по хліб. Він сам зголосився, і бабуса Світлана не заперечувала. Хлопець уже перейшов у другий клас, йому треба було звикати до самотійності. Хоча бабуса Світлана завжди хвилювалась і не могла дочекатися, коли він прийде.

Вітя купив хліба і вже піднімався сходами. Аж раптом на третьому поверсі хряснули двері, вибігла Кира й пострибала вниз, перескакуючи через два східчики.

Вони зустрілися на прольоті між другим і третім поверхами.

Вітя розгублено став, притулившись до стіни. Кира теж спинилася, тримаючись за поручні.

Якусь мить вони стояли, дивлячись у вічі одне одному.

Потім Вітя набрав повітря й тихо пролепетав:

— З... здрастуйте...

Вона наче перелякалась, теж набрала повітря і так само тихо мовила:

— Здрастуйте.

Потім густо-густо почервоніла, приснула і подріботіла, не озираючись, униз.

А він озирнувся, теж приснув і, перестрибуючи через дві сходинки, погнав нагору. Серце у нього тріпотіло в грудях, як пташка:

«Ну от! От і все! От і познайомилися! Як просто й гарно вийшло...»

Дома він поклав хліб у кухні і побіг на балкон. Хоча її, звичайно, на нижньому балконі бути не могло — вона ж тільки що пішла з дому.

На нижньому балконі, спершись ліктями на поручні, стояли з сигаретами в руках Георгій Вадимович і Олександра Іванівна.

— Георгій, ти мені пробач, але, по-моєму, ми робимо дурницю, — пихкаючи димом, казала Олександра Іванівна.

— Яку, Шурочко? — запобігливо спитав Георгій Вадимович.

— Не вдавай, що ти нічого не розумієш. Противно! — Олександра Іванівна роздратовано смикнула щокою.

— Я справді не розумію, про що ти? — знизав він плечима.

— Ти що, не бачиш, як вона звикла до тебе за цей місяць...

— Ну й що? Це ж моя донька!

— А ти подумав, як їй буде потім!.. Ти про неї подумав? По-моєму, це безжалісно... А втім, ти завжди був егоїстом...

— Але, Шурочко...

— Що — «Шурочко»?..

— Мені здається, ти перебільшуєш.

— Нічого я не перебільшую... Твоя колишня дуже розумна... Сама поїхала на місяць у санаторій, а...

— Але ж вона хвора. Поїхала лікуватися.

— Її ти жалієш. А мене...

— Шурочко!

— А може, вона це спеціально... Хоче через дитину вплинути на тебе...

— Та ти що?! Як ти можеш... Ти ж знаєш... Я ж... Шурочко!

— Коротше — це було в перший і в останній раз. Ти не думай. Я нічого не маю проти твоєї дочки. Вона якраз непогана дівчинка. Але саме тому, що я зичу їй добра, я не хочу, щоб...

— Ну, добре-добре... Може, ти й права... Не будемо... Завтра вже повертається Наталка... Я одвезу Киру... А там побачимо... Ну, не сердься, Шурочко, не сердься... Тобі це так не личить. Ну, усміхнись.

Георгій Вадимович пригорнув Олександру Іванівну за плечі й цмокнув у щоку.

— Облиш. Люди дивляться... — Олександра Іванівна загасила сигарету об бильця, кинула в ящик з квітами й пішла в кімнату. Георгій Вадимович за нею.

Вітя стояв і не міг зрушити з місця. Він увесь тремтів, наче його вдарило електричним струмом.

Більше Вітя її не бачив.

Весь наступний день він пробув на балконі, але Кира так і не вийшла, не з'явилася.

XIII

Злана Великого у Зландії боялися всі. Всі, крім двох. Крім його дружини Злари і сина Зланика.

Хоч Злан і називався Великий, Злара була більша за нього.

Насправді Злан був не такий уже й великий, по-справжньому великі в нього були тільки совині очі. А сам він був маленький, навіть хирлявий. І коли сидів на троні, то підкладав аж чотири подушечки.

Злара була дебела, з боксерською шиєю і товстелезними, як колоди, руками. Коли їй щось не подобалось і вона казала «Тьху!», від того «Тьху!» вилітали шибки у вікнах. Тому вікна у палаці завжди були відчинені.

За обідом Злара з'їдала порося і закусувала трьома кроликами.

На відміну від Злана, очі у Злари були маленькі, як дірочки у гудзику.

Зланик не боявся нікого — ні тата, ні мами.

Коли йому було років чотири, він тупотів ногами й істерично верещав:

— Тату, не чіпай мене-е-е! Мамо, іди ге-е-е-еть!

І нічого не можна було з ним зробити. Було тільки видано наказ по Зландії, щоб усі зланці затикали вуха ватою.

Все це щойно розказала Віті Міс Таємниця, поки вони йшли довгими темними коридорами до спальні Зланика.

Двері спальні були відчинені навстіж. На порозі валялася поламана магніфонна касета, біля неї жмуток переплутаної магніфонної стрічки. Та й по всій підлозі величезної спальні були розкидані магніфонні касети, грамофонні платівки, яскраві барвисті конверти від них, ілюстровані журнали та інший мотлох. Усі стіни обліплені кольоровими портретами естрадних співаків та якихось тьоть у купальниках.

На величезній, як естрада, тахті спав у навушниках Зланик. Він був стрижений, кирпатий, з синіми прищами на обличчі. Чимось схожий на отих хлопців з «кодла».

Міс Таємниця, як завжди, одразу зникла.

Обережно переступаючи через касети й платівки, Вітя наблизився до тахти. Він пам'ятав, що для Зланика він невидимий, і коли той навіть прокинеться, то все одно його не побачить, тому йшов сміливо, не боячись.

Ключ під подушкою, отже... Вітя обережно сунув руку під подушку, не зводячи очей із Зланика.

Раптом вії Зланика здригнулися, одне око розплющилося...

Хлопець інстинктивно смикнув руку назад, але Зланик блискавично повернувся і обома руками схопив Вітю за руку. Отетеріло закліпав очима і несподівано несамовито заволав:

— Сюди! Сюди! Піймав! Невидимку піймав! Сюди!

Кілька секунд у палаці ще панувала тиша, але Зланик продовжував кричати. Почувся тупіт багатьох ніг, і до спальні один за одним вбігли військовий міністр Руками-Махальський, княгиня-графиня-баронеса, князь Підлиза-Підлотський, королева Злара... Останнім у оточенні кількох озброєних зланців прибув король Злан Великий. Він спинився біля дверей і, обережно зазираючи одним оком у кімнату, спитав:

— Що таке?..

Всі вже оточили здаля тахту і очікувально дивилися на репетуючого Зланика.

Вітя виривався з усієї сили, але Зланик тримав його руку, як у лещатах. Він був і старший, і дужчий за Вітю.

— Та чого ж ви стоїте?! Він же вирветься! Хапайте! Хапайте! Ну!

Всі перезирилися, але з місця не рухались.

Нарешті князь Підлиза-Підлотський підштовхнув ліктем військового міністра:

— Графе, починайте! Це по вашій лінії...

— Так! Так! Так! — підхопила княгиня-графиня-баронеса.

Руками-Махальський пробурмотів невдоволено: «Які розумні! Усе небезпечне не по їхній лінії». Потім простягнув уперед праву руку і, одвернувши назад голову, боком почав наближатися до тахти.

Тремтячою рукою мацнув Вітю, відсмикнув, знову мацнув і скрикнув:

— О! Правда! Щось є!.. Здорове, як... як віл!

— Та хапайте ж! — знову верескнув Зланик.

І спершу таки військовий міністр, а потім уже й інші, кинулися, нарешті, навромацки схопили Вітю й загаласували:

— Справді!

— Невидимка!

— Ти диви!

— Чудеса!

— А прудке! Виривається як!

— Не інакше — підступи добрянців!

— Дивина!..

Підійшов і король. Мацнув, щипнув боляче, скреготнув зубами:

— У підземелля! За семеро дверей! За сім замків! Тільки спершу в мішок, щоб не вислизнув!

Негайно був принесений здоровенний кусючий мішок. Спільними зусиллями засунули туди Вітю, зав'язали і з штовханами кудись понесли.

Грюкнуло семеро дверей, скреготнули, замикаючись, сім замків, і все стихло.

Вітя лежав у кусючому мішку на холодній цементній підлозі, у чорній непроникній темряві.

Відчай охопив його.

«Що ж тепер буде? Як же тепер? Вона — там. А я — тут. І навіть поворухнутися не можу. Визволитель!.. Тату! Таточку!.. Рідний! Допоможи мені! Я тебе прошу! Ну, де ти?.. Ти так мені потрібен! Тату, таточку!...»

XIV

Один час бабуся Світлана дуже хотіла, щоб Вітя потоваришував з Дмитриком. Дмитрик і його батьки жили у флігелі, тобто у будинку під тим же номером, але який не виходив фасадом на вулицю, а стояв у глибині двору.

Дмитрик був вихований, чистенький, доглянутий хлопчик з рум'яними щічками, з гладенько зачесаним чубчиком, хіба що трохи затовстий.

З усіма у дворі він чемно вітався, завжди пропускав у дверях поперед себе навіть молодших за віком, завжди швиденько піднімав із землі все, що в когось падало, завжди, як хтось чхне, казав «на здоров'я» і взагалі робив усе, що роблять виховані люди. Це дуже подобалося дорослим, особливо бабусям. І бабусі Світлані, звичайно, теж.

Батьки у Дмитрика були високі й дебели. Тато, Сергій Порфирович, взагалі був велетень, двометрового зросту, широкоплечий, могутній. Мама, Надія Максимівна, була трохи нижча, але ширша в грудях, особливо взимку, коли на ній була цигейкова шуба.

Дмитрик маму називав «мамонт», а тата «татонт». І вони не ображались, а тільки посміювалися.

Це Віті подобалося.

Сергій Порфирович працював заступником директора якогось великого науково-дослідного інституту. Надія Максимівна — головним лікарем стоматологічної поліклініки. Обое були симпатичні, доброзичливі до людей.

Коли Вітя хворів, Надія Максимівна завжди діставала для нього різні, так звані дефіцитні, ліки.

Бабуся Світлана говорила про це з щирою вдячністю.

У Сергія Порфировича була «Волга». Світла, майже білого кольору. Взимку вона стояла в гаражі, десь на Чорній горі. Взимку батько на машині не їздив.

А влітку «Волга» стояла у дворі під старезною могутньою розлапистою тополею, половина гілок якої всохли, але яку мешканці не давали спилувати. Хоч щовесни від тополиного пуху два тижні не було, як то кажуть, спасу. Люди звикають до дерев, як до чогось живого, рідного.

Від «Волги» хвилююче пахло сумішшю бензину, гуми, заліза і ще чогось незбагненного, що є неповторним запахом автомашини. Це був запах мандрівки — швидкої їзди, зміни місць, мелькання картин за вікном, радісного лоскоту в грудях...

Віті так подобалось їхати на машині.

І перша у Вітиному житті поїздка на машині — то була поїздка на «Волзі» Сергія Порфировича. Хоча, ні, до того він двічі їздив на машині, коли йому було три з половиною роки. Перший раз — на «швидкій допомозі», яка одвозила його в лікарню з гострим нападом апендициту. Другий — на таксі, коли після операції бабуся Світлана забирала його з лікарні. Але хіба то можна брати до уваги. Він тоді нічого не відчував і не розумів.

І от того останнього літа перед школою, коли він видужав після чергової хвороби (під час якої йому знову діставала ліки Дмитрикова мама), бабуся Світлана якось повернулася з магазину незвично збуджена й розпашіла.

— Вітю! Вітю!... — просто з порога загукала вона. — Збирайся, Зайчику! Поїдемо у ліс. На машині! Нас Дмитриків тато запрошує, Сергій Порфирович!..

Вітя аж рота розкрив від подиву й радості.

І вони заметушилися, збираючись.

Всю дорогу від захоплення Вітя не міг сказати ні слова. Він сидів біля вікна, підставивши лице пружному вітрові, і ковтав його, і захлинався, і знову ковтав... І тільки подумки просив когось, щоб це не закінчувалося: «Ну трошки... Ну ще трошки... Будь ласка!...»

Вони їхали досить довго. Більше години. І приїхали у густий ліс, на берег озера. Крім них, тут не було нікого.

Поки жінки розстеляли на траві рядно і нарізали, відкривали, розставляли на ньому привезене у двох великих сумках, Сергій Порфирович дістав з багажника справжній шкіряний м'яч і затіяв з хлопцями на галявині гру в футбол.

Це було так весело й цікаво, що у Віті аж голова йшла обертом.

Бабуся Світлана не витримала й собі встряла у гру. а за нею й Надія Максимівна. І таке зчинилося на галявині, якого цей ліс, мабуть, зроду не бачив.

А потім вони сіли снідати.

І так смачно було їсти на траві.

Вітя часто бував з бабусею Світланою у Ботанічному саду. Він змалку любив дерева, траву, квіти. Але в справжньому лісі він був уперше. І вперше ходив босоніж по землі. Його охопило якесь блаженство. Він качався на траві і нюхав її. І вона йому так пахла, як ніщо й ніколи в світі.

Той день був найкоротший за всі дні Вітиного життя.

А через тиждень, наступної неділі, вони знову поїхали на природу.

На цей раз була нова радість. Разом з ними в машині їхав велосипед. І не якийсь там триколісний чи двоколісний, малюківський, з маленькими колесами на товстих шинах, що ото з боків двома коліщатами підпираються, а справжній, з великими колесами й тонкими шинами, найсучасніший, складаний.

— Вчитиму вас сьогодні,— казав Сергій Порфірович, вмошуючи велосипед у багажник.— Ви вже хлопці дорослі, час уже вам... У цирку навіть ведмеді на двоколісних їздять, а ви все на трьох та на трьох...

Дмитрик усміхався і поблажливо позирав на Вітю.

Дмитрик був усього лише на три з половиною місяці старший за Вітю, але перейшов уже в другий клас. А Вітя лише восени мав піти у перший. У Віті день народження був сьомого січня, а в Дмитрика двадцятого вересня. І хоча Дмитрик ставився до Віті начебто приязно, але Вітя відчував, що то приязнь удавана, Дмитрик вважає його «малявкою» і нудиться в його товаристві.

Але Дмитрик дуже вміло приховував це, особливо при дорослих, був ввічливий, навіть запобігливий. От що значить вихованість!..

На цей раз вони поїхали в інший ліс, у світлий прозорий березовий гай, на велику зелену галявину, яку перетинала стежка. Стежка була рівненька, без вибоїн, наче асфальт. А обабіч — висока м'яка трава.

— Саме те, що треба,— сказав, виходячи з машини, Сергій Порфірович.— Не так боляче буде падати.

Він дістав велосипед, в одну хвилину склав його, поставив на стежку й сказав Дмитрикові:

— Ну що, синку... — Зробив паузу і продовжив: — Надамо право першого падіння нашому другові Віті?

— Ага, — усміхнувся Дмитрик. — Він наш гість. Хай він перший.

— Сідай! — кивнув Сергій Порфирович Віті й підморгнув.

Вітя почервонів і, чіпляючись ногами за раму, поліз на незвично високе сидло, за яке Сергій Порфирович підтримував велосипед могутньою рукою.

— Тримай міцно кермо, дивись на дорогу і крути педалі, — казав десь згори Сергій Порфирович, штовхаючи велосипед.

Втрачаючи з-під ніг раз у раз педалі, Вітя покотив стежкою.

Поки Сергій Порфирович тримав рукою сидло, Вітя, хоч і хитався з боку в бік, але їхав.

Та тільки-но Сергій Порфирович на мить опустив руку, як Вітя одразу ж завалився вправо і бебехнувся в траву.

— О! Почин є! — весело вигукнув Дмитрик.

— Тепер сідай ти, «окало»! — сказав Сергій Порфирович сину.

Дмитрик упав так само швидко, як і Вітя.

Потім іще раз упав Вітя. А тоді Сергій Порфирович всерйоз зайнявся Дмитриком. Авжеж, йому хотілося, щоб його син перший навчився їздити, він же синові купив велосипед і заради сина затіяв оцю поїздку на природу.

— Давай-давай-давай! Отак!.. Крути. Кермо тримай... Міцніше... О! Ех! Вставай. Сідай. Давай-давай-давай!.. Кермо... Ноги... Ногами працюй, ногами... О! Е-ех! Уставай... Сідай... Кермо, розумієш, треба повертати у той бік, куди тебе тягне впасти, тоді втримаєшся. Ну, давай. Давай-давай... Кермо... Кермо... Що ж ти кермо не в той бік повертаєш. Я ж тобі пояснював. Вставай! Сідай... Будь уважним і не панікуй. Головне — треба відчутти рівновагу. Відчутти, розумієш?.. За тебе цього ніхто зробити не зможе. Давай... Давай... Давай-да... Ех! Ну, вставай. Відпочинь трохи. Сідай, Вітю, ти. Давай!.. Сміливіше! Крути... Кермо тримай міцно... Давай! Давай!

І раптом Віті на якусь мить здалося, ніби не Дмитриків «татонт», а його рідний, Вітин татусь тримає дужою рукою за сидло велосипед, і біжить позаду й важко дихає, і щось каже підбадьорливе, гарне...

Вітя з усієї сили натиснув на педалі, відчув руками слухняне кермо і... поїхав. Важкого дихання позаду вже не було, була одна тільки стежка попереду, яка весело накручувалася на колеса, була трава, було невидне, але відчутне да-

леко вгорі небо, були берези, що, рябіючи, мелькали перед очима, і шалене почуття радості. «Го-го-го-го-го!»

— Молодець! Молодець! Ідеш! — чувся позаду голос Сергія Порфировича.

Під кінець Вітя, звичайно, впав. Він ще не вмів зупинитись і злазити з велосипеда. Але ж він їхав. Їхав! Сам!

— От бачиш, як просто. От Вітя вже й навчився. Молодець! Ну, давай, синку, давай,— лагідно і якимось навіть прохально сказав Сергій Порфирович. Тепер йому ще більше хотілося, щоб його Дмитрик якнайшвидше навчився.

Вітя перехопив погляд Дмитрика. І в тому погляді були і розгубленість, і заздрість, і страх.

І Віті так захотілося, щоб Дмитрик зараз теж поїхав.

Але Дмитрик одразу ж упав. І потім знову впав. І знову... і знову... і знову...

Він закусював нижню губу, руки в нього тремтіли, на щоці багрянела подряпина, на спітнілому лобі брудніла смуга, в очах був відчай.

— Ну, давай... Ну!... Ех! Ну, ще раз... Ну... ну... ех!..

Нарешті Сергій Порфирович махнув рукою і, намагаючись приховати досаду, сказав:

— Ну, досить. Нічого, синку, нічого... Ти сьогодні просто не в формі. Це буває. Навіть у спортсменів. Та що там, у чемпіонів навіть. Іншим разом...

Вітя вже так шкодував, що навчився їздити на тому велосипеді. Коли він зустрівся поглядом з Дмитриком, очі у Дмитрика були білі...

На природу Вітю й бабусю Світлану більше не запрошували. Не вийшло у Віті дружби з Дмитриком.

XV

Вітя лежав у кусючому мішку на холодній цементній підлозі, у чорній непроникній темряві...

І раптом чийсь дужі руки підняли мішок і почали розв'язувати його. Ще нічого не розуміючи, не знаючи, Вітя враз відчув, що це добрі «свої» руки. Щось таке рідне-рідне, знайоме-знайоме було в обережних доторках рук.

І от мішок уже розв'язано, кусюча ряднина спадає з Вітиної голови, і він відчуває на своїй щоці теплий приємно-лоскотний подих...

— Тато! — кричить Вітя.

Але в сірому присмерку підземелля бачить — поряд нема нікого.

Крізь вузеньке загразоване віконце вгорі пробивається скупе світло, яке дає можливість розрізнити голі кам'яні стіни, брудну цементну підлогу і залізні двері.

Крім Віті, у підземеллі — ні душі.

І раптом Вітя розуміє: тато — невидимка. Це ж він перечебив княгиню-графиню-баронесу, набив гулі прем'єр-міністру Підлизі-Підлотському та військовому міністру Руками-Махальському і надавав ляпасів самому королеві Зландії. Він! А хто ж?

Але чому ж він мовчить?

Йому, Віті, синові своєму рідному, він не може сказати тихенько хоч одне слово, одне слівце...

— Тату! Таточку! — благально шепоче Вітя. — Ну скажи мені що-небудь! На вушко... Я так хочу почути твій голос.

Але у відповідь — тиша.

— Ну що ж... — зітхає Вітя. — Значить, так треба.

Раптом Вітя бачить, що двері самі собою повільно-повільно розчиняються.

Вітя струшує з ніг мішок і виходить у вузький кам'яний коридор. Перед ним другі залізні двері. І ці двері повільно-повільно розчиняються й пропускають його ще в один коридор...

Так проходить Вітя крізь семеро дверей і опиняється у внутрішньому тюремному дворику, забрукованому великим круглим камінням, між яким пробивається трава. Дворик зовсім безлюдний.

Жодних дверей, крім тих, у які вийшов Вітя, нема. З усіх боків високі стрімкі стіни.

Вітя розгублено озирається.

І раптом просто з стіни виходить Міс Таємниця.

Вітя кидається до неї.

— Тут тато! Мій тато тут! Я чув його подих, його руки... Я вас прошу — зробіть так, щоб я його побачив. Зробіть! Я вас благаю! Будь ласка!

Міс Таємниця довго дивиться на Вітю синіми бездонними очима й мовчить.

— Ну, будь ласка!.. — благально складає руки Вітя.

— Почекай. Так треба... — ледь чутно говорить Міс Таємниця.

— Ну чому? Чому?

— Так треба...

Ох, оце «так треба», це незбагненне, незрозуміле, невблаганне «так треба!».

А може... Може, він виконує важливе відповідальне завдання? Тому й невидимка.

Вітя скрушно зітхає. Якусь хвилю мовчить, потім питає:
— А як же все-таки буде... з визволенням? Я просто не знаю, що тепер робити? Льодоруба в мене забрали, а голими руками Грубого Яна та Просто Філю хіба здолаєш...

Очі Міс Таємниці теплішають, у них загоряються світлі вогники.

— Нового льодоруба і ключа від в'язниці може зробити тільки дядя Вася з Добряндії... Будемо звертатися до нього?..

— Будемо,— кивнув Вітя.

І от він не міг би навіть сказати, чи знову ж таки на чарівній мітлі, чи якимось іншим чином дісталися вони в Добряндію, але сталося це якось дуже швидко. Не встиг Вітя й оком змигнути, як вони вже були на знайомому березі річки.

А втім, знайомого там лишилося дуже мало. Не було ні чепурненьких хаток під стріхою, ні кучерявих вишневих садків, ні зеленої левади. Натомість височів великий багатопверховий будинок і ще якісь будинки із скла та бетону. Земля між ними була вкрита асфальтом, по якому безшумно рухалися якісь машини. І в самих будинках щось безперервно рухалося.

Ніде не було видно ні душі. Ні в машинах, що рухалися по асфальту, ні в будинках, ні в скляних оранжереях з однаковісінько підстриженими, наче штучними, неживими деревами.

— Ой, а де ж люди? — здивовано спитав Вітя.

Не кажучи ні слова, Міс Таємниця повела його між будинків в якийсь закуток. Там, просто на асфальті, притулившись спиною до стіни, сидів дядя Вася. Неголений, нечесаний, у пожмаканому одязі, він був схожий на американського безробітного, як їх ото показують у документальних кадрах по телевізору.

Обхопивши руками коліна і поклавши на них голову, дядя Вася мляво й байдуже дивився перед собою.

— Ти зараз станеш видимим,— тихо прошепотіла Віті Міс Таємниця,— бо інакше не зможеш домовитися з ним...

І Міс Таємниця зникла.

Вітя підійшов ближче до дяді Васі.

— А-а, Вітьок! Здоров,— не міняючи ні пози, ні байдужого виразу очей, сказав дядя Вася.

— Здрастуйте... Що це з вами? — стурбовано спитав Вітя.

— А що? Шасливе життя...— гірко усміхнувся дядя Вася.— Ніякої турботи, ніякої роботи. Їж, пий, веселись, не хвилюйся, не журись... Все робиться само.

— Вас — що? Пригноблюють, не годують?

— Та ні... Чого там. Годують. Допомогу видають регулярно. Але...— дядя Вася зітхнув.— Нікому я не потрібен. Не по-трі-бен... Розумієш? Ніхто від мене нічого не чекає, нічого не хоче. Немає в мені потреби. Все за мене робиться само, автоматично... То хіба полізе в горло ота незароблена допомога? Га? Скажи. Не хочу я тієї допомоги! Мені зароблений черствий шматок хліба смачніший за найсоковітіший дармовий біфштекс.— Дядя Вася похитав головою.— Знову ж таки Альховка мене турбує. Пропадає, гине хлопець, як руда миша. Курити почав. Вино п'є. Оту дурну заокеанську музику день і ніч слухає. Про Зландію вже почав говорити з якимсь інтересом. Боюсь, щоб... Ех, той Адечеес найбільший ворог людства, я тобі скажу... Ну, що то за життя без праці!.. Безробіття — гірше будь-якої хвороби. Сенсу життя немає, розумієш!.. Нецікаво жити на світі,— дядя Вася безпорадно розвів руками.

Вітя опустив очі.

Та то ж він винен у всьому. То ж він сказав колись, що якщо був чарівником, то зробив би так, щоб усе робилося само.

А виходить, що то не добро, а лихо. Що позбавляти людей роботи — чи не найбільше зло у світі.

Вітя стрепенувся:

— Дядю Васю! Та я прийшов просити вас зробити мені льодоруба й ключа.

— Що?! — стрепенувся й дядя Вася.— Зробити? Льодоруба й ключа? Зро-би-ти?...— дядя Вася раптом втягнув голову в плечі, сторожко озирнувся на всі боки і приклав палець до вуст.— Тс!.. Тихо! Щоб не почув отой пришелець.— Він обійняв Вітю за плечі й гаряче прошепотів йому на вухо:— Це ж здорово! Розумієш... Це ж... Слухай, а давай і Альховку гукнемо... Га?.. Давай...

— Авжеж, авжеж,— закивав Вітя.

— І тітоньку Гортензію... Хай держака для льодоруба теше..

— Ага, ага,— знову закивав Вітя.

— І бабусю Добрянку. Вона хоч і старенька, але вогонь роздмухувати може. Це ж кувати треба. Кувати! Розумієш. Це ж така цікава робота. Це ж... Ех!

Альховку вони знайшли в оранжереї. Він сидів під пальмою з навушниками від магнітофона. Очі в нього були застигли й безтямні.

Дядя Вася зірвав з нього навушники, схопив за плечі,

потрусив добряче і пояснив, у чім річ. В очах Альховки засвітилося.

Тітоньку Гортензію й бабусю Добрянку теж умовляти довго не довелося.

І незабаром усі вп'ятьох вже пробиралися до залишків лісу, що тулився між височених кам'яних будинків.

Скоро у саморобній кузні, наспіх змайстрованій під віковичним дубом, весело палахкотів вогонь.

Та не встигли вони приступити до роботи, як просто з неба, ламаючи гілки, з'явився чарівник.

— Це що таке? Хто дозволив? Що це робиться? — верескливо закричав він.

Але дядя Вася рішуче виступив наперед.

— Ану, одійдіть, громадянин чарівник! Не заважайте. Не робіть вітру!.. Те, що треба, те й робиться. І дозволу знову ж таки ні в кого питати не будемо. От!

— Що?! — чарівник так і присів.— Невдячні фанатики! Ви не варті моєї доброти! Позбавляю вас усього, що вам дав. Ап!

І вмить усі величезні будинки, усі машини, увесь бетон і асфальт — усе зникло. І сам чарівник теж зник.

На березі стояли чепурненькі хати, оточені вишневими садками. А за ними зелена левада, і завітчаний луг, і переліски.

XVI

Це було у той день, який Боря Жабський оголосив днем доброго ставлення до бабусь.

Боря Жабський раз у раз оголошував то тиждень виконання домашніх завдань, то декаду чемних стосунків з батьками, то день ввічливого ставлення до дівчаток...

Навряд чи Боря Жабський сам це вигадав. Мабуть, він наслідував когось із старших — брата десятикласника чи навіть батька. Батько Борі Жабського був артист філармонії. Колись це називалося концерансьє, тепер — ведучий програми, майстер розмовного жанру. Він весь час роз'їжджав з концертними бригадами по санаторіях та будинках відпочинку. Батька Боря Жабський не боявся. З усіх на світі він боявся тільки свою бабусю.

Бабуся Борі Жабського ніколи не кричала, не підвищувала голосу, але коли вона дивилася на вас своїми світло-сірими очима з чорними, колючими, як два гвіздки, зіницями, вам ставало моторошно, у вас обривалося щось усередині.

ні і ви одразу відчували себе у чомусь винним. Вітя ніколи не бачив, щоб вона всміхалася.

Боря Жабський якось сказав Віті:

— Мені б таку бабусю, як у тебе, — у мене щодня було б Перше травня.

День доброго ставлення до бабусь Боря Жабський оголосив не випадково.

— Хлопці, — сказав Боря, — після уроків підемо на Бесарабку і купимо своїм бабусям по букетику пролісків. Понад усе на світі бабусі люблять проліски за тридцять копійок. У кого не вистачає, я додам. У мене карбованець.

Жабський любив широкі жести.

Був кінець березня. Сніг уже розтанув, земля дихала вільно, і з Ботанічного саду віяло таким свіжим, таким запашним весняним духом, що аж памороки забивало.

«Як там мій «секрет»?» — подумав Вітя.

Це бабуся Світлана розказала йому колись, як вона з друзями робила у дитинстві «секрети» в Ботанічному саду. Вкопували ямку, клали туди якусь дрібничку — гудзик, значок, маленьку іграшку, перебивну картинку або й просто камінець, — накривали зверху склянкою і притрушували землею. Це й був «секрет».

Минулої осені Вітя й собі зробив у Ботанічному саду «секрет». У тому місці, де поворот алеї, де росте величезний віковий дуб, де вискочила колись із кущів на мітлі бабуся Світлана і де вперше відбувся для Віті перехід від дійсності до казки і від казки до дійсності.

Вітин «секрет» незвичайний. Навіть бабуся Світлана не знає про нього. У глибоченькій ямці серед густої трави під дубом лежать, прикриті зеленою склянкою, кілька апельсинових зернят, почорніла суха бананова шкуринка, синє пластмасове коліщатко від давно поламаной іграшки й акуратно складена яскрава обгортка від шоколадки.

Для стороннього ока все це не має жодної цінності, все це сміття. Для Віті — це скарб. Тому що це було — від тата. І зернята марокканських апельсинів, і бананова шкуринка, і шоколадка, і коліщатко від іграшки. Все це було з Африки, все було прислане колись татом.

І всю зиму Вітя думав про той «секрет» і йому приємно було думати, що в Ботанічному саду в землі, під снігом лежить його маленький скарб. І ніхто-ніхто в усьому світі не знає про це. І ніколи не дізнається.

Лише одній людині Вітя відкриє свій «секрет». Татові.

Коли тато приїде, Вітя поведе його у Ботанічний сад і покаже.

І тато зрозуміє, як Вітя чекав його, як скучав, як лічив дні й хвилини, як любить його. І тато мовчки схопить Вітю на руки, обійме, притисне до грудей, і Вітя відчує на своїй щоці татків подих...

Заради цієї миті варто жити й чекати...

Хлопці проминули Ботанічний сад, університет і гайдули через парк навскоси, повз пам'ятник Тарасові Шевченку. Вони вже виходили з парку.

І раптом...

Вітя став як укопаний.

Хлопці обернулися, пройшовши вже метрів із двадцять.

— Зайчику! Ти що! — гукнув Алик Здоровега.

Вітя перевів на них скляний, якийсь безтямний погляд.

— Та ти що?! — нетерпляче гукнув Боря Жабський.

Вітя наче опам'ятався, махнув їм рукою:

— Ідіть!.. Я.. я потім... Мені... треба.

Вони зрозуміли це по-своєму.

— Ну, давай! Біжи, а то ще... — Алик Здоровега зареготав.

Всі засміялися й пішли далі.

Вітя біг додому як оглашений. Він наштотхувався на людей, двічі перечіплявся й падав. Підхоплювався й знову біг.

У квартиру увірвався мов вітер.

— Бабусю! Бабусю! Швидше! Я... я бачив його! — захлинаючись, закричав Вітя.

Бабуся Світлана страшенно зблідла і, ледь розтуляючи губи, спитала:

— Кого?

— Тата! Тата!.. Як ти не розумієш.

— Що-о?.. Що ти говориш? — вражено прошепотіла бабуся Світлана. — Де, рибко моя дорога?..

— У парку Шевченка! Фотографія! Ще вчора її не було! Я знаю! Точно. Ходімо! Ходімо швидше!..

Бабуся Світлана довго не могла попасти тремтячою рукою у рукав пальта.

— Ну що... що ти вигадав?.. Він же в Африці... Яка фотографія? Звідки?

Вже на сходах Вітя, знову ж таки захлинаючись, заговорив, тихо пришіптуючи, наче боявся, щоб хтось не почув:

— Ну, ти ж знаєш фотоательє у парку Шевченка. Там фотографії у вітрині. Письменники, артисти, Герої Радянського Союзу. Я їх всі-всі знаю. А сьогодні раптом дивлюсь — тато!

— Та то не тато, — теж чогось стишивши голос, проказала бабуся Світлана. — Ти помиляєшся.

— Не помиляюсь! Не помиляюсь! — вперто шепотів Вітя.— От побачиш!..

...У вітрині фотоательє поряд з портретами відомих письменників, артистів і Героїв Радянського Союзу висів портрет спортсмена у тренувальному костюмі з білозубою променистою усмішкою.

— Ну?! — торжествуюче підняв Вітя очі на бабусю Світлану.

Розчервоніла чи то від швидкої ходи, чи то від хвилювання бабуся Світлана пильно-пильно дивилася майже хвилину на портрет, потім перевела подих і сказала:

— Дуже... дуже схожий... Але... не він...

— Ну як? Придивись краще! То ти просто погано бачиш.

— Та ні... Не в цьому справа... От ходімо спитаєм у фотоательє.

У фотоательє сказали, що то портрет чемпіона України з боротьби, заслуженого майстра спорту, сталевара з Дніпропетровська Анатолія Боярчука.

— Ну, от бачиш,— Віті здалося, що бабуся Світлана зітхнула з полегшенням.

...Дома Вітя довго роздивлявся татові фотографії.

Бабуся Світлана заквапилась і кудись пішла, щось їй було дуже треба.

Вітя сидів на тахті, підібгавши ноги, й дивився, дивився на татові фотографії...

Ех, поїхати б у ту Африку і знайти тата!

А що? Сісти на площі Перемоги в автобус, доїхати до Борисполя, до аеропорту, там пробратися нищечком у літак, який летить в Африку, і...

Бували ж такі випадки, що хлопці «зайцями» літали в літаках. Вітя навіть десь читав про це. І Боря Жабський розказував, що колись збирався летіти «зайцем» на Кубу.

Це зовсім не фантастика, реальна річ.

Але... Що ж тоді буде з мамою, з бабусею Світланою? Вони ж помруть від хвилювання.

Вітя був колись загубився у зоопарку. Одійшов від бабусі Світлани на крок у натовпі біля кліток з мавпами (бабуся саме знайому свою зустріла, забалакалася), почалапав в один бік, в другий і... загубився.

Чверть години бабуся Світлана не могла його знайти. А коли він нарешті її побачив, то не впізнав: розпатлана, скуйовджена, очі шалені... Жах!

Як вона страшенно плакала, обхопивши його обома руками!.. Просто захлиналася.

Після того Вітя дав собі слово ніколи не загублюватися.

Ні! Не вийде нічого з мандрівки в Африку. Не вийде! Але чому бабуся Світлана була така схвильована, коли вони бігли в оте фотоательє?.. Чому в очах її була така розгубленість, такий переляк, коли вона дивилася на портрет того чемпіона Анатолія Боярчука?..

Вітя ж помітив, він же все помітив!..

А може... Вітя похолов. Може, тато покинув їх?

Знайшов там собі в Африці іншу дружину, давно приїхав і живе тепер у Дніпропетровську. І мама з бабусею приховують від Віті, не хочуть йому говорити...

Ні! Ні! Це неможливо! Тато просто не з тих людей. Хіба він хоч трошечки схожий на Георгія Вадимовича? Ні!..

А може... Може, тато почав там у Африці пити, став таким, як Клавин... І мама сама покинула його...

Дурниці! Алкоголіки не бувають чемпіонами.

А може, тато... сидить у в'язниці? Щось там у Африці трапилося і...

Ой, які дурні-дурні думки лізуть у голову!

Вітя ковзнув поглядом по стіні, де висів портрет дідуса Віктора Семеновича, і знову раптом похолов.

А що, як тато... помер? І мама з бабусею приховують від нього. Все ж може статися. Який енергійний був Катин тато Іван Семенович з п'ятої квартири, а інфаркт, і... Слово яке страшне — інфаркт...

Вітя раптом згадав, як колись давно (було йому тоді років п'ять) прокинувся він уночі і побачив, що у великій кімнаті горить світло. Двері були прочинені, і звідти чувся тихий голос бабусі Світлани. Зацікавлений — з ким це вона балакає? — Вітя скочив з ліжка, побіг до дверей.

Бабуся Світлана стояла у нічній сорочці біля комоду, дивилася на портрет дідуса Віктора Семеновича і щось тихо йому говорила. По щоках її текли сльози.

Вражений, Вітя прислухався.

— Ну чому, чому так сталося?.. Чому?.. Скажи!.. Ну, могло ж бути все по-іншому... як у людей... Скажи, ну чому?..

Бабуся Світлана раптом різко повернула голову й побачила Вітю.

— Ой! Це ти? Прокинувся? Що таке? Щось сталося?.. Зайчику мій дорогий!.. — вона кинулася до нього.

— Та ні... нічого... просто так... — Вітя пильно глянув на бабусю Світлану. — Ти балакала з дідусем? А його ж нема...

Бабуся Світлана знітилася, опустила очі.

— Нема... — Вона зітхнула. — Для кого нема, а для кого є... Поки існує пам'ять, зайчику, людина не вмирає. Поки є

ті, хто її пам'ятають, вона продовжує жити. І ще тобі скажу, ти ще маленький, не розумієш... Але є симпатія і є любов. Симпатію людина може викликати у дуже багатьох — з першого погляду. А от любов треба заслжити. Своїми ділами. Коли віддаєш іншому часточку себе. І твоє життя продовжує любов тих, кого вже немає... Ну, це ти зрозумієш, коли виростеш. А зараз іди спати, зайчику мій.— Бабуся Світлана ніжно пригорнула Вітю, поцілувала, і на своїх губах він відчув солоний смак бабусиних сліз.

Чого він це раптом згадав, хто його зна...

Думки у Вітиній голові стрибали й плуталися.

XVII

Міс Таємниця була задоволена. Вітя бачив, як сяяли радістю її сині очі з-під вуалі. Мабуть, вона раділа, що у Добрянді знову все гаразд, що всі в доброму настрої. А втім, Віті ще ні разу так і не вдалося поговорити з нею як слід. Може, у неї були інші причини для радості. Недарма ж вона — Міс Таємниця. З нею ніколи до пуття не знаєш, що до чого.

Щойно дядя Вася вручив Віті ключ та льодоруб і сказав: — Ну, йди визволяй нашу Добринку.

Ключ був фігурний, дуже красивий. А льодоруб значно більший за той, дідусів, і замашніший.

Альховка підважив його в руці й мовив:

— Тепер ти вже визволиш царівну, я певен.

І чогось зітхнув.

«Може, він сам хотів би визволити», — подумав Вітя, але не сказав нічого. Таких речей, як визволення царівни, не передовіряють.

І от Вітя знову відчуває хвилюючу невагомість, яка свідчить про те, що вони з Міс Таємницею кудись переносяться, долають простір.

Зубчаста вежа в'язниці з'явилася перед очима несподівано, наче виринула з-під землі.

Грубий Ян і Просто Філя, гримаючи залізним обладунком, ганяли біля брами шкіряного м'яча, грали у футбол. Просто Філя стояв у воротах (в'язничних), а Грубий Ян бив йому пенальті, раз у раз вигукуючи:

— О! Штука! О! Штука!..

Вони так захопилися грою, що навіть не звернули на Вітю ніякої уваги. І тільки коли м'яч підкотився Віті під ноги, Просто Філя заблимав на нього очима і здивовано вигукнув:

— Диви! Визволитель! Прийшов...

Грубий Ян зміряв Вітю грізним поглядом з голови до ніг і сказав:

— Маєш щастя, що в мене сьогодні день ввічливого ставлення до чужинців... Ану йди звідси, поки я добрий! Ану!

Але Вітя не відступив. Шалена рішучість охопила його. Альховка он цілого «кодла» не побоявся, виступивши проти всіх. І нічого. Вони його навіть ще більше запевняли, пальцем торкнути не сміють.

То що він якихось двох злякається!

— Ану самі йдіть звідси! — вигукнув Вітя.

Побачивши, що слова не допомагають, він змахнув льодорубом і бебехнув по залізних плечах спершу одного, потім другого. Заскреготіло бляхою по каменю. Обидва посідали на землю.

— Ну чого ти? — підняв руку, захищаючись, Грубий Ян. — Так би й сказав...

— А то одразу льодорубом! — плаксиво скривився Просто Філя.

— Іди — звільняй! Дуже вона нам треба, — махнув Грубий Ян.

— А то одразу льодорубом! — повторив Просто Філя.

Вітя кинувся до брами. Сунув ключа в замок. Заскрипів замок, відмикаючись. Розчинилися ворота в'язниці. І побіг Вітя, не чуючи ніг. Тільки лунко ляскали сандалики спершу по цементній підлозі, потім по крутих кам'яних сходах нагору, у вежу, потім знову по цементній підлозі...

— Вітю! — знайоме голубеньке платтячко в синю горошину метнулося з темряви назустріч йому.

Він схопив її за руку.

— Швидше! Швидше!

Потім зникли десь і в'язниця, і стражники, і кам'яний мур.

Узявшись за руки, вони бігли безкрайнім завітчанним полем.

— Ти житимеш тепер у нас, — кидав він на бігу гарячі слова. — Ти житимеш з нами... У мене такий тато! Такий тато! От побачиш!..

— Ага... Ага... — захлинаючись, тільки й повторювала вона.

Він повернувся до неї. Сльози текли по її щоках.

— Чого ти плачеш?

— Не знаю... Не знаю... — знижувала вона плечима. І продовжувала плакати.

І раптом Вітя відчув, що він плаче теж.

Узявшись за руки, вони бігли безкрайнім заквітчаним полем.

Бігли і плакали.

І не могли спинитися.

А потім... Потім з'явилася Міс Таємниця.

І вони вже не бігли, а летіли.

Було небо, таке ж безкрайнє, тільки синє-синє. І синій лагідний теплий вітер куйовдив їм волосся.

І вони вже не плакали, а сміялися...

Міс Таємниця, обернувшись, дивилася на них, і в її очах чомусь був сум і співчуття. Чому?..

Раптом небо почало дивно звужуватись. Вони летіли в якийсь світлий квадрат. І враз зупинилися.

— Ну, злазьте! — почувся тоненький, наче дівчачий, голос.

І водночас залунали звуки віолончелі, низькі, оксамитні і немов з глибини серця...

Вони стояли на краю мольберта. Знизу їм усміхалася старенька кумедна бабуся, запнута хусткою, зав'язаною на потилиці так, що кінці стирчали ззаду, наче заячі вушка.

В одній руці вона тримала палітру, в другій довгий пензель. Все обличчя її, щоки і навіть ніс були забруднені свіжою фарбою.

А трохи далі на старовинному стільці з гнучими ніжками сидів старенький кумедний дідусь у голубому фраку і грав на віолончелі.

Дідусь дивився на них безцеремонно, просто у вічі круглим цікавим поглядом, так, як дивляться тільки дуже старі люди.

Перед ними була знайома Віті кімната з картинами замість вікон, з старовинною бронзовою люстрою (гірлянда скляних матових абажурів у вигляді біло-зелених водяних лілій). І новорічна ялинка з дивовижними прикрасами й запаленими свічками в кутку. І ширма, гаптована гладдю, — рожеві фламінго серед лілій і очерету.

— Злазьте! — повторила кумедна бабуся і торкнула їх обох довгим пензлем.

Вітя стрибнув на паркет і подав руку, допомагаючи царівні Кирі. Вона стрибнула теж.

І одразу ж увірвалася музика. Дідусь опустив смичок.

Вітя глянув — застигле полотно на мольберті з намальованим небом і мітлою відбивало білками світло люстри. Звичайна собі картина.

Міс Таємниця зникла.

— Ну от, усе гаразд, — кивнула, усміхаючись, стара художниця.

І Вітя раптом відчув нестримну радість.

Авжеж! Усе гаразд!

Він тримає за руку цю таку дорогу йому дівчинку в голу-бому платтячку в сині горошини, з гривкою русявого волосся, з виткими кучерями на скронях, з бірюзовими сережками... Він знає, що це Кира з нижнього балкона. І водночас це чарівна Добринка з казкової Добряндії. І в цьому нема нічого дивного...

От зараз вони спустяться гвинтовими сходами на площадку, зайдуть у квартиру і...

Вітя чогось певен, що тато вже дома. Дома, дома, авжеж дома!

Тато вже приїхав, і він усе знає. І чекає і Вітю, і Киру.

Передчуття подвійної радості — від такої довгожданої зустрічі з татом і від того, що тепер Кира житиме з ними — переповнює Вігине серце таким солодким щемом, що починає шипати в очах.

Вітя стискає Кирину руку, і вони йдуть до дверей, маленьких дверей, що ведуть на скляний «ліхтар» над сходами. Уже видно денне світло і брудні запорошені шибки «ліхтаря».

Але таємнича кімната чогось стає такою великою... І вони все йдуть і йдуть...

XVIII

У Марії Іванівни дуже розболілися зуби, і вона змушена була йти до лікаря. Дала дітям домашнє завдання і одпустила їх з третього урока.

Був кінець квітня. Погода стояла така тепла, що Вітя скинув курточку і ніс її під пахвою.

Коли надворі весна і вас одпустили з третього урока, який у вас може бути настрій? Прекрасний! У серці співають солов'ї, а в очах цвітуть троянди. І світ такий безмежно сонячний...

Перед дверима в свою квартиру Вітя все-таки накинув курточку. Нащо хвилювати бабусю Світлану. Він подзвонив. Тихо. Подзвонив удруге. Ніхто не відчиняв.

«Мабуть, кудись пішла. В магазин чи на базар абощо. Вона ж не чекала, що я так рано повернусь».

Вітя понишпорив у портфелі, знайшов ключа (у другому класі він категорично відмовився, щоб бабуся Світлана водила його до школи, ходив сам, а на всяк випадок бабуся дала йому ключа), одімкнув, зайшов і одразу радісно зойкнув:

— Мама приїхала!

У коридорі стояв знайомий мамин рюкзак і велика спортивна сумка.

Вітя кинувся в кімнати.

Бабуся Світлана і мама були на балконі. Тому вони й не чули дзвоника.

Вони стояли, зіпершись на поручні, спинами до кімнати, і не чули, не бачили, як Вітя підійшов до балконних дверей.

Бабуся Світлана тримала в тремтячій руці сигарету. Колись бабуся курила, але, як народився Вітя, кинула. І лише іноді, коли дуже хвилювалася, нервувала,— закурювала.

— Не можу, не можу я більше...— схлипувала бабуся Світлана.— Ти їздиш, тебе нема, а я... Я думала, що в мене буде інфаркт отам, біля фотоательє...

— Хто ж міг подумати, що він стане чемпіоном, цей Толик з Дніпропетровська,— винувато знизала мама плечима.— Я думала, що його фотографії ніколи...

— Я не можу вже дивитися йому в вічі... І без кінця щось вигадувати... Він весь час мене питає. Ми домовились, пам'ятаєш, що, коли він підросе... Він, по-моєму, вже підріс...

Мама важко-важко зітхнула:

— Ти хочеш, щоб я сказала: «Твій тато негідник. Він не хотів, щоб ти з'явився на світ. Він покинув мене й тебе, як тільки ти народився. І втік. Навіть не захотів глянути, який ти є... Все життя парубкує. Тікає від аліментів...»

— Ні! Ні!..

— А що ж ти хочеш?

— Я не знаю...— розгублено сказала бабуся Світлана.

Мама знову тяжко зітхнула і, взявшись рукою за щоку, скрушно похитала головою:

— Ну чому, чому ми не сказали одразу, що він помер? Чому?.. Це все ти! Твої фантазії!..

— Я хотіла, як краще... Щоб не травмувати Зайчика... Мені здавалося... Я хотіла...— голос у бабусі був такий винуватий.

Далі Вітя вже не слухав. Небо розкололося і впало на землю. Вітя задихнувся.

Першим порухом його було кинутися на балкон, закричати.

Але в цю мить мама закрила обличчя руками й гірко заплакала. Вітя ніколи не міг спокійно дивитися, як плаче мама.

І Вітя метнувся геть з кімнати.

У коридорі він спіткнувся об кинутий на підлогу портфель, швидше механічно, ніж свідомо, схопив його й вискочив на сходи.

У світі вимкнувся звук.

Вулицями їхали машини, тролейбуси, трамваї... Але Вітя нічого не чув. У голові його була дзвінка тиша безодні...

Віковий дуб біля повороту алеї у Ботанічному саду недавно скинув торішнє листя і вже народжував нове — прозоро зеленів. То був дуб-нелінь, що всю зиму не скидає засохлого листя.

Вітя знайшов свій «секрет», розкопав його і тепер люто топтав ногами, судорожно схлипуючи.

Потім сів на землю і не заплакав — завив від нестерпного безкінечного болю, що розривав груди.

— Недовго музика там грала, недовго хлопець танцював! — голосом сусіда з третього поверху Георгія Вадимовича сказав Злан Великий. І зареготав.

Небо гінко гнало кудись хмари — білі, кучеряві і байдужі...

— Ти житимеш тепер у нас... Ти житимеш з нами... У мене такий тато! Такий тато! От побачиш! — почув Вітя свій голос і не впізнав його.

З гілки дуба злетіла велика сіра ворона і, голосно каркаючи, перелетіла на сосну.

— Твій тато негідник! Твій тато негідник! Він не хотів, щоб ти з'явився на світ. Твій тато негідник! — глузливо каркала ворона. — Тікає від аліментів! Тікає від аліментів!..

Слово «аліменти» Вітя вперше почув від Борі Жабського. Він усе знав, той Боря Жабський. В них у класі було кілька дітей з так званих «неповних» сімей, батьки яких розлучилися. Мар'яна Лещенко, Юра Дараган, Іра Таратута, Валя Залізник... Жабський абсолютно точно знав, чий тато скільки платить отих аліментів, тих принизливих батьківських грошей, якими вони одкупувуться від своїх дітей. Один тато більше, другий менше... Але ніхто не тікав від аліментів. Ніхто!..

Звідкись із глибини саду налетів рвучкий холодний вітер, шарпнув Вітю за полу розстебнутої курточки, пронизав усе тіло крижаним колючим боєм. Наче хотів нагадати, що нема вже в світі того теплого подиху, який хукав колись на маленького хлопчика, знайденого мамою у холодній зимовій капусті... Нема. Й не буде ніколи...

Як же тепер жити? Як жити тепер на світі? Як прокидатися вранці після казкових нічних снів і дивитися в очі мамі? Як вірити тепер бабусі?

Чому, ну чому ви мене обдурили? Для чого? Я ж вам так вірив! Так вірив! Так вірив!..

Два великих чорних круки злетіли з-за дерев і сіли на

землю неподалік. І походжали хазяйновито, раз у раз нахиляючи голови і дзьобаючи щось на землі.

— Ну, чого ти? Чого? — тихо сказала Кира-Добринка. — Хіба мама й бабуся винні?.. Вони ж хотіли, як краще... Для тебе ж хотіли... Ти ж бачиш, вони страждають... Ти ж добрий і благородний. Я знаю. Ти допоможеш їм. Ти щось придумаєш. Правда?.. Ну, подумай, подумай щось...

Круки знялися й полетіли.

Скільки минуло часу, скільки хмар, байдужих і холодних, пронесло небо над Вітиною головою, він не знав і не відчував.

...Вітя піднімався сходами повільно-повільно, як оті старезні Стефанія Стефанівна і Амадей Антонович з бабусиних спогадів.

Він довго стояв перед дверима.

Потім нарешті важко зітхнув і натиснув на гудзик дзвінка.

Двері відчинила мама. Схвильована, перелякана.

З-за її плеча визирала бабуса Світлана.

— Зайчику! Чого так пізно? — вигукнула мама і враз пополотніла, відступаючи. — Що?! Що сталося?!

Вітя переступив поріг, ковтнув повітря й вигукнув одним подихом:

— Тато загинув!

Мама й бабуса Світлана заніміли.

Не даючи їм опам'ятатися, Вітя знову ковтнув повітря і, поспішаючи сказати до сліз, випалив:

— У школі сказали!.. Нещасний випадок... В одного хлопчика теж батько там... Була пожежа. Тато всіх рятував, а сам...

Більше говорити він уже не міг. Він обхопив однією рукою маму, другою бабусю Світлану, притулився всім тілом до них обох і плакав уголос, ридма, не стримуючись.

І вони, обнявшись і пригортаючи його до себе, гірко плакали обидві.

Так виплакують люди тільки велике непоправне горе.

Вони прощалися сьогодні з татом, веселим, добрим, мужнім, чесним, працьовитим, щирим, благородним, — втіленням майже всіх можливих людських чеснот. Прощалися назавжди...

XIX

Вітя лежав під маминим ліжком і, кречучи від натуги, скручував дротом пружинну сітку. Дріт був сталевий, плоскогубці раз у раз спорскували, боляче прищиплювали пальці, але Вітя не відступав. Хто ж це зробить, як не він. Більше нікому. Час уже ставати господарем у хаті. Не все ж до дяді Васі й Альховки звертатися...

А з темного закутка за шафою дивилася на нього Міс Таємниця.

Відтепер це було її постійне місце.

Вона лишалася з Вітею на все життя...

Пригоди Трицька Половинки

ПОВІСТЬ

РОЗДІЛ І

Неголовний герой Котька.

Надзвичайно складні переживання неголовного героя.

«Ідемо на «Бережок»!»

Котька — неголовний герой цієї повісті. Такі, як він, не бувають головними героями. Такі, як він,— це маси. Таких тисячі і мільйони...

І не відмінник, і не двієчник.

Не бешкетник, але й не тихоня.

Як усі бігають на перерви по коридору, то й він бігає. Як усі галасують, то й він галасує. Як усі мовчать, то й він мовчить.

У гурті ви його й не помітите. Середній на зріст. Волосся русяве. Очі сірі. От тільки ім'я — Котька.

Взагалі-то він Костя. Костянтин. Костянтин Сергійович Швачко. Але мама, ніжна й любляча мама, ще сповиваючи

його, червоного й писклявого, назвала лагідно й пестливо: «Котя... Котику... Котику мій ріднесенький!..» І на все хлоп'яче життя лишився він з отим котячим ім'ям. Аж поки не виросте й не стане Костянтином Сергійовичем. Та коли ж це воно буде!.. Ех, мама, мама!..

От у Дмитрухи ім'я — Ігор!.. Оце ім'я! Мужнє, красиве. Навіть опера є — «Князь Ігор». Що, не могли йому таке дати? Був би Ігор Швачко, Ігор, а не Котька. Зовсім інша справа. Ех!

Взагалі Котька мав великі претензії до своїх батьків.

— Теж іще! Обивателі!..— казав він, презирливо кривлячись.— Не могли на роботу в село після інституту поїхати!

— Так маму ж в аспірантурі залишили,— усміхнувся тато.— А мене на завод призначили.

— Потрібна була комусь та аспірантура!.. Що, не могла б учителькою в селі працювати? А ти яким-небудь механізаторм? А! — Котька махав рукою.— Зіпсували мені все життя.

Батьки весело сміялися з тих розмов.

А втім, Котька говорив цілком серйозно. Бо...

— Той, хто ніколи не жив у селі,— пігмей і більше нічого! З ним нема про що говорити. Розумієте? Бо він не знає життя. І взагалі нічого не знає.

Так казав Ігор Дмитруха. Ігор Дмитруха, чий авторитет був для Котьки більший за всі авторитети на світі. Включаючи тата, маму і завуча Світлану Пилипівну.

Котьчине серце стискалося від сорому і ганьби. Він ніколи не жив у селі. Мало сказати — не жив, ніколи навіть не був у справжньому селі. Ну що ти зробиш, коли так склалося, що Котька народився і все життя прожив у Києві по вулиці Саксаганського, на четвертому поверсі п'ятиповерхового будинку. Правда, Ігор Дмитруха теж живе в тому ж будинку, тільки на другому поверсі. Але Ігор Дмитруха щороку на ціле літо їздить у село на Полтавщину. Там у нього і дід, і баба, і тітка з дядьком, і двоюрідні брати й сестри.

А в Котьки, хоч ти лусни, жодного ніде в селі родича. Всі у Києві, а одна тітка в Харкові, а дядько в Жмеринці, а ще один дядько в Свердловську. І все.

А відпочивати Котька все життя їздить до моря. То в Алушту, то в Скадовськ, а останні три роки в Євпаторію. Він вже бачити не може тієї Євпаторії. Котьку аж пересмикує, коли він згадує про ту Євпаторію. На всьєнє літо, на три місяці вони знімають там маленьку задушливу кімнату в балакучої хриплоголосої Катерини Филимонівни... Перший місяць іще нічого. Перший місяць він живе з татом, ловить бичків і катається на човні. Другий місяць уже значно гірше. Другий

місяць він живе з мамою. Це значить: «Котю, не запливай!», «Котю, вийди з води!», «Котю, не стій на сонці!», «Котю, їж кашу!», «Котю, перестань їсти креветки!..»

Третій місяць — зовсім погано. Третій місяць з Котькою живе мамина сестра, тьотя Любочка. Тьотя Любочка страшенно любить лікуватися. Замість моря цілісні дні вона тримає Котьку на смердючому лимані серед обмазаних чорною грязюкою людей, і сама тьотя Любочка, дебели, з товстими, як стовпи, ногами, обмазується вся грязюкою і стає схожа на якусь казкову істоту. І скільки Котьці довелося покричати, поверещати й подригати ногами (одного разу він навіть укусив тьотю Любочку за палець), поки вона нарешті відмовилася од думки лікувати Котьку грязями.

А ті равлики євпаторійські!.. Вся ж трава в Євпаторії, всі дерева, кущі геть-чисто обліплені маленькими смугастими равликами так, що й зелені не видно. Ті равлики дощем сипляться з дерев на тротуари, хрумтять і слизько чавляться під ногами — гидко ходити.

Ну що, що, скажіть, міг розказати Котька про Євпаторію?!

І, звичайно, він похмуро мовчав, коли Ігор Дмитруха соловейком заливався про захоплюючі ігри з сільськими хлопчачами на вигоні, про надзвичайні змагання — хто далі плюне, про катання верхи на корові і, головне, про карколомні розбійницькі наскоки на баштан. Наскоки на баштан — то була головна тема Ігорових оповідок.

— Той, хто не крав кавунів на баштані, — пігмей і більше нічого!.. От ти ж тільки з кіно знаєш, що таке справжня небезпека! Коли за тобою женеться погоня, коли ти з ходу перестрибуєш через такі тини й баюри, через які жеребець не перескочить, коли в тебе стріляють із справжньої рушниці — ну так, сіллю, але що, думаєш, приємно? — а ти відстрілюєшся з рогатки, коли... Ех! Та що там казати! Ти ж усе одно пігмей і більше нічого. Тютя!

Котька зітхав. Звичайно, він пігмей і більше нічого. Бо він справді нічого цього не знав і не переживав. Але все-таки він не тютя. Ні! Пробачте! Тютя у їхньому класі тільки один. Ондо сидить на першій парті. Відмінник і нікчема. Митя Тютюн.

У кожному класі, мабуть, є такий — за хлопчачими достоїнствами і ознаками найостанніший з усіх. Ні бігати, ні плавати, ні на велосипеді, ні на ковзанах кататися... Справжній слабак. Предмет щоденних жартів і кепкувань. І відповісти навіть, огризнутися ніколи не може. Тільки червоніє до сліз та й усе. Одне слово — Тютя!..

Ігор Дмитруха у перший же день приклеїв йому це прізвисько. Та й важко було не приклеїти. Воно само приклеювалось.

Тютюн Митя. Скорочено — Тютя. Що тут довго думати? Ясно, як божий день.

Більше всього на світі Котька боявся і не хотів бути таким, як Тютя. Загальним посміховиськом. А Тютя, наче відчуваючи Котьчину слабіну, весь час набивався до нього в друзі, в напарники — у гурті, як відомо, і приниження переживати легше.

Котька усіма своїми силами уникав тої небезпечної дружби.

Більше всього на світі Котька хотів бути таким, як Ігор Дмитруха. О! Ігор Дмитруха! То був великий чоловік. Взірець. Ідеал. Герой! Він часто снівся Котьці у ковбойському костюмі верхи на корові, яка гарцює по безкрайньому баштані, схожому на американські прерії.

Котька заздри́в йому неймовірно. І мріяв про село. Третій рік він уже канючив у батьків: «Ну, поїдьмо в село!.. Ну, давайте в село!..»

Але мама була неблаганна:

— Ніякого села! Не видумуй! Ти що! Тобі треба оздоровитися. В Євпаторію і тільки в Євпаторію!.. Дурнику, та всі ж тільки мріють про море. Кращого ж відпочинку бути не може. А ти — село. Ну що ти розумієш!..

От іменно! Ну що вона розуміла, мама?!

Котька тільки скрушно зітхав і безнадійно махав рукою. І раптом сталося несподіване...

Якось тато прийшов з роботи збуджений, скуйовджений і з порога вигукнув:

— Котько, кричи «ура»! Ти хотів у село? В липні ми їдемо в село.

— Уррра-а-а! — несамовито заволав Котька.

— Шша-а! Шша-а! — затулила мама вуха і сердито глянула на тата. — Що за дурні жарти?

— Ніякі не жарти, — усміхнувся тато і почав розказувати. Виявляється, татків механічний завод побудував на Десні прекрасну базу відпочинку «Бережок»: двадцять прекрасних будиночків біля самісінької води, серед прекрасного лісу, два кроки від села (постачання прекрасне, в селі базар і крамниця, все можна купити), на базі човни, рибалка прекрасна, в будиночках прекрасні газові плитки, електрика, холодильники (один на чотири будиночки), коштує майже даром — прекрасний будиночок якихось п'ятнадцять карбованців на місяць. У липні перший заїзд.

— Я туди не поїду! — категорично сказала мама. — Мені треба оздоровити дитину, а не...

— Та я... та я там так оздоровлюся, що... — захлинувся Котька. Він весь аж тремтів.

Тато не тремтів і не захилювався. Він спокійно почав пояснювати, що відпочинок на «Бережку» прекрасний (він же сказав), але, крім відпочинку, там у нього будуть ще й інші справи, бо є ще деякі недоробки, а він же член місцевкому, і його начальник Спиридон Спиридонович теж їде і...

— Невже ти не розумієш? — вигукував тато.

— Невже ти не розумієш?! — вигукував Котька.

— Мама нарешті зрозуміла й погодилась.

Отак несподівано мрія стала дійсністю.

РОЗДІЛ ІІ

Дорога. Перші пригоди і несподіванки. Дика природа

Перед від'їздом Ігор Дмитруха (він цього літа через якісь сімейні обставини залишався у Києві) навчав Котьку:

— Як будеш насакувати на баштан, обов'язково підкладай ззаду під штани бляху або в крайньому разі дикточку. Вони завжди, пігмеї, туди цілять. Три дні потім не сядеш.

— Не бійсь! Підкладу! Авжеш підкладу! Аякже! — радісно захилювався Котька. — Таке підкладу, що й гармата не візьме. Не бійсь!..

Ззаду тяжко зітхнув Тютя. Він завтра їхав з батьками в Сочі.

Котьці стало жаль Тютю.

— Нічого, Тютя, не переживай! І ти колись поїдеш у село. Побачиш!

Але Котька сам добре розумів, що ніякі слова тут не допоможуть.

Збиралися так само, як і в Євпаторію, — цілий день.

Напакували три чемодани («Ох, не забути цього!.. Ох, не забути того!»). А їхали... Коли в Євпаторію їхали, то й ночували, і чай у провідника двічі брали, і за вологу постіль лаялися. А тут... Сіли на «Ракету» — гуррр! — не встиг Котька і вітру всмак наковтатися, як тато вже загукав:

— Он! Он! «Бережок»! Приїхали!..

На обривистому піщаному березі попід молодим сосновим ліском стояли вряд два десятки однаковісіньких, новесень-

ких, здаля схожих на іграшкові, будиночків. Біля них мурашилися люди.

Але «Ракета» чомусь не спинилася, а, навіть не стишивши ходу, прогурчала повз «Бережок». Виявилося, пристань була вище кілометрів за три.

— Нічого-нічого,— заспокоїв тато.— Там є наш моторний човен. Спеціально для доставки на базу.

Але на пристані ніякого човна не було.

— Гм,— сказала мама і подивилася на тата.

— Гм,— сказав тато і одвернувся.— Ну, нічого-нічого, тут зовсім близько.

Тато бадьоро вхопив два великих чемодани. Мама, зітхнувши, взяла маленький чемодан і сумку. Котька, засміявшись, поцупив вудочки і «авоську» з харчами. І вони пішли.

Котьці навіть сподобалося це — починались пригоди.

Котька йшов і співав:

— Хорошо живет на свете Винни-Пух!

Оттого поет он эти песни вслух...

Мама йшла і кректала.

Тато йшов і мовчав.

Потім мама замовкла, а тато почав кректати.

А Котька співав:

— Хай завжди буде мама!

Хай завжди буде тато!

Хай завжди буде-буде,

Буде «Бе-бережок»!..

— Замовкни! — роздратовано сказала мама.

— Ху-у!..— сказав тато і гупнув чемодани на землю.— Трошки одпочинемо.

— От-от,— сказала мама.— Я вже бачу, який тут буде відпочинок!.. В Євпаторії хоч таксі взяти можна.

Тато мовчав, тільки хекав.

Одхекавшись, вони пішли далі.

На дорозі трапилася невеличка річечка, що впадала у Десну. Через річечку було перекинуто кладку — дві вузькі дошки на кілках. Дошки вгиналися й пружинили під ногами.

Тато, балансуючи, по одному переніс спершу свої чемодани, потім мамині чемодан і сумку. Котька, радісно гогокаючи, перебіг кладку бігом.

Мама поставила на кладку ногу, попробувала і рішуче сказала:

— Я не піду!

— Та ти що, Заїнько! — сказав тато. — Тут же нічого переходити. Та навіть якщо й впадеш, тут же глибина — горобцю по коліна. Не бійся, Заїнько!

— Я не піду! — вперто мовила мама.

— Ну, гаразд. Я тебе переведу. Давай руку!

Тато взяв маму за руку, і вони обережно почали сунутися кладкою.

Тато в Котьки був мужчина високий і не худий. Та й мама була нічогенька, — як то кажуть, при тілі.

Під їхньою спільною вагою дошки почали сильно вгинатися й скрипіти.

А коли тато з мамою були вже посередині, мама хитнулася. Тато хотів її підтримати й теж хитнувся. І...

— Ой! — скрикнула мама, але кричати вже було пізно.

Дошки гойднулися, sprужинили, і тато з мамою, як ото трималися за руки, так, тримаючись за руки, підлетіли трохи вгору, мов акробати в цирку, і... шубовснули в воду.

Такого ляску Котька зроду не чув. Так ляснуло, що на півкілометра усі жаби повискакували з води. Тисячі бризок фонтаном злетіли в небо, і вода вихлюпнулася аж на береги.

Річечка в цьому місці таки була мілка — завглибшки півметра не більше. Тато з мамою «приводнилися» навсидячки і першу мить так і сиділи рядочком, тримаючись за руки, по пояс у воді — тато у світлому чесучевому костюмі, мама у квітчастому модному платті й крислатому білому капелюшку.

Це було так кумедно, що Котька вхопився за живіт і зайшовся реготом. Він так реготав, так захлинався, так підскакував, тримаючись за живіт, що трохи сам не впав у річку.

Тато з мамою якусь хвилю ошелешено презирилися — не знали, чи гніватися їм, чи сміятися. Потім, мабуть, вирішивши, що розумніше сміятися, зареготали й собі.

Добре, що в чемоданах було все, що треба, і тато з мамою, вибравшись з води, тут же у кущах почали перевдягатися.

Котька не міг заспокоїтись і продовжував реготати, верещати і ойкати.

Тато з мамою спершу жваво його підтримували, потім примовкли, і, мабуть, Котька, захопившись, чогось не врахував, бо кінчилося тим, що мама ляснула його по зашийку і сказала:

— Годі! Знайшов собі посміховисько — рідних батьків! Годі! Ну!..

Отака-то правда на світі у тих дорослих!

Та навіть несправедливий мамин потиличник не міг зіпсувати піднесеного Котьчиного настрою.

І коли вони рушили далі, Котька бадьоро заспівав:

— Каждому, каждому
В лучшее верится,
Катится, катится
Голубой вагон.

Вони йшли стежкою, що гадючилася понад берегом, то спускаючись у піщані вибалки, до самісінької води, то здираючись на стрімкі зелені кручі. На одній з круч стежка ледь не зривалась у річку, огинаючи над водою кучеряві дуби.

— Обережно, обережно!.. Котю, обережно! Ой, як тут високо! — забідкалася мама і гримнула на тата:— Ану тебе з твоїм «Бережком». Придумав!

— Нічого-нічого! — не обертаючись, відгукнувся тато.

Котька тільки хихикнув.

І подумав: «От якби звідси шубовснули тато з мамою! От би ляснуло!»

І знов хихикнув.

Але кручу проминули без пригод.

З-за гаю над берегом простелився широкий шлях. І тим шляхом просто на них їхав віз, запряжений парою волів. Для Котьки це було так несподівано (він ніколи в житті не бачив живих волів), що він не втримався і якось мимоволі вигукнув:

— О! А це що таке?

Дідок у вигорілому військовому кашкеті без зірочки, що сидів на возі, усміхнувся в руді вуса:

— Дика природа!

Тато з мамою засміялися.

Котька почервонів.

— У вас і в зоопарку таких нема. Правда ж? — сказав дідок, спиняючи волів.— Сідайте, підвезу. Либонь, дачники на «Бережок», га?

— Да-да, от спасибі! — незвично солодко проказала мама, закидаючи на воза свій чемоданчик і сумку. Тато й собі спритно кинув чемодани на воза і обернувся до Котьки:

— А ти чого? Давай сюди «авоську» і вудочки...— і поблажливо усміхнувся:— Це, синку, воли. Круторогі українські воли.

— А то я не знаю! Теж іще! — хмикнув Котька, червоніючи ще більше.

— Лізь уже на воза, знавець! — насмішкувато промовила мама.

Мстивий народ ці дорослі.

Ну, нічого-нічого!..

— Дідусю, скажіть, а як називається та річка, що отамо впадає в Десну? — невинним тоном спитав Котька і метнув на тата з мамою лукавий погляд.

— Отам-го? — перепитав дідок, показуючи пужалном. — Рівчак! А ти думав — Міссісіпі? Ні! Просто Рівчак та й усе. Ти що — боявся переходити, щоб не той... не булькнути?

— Я-то ні-і.. — протяг усміхаючись Котька.

— О, дивись-дивись, яке місце для риболовлі! — перебив його тато, показуючи на темну завороть річки, над якою схилилася старезна коренаста верба.

— Прекрасне! Тут, мабуть, і щуки, і... і соми водяться, — підхопила мама, хоча в риболовлі не тямил анічогісінько.

«Затирають! Не дають говорити!» — зітхнув Котька і тут же вирішив: «Гаразд! Не буду вже вас чіпати. Знайте, що я не такий».

І йому стало дуже приємно від власного благородства.

Отак, не чим-небудь, а возом, запряженим волами, в'їхав Котька у «Бережок».

І те, що то був такий давній спосіб пересування, яким користувалися ще їхні предки, сповнювало Котьчине серце особливою насолодою. Він уже уявив собі, як він розповідатиме про це хлопцям у школі і яке це справлятиме на них, а особливо на Ігоря Дмитруху, враження, і в грудях йому солодко тенькало. Що й казати, перший день у селі почався прекрасно — і тато з мамою у воду впали, і волами їхати довелось... Є, є про що розповісти! Не те що Євпаторія.

А нещасний Тютя десь у Сочі під пальмою на пляжі мучиться...

РОЗДІЛ III

Перші враження від «Бережка».

Спиридон Спиридонович і його посімейство.

«Копаємо погріб». Проблема водопостачання на Десні.

Дружня вечера

Будиночок їм дістався другий скраю, прекрасний будиночок, з прекрасною верандою, з двома вікнами, з газовою плитою, з прекрасним столом, вкопаним коло будиночка (коло кожного будиночка було вкопано стіл і лавки). От тільки двері не замикалися через погано підігнаний замок і не було холодильника. Холодильник був у сусідньому будиночку, який займав татків начальник Спиридон Спиридонович. Він

приїхав ще вчора з дружиною і дочкою років вісімнадцяти. Вони всі троє якраз сиділи біля свого столу і снідали — Спиридон Спиридонович у великих чорних трусах, дружина й дочка у барвистих купальниках.

Тато, навіть не розпакувавши чемоданів, пішов до них вітатися.

Поки тато вітався, мама розпаковувала чемодани і бубоніла собі під ніс. З того бубоніння Котька довідався, що вона так і знала, що вона дурна, що не треба було погоджуватися, що її чекає не життя, а мука, що вона взагалі нещасна, що у всіх чоловіки як чоловіки, а в неї...

Тут знадвору почувся радісно-збуджений голос тата:

— Заїнько, а подивись-но, якого судака впіймав Спиридон Спиридонович на спінінг!

Під вікном стояли усміхнений сяючий тато і Спиридон Спиридонович, який, щось пережовуючи, тримав на лозині такенього собі судака, на півкілограма, не більше.

Мама заусміхалася й сплеснула руками:

— Ах, який красень! Просто чудо! Ви, Спиридоне Спиридоновичу, ну просто...

— Хемінгвей! — вигукнув тато.

«Хемінгвей» задоволено ковтнув, почухав волохаті груди і поблажливо усміхнувся:

— Отож готуйтеся, Зою Іванівно, чистити. Він вас завалять рибою. Всієї й не поїсте. Доведеться, мабуть, заморозжувати... До річч, там у нас холодильник. Як щось треба — будь ласка, не соромтеся.

— Спасибі, спасибі! — лагідно проказала мама.

Спиридон Спиридонович кивнув і ваги-переваги пішов до свого столу. Тато, задоволено потираючи руки, зайшов до будиночка помагати мамі.

— Якщо ти гадаєш, що я понесу що-небудь до них у холодильник, ти глибоко помиляєшся, — крижаним голосом, наче він уже побував у тому холодильнику, сказала мама.

— Чому? — невинно закліпав очима тато.

— Тому що я знаю, що таке холодильник. Їм самим місця мало. І я старцювати не піду. Не піду! Ясно?

— Ну, то... — на якусь мить тато наморщив лоба, задумавшись, — ну, то... викопаємо погріб!.. Подумаєш!

І обличчя його просвітліло. На відміну від мами, тато не мвів довго переживати.

— Викопав погріб та й усе. Правда, синку?

— Викопав! Авжеж, викопаємо! — весело підхопив Котька. Йому ніколи не доводилося копати погріб.

Вони не стали відкладати це у довгий ящик, а пішли до

коменданта, обвітреного й засмаглого начорно Петра Кіндратовича Баюри, який видавав постіль, відра і посуд, узяли в нього ще й дві лопати та й приступили до діла.

Тато копав, а Котька відгрібав пісок, щоб не сипався в яму. Потім тато розшукав десь уламки шиферу, що лишилися від будівництва, гарненько виклав ними яму, а один шматок поклав зверху, наче ляду. Вийшло дуже здорово.

«Ти диви — молодець!» — здивувався Котька. Дома татові якось ніколи не доводилося майструвати, і Котька вперше бачив безпосередні наслідки татогового уміння. Та й що там у місті змайструєш, коли все, що треба, купується в магазині. Та й часу в тата завжди нема.

Котька побіг хвалитися мамі. Але мама особливого захоплення погребом не виявила.

— Ой! Як сиплеться-а-а! — скрикнула вона. — Це всі продукти будуть у піску.

Тато промовчав. А Котька образився:

— Ну, знаєш... Тобі не догодиш ніколи. Дуже якраз гарний погріб. Кращий за будь-який холодильник. Хіба в холодильник стільки влізе?

— Гарний-гарний, — одмахнулася мама. — Біжи принеси води, оно бочка приїхала.

Виявилася досить-таки дивна для Котьки річ. Незважаючи на те, що будиночки стояли біля самісінької води, на березі славнозвісної зачарованої Десни, з водою було непереливки. Пити воду просто з Десни не можна було, вона годилася тільки на господарські потреби. Питну воду возили з села, з криниці. Двічі на день сива більмувата конячина притягала здоровенну бочку на двох колесах. Правила конячиною чорнява засмагла білозуба молодиця.

Коли Котька прибіг з відром, коло бочки вже витяглася черга бережан у купальниках, у халатах, у трусах і в піжамах — хто з відром, хто з чайником, хто з бідончиком, хто з каструлею...

Стоячи в черзі, Котька роззирався навколо. Публіка на «Бережку» була для Котьки малоцікава: або зовсім солідна (дяді, тьоті, бабусі), або зовсім несолідна (писклява дошкільняча дрібнота). Ровесників, однолітків своїх Котька не вгледів.

З одного боку це було навіть добре. Бо коли Котька набрав у відро води й поніс, то виявилось, що носити воду у відрі він не вміє. Просто йому ніколи не доводилося цього робити. Відро весь час чіплялося за ногу, вода у відрі гойдалася і розхлюпувалася. Котька ледве доніс піввідра. Був червоний, як помідор, і намагався ні на кого не дивитися. Перед

однолітками було б зовсім соромно. Отже, з одного боку було навіть добре, що однолітків на «Бережку» не було.

А з другого боку... З другого боку теж було добре, що їх не було.

«Що, я гратися-забавлятися з міськими хлопчиками сюди приїхав! Ні! — рішуче сам собі сказав Котька. — Я приїхав пізнавати сільське життя, приїхав змагатися з пастухами, хто далі плюне, приїхав кататися верхи на корові і красти кавуни на баштані. А всі ці міські хлопчики — пігмеї і більше нічого. Нащо вони мені здалися. Тюті...»

Мама заходилася готувати вечерю.

Тато заходився розпаковувати і приводити в порядок риболовні снасті — вудочки, спінінги, «закидушки» й таке інше.

А Котька пішов купатися.

Купався Котька до самісінької вечері — аж посинів.

Вечеряли урочисто, на честь відкриття сезону, разом з татовим начальником Спиридоном Спиридоновичем та його сімейством.

Іжі наготували, «як на Маланину свадьбу» (так завжди казав тато, повторюючи слова свого діда). На столі все не вмістилося — заставили весь ганок.

Останнє, що подумав Котька перед тим, як заснути, було: «А все-таки здорово, що я нарешті в селі! Завтра з самого ранку піду шукати і баштан, і корів, і хлопців-пастухів... Завтра...»

РОЗДІЛ IV

*Завтра. Невеличка маленька пригодка,
після якої починається нудьга.*

Похід у село. «Сапоги». Знову нудьга

Прокинувся Котька від одчайдушного маминого зойку.

Він підхопився з ліжка й кинувся до вікна — мама верещала надворі.

Визирнув і побачив: мама стоїть навколішках біля погребка у напруженій неприродній позі, одкинувшись назад і прикривши обличчя рукою.

— Що? Що таке? — перелякано вигукнув Котька і у відчинене вікно вискочив надвір: мама у небезпеці!

— Що?

— Он! Он! — трагічно мовила мама і тремтячою рукою вказала на погріб.

Котька витягнув шию і, затамувавши подих (може,

змія?!), потроху посунувся, зазираючи у погріб. Нарешті — зазирнув.

У погребі, на кришці каструлі, сиділа маленька, як п'ять копійок, зелена жабка.

— Тю! — Котька засміявся.

— Ага — «тю»! Я їх так боюсь.

— Тю! — повторив Котька, перехилився, спритно схопив жабку рукою і підніс догори:— Диви, яка симпатична!

— Ой! Кинь зараз же цю гидоту! — відсахнулась мама.

Котька одніс «симпатичну гидоту» за кілька кроків і обережно поклав на пісок.

— І це треба було так верещати? — поблажливо пхикнув він.— Ех ви, жінки...

Серце його сповнювала гордість. Він відчував себе мужчиною.

День починався добре. Майже з подвигу.

— А де тато Карло? — весело спитав він («Пригоди Буратіно» з дитинства були улюбленою Котьчиною книжкою, і він жартома називав тата іноді «тато Карло»).

— Карабас-Барабас він, а не тато Карло,— сердито відповіла мама.— Запроторив нас у якийсь тераріум, серед гадів та плазунів, і задоволений!.. Рибу пішов ловити.

Котька побіг до річки.

Тато Карло в трусах і в сорочці навипуск (так що трусів не було й видно, і можна було подумати, що він у самій сорочці) стояв по коліна у воді і, мов зачарований, дивився на поплавця.

— Як успіхи, тату Карло? — бадьоро загукав Котька, підбігаючи.

Тато, не обертаючись, мовчки застережливо підніс руку.

Котька трошки постояв на березі і, так і не дочекавшись від тата ні погляду, ні слова, зітхнув і пішов купатися.

Сам Котька ловити рибу не любив. У нього не було терпіння довго дивитися на нерухомий поплавець. Не чекаючи, поки риба клуне, він раз у раз смикав вудлице і витягав голого гачка. Ну й, звичайно, ніколи нічого не впіймавши, через якихось кілька хвилин не витримував і кидав риболовлю.

Тато ж був затятий рибалка. Він в Євпаторії з ранку до ночі ловив бичків, а то й скумбрію «на самодур». А вдома, у Києві, навіть взимку ходив на підлідний лов.

Зачіпати його, коли він ловить рибу, не було ніякого сенсу.

Викупавшись, Котька побіг оглядати навколишню місцевість. Він був сповнений жагучого бажання негайно ж почати пізнавати сільське життя — вимріяне, романтичне і солодке

сільське життя: кататися верхи на корові, красти на баштані кавуни, змагатися з пастухами.

Місцевість ліворуч від бази відпочинку, власне, Котька знав — звідти вони прибули на «Бережок»: там вони йшли пішки, там тато з мамою шубовснули у Рівчак, там Котька вперше побачив «дику природу»... Села там не було.

Одразу за базою відпочинку починався молодий густий і задушливий сосновий ліс. Ні баштану, ні корів, ні хлопців-пастухів там теж, звісно, бути не могло.

Нерозвіданою лишалася тільки місцевість праворуч від будиночків. Туди Котька й побіг. Десь за останнім будиночком ліс кінчався і починалося поле. Боляче дряпаючись об стовбур і наколюючи обличчя та руки глищею, Котька поліз на крайню з узлісся сосну.

Скільки сягало око, до крайнеба простягалося жовте море пшениці...

І враз Котька відчув себе обдуреним і нещасним.

Що ж це таке? Що ж це таке виходить, люди добрі?

Іхав-їхав у село. Приїхав. А села й близько нема. Якесь безглузда база відпочинку.

Нащо йому та база! Нащо йому той відпочинок! «Прекрасні будиночки!», «Газові плитки!», «Холодильники!» Що — він дома не бачив газових плиток і холодильників? Треба було для цього їхати!

Під час сніданку, спідлоба дивлячись на радісно збудженого тата, який приніс три миршавих верховодки, Котька похмуро сказав:

— Пішли в село!

Тато здивовано звів ліву брову (коли він дивувався, він завжди зводив тільки одну ліву брову).

— Чого це раптом?

— Бо я хочу в село. Я їхав у село.

— Так ти ж у селі.

— Це не село.

— А що ж це? Київ? Село... Річка. Купайся, загоряй, лови рибу, відпочивай.

— Я не хочу відпочивати. Я хочу в село.

— У яке село!

— Там, де люди.

— А тут тобі що — не люди?

— Ну піди з дитиною в село, — несподівано підтримала Котьку мама. — Нічого годинами стовбичити у воді з тою вудкою. Займайся сином!.. Заодно подивитесь, що там у магазині. Може, якісь кофточки імпортні. Або щось із взуття. У сільмагах часто буває те, чого не дістанеш у ЦУМі.

Тато скривився й почухав потилицю.

Котька усміхнувся і вдячно кивнув мамі.

Коли вони вийшли за територію «Бережка», тато цикнув крізь зуби і сказав:

— Ну ти ж і кадр! Зараз такий кльов почався, а ти...

— Не обмануй! — весело сказав Котька. — Ти сам казав, що по-справжньому клює тільки рано-вранці і надвечір. І взагалі треба займатися сином.

— Куме Андрею, не будь свинею!.. — тато нахмурився і одвернувся.

Але через три хвилини вони вже дружно крокували в ногу і бадьоро удвох співали:

— Шагом, шагом, шагом, братцы, шагом
Мы пройдем по рощам и оврагам...

Тато не вмів довго сердитись, він швидко одходив.

Співали вони хвилин двадцять. Потім захекались і замовкли. Почався пісок, їти стало важко.

Сонце пекло немилосердно. Сорочки поприлипали до спин.

— «До села два кроки...» — східно прохекав Котька.

— Хто ж його знав... Так мені казали, — винувато прохекав тато.

Пшениці кінчилися, почалася кукурудза.

Потім кінчилася кукурудза, почалася картопля...

І от нарешті голубими підмальованими очицями-вікнами визирнула з-за тину перша біленька хата. Починалося село.

Пройшли вони кілометрів чотири з гаком, не менше. Кожен «крок» виявився по два кілометри.

Настрій у Котьки зіпсувався вкрай.

От тобі й приїхав у село!

До якого більше як година ходи!

Щодня не побіжиш.

Та й взагалі! — ніхто його самого сюди не пустить. Це він зрозумів остаточно.

Прощайте, нальоти на баштан!

Прощай, верхова їзда на корові!

Прощайте, захоплюючі змагання з хлопцями-пастухами...

...Ех, дурний Тютя! Заздрив!..

Вони йшли і мовчали.

Котька безнадійно сопів.

Вулиця вивела їх на майдан, до сільмагу, біля якого стояв стовп з гучномовцем і блакитною табличкою автобусної зупинки.

Вони піднялися рипучими сходами і зайшли в сільмаг.

Незважаючи на великі вітрини, у сільмазі було темно й прохолодно. Мабуть, тому, що зсередини попід вітринами, затуляючи світло, стояло щось велике, оббите дошками — чи то якась мебля, чи мотоцикл з коляскою, чи хто його зна що...

На полицях вишикувалися телевізори, радіоли, каструлі, відра, дитячі іграшки, парфюмерія, книжки...

А на нижній полиці, зовсім окремо, стояли величезні кирзові чоботи, до яких було прищеплено папірець з написом: «Сапоги, 56 р. Ціна 12 крб. 10 коп.».

Такого розміру чобіт Котька ще зроду не бачив, хоча, як ви вже знаєте, і тато Котьчин не був карликом, і мама теж.

— Ого-го! — не втримався Котька.

І раптом почув знайомий насмішливий голос:

— От бачиш, і такого у вас нема!

Котька обернувся: у затишку за меблями (чи то мотоциклом, чи хто його зна чим) стояв знайомий дідок у військовому кашкеті без зірочки і навхильці пив з пляшки лимонад.

Ковтнув, витер рукавом губи і продовжив:

— Може, поміряєш? Бо завезли, а в нас таких лапацонів ні в кого нема. Третій рік ніхто не купує.

Котька хихикнув.

Дідок йому подобався.

Настрій у Котьки покращав.

— Тату Карло!.. Мама хотіла щось із взуття...— лукаво зиркнув він на тата.

— Беремо! — весело вигукнув тато.— Загорніть нам, будь ласка, ці тапочки! — звернувся він до продавщиці, кругло-видої усміхненої молодички.

— Ви що — серйозно? — зразу перестала усміхатися та.

— Цілком серйозно! От вам гроші!

На відміну від мами, яка робила все дуже помірковано і вдумливо, тато був легковажний — любив несподівані жарти, сюрпризи і розиграші.

— Молодці! — схвально сказав дідок Дика природа.— Люблю рішучих людей. Вітаю з покупкою. Цим чоботам зносу не буде. І торгівлю нашу підтримали. Молодці! Носіть на здоров'я. Може, ви заодно й оцю концертну роялю візьмете? Бо світ затуляє,— дідок поплескав по дошці здорового ящика.

— Ні! Ми граємо тільки на магнітофоні,— сказав тато.

На «Бережок» ішли весело. «Сапоги» несли по черзі — то Котька, то тато. І весь час сміялися. І уявляли, який-то буде сюрприз для всього «Бережка», як реготатиме Спиридон

Спиридонович, його дружина, дочка... Як усі по черзі міряти муть «сапоги» і бігатимуть у них, спотикаючись і падаючи...

Але...

У мами якраз щось підгоріло, вона була сердита, і, коли тато, піднявши «сапоги» над головою, дзвінким голосом вигукнув зарані придуману фразу: «Заїнько, дивись, ми купили тобі імпортні модельні туфлі!» — Котька одразу зрозумів, що сміху не буде. Мама так глянула на тата, що він враз замовк, опустив «сапоги» і тихо промовив:

— Ну, чого ти, Заєць?.. Ну, ми ж пожартували... Ми ж...

Якби поглядом можна було справді спопеляти,— від тата лишилася б жменька попелу.

— Комедіант! — просичала мама і одвернула червоне як жар обличчя до плити.

Тато винувато глянув на Котьку, розвів руками, швиргнув «сапоги» під ліжко і втік на річку.

Котька зітхнув і пішов купатися.

Після пригоди з «сапогами» тато більше сином не займався.

Котька знову засумував.

РОЗДІЛ V

Чорнява Света. Капустяни.

Операція «Сад». Провал операції. Тюрма.

Несподівана інформація

Невідомо, як би склалися події далі, коли б на третій день замість чорнявої засмаглої білозубої молодиці воду в бочці не привезла така ж сама чорнява засмагла білозуба дівчинка одного з Котькою віку,— видно, дочка молодиці.

Котька вирішив зав'язати з нею контакти. Контакти з дівчатами у Котьки виходили навіть краще, ніж з хлопцями. Так склалося, що Котька контактував з дівчатами набагато частіше, ніж з хлопцями. Дома в одному під'їзді з ним жили аж чотири його однокласниці, і двоюрідних сестер у Котьки було аж три. У товаристві дівчат Котька почувався досить вільно.

Коли бочка спорожніла і люди розійшлися, Котька підійшов до дівчинки і бадьоро спитав:

— Привіт! Що — мати захворіла?

— Ні! Чого це? — стонула плечима дівчинка.

— А... Ти її просто підміняєш.

— Ні. То вона мене підміняла. Воду я вожу, а не мати.
— То ти що — хворіла?
— Ні. До Києва їздила.
— В гості?
— Ні. В театр.
— ТЮГ?
— Ні. В оперний. «Князя Ігоря» слухала. Ти слухав?
— Ні.
— А «Ріголетто»?
— Ні.
— А «Пікову даму»?
— Ні.
— Тю! Живеш у Києві, де такий оперний театр, і нічого не слухав. Ти що — глухий? Чи музики не любиш?
— Ні. Чого... Люблю. У нас магнітофон є. І записи різні. Висоцький... Окуджава...
— Магнітофон і в нас є. Але хіба він може замінити театр? Оперний...
— Ну да... Авжеж! — кивнув Котька. Йому не хотілося сперечатись. У драматичних театрах Котька бував часто, а от в оперному один раз у житті, разом з класом, та й то не на опері, а на балеті «Спляча красуня», якого майже не бачив, бо дивився не на сцену, а на Ігоря Дмитруху, який перестрілювався шкуринками від мандаринів з Валерою Галушкинським.

Дівчинку звали Света.

Котька одержав від неї дуже цінну інформацію. Виявляється, вони з татом були зовсім не в тому селі, що треба. Вони були в Рудні (туди, справді, кілометрів чотири). А зовсім близько, за сосняком (це не справжній ліс, як думав Котька, а посадка) — село Капустяни. Правда, Капустяни маленькі, і сільмагу там нема. В сільмаг ходять у Рудню. І в клуб теж. Але Котьку ні клуб, ні сільмаг не цікавили аніскілечки.

Баштану, на жаль, нема. Зате є великий колгоспний сад. «Го-го-го! Живемо!» — войовниче закричав у Котьчиній душі відчайдушний викрадач яблук.

Десь у Києві на вулиці Саксаганського гикнулося Ігорю Дмитрусі.

Отак за розмовами незчулися, як проминули сосняк, і захопленим Котьчиним очам відкрилися Капустяни — справжнє село його мрії: хати під стріхами, тини, колодязі з журавлями...

По телевізору такого не побачиш. Один з останніх куточків відмираючої давнини.

Провівши Свету до самісінького двору, Котька попрощався

з нею і підстрибом подався назад. Він весь аж тремтів від нетерплячки. Негайно, негайно підкласти в штани дикточку і — в колгоспний сад... Красти яблука, таїтися, завмирати, здригатися, тікати від сторожа, переживати всім своїм єством (особливо отим, найвразливішим, за твердженням Ігоря Дмитрухи, місцем) щемливе мужчинське почуття небезпеки... У Котьки вже й зараз наче задубіли штани. Наче туди вже сипонули солі. Защипало, засмикало, закололо...

Котька кинувся шукати дикточку. І тут зрозумів, що був трохи необачний. Одна справа — знайти дикточку вдома, у місті. Зовсім інша — тут, на «Бережку». Треба було запастися заздалегідь.

Цеглин всюди валялося багато, дикточки не було ніде. Не підкладати ж у штани цеглину. Шифер теж не підходив. По-перше, хвилястий і шкарубкий, мультко, та й у штани не влізе. По-друге, крихкий, від прострілу міг розсипатися, і це було небезпечніше, ніж сама сіль.

Котька збився з ніг. Він був уже в відчаї. І раптом...

Всі геніальні ідеї спадають на думку несподівано і вражають своєю простотою.

Він стояв у будиночку посеред кімнати і роззирався на всі боки. Батьків капелюх?.. Не підходить, не влізе. Материна сумочка? Теж не підходить... І раптом погляд його впав на власне ліжко. З-під подушки стирчав корінець книжки. «Старик Хоттабич». Старий вірний Хоттабич. Улюблена книжка всієї сім'ї. Ще тато й мама у дитинстві захоплювалися. Тепер Котька захоплюється.

«А що, як підкласти «Хоттабича»? Він же навіть товстіший за дикточку».

Не роздумуючи, Котька засунув «Хоттабича» ззаду під плавки. «Хоттабич» тримався добре, не випадав.

Порядок!

Правда, ходити не дуже зручно. Але нічого, можна витримати.

І те, що «Старик Хоттабич» братиме участь у захоплюючій небезпечній операції, раптом розвеселило Котьку.

«Здорово! Буде підтримувати мене своїми чарами».

Котька поки що витяг його (встигне засунути перед самісінькою операцією). І гайнув з дому.

Чи йшов ти, любий читачу, коли-небудь щось красти? Уперше. І не в гурті, а сам. О-о-о!.. Як не йшов, то не ходи, голубе! Не ходи ніколи! О-о-о!.. То жахливе, ні з чим незрівнянне почуття! Жижки в тебе тремтять, коліна підгинаються, серце гупотить так, що як оті бідні ребра витримують? Витримують, і не розламаються, і не випустять на волю

оте шалене серце, і не вискочить воно, і не поскаче підстрибом по дорозі поперед тебе. А в очах мерехтить, а по спині мурашки, мурашки, мурашки... Мільйони холодних мурашок біжать, біжать униз у п'яти і щосили тягнуть тебе за п'яти назад. А волосся на голові стовбурчиться і піднімає вгору кашкета (якщо ти в кашкеті) або просто собі ворухиться (якщо ти без кашкета). А голова горить! А в животі холодне, холоне, наче туди накидали льоду,— і бурчить... тоненько-тоненько і жалібно...

Ех, читачу, мій любий читачу! І як отой бідний Котька дійшов до колгоспного саду, я й сам не знаю.

Скільки разів він зупинявся і казав собі: «Ні, не піду!.. Хай вони горять, ті яблука, і той сад, і та погоня, і все на світі!..»

Але щоразу він згадував насмішкуватий погляд Ігоря Дмитрухи і його презирливий голос: «Той, хто не крав кавунів на баштані!.. Тютя!..» І в уяві спливав Тютя, червоний, з очима, повними сліз.

І Котька тяжко зігхав і йшов далі.

Аж от і колгоспний сад.

Куди не кинь оком — дерева, дерева, дерева. А на них — яблука, яблука, яблука. І ніде — ні живої душі.

Котька засунув «Хоттабича» ззаду у штани і завмер, весь перетворившись на суцільне величезне настовбурчене вухо.

Ніде — ані жодного підозрілого звуку. Тільки тихо лопотить на деревах листя та десь гуде у траві джміль.

Котька міг би спокійно нарвати яблук з першого ж дерева, і вже б операція пройшла успішно. Але... Хоча Котька й вважав себе цілком татовим сином, з усією татомою легковажністю та іншими прекрасними недоліками, але десь усе-таки, мабуть, була в нього в характері крапельюшечка матеріної розважливості й практицизму. Бо, скуштувавши яблуко з першого дерева і скривившись як середина на п'ятницю («Ну й кислятина!»), він подибавав до другої яблуні, потім до третьої, четвертої... і всюди одкушував і кривився, і йшов далі («Якщо вже красти, то щось путяще, а не казна-що!..»).

Щелепи зводило, язик став, як терпуг, — усі яблука були зелені й кислющі неймовірно. Видно, тут ріс пізній зимовий сорт.

Нарешті — чи то Котька втратив смак, чи звук до кислятини, — біля однієї яблуні він спинився. Одкусив єдине, до якого зміг дотягнутися знизу, — ніби нічого. Яблука були досить великі, червоні, але висіли високо над землею. Треба було лізти на дерево. Котька озирнувся. Нема нікого. Зітхнув, як перед стрибком у воду, і подряпався. «Хоттабич» у штанах

муляв, наче висловлював протест. Але Котька не звертав уваги. Незнана досі рішучість штовхала його угору. І крізь весь вельчезний крижаний холод страху враз проклонулося щось маленьке і тепле. Проклонулося і запищало:

— Ну, Дмитруха! Начувайся! Хто казав, що я пігмей, що я тютя?.. Який же я пігмей, який же я тютя, коли я ондо лізу на дерево і краду колгоспні яблука! Ні, я вам не тютя! Я — молоток! Я... Ну, буде, буде тепер що розказувати у класі! Ух, який же я! Ух, який же ж я... Ух, я — так я! Не то, що Тютя.

Дряпаючи об гілки руки, Котька одне за одним рвав яблука і пхав собі за пазуху. Деякі виривалися з рук і глухо гупали на землю. Та Котька не зважав і похапливо тягнувся за іншими.

І раптом...

— Кахи-кахи,— почулося знизу.

Котьку наче зашморгнули за шию — перехопило дихання.

Він глянув униз. Видно було тільки чоботи — все інше затуляло листя.

— Кахи-кахи! — повторили чоботи.

Листя враз заворушилось, і прямо на Котьку виштрикнулося дуло рушниць!..

— Ой! — вереснув Котька і рвучко повернувся, підставляючи під постріл «Хоттабича». «Хоттабич» дрібно затремтів у штанях і безнадійно завмер у приреченому чеканні.

— Н-не с-стріляйте!... — плаксиво пропищав Котька.

— Як це — «не стріляйте»? Не маю права. Зараз встрілю! Котька замружився.

«Хоттабич» у штанях похолов.

— Пу! — нашішкувато сказали знизу.— Ізлазь!.. Ти встрілений.

Голос був дуже знайомий.

Котька обернувся.

Під деревом, розсуваючи ціпком листя, стояв дідусь Дика природа.

Одним рухом Котька висмикнув сорочку з штанів, і яблука посипалися на землю. Потім, ледве ворущачи ватяними неслухняними кінцівками, почав злазити.

— О! А що це в тебе у штанях? — здивовано запитав дідусь (злазячи з дерева, Котька повернувся до нього спиною).

І не встиг Котька зреагувати, як дідусь витяг у нього з штанів «Хоттабича».

— Овва!.. Оце ти у такий спосіб книжки читаєш?! А головою вже не виходить?

Котька вкрився червоними плямами.

— І чого це тебе туди погирило? Оту зелень рвати... Нашо воно тобі? Хочеш усю відпустку бігати?

Ех, краще б той дід був уже вистрелив... Але в діда, крім ціпка, ніякої зброї не було. То Котьці з переляку ціпок здався дулом рушниці.

А взагалі дідок був зовсім не страшний. І Котька вже подумав, що він зараз покепкує з нього і одпустить. Аж раптом той суворо глянув на нього і сказав:

— Ходімо!

І кудись Котьку повів.

Котька покірно йшов, похиливши голову. І в тій голові переляканими зайчиками стрибали безладні думки:

«Чого ж це я йду? Чого я не тікаю? У діда ж нема зброї. І бігати він, мабуть, на довгі дистанції не мастак. Не дожене. Я ж мріяв, я ж мріяв про втечі, саме про втечі і погоні... Так чого ж я... іду тепер, як теля... як Тютя... Що ж я скажу Ігорю Дмитрусі? Про що ж я в класі розповідатиму?»

Але ноги самі собою, без наказу голови, механічно переставляючись, ішли слідом за дідом.

— Діду,— наважився нарешті Котька.— Куди це ви мене ведете?

— Як це куди? — обернувся дідок.— У буцегарню! А куди ж... У тюрму, у буцегарню... А куди ж у нас злодіїв саджають?

— Жа-жартуєте,— тремтячим голосом сказав Котька.

— Ото цікаво мені жартувати з тобою.

— Хто ж це за пару кислих яблук у тюрму саджає?

— То не кислі яблука. То колгоспне добро. А той, хто зазіхає на колгоспне добро,— злодій і правопорушник. Отак!

Дід уже вивів Котьку з саду, і вони попрямували повз якісь довгі кам'яниці.

— Діду, а... а ви мене хіба не пізнаєте? — жалібно скривився Котька.

— Га? — Дідок обернувся і, звівши брови, здивовано, наче ніколи не бачив, глянув на Котьку.— А ти хто такий?

— Та я... я ж на волах з вами їхав. «Дика природа», пам'ятаєте... І... і «сапоги» ми з татом у сільмазі купили. Пам'ятаєте?

— Не обманюй! То був гарний симпатичний хлопець, а ти... злодій, розбійник з великої дороги. Того я добре знаю. А тебе ні. Вперше бачу...

Дідок підвів Котьку до похмурої кам'яниці з великими залізними дверима і вузькими, високо над землею, вікнами. Котька глянув на ті вікна і похолов. Вікна були... заграбовані.

Дідок вийняв з кишені великого ключа і встромив у просто-таки величезний (Котька зроду такого не бачив) висячий замок на залізних дверях.

— Діду,— ледь ворущачи губами, прошелестів Котька.— Діду, я більше не буду...

І схлипнув (неприємно, ох, неприємно говорити такі слова, ти, читачу, мабуть, це добре знаєш).

Дід мовчки зняв замок і прочинив важкі двері. Зсередини війнуло сирістю і холодом.

— Ді-і-іду!.. Не тре-е-еба-а!..— втративши над собою владу, по-овечому пробекав Котька.

— Треба-треба! Заходь! — дідок поклав шкарубку долоню на Котьчин зашийок і легко підштовхнув уперед. Не маючи сил опиратися, Котька ступив у холодні обійми темряви.

Збоку щось клацнуло, тьмяно засвітилася вгорі загра-тована лампочка. І Котька побачив прямо перед собою ящики з яблуками, багато-багато ящиків з яблуками, до самісінької високої стелі. То був склад.

— Бери от з цього, нижнього,— сказав дідок.— Це білий налив, те, що треба.

Котьку — наче ошпарило:

— Ні-і-і!.. Н-не тре-еба!..

— Ох ти ж, їй-богу! Знову «не треба»!.. Що за людина! Як красти, то треба. А як пригощають, то «не треба». Ану бери, кажу! — grimнув дідок.— Бо замкну тутоту!..

Котька не рухався. Тоді дідок сам став брати з ящика-яблука і пхати йому за пазуху.

— Ти бач! Ще обслужи його! Пан який!

Яблука були холодні, і Котька щоразу здригався від їхнього дотику.

Наклавши повну пазуху яблук, дідок, знову-таки потиличником, підштовхнув Котьку до дверей.

Наскільки приємніше, любий читачу, переходити з холодних обіймів сирі кам'яниці, темряви і страху у теплі обійми літнього дня, сонця і свободи!

Дідок вийшов слідом за Котькою, почав замикати двері.

Котька стояв, переступаючи з ноги на ногу, червоний і розгублений. Треба було щось сказати, а він не міг сказати ні слова, не міг поворухнути язиком, наче хто його приклеїв до зубів.

Дідок узяв у руки «Хоттабича», якого весь час тримав під пахвою, глянув на обкладинку, усміхнувся:

— А-а... Знаю. Читав. Разом з онуком. Ловка книженція! Тільки не до того місця ти її притуляєш. Книжки до грудей притуляти треба. Тримай!

Дідок простягнув Котьці «Хоттабича».

Котька нарешті спромігся через силу вичавити з себе:
— С-спасибі!..

І почеберяв зацікавленими неслухняними ногами геть.

— Стривай! — гукнув до нього раптом дідок.

Котька став, злякано озирнувся.

— Тобі, мабуть, скучно. Га? — усміхнувся дід. — На «Бережку» вашого брата, пацана, я бачив, не густо. А тут у нас є. Такі, я тобі скажу, хлопці є, що дідька лисого обстригти можуть. Біжи отуди, до річки, — він показав ціпком. — Не бійся, не заблудиш. Звідти до вашої бази берегом кілометра півтора, не більше, — він приклав руку до рота і таємничо стишив голос, — там щось затівається... Один з наших, я бачив, якусь машинерію на козі туди попхав. Гайда! І дідок підморгнув.

Котька усміхнувся у відповідь. Йому вже зовсім відлягло від серця.

— Спасибі вам, діду! До побачення!

І він підстрибом побіг до річки.

РОЗДІЛ VI,

*у якому головний герой ще не з'являється,
але вже незримо присутній, а з'являються*

Чайник, Петякантроп, коза Манька і баба Надя.

Перші справжні таємниці і справжні несподіванки

Високий уривистий берег річки у цьому місці був густо порослий кущами, над якими здіймалася старезна коренаста верба, і Котька не одразу знайшов те, що шукав.

Він обережно скрадався кущами, уважно роздивляючись і вслухаючись. Ще не знав, як він заговорить з хлопцями, що їм скаже. З хлопцями Котька контактував важче, ніж з дівчатами. І тому він хотів спершу добре вивчити обстановку, не виказуючи себе, а вже тоді...

Котька нашорошив вуха. Йому здалося, що десь недалеко у кущах теж хтось ховається. Він напружив зір, але, як не вдивлявся, нічого не побачив — кущі були дуже густі.

Котька рушив далі.

Попереду посвітлішало.

Котька обережно розсунув гілки і побачив — у кущах була лисина, така собі прогалина між кущами, і на тій лисині стояла тринога з саморобним телескопом, до якого був під-

монтований фотоапарат. Біля триноги порався якийсь довгоносий хлопець з плямистим вигорілим волоссям.

Котька затамував подих. Але міг цього і не робити. Довгоносий хлопець настільки був зайнятий своєю справою, що нічого не бачив і не чув. Якби Котька навіть вийшов зараз із кущів, він би його не помітив. І Котька, вже хотів вийти, як раптом з протилежного боку вилетіла з кущів стріла і вцілила довгоносому в спину. І одразу ж, розмахуючи луком, з кущів вискочив мускулястий вилицюватий хлопець, розмальований під індіанця, і войовничо загукав:

— Уа-уа-а! Чайник, падай!.. Ти вбитий. Падай! Ну!

— Та йди ти, Петякантроп! — скривився довгоносий. — Іди! Не заважай! І взагалі...

— Що значить «іди»?! Ти як розмовляєш з вождем племені делаварів?! — Петякантроп погрозово виставив уперед нижню щелепу. — Вклею!..

— Ну тікай, ну! — загугнявив Чайник. — Що тобі — місця мало?

— А що це таке? — тицьнув луком у бік телескопа Петякантроп. — Гармата, чи що?

— Ні, не гармата. Воно тобі не цікаво. І взагалі... Це мирний об'єкт, військового значення не має. Я ж кажу, тобі не цікаво. Іди.

— А ти, Чайник, грубіян. Що значить «не цікаво»? От мені якраз цікаво. Ану говори, бо зараз оцю петрушку твою поламаю.

— От же Петякантроп! Ну чого пристав, як смола? Ну? Ну, йди, тобі кажуть!.. Я ж тебе не чіпаю. І взагалі...

— Ти, Чайник, просто хуліган! Бандит і розбійник. Тебе треба виховувати. Не хотів, але доведеться... — Петякантроп зітхнув, поклав свій лук на землю, потім дуже ловко зробив Чайнику підніжку, повалив його на землю і почав товкти: — Уа-уа-а-а!..

— Пустити! Ну! Пустити!.. — безсило пручався Чайник.

— Кажу, що ти тут робиш? Га? Бо не пушту. Уа-а-а! У-а-а-а!..

— Та... та.. козу пасу... По-науковому.

— Що-о? — здивувався Петякантроп і одпустив Чайника. — З оцимо пасеш? — показав він на телескоп.

— А що? — Чайник підвівся. — Для спостереження... Ти ж знаєш нашу Маньку. Це ж не коза, а звір! Її пасти — згуба для здоров'я. Мельк — і нема, уже в шкоді. Тому я спеціально й придумав оце-го — «козошукатор».

— Ой, брешеш, — недовірливо глянув на нього Петякан-

троп.— Я тебе знаю. Став би ти щось корисне придумувати. Це щось інше.

— Ну, кажу ж — правда! Змушений був. Баба мені загадувала і воду носити, і дрова рубати, і... Знаєш, скільки роботи вдома! А я визвався козу пасти. По-науковому. Все-таки легше.

— Голова!.. Я теж з дому втік, щоб на городі не гребтися.— Петякантроп зітхнув і раптом підозріло примружився:— А... а фотоапарат нащо?

Чайник розгублено закліпав очима:

— Ну... ну, просто так... і взагалі...

— Що — може, портрети кози робити? Га? — грізно підступив до нього Петякантроп.— Розігруєш мене? Дурником вважаєш?! Думаєш, як у тебе двійок нема, то ти вже... От я тобі зараз покажу «козошукатор»! — він схопив Чайника за груди і знову повалив на землю.— Я тобі зараз зроблю портрет... Коза не впізнає!..

— Пустити!.. Ну! Пустити! — знову запросився Чайник.

— Я тебе зараз розіграю! По нотах! — товк його Петякантроп.— Ти у мене зараз заспіваєш!.. Ану співай! Ну!

— Ой!.. Пустити!.. Ой!..— скрикнув Чайник.

— Сам винен. Було б правду казати.

— Ну... ну я... дивлюся на небо... і взагалі...

— «Дивлюсь я на небо та й думку гадаю»,— проспівав Петякантроп і зареготав:— Га-га-га!.. А чого?.. Кажі! Ну!

— Ну... ну...— застогнав Чайник.— Ну... я... спостерігаю за НЛО.

— Га? — Петякантроп одпустив Чайника і встав.

— От тобі й «га»! — Чайник підвівся і став обтрушуватися.— НЛО. Нерозпізнані літаючі об'єкти. В усьому світі люди спостерігають. Тільки в Америці понад дванадцять тисяч фіксацій. У газеті було написано.

— Га? — Петякантроп розкрив рота.

— Не «га», а інопланетні пришельці. Гуманойди. От!.. На так званих «літаючих тарілках».

Котька усміхнувся. Зовсім недавно він прочитав книжку естонського письменника Ено Рауда «Історія з «літаючими тарілками», де розповідалися кумедні пригоди естонських хлопчаків, які розігравали один одного інопланетними пришельцями. «Мабуть, і Чайник читав цю книжку. І хоче розіграти Петякантропа».

— Брехня,— пхикнув Петякантроп.— Наукова фантастика!..

— Фантастика!..— хмикнув Чайник.— Дуже ти розумієш!.. А читав у «Известиях», що в Петрозаводську було?..

Світлова медуза над містом, променевий дощ. Дванадцять хвилин. А по телевізору? У програмі «Время» показували — яке страховисько японські рибалки витягли з океану! Вчені вважають — плезіозавр, які вимерли мільйони років тому. А з шотландського чудовиська Нессі теж сміялися колись. Теж казали — фантастика!.. Так що тримай себе в руках! І взагалі...

— Га?

— «Га»?.. А кіно «Спогади про майбутнє»? Мій тато сам бачив, розказував... І у пресі писали... Я сам читав... А про Бермудський трикутник чув?

— Га?

— «Га»!.. Місце таке в океані, де кораблі й літаки зникають, як бульки на воді. От! По телевізору навіть колись передавали. У «Клубі мандрівників»... А тепер, кажуть, там на дні океану піраміду відкрили. Схожу на єгипетську. І там вроді якась цивілізація... О! І, може, ті НЛО звідти й вилітають. І взагалі...

— Га? — Петякантроп тільки те й робив, що гакав і розкривав рота. Видно, вся ця інформація була для нього нова.

— А взагалі... мабуть, усе-таки вони з інших планет,— хитнув головою Чайник.— А що? Раз ми у космос ракети запускаємо, то що — вони не можуть? І взагалі...

— Ну-у... взагалі, звичайно...

— А Тунгузький метеорит? У тисяча дев'яťсот восьмому році. То тільки так вважається, що метеорит, а насправді? Хто його зна... Може, то космічний корабель вибухнув... Інопланетний.

— Га?

— Дерева повалило на площі дві тисячі двісті квадратних кілометрів. Що це тобі — жарти? Добрий мені метеоритик.

І тут раптом Петякантроп замість «га» сказав несподівано:

— Баба.

Чайник рвучко обернувся і скривився.

Котька глянув у той бік, куди дивилися хлопці, і побачив згорблену бабу з мішком за плечима, що підійшла до кущів. Крекчучи, баба скинула мішка на землю і випросталася.

— Ху-у! Втомилася...— І раптом голос її набрав сили й задзвенів:— О! Васько?! Ти куди ж це дивишся, опудало? А де Манька? Либонь, у шкоді?

— Що? Манька? — стрепенувся Чайник.— А... зараз-зараз,— він заметушився біля телескопа і, припавши до нього оком, почав водити туди-сюди.— Не хвилюйтеся, бабо. Не хвилюйтеся! Зараз усе буде гаразд... зараз... Одійдіть!.. Одій-

діть, бабо! Не заступайте!.. Ви закриваєте об'єктив козошукатора. Одійдіть! Зараз... зараз ми її... тую Маньку... Зараз...

— Ну ж чортова робота,— похитала головою баба.— Нещасної кози не впасе... Ну!..

— Зараз... Зараз...— продовжував водити туди-сюди телескопом Чайник.— Тут нема. І тут нема. Гм... Складний випадок... Дуже важкий об'єкт, але... одну хвилиночку... Зараз... Зараз...

— Дома таке робиться...— скрушно хитала головою баба.— У дворі, як після татарської навали, зайти не можна. Просила — поможи прибрати. І діжка розсихається, налити треба. І дрова... Так ні — «Пастиму козу по-науковому!..» От тобі й маєш...

— Та ваша коза — це диявол у козячій шкурі. За її пасіння молоко видавати треба. Як на шкідливому виробництві. Я цілий день не відходжу від козошукатора.— Чайник плаксиво скривився.— А ви... ще й нарікаєте...

— Ну ж чортова робота! — вигукнула баба.— Та я її зараз тобі без козошукатора умить знайду! Манько! Де ти? Манько!

І баба зникла десь за кущами.

— Ай! — махнув Чайник у бік баби рукою.— Коза мені в голові, як ондо на Мадагаскарі щось упало. В «Известиях» вичитав. Кратер у діаметрі двісті сорок метрів. І взагалі... От! — він дістав з-за пазухи газету.— «Політ космічного пришельця в атмосфері супроводжувався яскравим світінням...»

— Га?

— Гепнуло б тобі на голову, було б тоді «га».

— Вріжу!..— спокійно сказав Петякантроп.

— Це все, що ти вмієш. А от... мислити на рівні науково-технічної революції... «Вріжу!», «Вклею!», «Вмажу!» Петякантроп! У наш час фізична сила — ніщо! Все вирішує людський розум.— Чайник постукав себе по лобі.— Ін-телект!

— Ага, ясно! — сказав Петякантроп, знову дуже спритно зробив Чайнику підніжку, повалив на землю і сів на нього верхи:— От хай твій інтелект трошечки поїсть землю! У-а-а!.. У-а-а!..

— Пустити! Ну! Пустити! — задрігав ногами Чайник.

— Ну, раз фізична сила ніщо, то хай твій розум тебе виручає.

— Ну пустити!.. Ну!

— От бачиш, твій пігмейський розум проти моєї фізичної сили ніщо. Доведено на практиці.

— Ну пусти, боляче! Руку скрутиш! Ой!..

— А будеш мене ображати, грубіян? Будеш?

— Не буду! Ну! Не буду! Пусти!..

— Дивись мені! Свистун! — Петякантроп зліз із Чайника і одпустив його.

— От! Дуремар! — кривився Чайник, підводячись (видно, було таки боляче). — Хіба можна з тобою про розумне балакати. Як ти нічого не тямиш. Одразу битися лізеш. Порозпускав свої лапи!.. Мордобоець...

— Я не мордобоець, а забіяка за справедливість, — усміхнувся Петякантроп. — А чого ж ти лізеш? Я ж перший ніколи не... Ну, добре, я тобі прощаю. Так що ти там... у ту свою трубу... Набачив щось чи ні?

— Який швидкий! Думаєш, отак зразу, так просто...

Зашаруділи кущі, і з'явилася баба:

— Я її там припнула, дивись, щоб не одв'язалась. І пильнуй же, опудало, пильнуй! Попасеш іще годину й додому. Треба ж і води наносити у діжку, і дрова кінчилися, і стільки всього. Хіба я одна впораюсь?! Такий же час гарячий. Жнива. Батьки у полі днюють і ночують. А ти, ледащо. О! — баба вдарила себе об поли. — А де ж мішок?! Ой, лишенько! Нема! Отут же під кущем поклала. Ось-ось-о!.. Отут! Це ви сховали, іроди? Признавайтесь!

— Та що ви, бабо! Воно нам треба, — закопирив губу Чайник. — І взагалі...

— Ні-ні, це не ми. Точно, — запевнив Петякантроп.

Котька похолов. Зараз побачать його і вирішать... Він зіщулювся і завмер.

— Ні-ні, це не ми. Точно, — запевнив Петякантроп.

Баба покрутилася, поойкала і зникла, кудись побігла.

— Ти диви. Справді. Був же мішок. І десь дівся... — задумливо сказав Чайник. — А втім, зафіксовано, що в районах, де з'являються НЛО, несподівано зникають різні предмети. А інколи навіть цілі люди. Було вже кілька випадків, коли пришельці брали на борт свого корабля людей, а потім одпускали. Одного разу взяли навіть двох. Американських чоловіка і жінку.

— Га?

— От тобі й «га»! Двоє не збрешуть. Двом одразу примаритися не може. І взагалі...

— Взагалі, звичайно...

Котька стояв ні живий ні мертвий. От зараз хлопці

почнуть нишпорити по кушах (цікаво ж, де все-таки дівся мішок?), виявлять його і... Він уже шкірою відчував стусани Петікантропа і чув його войовничий клич: «Уа-а!.. Уа-а!..»

Аж раптом замість «уа» почулося дзвінке дівоче:

— О! Драстуйте, хлопчики-горобчики! Ой! А що це у вас таке-е?

З кушів вибігла чорнява Света і зразу підскочила до телескопа.

— Ой, як цікаво! Телескоп? Ви що, зірки фотографуєте?

— До побачення! — перетнув їй дорогу Чайник. — Давай «гуд бай» звідсіля! І взагалі...

— Кульгай! — підтримав його Петякантроп. — Моментально! Ноги на плечі! Ну!

— Ой, які ж ви невиховані, — зневажливо пхикнула Света. — Хіба так можна? Хіба культурні учні так говорять?

— А чого ж ти лізеш? — почервонів Чайник.

— Бо мені цікаво, — широко сказала Света.

— Іди до бабів, — мовив Петякантроп. — Хай тобі з ними буде цікаво. А в нас тут...

— Це не дівчача справа, — сказав Чайник. — І взагалі... Приходити без запрошення — це теж невиховано, некультурно.

— А мені вчителька сказала... І піонервожата, щоб я у позашкільний час благодійно на вас впливала, бо ви, ледарі, дома не допомагаєте...

— Що-о?! — виставив уперед нижню щелепу Петякантроп. — Щоб я дозволив тобі на себе впливати?! Та ще й у позашкільний час! От я тобі зараз вплину... по портрету! Благодійно!

— Вихователька знайшлася! — хмикнув Чайник.

— Ех ви! — ображено вигукнула Света. — Я хотіла щось дуже цікаве сказати... Яке стосується тебе, Чайнику... А тепер...

— Йди-йди!.. Знаю твоє цікаве! «А давайте, хлопчики, поприбираємо у дворі!» — перекривлюючи її, пропищав Чайник. — «А давайте поміємо підлогу!..»

— «А давайте вичистимо корівник!» — і собі пропищав Петякантроп.

— Ах, як цікаво! — сплеснув руками Чайник.

— Захоплююча справа! — сплеснув руками Петякантроп.

— Не-нор-маль-ні! — вигукнула Света. — Нічого ви не розумієте. Ні-чо-гі-сінь-ко!..

— Вклею!.. Уа-а! — підступив до неї Петякантроп. Света кинулася навтіки. І вже з-за кушів долинуло:

— Іще пошкодуєте! От побачите! От побачите!

— Ну ж зануда,— сказав Чайник.— Всюди їй треба свого носа впахати.

Котька трохи заспокоївся. Навряд чи будуть хлопці нишпорити зараз по кушах.

Петякантроп припав оком до телескопа, почав дивитися в небо.

— А нічого телескопчик,— сказав він.— З чого це ти його стулив?

— З старого морського бінокля, дядько колись подарував, той, що в Одесі. А трубки алюмінієві. Штанга — розпирачка для ванної, клейончасту занавіску вішати, щоб вода від душі не розбризкувалася...

— Молодець, Чайник!.. Едісон! Але невже ти справді думаєш щось сфотографувати? Це ж...

— Треба було б...— зітхнув Чайник.— Отако треба було б щось. Я розумію, звичайно... Одразу справжню «літаючу тарілку» це...

— Хоч би ложку або що... Ге? А чого це так закортіло?

— Та треба... Для... міжнародних зв'язків.

— Га?

— Та розумієш, з хлопцем я одним листуюся... Арміном... З Демократичної Німеччини. І він теж пришельцями цікавиться. А оце написав, що його друг, якийсь Інґрід, їде на міжнародний дитячий фестиваль «Хай завжди буде сонце!» І він мені ним книжку передасть. Денікена. Отого, що кіно зробив «Спогади про майбутнє». Правда, німецькою мовою...— Чайник зітхнув.— А у нас же в школі англійська. Але там малюнків нібито багато...

— А як той друг передасть тобі книжку? Ти що — в Артек підскочити збираєшся?

— Та ні! Той Інґрід на зворотному шляху з Артеку заїде сюди. Він — червоний слідопит, героїв війни розшукує. І в нашому районі щось назвав... Так уявляєш, як було б здорово, якби мені вдалося щось таке клацнути! Армін мені книжку, а я йому — фото. НЛО...

— Взагалі, красиво...— Петякантроп усе ще дивився у телескоп, але вже не на небо, а на землю, за річку, по той бік.

— А що ж,— Чайник мрійно зітхнув.

— Ой! — скрикнув раптом Петякантроп.— Ой! Що це? Тю! Ух ти!.. Ух-х-х-х-х!..

— Що? Що таке? — захвилювався Чайник.— Ану дай! Ану!

— Тю! Не може бути!.. Тю! — вражено тюкав Петякантроп, не відриваючись од телескопа.

— Та пусти ж! Ну! Дай! Ну! Що там таке?..— півником скавав біля нього Чайник.

— Отамо!.. О!.. На тому березі... на острові... біля верби...— відступив нарешті Петякантроп.— Бачиш? Бачиш?

— О-о-о-о!.. І-і-і-і! — аж захлинувся Чайник, припавши до телескопа.— Ух ти-и! Та це ж... Та це... Ох-х! Не може бути! Ой! Зник... Сховався... І я навіть клацнути не встиг... Ну!

Якийсь час Чайник і Петякантроп, вражені, мовчки дивилися один на одного. Якби Котьку в цю мить спитали, ким він хоче бути, він би, не задумуючись, сказав: «Жирафою!» Так йому хотілося зараз витягти шию і зазирнути туди, за річку, де хлопці побачили щось таке незвичайне. Але Котька не був жирафою, і як би він не витягав шию, все одно нічого б не зміг побачити.

Він тільки весь напружився і чекав.

— Ну?! — сказав нарешті Петякантроп.

— Ну?! — сказав Чайник.

— А... а може, то кіно знімають? — сказав Петякантроп.— Пам'ятаєш, у Рудні позаторік знімали...

— А де ж кіношники? — сказав Чайник.— Пам'ятаєш, скільки їх було — і людей, і машинерії... Ні!

— Тю!.. Якби я на власні очі не бачив, н-не повірив би. Тю!..

— Але ти ж бачив. Бачив... і скафандр... і антени... І взагалі...

— А човен який чудернацький... По-моєму, на підводних крилах.

— Ну, то що це? Хто це?

— А я знаю...— знизав плечима Петякантроп.

— Ну... ну схоже ж... Га? Схоже?..— аж тремтів від збудження Чайник.

— Ну, схоже...

— І зникнення бабиного мішка, і... вчора ввечері бачив спалахи!..

— І я, точно...

— От!

— Ну... я думав, блискавиця. І гриміло ж за лісом.

— І я думав. А воно, бач... «Політ космічного пришельця в атмосфері супроводжувався яскравим світінням...» І взагалі...

— Га?

— «Га», «га»! Треба, той... пе-перевірити... сфотографувати... І взагалі. Бо може ж зовсім зникнути. Мерщій! Мерщій!

— Ти пожди. «Мерщій! Мерщій!» Як на пожежу. Подумати треба. Це діло таке...

— Та що там думати?! Коли думати? — кип'ятився Чайник. — Поспішати треба, а не думати. Бо...

— Взагалі-то... — Петякантроп почухав потилицю. — Мені картоплю підгорнути загадали.

— Та ти що?! — вибухнув Чайник. — Тут таке... таке... А він — картоплю.

— А ти?! Який хоробрий! А... а Манька?

— Та яка там Манька!..

— Ой, дивись! Як ухопить тебе старий Чайник за чуба та як трусоне! Буде тобі «та».

— Взагалі-то... — тепер уже Чайник почухав потилицю. — Взагалі-то він на жнивах... Але... Хай!.. Одженемо Маньку бігом додому і...

— А картопля?

— Переб'єшся! Давай!

Хлопці поспіхом зняли телескоп, склали триногу, підхопили все і вмить зникли за кущами..

Останнє, що чув Котька, було Чайникове:

— Ну!.. Армін закачається, як узнає! Ну, закачається! Упаде!

РОЗДІЛ VII

Події розгортаються. «Нікуди ти не підеш!..»

Де весло? Таємниця віку

Коли хлопці зникли, у Котьки виникло якесь дивне почуття — ніби все це, що він бачив і чув, було не насправді. Таке воно було несподіване й неймовірне.

Котька вискочив з кущів на прогалину і підбіг до крайнього берега, де щойно стояла тринога з телескопом.

Та як він не видивлявся, нічого особливого на тому боці не побачив. Звичайний порослий очеретом острівець з розлогою старою вербою та й годі. Правда, було досить далеко — річка в цьому місці широченька. Без телескопа і хлопці, мабуть, нічого б не побачили. Хіба що з очерету стирчала корма моторного човна, але чи був він якийсь особливий, на підводних крилах, Котька розібрати не міг.

Він постояв трохи у нерішучості — що ж його робити? Дуже хотілося зазірнути на острів, але як туди дістатися?.. Попід берегом були прив'язані два човни, але не було весел. Та й після провалу операції «Сад» не ризикнув би

Котька брати чужого човна. І він вирішив назирці побігти за хлопцями, побачити, що ж вони далі робитимуть.

Пригнувшись, Котька гайнув за хлопцями.

Коза Манька була не просто коза. Коза Манька була коза з характером. Причому характер у неї був волелюбний і упертий. Вона не любила, щоб її примушували робити те, чого їй не хотілося. А в даний момент їй зовсім не хотілося йти додому.

— Ну йди, ну! — шосили тягнув її Чайник на налігачі.

— Мме-е! — казала Манька, розставивши ноги, і не рухалася з місця.

— Ну, тварюка!.. Ану підштовхни її, Петякантроп!

Петякантроп пхав її ззаду, але Манька несподівано кидалася вбік, і Петякантроп падав на землю.

— От, собака!.. Не коза, а дідько рогатий!

Манька, наче зрозумівши і образившись, підскочила і буцнула Чайника рогами в спину. Чайник побіг і таким чином виграв якусь частину дистанції.

Потроху процесія наближалася до села. Хлопці так були зайняті Манькою, що не оберталися назад і не помічали, як, перебігаючи від однієї схованки до іншої, просувався за ними Котька.

Біля села Манька чи то передумала, чи то набридло їй упиратися, чи самій захотілось додому, але раптом слухняно побігла, та так, що хлопці ледве за нею встигали. Коза проминула ворота третьої від краю хати, перескочила через невисокий тинок і — прямісінько в сад. Хлопці за нею.

Котька присів за криницею біля воріт. Далі схованки не було — могли помітити.

У дворі праворуч від хати горою лежали великі дровинаки, біля них стояли козли, валялися пилка, сокира. Посеред двору височіла копиця сіна. До копиці були прихилені весло, граблі. По подвір'ю розкидані дрова, сміття.

На хатньому порозі стояла баба, біля ніг якої лежав мішок. Здивовано розводила руками і бубоніла собі під ніс:

— Ну, дива! Наче хто мішку ноги приробив — сам додому придибав. Тю! Тю та й годі! Кіно!..

Раптом з городу почулося:

— Драстуйте, бабусю!

Котька не бачив, хто то, але по голосу пізнав — чорнява Света.

— Привіт! — відгукнулася баба і знову розвела руками: — Тю!

— Що таке?

— Та кіно якесь робиться. Мішка в мене хтось на березі поцупив. Думала — вкрав, а воно, виявляється, навпаки, додому приніс. І воду в діжку наливати почав. Ну!..

— А може... може, це... — пискнула Света.

— Та ні! — не дослухавши, махнула рукою баба. — На нього надіяється — як на передні воли. Дочекаєшся від нього чогось путнього. Йому лише гульки в голові та різні фантастики. Щось у трубу на березі видивляється, ледащо ціло-світнє!

— Еге, я бачила, — Света зітхнула. — Хороший він у вас хлопець, але такий же... важкий. І він, і той... Петрик. Ну, чого вони такі? Мені ж учителька і вожата сказали, щоб я на них благотворно впливала, щоб вони дома помагали, а вони... Ну, як я на них впли-и-ину-у, як... як вони мене жену-у-уть... — вголос заплакала Света.

— Не плач, серденько, не плач, голубонько, — лагідно заспокоювала її баба. — Ми ще до них доберемося.

— І оце ж Інґрід приїде... — схлипувала Света. — Я хотіла сказати, попередити... Ви ж знаєте, як воно вийшло. А вони-и-и...

— Ну, нічого, нічого... Може, воно й краще, що не сказала.

Света раптом перестала плакати і голосно, навіть трохи голосніше, ніж треба, сказала:

— Бабуню, то я тут поприбираю, га? Бо тут таке робиться, таке робиться... А ви старенькі, не здужаєте.

Це було сказано явно «на публіку». З-за хати виходили Чайник і Петякантроп.

— О! — сказала баба. — Вже! Наробився! А де Манька, ледащо?

— У саду припнув. Вона сказала, що їй яблук хочеться, — усміхнувся Чайник.

— А тобі віника! Куди це вже лаштуєшся? Га?..

— На річку. Дуже серйозна справа.

— Справа! Бачили? Ех!.. — зітхнула баба. — У всіх діти, як діти... А цей... ледащо, ні за холодну воду, — і враз, схопивши граблі, рішуче перепинила ними, як шлагбаумом, шлях Чайнику. — Ні! Нікуди ти не підеш! Ні на яку річку! Поки все не поробиш, не підеш!.. Усе! Годі!..

Чайник розгублено презирнувся з Петякантропом:

— Та... та що ви, бабо? Що з вами? Вам що — погано? На сонці перегрілися?

— Мені гарно. А от тобі буде погано! — баба замахнулася граблями. — Ледацюга!.. Всіх на ноги підніму. Ондо і вчителька, і піонервожата... Всі...

Чайник плаксиво скривився:

— Ну що ви хочете од мене? Га? Вчусь я нормально? Нормально. Двійок не маю. Що вам іще треба?.. Для школяра головне в житті — навчання. От! А зараз у нас канікули. Заслужений відпочинок. Всі громадяни Радянського Союзу мають право на відпочинок. Стаття сорок перша.

— А право на труд? — вигукнула баба. — Стаття сорокова.

— То для дорослих. А я дитина. І взагалі.

— Еге ж!.. Дитина!.. А подивись же круг себе на дітей. Той — юний садівник. Той — юний зоотехнік. Той — механізатор. Той... А як гарненько одробляють діти п'яту трудову чверть. Га? А Стьопа Романенко так у Москву їде на Всесоюзний зліт трудових школярів. Ото діти! А ти...

— То старшокласники. А я ще малий.

— Малий! Як щось інше, то великий. «Не вчіть мене, бабо, я уже дорослий!» А як... Дожилися... Чужа дитина у дворі прибирає.

— Хай, як їй подобається. Кому що! Хто все життя у гною бабрається, свинарники чистить... А хто подвиги робить — у космос злітає, на дот кидається, потопаючих рятує... Та що там говорити. Що ви у подвигах тямите? І взагалі...

— Та... — несподівано почала Света, але Петякантроп одразу цикнув на неї.

— Цить! Тебе не питають.

— І взагалі... — махнув на неї Чайник.

— Але ж... — почала баба, та Чайник не дав їй закінчити.

— У нас свобода вибору професії. От! Я, може, космонавтом збираюся бути, а не...

— Ото спершу наносиш води, нарубаєш дров, прибереш у дворі, а тоді будеш собі космонавтом. Все! — рішуче сказала баба. — І на цьому припинимо розмови.

— Та що ви, бабо, — жалібно проскиглив Чайник. — Ну ніколи мені... Ніколи зараз... Хай потім.

— Тобі завжди ніколи. Ледащо! Це я знаю! Годі!

Петякантроп схилився до Чайника, і Котька чув, як він йому сказав:

— Давай, може, трохи... той, я вже поможу...

— Та ти що?! — зашипів на нього Чайник. — Він же зникне! Він же... Може, це єдиний раз у житті. Може... — І раптом Чайник здивовано вигукнув: — О!.. А де це наше весло? Тільки що тут стояло, біля копиці.

Котька глянув — і справді, весла біля копиці не було. А стояло ж, точно, він сам бачив.

— Це ти сховала? — обернувся Чайник до Свети.
— Та я до копиці й не підходила! Ти що?
— Правильно. Не підходила. Я бачив,— сказав Петякантроп.

— А де ж тоді воно ділося? — нишпорив Чайник по подвір'ю.— Спершу мішок, тепер весло. Це вже не випадково. От бачите, бабо! — вигукнув Чайник.— Бачите, що робиться! А вам тільки трудове виховання у голові! Може... може... ми на порозі відкриття таємниці віку! Може... І взагалі...— Він обернувся до Петікантропа.— Біжімо швидше! Пустіть! Пустіть, бабо!

І, скориставшись миттєвою бабиною розгубленістю, хлопці гайнули з двору.

— Таємниця віку... Ну! — сплеснула баба руками і загукала услід: — Окозамилувач! Чортова робота!

— От видумляки! — зітхнула Света.— І як ти на них вплинеш...

Що вони далі говорили, Котька вже не чув, бо, пригнувшись, побіг слідом за хлопцями.

РОЗДІЛ VIII,

*у якому з'являється нарешті головний герой
Грицько Половинка і починаються пригоди,
надзвичайні і загадкові. Семуа*

Котька біг за хлопцями майже не ховаючись. І так ледве встигав, щоб не втратити їх з очей.

Хлопці бігли до кущів крайберега, де схилилася над водою старезна розлога верба.

Вони вже майже добігли, аж раптом з кущів навперейми їм вискочив маленький щуплявий хлопчик в окулярах. Котька ледве встиг упасти в траву і поповзом схватися за великим будяком.

— Стривайте! Куди це ви так розігналися? — весело спитав хлопчик в окулярах.— Якись перелякані, наче за вами вовк женеться.

Хлопчик був такий маленький, що Котька спершу подумав,— дошкільня або першокласник. Але, придивившись, переконався, що то їхній одноліток, тільки на зріст малий.

— Чого це перелякані?! — огризнувся Чайник.— Сам ти переляканий.

— От іменно! От зараз як дам, тоді побачимо, хто з нас переляканий! — грізно підступив до нього Петякантроп.

— Тікай з дороги! — сердито сказав Чайник.

— Бо!..— замахнувся Петякантроп.

Але хлопчик не ворухнувся.

— Чого це я маю тікати? Що це — ваша річка? Ви тікайте! Це моє місце. Я його назвав, рибу тут підгодував, рибалю.

— Що?! — Чайник спантеличено презирнувся з Петікантропом (він явно не чекав такого зухвальства).— Слухай, Половинка, ти з нами не жартуй! Ти... Ти ж Петюкантропа знаєш... Він же — як порошок. Спалахне — жик! — і залишиться від тебе отакенюня головешка. І взагалі...

— Я такий! — процідив Петякантроп.— Давай звідси, якщо не хочеш, щоб я тебе п-переполовинив. Ноги на плечі...

— Ні, хлопці, ідіть ви звідси. По-хорошому. Це моє місце. Вам що — річки мало?

Котька здивувався — такий малий, а наривається. Зараз же...

І справді...

— Ну ти диви! Ця мураха ще вказує нам! Ні, я більше не можу... Уа-а!..— Петякантроп з войовничим криком накинувся на Половинку; повалив і став товкти. Чайник приєднався до нього.

Котька неспокійно засовався на місці. Це було несправедливо, удвох на одного, та ще й такого маленького. Котька не міг на це дивитися. Він уже хотів вискочити, але не встиг...

Несподівано з кущів з'явилася химерна постать: у дивовижному скафандрі з антенами і з червоною миготливою лампочкою нагорі.

— Се муа! — промовила постать якимось неземним, вібруючим радіоголосом.— Відпустіть його!.. Семуа не терпить насильства.

Хлопці вмиль одпустили Половинку і застигли з роззявленими ротами.

Котька смикнувся і подряпав щоку будяком, але навіть не відчув болю.

Химерна постать зробила якісь незрозумілі рухи руками, її всю огорнуло синім димом, і вона зникла, наче розтанула. За мить почувся тільки якийсь приглушений шум.

Хлопці не могли зрушити з місця. Вони отетеріло перестрашилися.

— Ба... бачили? — ледве вичавив із себе Чайник.

— Ба... бачили? — механічно повторив Петякантроп.

— Пришелець! — нарешті зміг вимовити Чайник.

— З космосу! — прохопився Петякантроп.

— Що це ви булькаєте? — обтрушуючись, спокійно спитав Половинка.— Що це ви там бельочете? Який прише-
лець?

— Та ти що — не бачив?! — здивовано вигукнув Чайник.

— Тільки що!... Отамо, біля кущів! — показав Петякантроп.

— Що? Нічого я не бачив,— знизав плечима Половинка.— Нікого не було.

— Ну, може, не бачив, бо ти ж лежав,— сказав Чайник.— Але ж чути мусив. «Відпустіть його! Семуа не любить насильства».

— Нічого не чув. То вам здалося! Голови понапікало, та ще й битися лізете... Розпалилися, от і примарилося. У жаркий день не можна робити різких рухів. Це небезпечно. Різна чортівня у голову лізе.

Хлопці отетеріло презирнулися.

Котька тільки очима кліпав: що за дивний хлопець Половинка? Невже й справді не бачив і не чув? Не може цього бути.

— Ти що, смієшся з нас? — Чайник ударив себе в груди.— Я ж ясно бачив!.. І чув.

— І я! — вдарив себе в груди Петякантроп.

— І в телескоп ми бачили. Отам-о, на острові,— Чайник підбіг до крайберега й тицьнув рукою на той бік.— І човен якийсь чудернацький. На підводних крилах.

— Оно ще й хвилі на річці. Мабуть, від його човна,— показав Петякантроп.

— О! — здивовано вигукнув Чайник.— А наших човнів нема! Десь зникли. І весло зникло.

— І бабин мішок,— підхопив Петякантроп.

— А коли пришельці, то завжди щось таємничо зникає. Я читав. І взагалі...

— Та вигадка все це,— переконано сказав Половинка.— Начиталися різного всякого... Ніяких пришельців не було й бути не може. Фантазія.

— А... а Тунгузький метеорит? — аж підскочив Чайник.— На дві тисячі двісті квадратних кілометрів геть усе лягло. Вчені кажуть... І взагалі...

— Якщо взагалі,— усміхнувся Половинка,— то минулого року була експедиція, керована професором Миколою Володимировичем Васильєвим, яка довела, що тунгузьке диво не могло бути космічним кораблем, але не було й звичайним метеоритом. Найімовірніше, це був або шматок, або навіть ціла комета.

— Га? — розкрив рота Петякантроп.

— А... а... Бермудський трикутник? — не здавався Чайник.

— Ну, це одне з багатьох загадкових явищ природи, ще не пояснене наукою, але нічого спільного з космічними пришельцями воно не має. Це пояснюється якоюсь аномалією в електромагнітному полі Землі.— Половинка говорив поважно, наче професор.

— А... а в Петрозаводську?

— Природне явище.

— А... а... а...— та більше нічого сказати Чайник не встиг. Раптом почувся голос чорнявої Свети:

— Що тут у вас трапилося? Такі збуджені... Що — справді таємниця віку?

— Та от,— пхекнув Половинка.— Запевняють, що бачили якогось космічного пришельця.

— Що?! Пришельця? Ой, як цікаво! Якого? Де?

— Та отамо в кущах! — тицьнув через плече відстовбурченим великим пальцем Половинка.

Света підбігла до кущів:

— Де? Де? Нема... Нікого... Нічого... Хіба що ось пляшка порожня. Так вона ж не інопланетна. Звичайнісінька, земна, з-під лимонаду... А-а-а... То вони, мабуть, читали «Історію з літаючими тарілками» і теж думають нас розіграти. Не вийде! Літаючий Чайник!.. Ха-ха-ха! — Света зобразила руками чайник і зареготала.

— Та йди ти! — насупившись, буркнув Чайник.

— Краще, ніж вигадувати, бабусі допомагав би! Видумляка! — докріливо сказала Света.— А то просто боляче дивитися — з ніг, бідненька, збилася, сама усе робить, а ти... Ех, ти! Втік!.. Вигадав нісенітницю з якимсь пришельцем і втік. Щоб тільки нічого не робити. Все звалив на стару німичну бабусю. Ганьба! Користуєшся тим, що батьки в полі...

— Ой! Тримайте мене, бо я її зараз...— скривився, наче од зубного болю, Чайник.— Ну, що тобі треба? Ну, чого ти лізеш?! Ну!.. Ще вона буде мені тут влаштовувати трудове виховання!.. Ну!..

— От ми зараз тобі влаштуємо! — Петякантроп замахнувся, та враз, мабуть, згадав про Семуа, обернувся до кущів, звідки той виходив, і застиг з піднятою рукою.

— Ой! Тікай звідси, бо...— скреготнув зубами Чайник.

— Бо не витримаю! — благально приклав руку до грудей Петякантроп.

— І взагалі...— знову скреготнув зубами Чайник.

— От уже таки хотіла тобі, Чайник, щось цікаве ска-

зати. Попередити про один секрет. А тепер не буду, раз ти такий. От!.. Раз ви такі...— Света круто повернулася й пішла.

— Потрібні вони дуже, твої секрети...

— ...як рибі зонтик...

— І взагалі...— загукали їй услід Чайник і Петякантроп.

— Ну, я пішов рибалити,— поважно сказав Половинка, витягаючи з кушів удочки.— Не галасуйте тут. Не полохайте мені рибу.

І він зник з Котьчиних очей — спустився з крутого берега вниз, до води.

Света одійшла уже досить далеко. Раптом обернулася. І помітила Котьку.

— О! — загукала вона.— Дивіться! Ондо ваш пришелець! За будяком ховається... Ех ви! Мюнхгаузени! Видумляки нещасні! Ха-ха-ха! — і вона, сміючись, побігла геть.

Ховатися вже було ні до чого. Котька підвівся з-за будяка. Хлопці, насурмонившись, грізно дивилися на нього.

— Ти хто такий? — спитав Чайник.

— Чого ховаєшся? — спитав Петякантроп.

— Я... з «Бережка»... просто... просто так...— затинаючись, промимрив Котька.— Я... я теж бачив пришельця... Це... потрясаюче!.. Просто неймовірно!..

— О! А вони з нас дурників хочуть зробити! — вигукнув Петякантроп.

— І взагалі!..— вигукнув Чайник.

— А... а цей Половинка, по-моєму, спеціально вам шлях перетнув... просто не хотів вас пускати. Бо там, у кушах, був той... пришелець... По-моєму...

Котька сказав і одразу пошкoduвав, що сказав,— відчув себе наче зрадником. Але було вже пізно.

— Ух ти-и! Точно! — розкрив рота Чайник.

— Ну-у... я йому зараз дам! — кинувся до крайберега Петякантроп і здивовано вигукнув: — Тю!.. А де ж він? Нема!

— Як?! Він же тут вудить. «Не полохайте мені рибу!» — кинувся Чайник. Підбіг до крайберега й Котька. Внизу, біля води, нікого не було, ні праворуч, скільки око сягало, ні ліворуч.

— Слу-у-ухай! — раптом зробив рота бубликом Чайник.— А що, як... Половинка... теж пришелець?

— Га? — вирячився на нього Петякантроп.— Що? Ну ти даєш!.. Може, й Светка пришелець... І весь наш клас разом з учителькою Ольгою Гаврилівною...

— Светка ні, а от Половинка... Пам'ятаєш, як він у селі з'явився... і взагалі...

— Ну, пам'ятаю. Батьки поїхали на БАМ, а його завезли сюди до діда Мирона.

— Це він так казав! А насправді? Де він з батьками раніше жив? У якому місті? Ти в діда Мирона перепитував?

— Так він же глухий як пень.

— То ж то й воно!.. Не до когось завезли, а до глухого як пень діда Мирона! У якого перепитати неможливо.

— Тоді й дід МIRON, виходить...

— Ай! — одмахнувся Чайник. — Дід не пришелець! Дід живе в селі вісімдесят років. Але його... залякали. А що? Спробував би ти відмовитися, якби до тебе прийшло таке мурло у скафандрі з антенами... і взагалі...

— Але... — Петякантроп знизав плечима. — Половинка вроді ж нормальний хлопець.

— Нормальний? — вигукнув Чайник. — А ти пам'ятаєш?.. Пам'ятаєш?..

Тут ми мусимо перервати нашу розповідь і розказати про те, як з'явився в селі Грицько Половинка. Хоч Котька дізнався про це значно пізніше, коли добре познайомився з хлопцями.

РОЗДІЛ IX

«Пришелець» Грицько Половинка.

Петякантроп проти Половинки. «Гримучник»

Це було восени після канікул.

Коли чорнява Света, яка завжди приходила перша, зайшла до класу, він уже був там і сидів на її місці. Света навіть подумала, що помилилася дверима і втрапила до якогось молодшого класу.

— Ой! — скрикнула вона і, вискочивши з класу, подивилася на двері. Але ні — на дверях стояло — 5-Б. Тоді вона вирішила, що то він помилився.

— А ти, хлопчику, не в той клас утравив, — повернувшись, сказала вона.

— Ні, в той.

— Як?.. А ти хто?

— Половинка, — сказав він, увібрав голову в плечі і, прикривши рота долонею, якимось дивно, ніяково пирхнув — хихикнув.

— Що? — не одразу збагнула Света.

— Еге. Половинка,— кивнув він і знову хихикнув, прикривши рота долонею.— Прізвище моє таке. Справжнє. Ге, смішне, ге?.. А звати Грицько.

Він трохи гаркавив.

— Ти що — новенький? — догадалася Света.— Будеш з нами вчитися? А скільки ж тобі років?

— Дванадцять. Не схоже? Ге? — і він знову хихикнув, прикривши рота долонею. Така вже в нього була звичка: скаже щось, втягне голову в плечі і коротко хихикне, прикривши рота долонею (навіть не всією долонею, а кінчиками пальців).

У клас влетів Чайник.

— О!

І став як укопаний.

Не встиг нічого сказати, як слідом влетів Петякантроп.

— О!

За ними зразу цілою юрбою — ще кілька учнів.

— О! О! О! О! О! О!

— А це що таке? Хто такий? Ти диви! Новачок? Та не-вже? Такий малий!.. Не може бути!... Ги-ги-ги! Га-га-га! — з галасом оточили парту, де він сидів.

— Ну чого ви! — розставивши руки, загородила його чорнява Света.— Новенького не бачили? Це Грицько. Буде з нами вчитися. Не чіпайте його. Одійдіть!..

Вона відчувала себе наче відповідальною за нього (раз вона першою з ним познайомилася).

— Цить! — цикнув на неї Петякантроп.— Адвокатів не треба. Хай скаже сам. Хто такий? Звідки?..

— І взагалі...— додав Чайник.

— Я Грицько... Половинка,— і, попереджаючи їхню реакцію, він втягнув голову в плечі, прикрив кінчиками пальців рота й коротко хихикнув, ніби запрошував їх сміятися. І вони дружно засміялися.

— Красиво,— сказав Петякантроп.

— І взагалі...— сказав Чайник.— Підходяще...

— Еге,— кивнув новенький, погоджуючись.— Відповідає, так би мовити, правді життя, не ціла людина, а половинка... Півпорції.

Всі знову засміялися. А чого не сміятися, коли сам напрошується?

— А звідки ти, такий могутній? — спитав Петякантроп.

І Половинка розказав, що він з далекого села Піски, що батьки його поїхали на БАМ, а його завезли сюди, до діда Мирона, і що це тимчасово — він якихось півроку-рік повчиться тут, а потім поїде на БАМ, до батьків.

Діда Мирона всі знали. То був абсолютно глухий старезний дід, який жив одинаком у хатині під лісом і займався бджільництвом, мав велику пасіку. Через свою абсолютну глухоту був він відлюдкуватий і, як тепер кажуть, неконтактний, порозумітися міг хіба що тільки з бджолами. Люди вважали його диваком, а деякі — навіть несповна розуму. Хоча був він добрішим за отих деяких і завжди частував дітлашню медом. Отак мовчки поманить гачкуватим пальцем, дасть меду, усміхнеться беззубим ротом і махне рукою: «Біжи, мовляв, нема про що балакати...»

І те, що оцей незвичайний новачок Грицько Половинка оселився в дивака діда Мирона, надавало йому в очах школярів ще більшої незвичайності. Та ще оті окуляри. На всю школу досі в окулярах було двоє: вчитель географії Феодосій Маркович і бібліотекарка Марія Миколаївна. Так то ж дорослі.

А тут таке мале і в окулярах, мов професор.

До речі, дуже скоро його так і стали називати — «професор Половинка». І не стільки за окуляри, скільки за те, що він дуже любив читати. Читав на уроках, на перервах, під час обіду, читав на ходу. Вшнипить носа в книжку і йде — нічого не бачить. Скільки разів був би й під машину або під трактора вгнався, якби шофер чи тракторист вчасно не помітили.

Взагалі новачкові завжди якось незатишно перші дні в класі. Навіть коли до нього і не ставляться відверто вороже. Бо всі давно здружені між собою, всі мають якісь спільні інтереси, невимушено говорять кожен про своє. А до новачка якщо й звернуться, то хіба що з ввічливості або, щоб цікавість свою задовольнити, питають щось. І мимоволі новачок якийсь час тримається осторонь. Поки не звикне, не ввійде, як то кажуть, у колектив. Так бувало завжди в усіх класах. Обов'язково проходив новачок певний карантин самотності, відчуженості. Здавалося, і цей мусив би... Тим паче новачок же який — нема на що дивитись — маленький, щуплявий, непоказний, тільки й того, що хихикає раз у раз, пучками рота прикриваючи (наче дідусь, у якого вставна щелепа на ремонті).

Але Грицько Половинка з першого ж дня, з першої хвилини став центром уваги в класі.

Виявилося, що він їздив на математичну олімпіаду у Київ і одержав там якусь грамоту. Чайник спробував був засумніватися, але Половинка тут же довів свої математичні здібності: множив і ділив в умі такі цифри, які Петякантроп неспроможний був розділити на папері.

На першій перерві на Половинку прибігли подивитися з парарельного «А» класу.

На другій перерві на нього вже бігали дивитися старшокласники.

А на третій перерві бігала дивитися майже вся школа. Навіть учителі зазирали.

Після уроків весь клас проводжав його аж на узлісся, до діда Мирона.

Юрбою оточивши Половинку, всі мовчки слухали, що він розказував.

А розказував він про славнозвісну єгипетську піраміду Хеопса.

— У цієї піраміди є якості, природу яких учені досі не можуть пояснити. Так, наприклад, якщо підвісити маятник над вершиною зменшеної моделі піраміди, він обов'язково відхилиться вбік або повільно обертатиметься навколо вершини, але ніколи не висітиме прямо і без руху. Якщо помістити всередині моделі м'ясо чи овочі, вони висихають і не псується. А один американський учений побудував собі житло у формі піраміди. І там спав. І вже через кілька днів з'ясувалося, що він, по-перше, став значно менше важити, по-друге, йому для нічного відпочинку почало вистачати значно менше часу. І, по-третє, в нього з незрозумілих причин значно покращилася пам'ять... От... Дивно поводять себе також рослини, якщо помістити їх у скляну модель піраміди. Спершу вони починають хилитися на схід, потім описують півколо, рухаючись з півдня на захід. А якщо з західної сторони рослину заслонити алюмінієвим екраном, її загадковий рух припиняється. У будь-якій іншій позиції екран не діє... От!

Навіть учителя географії Феодосія Марковича, який розповідав цікавіше за всіх учителів, не слухали вони з такою увагою.

Коли, провівши Половинку, мовчазні й замислені, поверталися назад, Чайник глибокодумно зітхнув і сказав:

— М-да... інтересний кадр!.. І взагалі...

— Не інакше, як він сам спить у піраміді,— розтягнув рота у посмішці Петякантроп.— Тому-то такий маленький... І пам'ять така могутня... Ги-ги!..

Але ніхто не засміявся.

І тут Петякантроп уперше відчув небезпеку.

До появи Половинки Петякантроп владарював у класі безроздільно. Його слово було закон. Якщо хтось огинався, насмілювався протестувати, Петякантроп коротко казав:

«Вріжу!» — і врізав. Авторитет його фізичної сили був незаперечний. Навіть деякі семикласники його боялись.

Поява Половинки з його захоплюючими розповідями одразу відчутно позначилася на Петикантроповому авторитеті. Наче хирлявий Половинка взяв той авторитет своїми слабосильними рученятами, зняв з високого цвяха і спокійнісінько шпурнув у помийницю. Тепер усі ходили й дивилися Половинці в рот. І чекали, що він скаже. І він щодня говорив якісь потрясаючі речі про різні загадки й таємниці. Сьогодні про «летючих голландців», про кораблі, що носяться по морях з мертвим екіпажем на борту або навпаки, без жодного члена команди, яка несподівано в одну мить кудись зникла, залишивши в камбузі паруючий борщ... Завтра про кам'яних ідолів і скарби інків... Післязавтра про таємницю озера Тітікака... І все це Половинка розказував якимось так, що одразу ставало моторошно й цікаво. І хотілося будь-що розгадати таємницю.

Навіть Чайник ходив за Половинкою, мов зачарований.

Петякантроп мусив щось робити. Якимось він вибрав момент під час перерви, коли біля Половинки нікого не було, підійшов до нього впритул і сказав:

— Слухай, ти! Очкарик! Ти думаєш, ти розумний? Так?.. Помиляєшся! Дурний ти, а не розумний! От, що це таке? — він підніс до Половинчиного носа кулак.

— Кулак, — спокійно сказав Половинка.

— От бачиш — не вгадав! Це — не розгадана тобою таємниця. От! І я тобі зараз допоможу її розгадати! — і Петякантроп тицьнув Половинку прямо у підборіддя. Половинка не встояв на ногах і сів.

— Ги-ги! — вищирився Петякантроп. — А тепер біжи до вчительки скаржитися!

Петякантроп чогось не сумнівався, що Половинка побіжить скаржитися. А що ж іще може зробити цей слабак? Він поскаржиться, а Петякантроп при всіх кине йому в обличчя: «Ябеда!» І Половинки нема. Зник, як булька на воді. З усіма своїми таємницями. Ябеда — це не людина. Ябед і донощиків зневажають усі.

Але Половинка скаржитися не побіг. Він підвівся, потер забите підборіддя, зітхнув і сказав:

— Бідний ти чоловік. Мені тебе жаль. Ти, мабуть, хворий. Здорова людина не стане ні з того ні з сього лізти з кулаками. Та ще й до слабшого за себе.

Петякантроп розгубився. Він не знав, як йому реагувати. Ще раз тицьнути Половинку рука не піднімалась. А інших

аргументів Петякантроп не мав. На його щастя, продзвонів дзвоник, і довелося бігти в клас. Половинка нікому нічого не сказав. З однокласників ніхто не бачив, і на цьому могло б усе закінчитися. Та Петякантроп вважав себе ображеним. При свідках знову «врізати» Половинці він не наважився. А що, як стануть на захист? Тоді зовсім прощай авторитет. І Петякантроп вирішив застосувати тактику раптових нальотів. Він підстерігав Половинку по дорозі додому, наскокував ззаду, валив з ніг, швидко давав кілька тумаків і, не обертаючись, спокійно йшов собі геть — наче то не він.

Мусив же цей слабак колись поскаржитися!

Але Половинка вперто не скаржився, а продовжував розповідати свої захоплюючі таємничі історії. Одного разу він завів мову про зміїв.

Виявляється, його двоюрідний брат працює в Київському зоопарку, і саме в тераріумі, де змії. Там є і кобра, і гюрза, і пітон, і багато інших.

Половинка говорив про них з піднесенням. («Люди даремно так ставляться до зміїв. Змії приносять велику користь. Недарма ж і емблема медицини — чаша і змія».) Але з особливим захопленням говорив Половинка про гримучу змію.

— Її називають джентльменом зміїного світу. Це єдина в світі змія з гуркалом, тарахкалом на хвості. Перші гримучі змії з'явилися в другій половині третейської ери, і в результаті природного добору вижили індивідууми з найсильнішою отрутою і найгучнішим музичним інструментом. Було багато випадків приручення гримучників людьми. Один пастор з Каліфорнії привчив гримучника дзвонити перед кожною молитвою. А один золотошукач — Олін Янг — тримав гримучника замість собаки. Коли приходив хтось чужий, гримучник висовував своє тарахкало у вікно й торохтів. Ну і той чужий тікав так, що аж п'яти мелькали... У індіанців Північної Америки гримучник був символом свободи. Вбити гримучу змію дуже важко. Вона страшенно живуча. Можна вважати гримучника тричі вбитим, а він ще може завдати смертельний удар. Відрубана голова гримучника може вкусити навіть через годину. Тарахкало — не єдина прикраса гримучника. На морді його зяють дві ямочки, наче на щічках усміхненої дівчинки. Це — своєрідні приймачі інфрачервоного випромінення, які сприймають коливання температури з точністю до однієї десятої градуса. Завдяки цьому змія визначає місцеперебування своєї жертви в абсолютній темряві й наводиться на неї, як ракета на ціль. Гримучник відчуває наближення навіть найменшої тепло-

кровної тваринки. Вкушені гримучником найчастіше вмирають від страху. Після нападу гримучника єдиний вихід — лягти на землю й чекати допомоги. Тоді, як пишуть, дев'яносто сім шансів із ста врятуватися...

— А звідки тобі все це відомо? — спитав Чайник.

— Читав. Цікавився. Я... навіть... нишком узяв одного маленького гримучника в тераріумі у брата. Думав привчити.

— Ну!.. А... а чим же ти його годував?

— А гримучник може нічого не їсти цілий рік. Але я його не тримав довго, — Половинка загадково усміхнувся... — Нащо він мені. У мене ж ворогів нема.

І Половинка, як завжди, коротко хихикнув, прикривши рота долонею.

Спершу, слухаючи Половинчині історії, всі дивувалися і думали, що він прибріхує, а то й просто бреше. Але потім перевірили (по книжках, журналах, на які він посилався) і переконалися, що все правда.

Того вечора хлопці допізна грали на вигоні у футболу. Розходилися додому, як уже зовсім смеркало, так що й м'яча в траві не видно. Петякантроп так набігався й награвся, що ледве ноги тяг. Шлях його пролягав попід лісом повз город діда Мирона. Він жив на тому ж кутку, за три хати від діда.

Петякантроп уже майже минав город діда Мирона і раптом... Раптом наче хто схопив його за ноги чіпкими руками. Він застиг як укопаний.

У траві зовсім близько щось заторохкотіло. Сухо й лунко. Заторохкотіло й перервалося. Потім знову. Ще ближче.

Петякантроп напружив зір.

У траві щось ворушилося.

Ворушилося й торохкотіло.

І наближалось, підповзало до нього.

Крижані пальці страху стиснули Петікантропове серце. Він не міг ні ворухнутися, ні дихнути.

Гримучник!..

Той клятий Половинка ніколи не бреше.

Взяв у брата в тераріумі гримучу змію і привіз із собою. Щоб привчити замість собаки. І от...

Щось знову заторохкотіло й поповзло, перетинаючи Петікантропу шлях.

Праворуч був ліс. Ліворуч город діда Мирона. Ніде ні душі. Хлопці пішли в інший бік.

Темрява дедалі густішала. «Гримучник визначає місцеперебування своєї жертви в абсолютній темряві й наводиться

на неї, як ракета на ціль... відчуває наближення навіть найменшої теплокрової тваринки». А Петякантроп ондо який вимахався, та ще й після футболу розпалився так, що з носа пара йде. Для гримучника він у темряві аж світиться.

Що робити?

Підхопити якогось дрючка... Оборонятися...

Тікати назад...

А як дожене?..

Або як наступиш на нього ненароком у траві... Ондо тільки що гримів отут, а вже гримить там...

«Єдиний вихід — лягти на землю і чекати допомоги. Тоді дев'яносто сім шансів із ста врятуватися».

Петякантроп присів навпочіпки, потім, обережно мацаючи рукою (щоб не лягти прямо на гримучника), перекинувся набік. І застиг, скоцюрбившись.

Лежав і не дихав — прислухався.

Спершу торохтіло ліворуч, потім праворуч, потім знову ліворуч...

Гримучник наче кружляв навколо нього, беручи в кільце.

Петякантроп ледве стримувався, щоб не цокотіти зубами.

Страх усе більшав і більшав. Наче холодним липким простирадлом огорнув його всього.

Дев'яносто сім шансів, що виживеш.

А три? Три шанси куди подіти? Три ж шанси, що загинеш.

Ой-оой!

Невже це кінець?

Невже ще трохи і... І назавтра знайдуть його скрюченого, холодного, задублого... Ой!

А він же ще не нажився. Стількох же радостей ще не зазнав. Торт «Київського» ще не їв (чорнява Светка казала — така смакота, язика проковтнути можна!). «Фірмових» джинсів ще не носив (як у Генки Бухала з восьмого «А»). Переносного японського магнітофона «Соні» ще не мав (як у Наді Портянко з дев'ятого «Б»).

Що він бачив на цьому світі, щоб умирати? Та ще й від гримучої змії або просто від страху.

Ой-йю!

Ні! Треба гукати людей!

Але хто ж тебе почує?..

Дід Мирон глухий, йому хоч з гармати над вухом гати — байдуже.

Хіба що ворог твій Грицько Половинка, якого ти гамселив під микитки ні за що стільки разів!

Сміятиметься ж! Злорадітиме!..

Але терпіти далі було несила. Хай! Хай усе, що завгодно!.. Аби тільки жити на світі... Істи «Київський» торт, носити «фірмові» джинси, слухати японський магнітофон «Соні»... Тільки б жити...

Петякантроп набрав повні груди повітря і... і сам не впізнав свого голосу.

Щось тоненьке, жалюгідне й пискляве вирвалося з рота:

— Ря-ятуйте-е!..

Наче щойно народжене козеня мекнуло.

Він знову набрав повітря й знову:

— Поможі-і-іть!..

Але й цей варіант прозвучав не краще.

І тут з-за городу від хати пролунав голос Грицька Половинки:

— Гримуля! Додому! Гримуля! Де ти? Іди сюди! Гримуля...

Так гукають якусь домашню тваринку — кицьку, собаку абошо...

І вмиль заторохтіло, віддаляючись у бік хати.

Петякантроп почекав ще трохи, потім підхопився, наче його підкинуло пружиною, і рвонув додому...

На другий день до школи він не пішов. Матері сказав, що болить живіт. Здається, він не дуже й брехав. Від того страху, що він натерпівся, усе могло бути. Але справжньою причиною був не живіт. Петякантроп боявся, що Половинка кептуватиме з нього, розкаже всім, як він лежав і кричав: «Рятуйте!..» І всі сміятимуться.

Але Половинка нікому нічого не розказав. І не кепкував, і не сміявся. Петякантроп не міг зрозуміти, чого це так. Потім вирішив, що Половинка, мабуть, нічого не чув. Просто вийшов з хати та погукав свою Гримулю. І не знав, що за городом лежить його запеклий ворог, і тремтить від страху, і пищить: «Рятуйте!». А то б, звичайно... І ще Петякантроп подумав, що Половинка, мабуть, приховує від усіх, що він тримає вдома гримучу змію. Бо це, справді, незаконно. А що? Як усі почнуть тримати вдома зміїв, то це буде не світ, а гадючник. І якщо сказати кому треба, то Половинку можуть навіть і з села виселити. Але оскільки Петякантроп сам не міг нікому розказати про гримучника, так це й залишилося таємницею.

В усякому разі більше він повз город діда Мирона не ходив. І Половинку поки що не чіпав, наскоки свої на нього припинив.

Щоб даремно не інтригувати тебе, любий читачу, скажу

одразу, що ніякої гримучої змії в Грицька Половинки, звісно, не було. Просто він знав, що після футболу Петя кантроп ітиме повз їхню хату (він завжди так ходив) і вирішив його налякати, щоб не чіплявся. Гримучником була дитяча іграшка-брязкальце для немовлят. Грицько прив'язав до неї дві довгі капронові ліски від удочок і, сидячи на груші, за допомогою тих удочок керував усіми пересуваннями гримучника. Але Петякантроп так про це і не дізнався. А через деякий час вирішив, що Половинка повернув змію в терапіум.

Отакий був Грицько Половинка. Такі таємниці огортали його.

РОЗДІЛ X

На острові. Неймовірні дива. Семуа ставить умови.

«Ку ко бо бо...», «Па ні ко мо...»

— А ти кажеш, Половинка нормальний! — вигукнув Чайник. — Таке мале, менше за всіх у класі, а таке розумне, стільки всього, свиня, знає! Нормально?

— Га? — вирічився Петякантроп.

— Ні тобі вікно розбить, ні кавуна вкрасти, нічого. Нормально це?

— Га?

— От тобі й «га»! Ти бачив, щоб він якусь дівчинку штовхнув, ударив коли-небудь?.. Нормально?

— Пришелець! — видихнув переконаний нарешті Петякантроп. — Таки, мабуть, пришелець, змія гримуча. Ну! Що ж робити?

— Треба на острів... Подивитися, сфотографувати... і взагалі...

— А як же? Човнів же нема...

І тут подав голос Котька:

— А що, як... уплав...

Котька змалечку добре плавав, а тепер ще й ходив у басейн, мав навіть третій юнацький розряд, і була реальна можливість показати хлопцям свою мужність і відвагу

Чайник і Петякантроп презирнулись.

— Воно, звичайно, можна, але... — протягнув Чайник.

— А як же фотоапарат, телескоп?.. — знизав плечима Петякантроп.

— І взагалі... — поставив крапку Чайник.

Але Котьку вже несло на хвилях раптової рішучості (наслідок легковажної батькової спадковості).

— Та ви що! До голови прив'язати! Нас у басейні вчили прикладних видів плавання. Я покажу. І взагалі уплав навіть краще. Як обережно — ніякі пришельці не поміять. А човном — одразу...

— А що — це ідея... — глянув Чайник на Петюкантропа.

Петякантроп не став сперечатися. Хоча видно було, що пливати на острів йому не хотілося.

Штани й сорочки поховали в кущах. Знявши сорочку і висипавши на землю яблука, Котька полегшено зітхнув — йому набридло цілий день тягати їх за пазухою (а зовсім викинути було шкода, він стільки через них настраждався). Потім Котька прив'язав фотоапарат і телескоп поясами — фотоапарат до голови Чайника, телескоп до голови Петікантропа. Одійшли трохи вгору за течією і там зайшли у воду. Пливи тихенько, намагаючись не хлюпати й не пирхати. Котька плив, і всередині в нього лоскотно смикалося від живота вгору щось радісне й водночас тривожне. А голова обертом ішла від п'яного очманіння.

Оце пригода!.. Та хіба міг він навіть мріяти про таке!.. Пливе на острів, де висадилися справжні космічні пришельці, інопланетяни! Та Ігор Дмитруха слізьми вмийється від заздрощів! А Тютя? Тютя вмер би від страху на його місці!.. І взагалі забулькав би на дно — бо ж плавати не вміє. Та... Та враз Котьку огортала тривога: а якщо пришельцям не сподобається візит непроханих гостей?.. І скільки їх там, тих пришельців?.. Може, вони сердяться на хлопців за те, що ті лупцювали Половинку (може, Половинка справді теж пришелець...). І... і тоді хтозна-що може бути...

Але потім знову холодна хвиля страху відкочувалась і натомість накочувалася гаряча хвиля радісного збудження. Та це ж таке... таке... таке... Вони ж перші радянські люди, що контактують з живими інопланетянами, пришельцями з інших цивілізацій! Це ж сказитися можна!

Котька від захоплення набрав повен рот води і трохи не захлинувся.

Хлопці підпливли до острова і, обережно розсуваючи очерет, почали вибиратися на берег. Ще трохи, ще... І от...

Вони завмерли й перезирнулися.

За кущами верболозу, посеред острова, стояв яскравий жовто-червоний намет. Біля намету лежали якісь лискучі алюмінієві чудернацької форми ящики, конуси і циліндри, схожі на деталі міжпланетного корабля.

— І-і-і!..— вдихнув Чайник.
— У-у-у!..— видихнув Петякантроп.
— З-здається, н-нікого нема,— самими губами прошеле-
стів Котька.

Чайник виявився все-таки найхоробрішим. Він перший по-
сунув до намету. За ним поповз Петякантроп.

А Котька... Тільки не думайте, будь ласка, що Котька був
зовсім боягузом. Але в останню мить у нього в голові іскрою
проскочила думка: «То ж вони лупцювали Половинку, а не
я... Хай перші й лізуть».

І та думка якось уповільнила його рухи, і Котька лишився
в кущах.

Чайник, зігнувшись, навшпиньках підійшов до намету. Хо-
тів зазирнути всередину, та тільки взявся рукою за запону,
як раптом з намету вирвався дим, спалахнув вогонь і...
Чайник від несподіванки гепнувся на землю.

Петякантроп, що й так лежав на землі (бо не йшов, а повз),
просто заляк, наче його судома звала. А Котька за кущем
тільки рота роззявив.

І тут сталося таке, що Котька не повірив своїм очам. Ящи-
ки, конуси й циліндри, що лежали біля намету, несподі-
вано заворушилися. Спершу піднявся в повітря ящик і
опустився на інший ящик. Потім злетів циліндр і ліг зверху,
а на нього — конус. І виникла якась дивна химерна фі-
гура. Та фігура наче ожила і раптом заговорила. З верхньо-
го конуса почувся гучний «неземний» голос Семуа:

— Плом бурделом бурдаур... Пробачте. Що треба дітям
Землі від мене? Відповідайте!..

— М-мм... н-нічого,— сидючи, пробелькотів Чайник.

— П-просто т-так,— промимрив, лежачи, Петякантроп.
Котька промовчав.

— Як звати дітей Землі? — запитала «фігура».

— Що? — ледь вимовив Чайник.

— Повторюю запитання — як звати дітей Землі? Пере-
ходжу на прийом.

— В-вася,— сказав Чайник.

— П-петрик,— сказав Петякантроп.

Котька знову промовчав. Він вирішив поки що не встря-
вати в розмову. «Фігура», здається, його не помічала.

— Ваша інформація невірна. Ви говорите неправду,—
почулося з конуса.

Чайник і Петякантроп вражено презирнулися.

— Га?

— Що?

— Я чув, як ви називали один одного іншими іме-

нами — Чайник і Петякантроп. Хіба на вашій планеті в жителів по кілька імен? Поясніть, будь ласка.

— А-а...— протягнув Чайник.— Та ні. Просто... просто це не... це не справжні імена, а так, вуличні прізвиська... Насправді мене звуть Вася.

— А кличуть Чайник,— подав із землі голос Петякантроп.— Бо прізвисьце його Чайка.

— А його насправді звати Петрик, а кличуть Петякантроп. Бо він... ну, такий... любить це саме... в індіанців грати... І взагалі...

— Дивно... Дуже дивно... Сюр, бобелюр, кордавуур... Пробачте. Якись незрозумілі звичаї на вашій планеті...

Слова своєї мови голос Семуа промовляв скоромовкою, а слова українські — чітко, завчено,— розтягуючи й артикулюючи, як іноземець.

— А... а як звати вас? — одважився спитати Чайник.

— Семуа.

— А хто ви такий? — осмілів і Петякантроп.— Звідкіля?

— Я — з планети Укриц Анера.

Хлопці тільки плечима знизали.

Котька теж ніколи не чув про таку планету.

— А з якої галактики? — спитав Чайник.

— З галактики Яізюлі.

І знову хлопці знизали плечима.

Котька про таку галактику зроду не чув.

— А... чого у вас такий вигляд? — простодушно спитав Петякантроп.— У перший раз, на березі, ви виглядали... трохи інакше,— сказав Чайник.

— Тому що перед вами не я,— почулося у відповідь.

Ошелешені хлопці тільки очима закліпали.

І раптом зовсім з іншого боку той же голос промовив:

— Семуа тут!

Хлопці — наче хто їх за вуха смикнув — різко повернули голови.

З кущів вийшов Семуа — той самий, у скафандрі з антенами і з миготливою лампочкою на голові.

— Вибачте. Але я мушу бути обережним. Лу суберо сурекор... Пробачте. Я не знаю ваших намірів. Чи ворожі вони мені, чи ні.

— Та що ви! — підхопився Чайник.— Ми вам не вороги. Ні! Ми просто... цікавимося.

— З науковою метою,— підкинув Петякантроп.

— І взагалі...— додав своє улюблене Чайник.

— Зрозуміло,— сказав Семуа.— Але я, на жаль, не можу задовольнити ваших наукових інтересів. Ваша наука не по-

винна нічого знати про мене. Це передчасно. Це може... Ду-
бумамо реба бу... Пробачте... Це може спричинитися до між-
планетних неузгоджень і порушити міжгалактичну рівно-
вагу. Моя експедиція цілком таємна. І місія конфіденційна.

— А чого ж тоді ви... — почав і затнувся Чайник.

— ...розкрився перед вами? — закінчив за нього Семуа. —
Ня ню ня ні... Пробачте... Просто не витримав. Бачите,
ми не терпимо насильства і несправедливості. У нас на
планеті давно немає війн і ворожнечі. І ми дуже любимо
дітей. Ля лі мо мо... Пробачте... Девіз нашої планети Ук-
риц Анера — щоб усім дітям було цікаво, щоб усі мали ра-
дість і втіху, щоб були веселі й щасливі.

— О! Правильно! І я так завжди кажу! — вихопилося
в Чайника. — Головне, щоб цікаво, щоб була радість. Ех,
шкода, що моя баба не чує! А то все учить, учить...
А тут... Хороша у вас планета! Просто прекрасна!
От би побувати! Ля лі мо мо!..

Котька дивився, слухав і не міг повірити, що все це від-
бувається насправді, а не уві сні. Звичайні сільські хлопці
розмовляли з інопланетянином, з істотою, яка жила в далекій
невідомій галактиці на якійсь дивній планеті Укриц Анера.
Це було фантастично!

— А ви що — прилетіли вивчати наше життя? Га? —
спитав Петякантроп.

— Так, — сказав Семуа. — Для того, щоб налагодити зв'я-
зок з вашою планетою і уникнути небезпеки агресії з вашого
боку, ми повинні якомога більше знати про вас. А ми тільки
починаємо вивчення біогенезу вашої планети. Ба рабадол
пірадур... Пробачте... Тому кожна експедиція дає дуже цін-
ний матеріал. Ви мене розумієте?..

— Га? — розкрив рота Петякантроп.

— Розуміємо! Розуміємо! Авжеж! — поспішив запевнити
Чайник, боячись, що Семуа припинить з ними контакт. —
Авжеж, розуміємо! Вивчення — це, звичайно... Це дуже важ-
ливо... Це... А знаєте, — Чайник підніс угору палець (у нього
раптом майнула якась думка). — А ще б корисніше для
вас було б узяти... ну... якогось, ну... «язика»...

— Що? Не розумію терміну! — сухо сказав Семуа.

— Ну... Взяти когось із собою з жителів нашої планети... —
Чайник глянув на Петякантропа. — Або навіть двох... Во-
ни б усе розказали, що треба, показали... І взагалі...

Семуа якусь хвилю мовчав. Лампочка на його голові зами-
готіла швидше. Він думав.

— Ну що ж, — сказав він нарешті, — це цікава думка.

— І знаєте... знаєте... — від хвилювання Чайник аж захли-

нався.— Найкраще когось із молодих... Бо ж до вас летіти, мабуть, довгенько... І взагалі...

— Звичайно,— погодився Семуа.

— От... от хоча б таких, як ми...— випалив Чайник.

— Га? — вражено прохопився Петякантроп. Він явно не чекав такого повороту справи.

— От... от візьміть нас! — ударив себе в груди Чайник.— Ми... ми вам все-все розкажемо й покажемо. От візьміть! Ну! Будь ласка!..

— Ти що?! — зашипів йому Петякантроп.— Ти що — вчадів? А назад?

Невідомо, чи почув це Семуа, але Котька почув добре. Проте Чайник, як той соловейко, крім свого співу, нічого не чув.

— А... а потім назад повернете. На „літаючій тарілці”. Як самі прилетіли... Ми... ми нікому не скажемо! Чесне слово!

— А що...— розважливо мовив Семуа.— Над цим варто подумати. Я подумаю, зв'яжуся з центром управління космічної програми...

— Авжеж, авжеж,— підхопив Чайник,— треба погодити. Аякже. Ми це розуміємо. У нас це теж робиться. Але ви не бійтесь, ми вам усе-все розкажемо, що треба... Ви не думайте. От що вас цікавить?

— Га? — подав нарешті голос і Петякантроп.

— Нас цікавить все,— сказав Семуа.— Нас цікавить структура вашого суспільства, ваш спосіб життя, ваша виробнича діяльність...

— Га? — Петякантроп подивився на Чайника.

— А... можна трохи конкретніше,— сказав Чайник.

— Нас цікавить, як ви добуваєте продукти споживання. Було б дуже добре, якби можна було захопити з собою... ку ко бо бо... Пробачте... Особисті знаряддя праці, щоб там у нас продемонструвати спосіб користування ними.

— Га? — Петякантроп знову розгублено подивився на Чайника.

— Ну... звичайно, це можна...— не дуже певно сказав Чайник.— Це можна... але...

— Розумію ваш сумнів,— сказав Семуа.— Правильно. Дещо треба зафіксувати на місці, в умовах вашої планети, оскільки структура нашої планети дуже відрізняється від вашої.

Чайник кивнув головою, хоча Котька був певен, що сумнів його викликаний зовсім іншими причинами. Судячи з бабиних слів, спосіб користування знаряддям праці не був

предметом захоплення Чайника. Так само, як і Петікантропа.

— Але сьогодні ми не зможемо зайнятися цим,— сказав Семуа.— Я дію за зарані наміченою і затвердженою програмою. І порушити її не можу. Через чотири з половиною хвилини у мене космозв'язок з нашою орбітальною станцією. Ви не повинні в цей час бути тут. Бу бу, ра ро... Пробачте... Я про все домовлюся щодо вас і завтра сам законтактую з вами. Прошу бути вдома і нікуди не йти.

— З-звичайно... Але... як же?..— Чайник розгублено закліпав очима.— Там же баба... вона...

— Ви хотіли б узяти її з собою? — турботливо спитав Семуа.

— Ні-ні-ні! — перелякано замахав руками Чайник.— Ви що!.. В-вона... старенька, немічна... Йй буде важко...

— Тоді не турбуйтеся. Я зроблю так, що вона нічого не побачить... Лі сі ку ко... Пробачте... Ми це вміємо робити. Яка ваша хата? Ви живете разом?..

— Ні, але... він буде в мене...— за обох відповів Чайник.— Хата третя од поля. Під бляхою. Дуже легко знайти. Біля воріт криниця й тополя. Зразу видно. Слухайте, а... а можна, щоб з нами ще один хлопець полетів?

Котька здригнувся від несподіванки й похолов. Він зовсім не збирався летіти на іншу планету. Одна справа законтактувати з пришельцем, а зовсім інша — летіти в якусь галактику, кидаючи маму, тата і всіх на світі. Котька не був до цього підготовлений.

Але одразу ж він заспокоївся. Бо...

— З Німеччини,— сказав Чайник.— Демократичної. Отакий хлопець!.. Червоний слідопит. І взагалі... Він вам розкаже, як живуть у Німеччині. Вам буде цікаво. Адже, на землі багато країн, і кожна живе по-своєму.

— Добре, я пораджуся... Це може бути корисно... А тепер ідіть. І попереджаю: все, що ви тут бачили і чули,— сувора таємниця. Нікому ні слова. В разі чого я змушений буду застосувати анігіляцію.

— Га? — роззявив рота Петякантроп.

— А... що це таке? — спитав Чайник.

— Анігіляція це... От бачите кульку? — він підніс догори руку, в якій була яскрава червона кулька.— Ап!,— і кулька зникла.— Кулька анігілювалася. Тобто її не стало.

— Га? — рота Петякантроп просто уже не закривав. Так і стояв.

— Я-ясно,— тремтячим голосом сказав Чайник.

Котька відчув, як і в нього тремтять і підгинаються ноги.

— Ми це робимо тільки тоді, коли нам загрожує небез-

пека. Па ні ко мо дю ди дир... Пробачте... Або коли предмет чи об'єкт нам заважає.

— І це на... назавжди... назовсім? — спитав Чайник.

— Це залежить від нашого бажання. Згодом, якщо ми вважатимемо, що об'єкт може приносити якусь користь, ми його знову матеріалізуємо. Отак! Ап! — і кулька з'явилася в руці Семуа.

— Здорово! — захоплено вигукнув Чайник. — От би нам так! Ап! І само прибралося у дворі, анігілізувалося все сміття.

— Ап! — перебив його Петякантроп. — Ап! — і нема двійки в щоденнику. Анігілізувалась! Ап! — і нема вчительки математики. Га-га-га!

— Ми це робимо тільки для блага і добра, — сказав Семуа, і в голосі його прозвучало невдоволення.

— А що, це не благо було б — анігілізувати вчительку математики? — пробурмотів Петякантроп. — Скільки хлопців подякували б...

— Мовчи! Бо він тебе зараз — ап! — і буде тобі благо... Пішли! — шикнув на нього Чайник і сказав уголос: — До побачення! Так ми на вас чекаємо.

— До побачення! — сказав Петякантроп, і хлопці посунули до кущів.

Котька позадкував.

Тепер, коли розмова з пришельцем закінчилася, Котька відчув деяку образу на Чайника, що він зовсім про нього забув. Але висловити її, звісно, не наважився, бо розумів, що сам винен, оскільки ховався в кущах. І удав, що все відбулося так, як належало: хлопці на правах першовідкривачів контактували з пришельцем, а він, так би мовити, прикривав тили...

Тепер хлопці пливли не ховаючись.

Коли одпливли трохи від острова, Петякантроп повернув голову до Чайника і, пирхаючи, сказав:

— Нащо ти ото вискочив — як Пилип з конопель: «Візьміть нас на свою планету! Візьміть! Будь ласка!..» Тьху!

— Та ти що! Та це ж!.. Це ж... — Чайник не знаходив слів. — Перші радянські люди Василь Чайка і Петро Олефіренко на планеті Укриц Анера! Лі сі ку ко!.. Подія на весь світ... Про нас наукові статті писатимуть. Отакі портрети надрукують! І взагалі... Це ж... — Чайник, забувши, що він пливе, в захваті підніс догори руки і одразу занурився з головою.

— От іменно! — сказав Петякантроп, коли він виринув. — А що там робити, на тій планеті? Ти подумав? Кругом

чужі люди, навіть не люди, а хтозна-хто... Все чуже, незнайоме. Та й невідомо, чи назад тебе вернуть. Може, й ні. Може, залишать для наукових експериментів, для анатомічних розтинів і досліджень...

— Ех, ти! Петякантроп! Неандерталець! Дика людина! — з презирством кинув Чайник. — Та це ж! І працювати ніхто не примусить... Ніякого трудового виховання... І взагалі... Ех, ти! Скажи, що ти просто боїшся. Як той заєць під кушем. Сидиш і тремтиш — ди-ди-ди-ди. Все труситься.

— Що! Я — заєць?! Ось я тобі зараз... Буде тобі — ди-ди-ди-ди! — Петякантроп рвонувся до Чайника і затопив йому своїм кулачиськом по спині. Чайник одразу з головою занурився у воду.

— Та ви що, хлопці! — кинувся до них Котька. — Потопитися хочете? Ви що?..

— Тьху! Тьху! — одплювувався, виринувши, Чайник. — Дурень! Мордобоець! Апарат же ж...

— А чого ж ти?..

Котька відчув, що настав час, коли можна йому ліквідувати незручність, викликану тим, що він ховався в кущах. І тому він накинувся на них:

— Ви що, хлопці, хочете, щоб Семуа помітив з острова і подумав, що на нашій планеті живуть самі агресори, і припинив контакти? На вас же тепер така місія лежить... Ви ж представлятимете все людство!..

— От іменно!.. І взагалі... — підхопив Чайник.

Петякантроп винувато пирхнув, а потім сказав:

— До речі... «Ніякого трудового виховання!..» А про «куко бо бо» за-бо-був? «Особисті знаряддя праці...» Щоб узяти з собою...

— Так то ж тільки для демонстрації, показувати! — вигукнув Чайник. — Показав собі та й усе. Гуляєш. Планету дивишся. Інопланетне морозиво їси...

Петякантроп лише носом шморгнув.

Після того пливли вже спокійно, без інцидентів. І мовчали. Котька був задоволений собою. По-перше, помилив хлопців, підкреслив їхню виняткову історичну місію. По-друге, підкреслив свою пасивну роль стороннього захопленого спостерігача, натякнувши, що його скромне перебування в кущах було запрограмованим виявом тактовності й небажання лізти на очі.

Одягалися теж мовчки. І тільки вже, як одяглися, Чайник зробив дуже серйозне обличчя і сказав, якось скося глянувши на Котьку:

— Ти ж дивись. Ні пари з уст! Бо...

— Та ти що! Могила! Що я, дурний, не розумію? Таке діло. Ап! — і Котька затнувся й додав: — А... а завтра мені можна до вас? Подивитися...

Чайник презирнувся з Петякантропом, подумав і сказав: — А чого? Приходь... Це, мабуть, навіть треба, щоб хтось знав. Як нас анігілізують або що...

Петякантроп тяжко зітхнув.

Хлопці попрощалися, і Котька мерщій побіг на «Бережок».

РОЗДІЛ XI

«Всі по місцях!.. Замкнути браму!» Гравітаційні сходи. На «літаючій тарілці». Експериментальне селище пришельців

— Де ти був? — мама вигукнула це так, що Котька аж здригнувся. Так мама не вигукувала навіть на сцені народного театру, коли грала Марію Стюарт (тато з мамою ще з студентських років захоплювалися драматичним мистецтвом).

— Ну, старик, ти даєш!.. — теж на високій ноті показав тато (трагічно в нього не вийшло, бо його амплуа було комедійне).

— А що таке? — невинно усміхнувся Котька, тільки тепер збагнувши, що вже вечір, а він залишив «Бережок» зранку.

— Дивіться, він ще регоче! — вигукнула мама, викинувши руку в бік сина (скільки вона мучилась колись над цим жестом). «Браво! Браво!» — зааплодував у душі Котька.

— Тебе вже на дні шукали, артист! — вигукнув тато. — Спиридон Спиридонович навіть з аквалангом пірнав, — і, повернувшись до мами, вже спокійно додав: — Я ж тобі казав, що це дурниці. Він же прекрасно плаває. Спортсмен-розрядник.

— Ну да!.. Топляться якраз ті, що прекрасно плавають. Ті, що не вміють, тримаються попід берегом, а ті... Ох! Він зведе мене в могилу... — мама знову-таки красивим жестом взялася рукою за лоба.

— Так де це тебе носило, га? — вже своїм звичайним легковажним тоном спитав тато.

— Та я познайомився тут... — почав і затнувся Котька.

— З ким це треба познайомитися, щоб забути про все на світі! — вигукнула мама і, різко змінивши тембр, майже пошепки вела далі: — Ех, діти-діти... Все для них робиш, жит-

тя віддаєш, а вони зустрічають першого-ліпшого шибайголову і забувають про рідну матір...

«Ех, якби ви знали, з ким я познайомився! Ви б мені тут п'єсу не грали. Ви б... ви б... не знаю, що б з вами було!...» — подумав Котька, а вголос сказав:

— Та з хлопцями я тут місцевими познайомився. А ви що — думали... з інопланетянами?

Як це у нього вирвалося, він сам не знав. Сказав і завмер.

Але батьки не звернули на цю репліку уваги.

— Це добре, що познайомився, — сказав тато. — Звичайно, тут тобі компанія малопідходяща. Але треба було забігти, сказати.. А то ж мама хвилюється. Завівся на цілий день, ні слуху ні духу... Звичайно, всяке в голову лізе.

— І для кого я обід варю?! — сказала мама. — Що ж тепер — виливати?

— Та ти що! — вигукнув Котька. — Я голодний як вовк! Давай обід зараз же! Разом із вечерею! А вам я приніс яблучок... — і він почав витрушувати з-за пазухи яблука (не міг же він їх на березі залишити!).

— Звідки це? — здивувалася мама.

— Накрав? — іронічно усміхнувся тато.

— І зовсім ні! — сказав Котька. — Отой дідок пригостив... Дика природа, пам'ятаєте?..

— А-а! Спасибі! — тато схопив яблуко і надкусив.

— Серьожи, ти що! Немиті? — сплеснула руками мама. — Ану, помий зараз же! Ну що мені з вами робити? Що старе, що мале...

І, схопивши яблука, мама побігла на кухню.

Гроза минула. Трохи погуркотіло й розвіялося.

Життя ввійшло у свою колію...

Чи доводилося тобі, любий читачу мій, тримати коли-небудь у душі таємницю? Не ту, що тобі Вася сказав, щоб ти Петі не говорив, що Вова учора підносив Любі до школи портфеля. Ні! Справжню серйозну таємницю, якої ніхто-ніхто ще не знає і яка може ошелешити будь-кого — від рідного тата до поважного й неприступного Спиридона Спиридоновича, та так ошелешити, що в них щелепи поодвалюються і нападе гикавка... Чи доводилось тобі, любий друже, тримати таку таємницю? Якщо не доводилося, то я тобі скажу: ох, яка ж це важка нестерпна річ!

Таємниця та не дає тобі дихати, не дає всидіти на одному місці, крутить тебе дзигую, підкидає вгору, несе, штовхає тебе кудись. Розпирає тобі груди, ламає ребра — рветься до людей.

І де тих сил набратися, щоб втримати її? Не пустити з язика.

Кльову сьогодні не було, і тато з Спиридоном Спиридоновичем не впіймали ні хвоста. Вони сиділи на лавочці й балакали про те, що взагалі риба стала ловитися погано, що колись тої чехоні було навалом, а тепер нема, що деякі породи риб зникли зовсім («Наприклад, «бички в томаті», — реготнув тато), що винні у цьому прогрес і цивілізація, що дуже добре, що зараз так багато уваги приділяють охороні навколишнього середовища, бо як так піде далі, то скоро нічого буде охороняти, попсують, з'їдять усе на землі, й доведеться перебиратися на інші планети...

Котька кружляв навколо них і мужньо боровся з своєю таємницею. Але, коли він почув, що доведеться перебиратися на інші планети, він не втримався:

— А... а не може бути так, що десь на якійсь планеті це уже сталося й інопланетяни захочуть перебраться до нас?

Тато глянув на Спиридона Спиридоновича. Спиридон Спиридонович глянув на тата.

Тато знизав плечима.

Спиридон Спиридонович теж знизав плечима.

— Думаю, що ні, — сказав тато.

— І хто це захоче перебиратися на планету... — усміхнувся Спиридон Спиридонович.

— ...де навіть чехоня не ловиться, — закінчив за нього тато.

— От іменно! — погодився Спиридон Спиридонович.

— А ти що, боїшся, щоб у нас землю хтось не одібрав? — поблажливо усміхнувся тато.

— Та ні, — почервонів Котька. — Просто цікаво, чи може до нас хтось прилетіти з іншої планети.

— Теоретично — цілком можливо, — сказав Спиридон Спиридонович.

— А практично? — спитав Котька.

— А практично я ніколи інопланетян не зустрічав, — усміхнувся тато. Скільки сил довелося докласти Котьці, щоб не сказати: «А я зустрів». Як йому хотілося це сказати!

Але він тільки важко зітхнув і спитав:

— А у Петрозаводську що то було?

І знову тато глянув на Спиридона Спиридоновича. А Спиридон Спиридонович глянув на тата.

— Думаєш, «літаюча тарілка?» — усміхнувся тато.

— Начитався, мабуть, — усміхнувся Спиридон Спиридонович.

— То все несерйозно, синку. Якби щось було, вчені б давно...

— Та я...— почав Котька й затнувся.

Ой, зупинися, Котько! Ой, зупинися, бо зараз виляпаєш усе! І хлопці тобі ніколи не простять! Та що хлопці! Може ж просто зірватися контакт з інопланетянином. Тоді тобі людство, вся планета не простить ніколи. Зупинись!..

— Та я... нічого,— опустил голову Котька.

— Артист! — підморгнув у його бік тато.

— Ех-хе-хе! — зітхнув Спиридон Спиридонович.— Задрю я тобі, Костику. Прекрасна пора — дитинство!.. Скільки таємниць, скільки загадок, скільки див незвичайних...

— Да-а,— і собі зітхнув тато.— І як швидко воно минає. Здається, тільки-но був таким, як він, а вже сина такого маю...

І вони разом дружно зітхнули.

Диваки ті дорослі! Тут не знаєш, як його швидше вирости, як швидше зробитися дорослим, щоб кимось стати, щоб мрії здійснилися, щоб щось у житті таке зробити. А вони за дитинством зітхають! Та що в ньому хорошого, в тому дитинстві? Самі неприємності. Весь час доля по носі клацає: то спіткнешся, упадеш, то щось розірвеш, розіб'єш, поламаєш... Весь час тобі рота затикають («Мовчи, ти ще малий»), весь час щось забороняють, не дозволяють («Дітям до шістнадцяти заборонено», «От почекай, як виростеш...»). «Ех-хе-хе!..» — тепер уже зітхнув Котька.

Після невдалої розмови з татом і Спиридоном Спиридоновичем Котька намагався уникати розмов, тікав на берег, тинявся там, чекав і не міг дочекатися, коли вже лягатимуть спати.

І от, нарешті, мама послала постіль і тато сказав:

— Всі по місцях! Замкнути браму!

То була репліка з п'єси. Тато, будучи студентом, підробляв із своїм другом Антошею — працював статистом у Київському театрі імені Лесі Українки, грав народ у п'єсі «Навіки разом».

Це була славна сторінка в артистичній біографії тата. Коли приїздив його друг Антоша і вони сідали за стіл, не було такого зроду, щоб та сторінка не оживала перед ними. І хоч були вони статистами і не промовляли на сцені жодного слова, але знали майже всю п'єсу напам'ять і, перебиваючи один одного, обмінювалися репліками...

А взагалі майже щовечора перед сном тато казав ту репліку з п'єси: «Всі по місцях. Замкнути браму!»

От і зараз він це сказав і погасив світло.

Котька довго лежав і не міг заснути. Всі події цього дивовижного дня проходили перед ним в уповільненому темпі. А серце, навпаки, стукотіло так, наче він не лежав у ліжку, а щодуху кудись біг, тікав від якоїсь шаленої погані...

Це ж подумати тільки, він, Котька Швачко, звичайнісінький п'ятикласник, не двієчник і не відмінник, не бешкетник, але й не тихоня, звичайнісінький хлопчик, яких тисячі й мільйони, заkontakтував з інопланетянином, пришельцем з далеких світів!

Якби на його місці був Ігор Дмитруха — все було б нормально. Ніхто навіть не здивувався б. З таких, як Ігор Дмитруха, виростають полководці, космонавти, чемпіони — ті, хто дивує світ. А з таких, як Котька Швачко, виростають лікарі, інженери, кандидати наук, ну, в крайньому разі, актори-любители з народного театру, звичайнісінькі собі люди.

Доля, мабуть, просто помилилася, переплутала і те, що належало підсунути Ігорю Дмитрусі, підсунула випадково йому.

— Ні! Не помилилася! — почувся раптом характерний «неземний» голос Семуа.

Котька здригнувся. Голос линув з відчиненого вікна, за яким світив повний місяць.

Вся кімната була залита місячним сяйвом. Тато й мама вже міцно спали на своїх ліжках. Тато свистів носом, а мама, як завжди, цмокала увісні губами.

— Прошу вийти!.. Ля лі мо мо!.. — знову почувся за вікном голос Семуа.

Котька встав з ліжка, навшпиньках підійшов до вікна й і визирнув.

Під вікном стояв і усміхався... татків начальник Спиридон Спиридонович.

— Вилазь, вилазь! Швидше! — весело сказав Спиридон Спиридонович голосом Семуа.

«Тю! Так от хто такий, значить, Семуа! Спиридон Спиридонович!» — чомусь без усякого здивування, а навіть з полегшенням подумав Котька. І поліз через вікно.

— Ходімо швидше! Нас чекають! — сказав Спиридон Спиридонович і пішов... угору. Наче по невидимих сходах. Ось він уже на даху сусіднього будиночка. Поманив Котьку до себе рукою.

Котька зрушив з місця і відчув, що теж піднімається вгору. От він уже поряд з Спиридоном Спиридоновичем. Той бере його за руку й веде далі — прямо до місяця. Котька придивляється і раптом бачить, що то зовсім не місяць, а

прожектор, що світить з якогось чудернацького повітряного корабля еліптичної форми.

«Літаюча тарілка», — миттю догадується Котька. Кидає погляд униз — під ногами порожнеча. «Як же ми йдемо?» — дивується Котька.

— По гравітаційних сходах, — усміхається Спиридон Спиридонович. Причому Котька точно бачить, що він не говорить, не ворухить губами, навіть не розтуляє рота. Значить, вони спілкуються без допомоги мови — самими думками. Телепатичний зв'язок! Спиридон Спиридонович почув Котьчину думку й відповідає йому теж думкою.

— А що це за гравітаційні сходи? — подумки питає Котька.

— Довго пояснювати. Плом бурделом бурдавур, — усміхається Спиридон Спиридонович. — Ми ступаємо по гравітаційних імпульсах, які надсилає спеціальний апарат — імпульсатор...

— Дуже зручно, — киває Котька. — Надзвичайно!..

— Радий, що тобі подобається. Це винахід твого батька, — усміхається Спиридон Спиридонович.

«І тато нічого нікому не сказав!.. Ох, тато!.. Мама його завжди лає, вважає легковажним, несерйозним (вона кандидат, а він звичайнісінький інженер!), а він, бач...» — і Котька сповнюється невимовною, щемливою аж до сліз ніжністю до свого скромного й геніального тата.

Іти по гравітаційних імпульсах дуже легко, не відчуваєш ніякої втоми, ноги переставляються самі собою. Котька піднімається все вище й вище в небо, «Бережок» внизу вже зовсім маленький, будиночки іграшкові. На одному рівні з Котькою пропливають осяяні чи то місяцем, чи то прожектором корабля хмарки. І Котька, який так боїться висоти, який до поручнів балкона не підходить, бо в нього одразу починають бігати в животі холодні мурашки (наче од крижаної газованої води), зараз відчуває надзвичайну приємність, легкість і піднесення.

«От молодець батько!.. Які прекрасні гравітаційні сходи придумав!»

Вони з Спиридоном Спиридоновичем підійшли-піднялися вже до самісінької «літаючої тарілки».

Спиридон Спиридонович постукав (звук був такий, наче він стукав у порожні цинкові ночви) і сказав:

— Одчиніть! Це я! Семуа! Па ні ко мо!..

Почувся залізний скрегіт (схожий на той, що був, коли дідок Дика природа одчиняв залізні двері складу, і в «літаючій тарілці» утворився зяючий темнотою отвір. Звід-

ти війнуло сирістю й запахом яблук. Десь угорі тьмяно світилася заграбована лампочка (точнісінько, як у складі).

— Іди вперед! — наказав Спиридон Спиридонович, і Котька пішов. Його ноги по коліна занурилися в якусь слизьку липучу рідину.

— Не лякайся. Ми проходимо дезінфектор-акліматизатор. Всередину не можна заносити нічого земного. Ба рабадол пірадур... — Спиридон Спиридонович знову постукав (тепер наче у порожню дерев'яну бочку), і враз Котька замружився від яскравого сліпучого світла. А коли розплющив очі, то побачив, що вони вже стоять у величезному залі, дуже схожому на зал Київського оперного театру, тільки всі глядачі в скафандрах з антенами і з миготливими лампочками на голові. «Ого! Яка вона, виявляється, велика всередині, „літаюча тарілка“!» — подумав Котька. По проході між рядами до Котьки йшли двоє. Теж у скафандрах. Підійшли, нахилилися, і крізь ілюмінатори скафандрів Котька раптом упізнав... тата і маму. Вони усміхалися й підморгували йому. Але мовчали.

«Так що? Тато і мама — пришельці? — вражено подумав Котька. — Значить, я — син пришельців? І виходить, я теж... пришелець...»

В голові у нього замакітрилося.

— Так, так... — усміхнувся Спиридон Спиридонович. — Весь «Бережок» — пришельці. Експериментальне селище пришельців. Але це велика таємниця. Якщо ти... то тебе доведеться анігілізувати. Але ще більша таємниця — на сцені! Ходімо!

І Спиридон Спиридонович повів Котьку через прохід, повз глядачів у скафандрах на сцену.

Скафандри поверталися до Котьки, і він пізнавав крізь ілюмінатори жителів «Бережка». От дружина Спиридона Спиридоновича, от його дочка, от знайома дітлашня у маленьких скафандриках...

Вони піднялися на сцену, і тут Котька побачив... чорняву Свету.. Вона лежала зв'язана посеред сцени, а біля неї стояла запряжена більмувата кобилка з бочкою, в якій вона возила на «Бережок» воду.

— Наш «язик», — показав Спиридон Спиридонович на чорняву Свету. — А це — знаряддя праці! Ку ко бо бочка!

Несподівано дно бочки прохилилося, наче дверцята, і звідти визирнув дідок Дика природа. Підморгнув Котьці і приклав палець до губів:

— Тсс!.. Я «зайцем»!.. Я тебе виручив, і ти мене не видай.

І дно зачинилося.

— А де твоє ку ко бо бо? несподівано нахмутив брови Спиридон Спиридонович.

Котька розгубився:

— Та я ж... я ж пришелець... Он же мої тато й мама... у скафандрах... Ви що — хіба не знаєте?..

— Нічого я не знаю! Де твоє знаряддя праці? На нашій планеті всі працюють. І інакше бути не може!

— Але ж я... дитина...— забелькотів Котька.— Я ж іще малий.

— Як щось інше, то ти дорослий, а як...— уже голосом Чайникової баби промовив Спиридон Спиридонович.— Або негайно давай ку ко бо бо, або...

І Котька раптом відчув, що сцена під його ногами почала розсуватися, і якраз посередині, між лівою й правою ногою. Котька хотів переступити на якийсь бік і не міг. Чорна страшна розщелина все більшала й більшала, ноги роз'їжджалися все ширше й ширше. Котька не витримав і полетів у порожнечу...

— А-а-а-а!..

— Котю! Котю!. Що з тобою? — почувся стурбований голос мами.

Котька розплющив очі.

У вікно світило сонце.

За вікном щебетали пташки.

А над Котькою схилилася мама:

— Що? Чого це ти кричав?.. Наснилося щось страшне?

— А? — Котька нарешті збагнув, що то був сон.— Наснилося...

— Ото ганяєш хтозна-де, збуджуєшся перед сном, а тоді душать кошмари.

Котька скочив з ліжка, чмокнув у щоку маму і побіг умиватися.

РОЗДІЛ XII

Знову Дика природа. Вовк.

*Перший особистий контакт двох героїв —
головного і неголовного...*

— Та хай іде! — сказав тато.— Ну чого йому, дійсно, тинятися тут між дорослими? Він же їхав щоб з сільськими хлопчиками показувати Хай пізнає життя!. Хай!

— Тільки ж на обід приходить. А то бігаєш десь голодний цілий день,— здалася нарешті мама.— І на сонці не перегрійся, чуєш?.. Візьми панамку! Котю! Котю!.

Але Котька вже лопотів по стежці, виблискуючи п'ятами. Він не чув і чути не хотів. Яка панамка! Добре виглядав би він у дитячій євпаторійській панамці перед Чайником і Петикантропом.

Та куди ж це так біжить щодуху Котька?.. Щось зовсім не в той бік спрямували його швидкі ноги. Не до села, де у третій від поля хаті під бляхою (що гінка тополя і криниця біля воріт) з нетерпінням чекають хлопці пришельця з космосу. А понад берегом, понад берегом до старезної верби, до того місця, де вчора, спершу лежачи у кущах, а потім за будяком, спостерігав він події надзвичайні й неймовірні...

Пробачте, але хіба він забув суворе застереження Семуа? не з'являтися ні в якому разі на острові? Хіба не боїться він страшної незбагненної анігіляції?

Ні, це ви пробачте, будь ласка!

А яке в і н, Котька, має до цього відношення?..

Хіба його, Котьку, це застереження стосувалося? Хіба в і н контактував безпосередньо з пришельцем, хіба в і н називав своє ім'я, хіба до нього звертався Семуа? Він сидів собі тихенько у кущах і не витикався. Отже пробачте!

Отак сам себе переконуючи, біг понад берегом Котька, з кожною хвилиною наближаючись до того знаменного місця. І серце його мало не вискакувало з грудей, не стільки від швидкого бігу, скільки від хвилювання і нетерплячки. Побачити, хоч одним оком, хоч на одну мить побачити того пришельця! А може, його вже нема? Може, він уже полетів назавжди у далекі світи, в галактику Язіюлі. І ніколи більше не прилетить... І ніхто в світі не знатиме, що він прилітав... Крім них, трьох хлопців. І ніхто їм не віритиме. І всі будуть переконані, що вони вигадали. А він же сам, сам бачив на власні очі. І чув.

Швидше! Швидше!

Може, Семуа спеціально примусив хлопців сидіти вдіма, щоб вони не перешкодили йому відлетіти.

Може, Котька ще встигне і буде останнім, хто побачить пришельця. Останнім! Єдиним з людей на Землі. Швидше! Шви...

Котька перечепився об якийсь корч і з усього розмаху гепнувся на землю...

— Ова!.. Нащо це землю носом орати? Може, це у вас, у місті, прийнято? А ми землю плугами оремо...

Котька підвів голову.

Біля води сидів з удочкою дідок Дика природа.

— Забився? Га? — вже співчутливо спитав він. — А з

хлопцями нашими познайомився вчора? Либонь, до них поспішаєш, так?.. Але щось я їх тут не бачив, біля річки... Здається, вони в селі.

Котька підвівся, помацав забите підборіддя, почухався і чогось згадав, як підморгнув йому уві сні з бочки цей дідок. І усміхнувся.

— А ти герой,— схвально сказав дідок.— Так гепнувся і смієшся. Молодець! Так і треба — лихом об землю.

Котька зашарівся. І щоб щось сказати, не мовчати, несподівано для самого себе спитав:

— Скажіть, а де живе дід Мирон?

— Що — меду захотілося?

— Та ні,— зніяковів Котька (дідок ще подумає, що він старцювати любить, учора яблук, тепер мед).

— А, до Грицька!.. То гарний хлопець,— цмокнув губами дідок.— Стоючий. З царем у голові. Варто заприятелювати. Отам-го, ген-ген під лісом, за вигоном. Крайня хата.

— Спасибі,— кивнув Котька.

— Ну, біжи. Бувай здоров! Тільки під ноги дивись, а то всю землю нам переореш, почнеться ерозія ґрунту... О! — дідок смикнув вудку й витяг чималенького краснопера.

— О! — повторив Котька, сказав: — До побачення! — і побіг.

Коли дідок сховався за кушами, Котька знову повернув до берега і вже без пригод добіг до вчорашнього місця.

Човна біля острова не було.

«Невже полетів?» — розчаровано подумав Котька. Якусь мить він вагався — плисти до острова чи ні. Але... одна справа разом з хлопцями, інша — самому. У гурті й хороброму бути не так важко. Котька подумав про анігіляцію, потоптався трошки на березі, ще раз подумав про анігіляцію, скривився і побіг через вигін до лісу.

Хата діда Мирона була, мабуть, найстаріша в усьому селі. Потемнілу від часу стріху майже геть укрит рудий мох. Віконця маленькі, на чотири шибки.

А в саду біля хати вулики — багато-багато теж потемнілих від часу вуликів. І кришки вуликів також вкривав рудий мох.

І здавалося, що хата — не хата, а великий вулик. І те, що стояла вона на відлюдді, під лісом, і що живе у ній глухий, дивакуватий дід разом з незвичайним, загадковим Грицьком Половинкою, надавало їй таємничої казковості.

У Котьки перехопило подих, коли він наблизився до хати.

Він давно вже не біг. Він перейшов спершу на крок, потім став підкрадатися.

Ні діда, ні Грицька Половинки не було видно.

Тиша. Тільки гули в саду бджоли.

Котька раптом відчув, що зараз мусить статися якесь диво. І диво сталося.

Котька обвів поглядом безлюдне подвір'я, сад, повернув голову до лісу, і... наче його струмом ударило.

З лісу великими стрибками прямо на нього мчав вовк...

Але дивом було не тільки це. Дивом було ще й те, як зміг Котька за кілька секунд видряпатися по зовсім гладенькому стовбуру на самісінький вершечок сосни, що стояла біля тину. Котька ніколи в житті не лазив по гладеньких стовбурах.

Мабуть, вовка це теж вразило. Він підскочив до сосни, сперся на стовбур передніми лапами й здивовано дивився знизу на Котьку. Схилив голову в один бік, в другий, вищирився, наче усміхнувся.

Якби вовк заговорив зараз людським голосом, Котька б не здивувався. Але вовк не заговорив,— мабуть, йому одібрало мову. Мабуть, він уперше в своєму вовчому житті бачив, щоб звичайний людський хлопець отак спритно й швидко лазив. «Воістину можливості людського організму невичерпні»,— мабуть, думав вовк.

Котька сидів на гілляці, обхопивши стовбур обома руками, і скося позирав униз. Вовк усе ще дивився на нього, схиляючи голову то в один бік, то в другий. І мовчав. І те, що вовк не видав жодного звуку, не завив, не загарчав,— сповнювало Котьчине серце ще більшим страхом. Страхом незбагненного.

Несподівано вовк метнувся і зник.

Так само без звуку, як мара.

Але Котька навіть не ворухнувся. І не подумав злазити.

Він раптом відчув, що... не зможе злізти. Він не міг розімкнути рук, які судомливо обхопили стовбур. То тільки уві сні він так бадьоро, без страху ходив по небу «гравітаційними сходами» і не боявся висоти. А в дійсності... Як тільки Котька позирав униз, у животі в нього брали старт і швидко-швидко бігли до горла оті холодні мурашки.

«Що ж тепер буде?.. Що ж тепер буде? — панічно думав Котька.— І нащо я сюди пхався? Ішов би собі до хлопців... Я ж збирався... Вони там контактуватимуть з пришельцем, перші у світі, а я сидітиму на сосні, як дятел... А потім не витримаю, зірвусь, упаду і... все! І ніхто мене не пожаліє. Бо я сам винен... А тато з мамою, може, й не ді-

знаються навіть, де я зник. Бо вовк мене підбере і з'їсть».

І Котьці так стало досадно і так себе стало жаль, що самі собою набігли на очі сльози...

— Ну куди ти мене ведеш?.. Що таке?.. Що тут сталося? — почувся голос Грицька Половинки.

Під деревом знову з'явився вовк і знову сперся передніми лапами на стовбур. Слідом за ним до сосни підійшов Грицько Половинка. Закинувши голову, подивився вгору:

— О! Ти що — загнав хлопця на дерево? Як тобі не соромно?

Вовк винувато заметляв хвостом і схилив голову.

— Гей! Алло! Слухай! Злазь, він тебе не зачепить. Злазь! — загукав знизу Половинка.

Котька не рухався. Його навіть не здивувало, що Половинка так просто розмовляє, контактує з вовком, з диким звіром. Він це вже приймав як належне. Просто він заляк і не міг ворухнутися.

— Ну чого ти? Ти що — не чуєш?..

Котька тяжко зітхнув: «Ну, зараз почне сміятися, кепкувати...»

І знову він згадав Тютю...

— Стривай, я зараз! — раптом гукнув Половинка і кудись побіг.

А вовк лишився. Сидів і виширившись дивився вгору.

Котьку охопила якась байдужість.

«Ну і хай!.. Хай кличе кого хоче, хай сміються, хай знущаються, хай ославлять на весь світ! Хай! Так мені й треба! Щоб не був такий розумний!.. Але це ж таки вовк... справжній вовк... Ні, цей Половинка таки не звичайний хлопець. Невже пришелець? Але яке це вже має для мене значення, як я зараз зірвуся, упаду й... От уже руки слабнуть, тремтять, і в усьому тілі така млявість, млявість.. Байдуже... Все байдуже...»

— Тримайся! Я вже йду! Уже йду! — наче крізь сон почув він голос Грицька Половинки.

Половинка, крякчучи, ледве тяг довгу драбину. Нести йому було не під силу, він волочив її по землі.

— Зараз, я зараз! Почекай! — і Половинка заметушився навколо драбини, намагаючись підняти й приставити її до дерева. Але драбина була дуже довга й важка, а Половинка був дуже малий і слабенький. І нічого в нього не виходило. Він сопів, пихтів, але не міг підняти драбину.

— Ех!.. Дід поїхав у місто по рамки для вуликів, а людей гукати не хотілося б. Вони ж не зрозуміють, сміятися почнуть. З мене... Що я поганой драбини підняти не можу. Що ж робити?.. — Він на якусь мить замислився, втупив-

шиє у землю, потім підніє угору палець.— О! Почекай, я зараз...

І знову кудись побіг. За хвилину прибіг, тримаючи в руках довгу мотузку.

— Зараз! Не хвилюйся!.. Головне — технічна ідея,— він коротко хихикнув, прикривши рота долонею, потім прив'язав один кінець мотузки до верхнього шабля драбини, взяв у руки другий кінець, розкрутив над головою і кинув. Але мотузка долетіла до половини стовбура сосни і впала на землю.

— Щось важеньке прив'язати треба,— він метнувся шукати, знайшов якийсь корч, прив'язав і знову кинув. Але й тепер нічого не вийшло.

Він знову кинув, і знову не вийшло.

Він усе кидав і кидав, стараючись з останніх сил, але ніяк не міг докинути до гілки, щоб перетягти через неї мотузку.

— У-у, слабак! — він скреготнув зубами і обома руками вдарив себе по голові.

Котьці стало жаль його, що він так побивається. І це ж через нього, щоб зняти його з дерева. Раптом рішучість охопила Котьку. Він розімкнув закладі пальці і, не дивлячись униз, почав злазити. Він злавив дуже повільно, обхопивши руками й ногами стовбур, і від напруження весь тремтів. Болю не відчував, хоча страшенно дряпався об кору.

Половинка спершу замовк, а потім обережно почав підтримувати його знизу негучними бадьорими вигуками:

— Так! Так! Правильно! Давай! Давай! Ще! Ще!..

Нарешті Котька ступив на землю. Вірніше, не ступив, а сів на землю, бо ноги його не тримали.

Половинка кинувся до нього, допоміг підвестися:

— Молодець!.. Спасибі!.. А то я вже не знав, що й робити...

Він іще вибачався!

У Котьки не було сил щось говорити. І він не встиг навіть злякатися, коли несподівано до нього підскочив вовк і лизнув прямо в ніс.

— Ану тебе! — Половинка одштовхнув вовка.— От Бурмило! Думаєш, я од нього страху не натерпівся? Як приїхав... Ого-го! Цілий день у льоху просидів. Змерз як скажений. Думав, на сніговика перетворюся. І головне — не гавкає ж. Бо дід же глухий, все одно не чує. Так він звик, і як щось таке, підходить і за полу шарпає. Але розумний страшенно. Дітей не чіпає ніколи. Гратися дуже любить. То він біг до тебе гратися. Але хіба ж ти знав! Це помісь справжнього вовка і вівчарки. Дід його з соски вигодував.

Котька тільки мовчки кивав. Ноги ще тремтіли і підгинали-

ся. Він боявся, що знову сяде на землю. Йому хотілося якомога швидше піти.

— Ну, бу... бувай! — ледве вичавив він із себе.

— Бувай!.. — сказав Половинка.

РОЗДІЛ XIII

Хлівець — не парфюмерний магазин.

Весло повертається на місце.

«Скажи, а як там, у ваших школах? Задають багато?»

Знову Семуа

Ех! Любий читачу! Якби ж то у житті було, як у театрі — спершу репетиція, а тоді вже спектакль... Бо найкращі думки і рішення приходять у голову завжди чомусь після того, як щось уже сталося, щось уже сказалося, щось уже зробилося...

А які ж гарні, влучні слова звучать подумки, які прекрасні вчинки постають в уяві, коли все уже позаду!.. Але пізно! Не переграєш. У житті репетицій не буває. Одразу грається спектакль. І хоч бийся головою об стінку — нічого не допоможе. Спектакль закінчено, публіка розійшлася, грати нема перед ким...

Ну чого, чого він одразу не зліз із того дерева? Чого тремтів, чого трусився, чого боявся, як заєць? Адже ж потім він таки зліз! Сам!.. Без сторонньої допомоги. Так чого ж було не зробити це одразу?! Чого ж було не зробити це одразу?! Ех-х!..

Котька аж зубами скреготав від досади й злості на самого себе. Як він себе зневажав! Як він себе ненавидів у цю мить!.. Як він тільки не лаяв себе!..

Але так уже влаштована людина, що вона не може весь час себе зневажати, ненавидіти й лаяти. Минає якийсь час, і людина знаходить у собі сили пробачити собі, знайти якісь пом'якшуючі причини й дати собі слово, що такого більше ніколи-ніколи не буде...

Котька походив трохи по вулицях, одійшов, ноги перестали тремтіти й понесли нарешті його до третьої від поля хати, під бляхою (біля воріт криниця й тополя).

Чайник і Петякантроп, дуже серйозні й зосереджені, мовчки походжали по подвір'ю.

— Привіт, хлопці!

— А-а, це ти? Привіт! — сказав Чайник.

— Привіт! — сказав Петякантроп і пильно оглянув Коть-

ку.— А чого це ти такий... подряпаний? З котами воював?

— Та...— знітився Котька.— Це... це вчора... у будяках...

Важко йому було брехати, не любив він брехати.

— Слухай... Знаєш...— Чайник зморщив лоба, демонструючи напружену роботу думки.— Я так вважаю, тобі краще десь сховатися. Бо як він тебе побачить, то може...

— Ну да,— підхопив Петякантроп.— Він же тебе там не бачив... Він тільки нас знає.

— І взагалі...— сказав Чайник.

— Як хочете,— почервонів Котька (він був трохи ображений, але, може, хлопці й мали рацію).— А де?

— Ну хоча б отут, у хлівці... Козу баба погнала пасти, тут нікого... А через щілину все буде видно,— Чайник розчинив рипучі двері хлівця, і Котька зайшов.

Звичайно, хлівець, де живе коза, не парфюмерний магазин, і пахне там не одеколоном. Це Котька відчув одразу. В нього аж у голові запаморочилось. Але сперечатися він не одважився. Такий відповідальний момент, хлопці чекають інопланетянина, а він буде носом крутити. Потерпить!

Чайник причинив двері хлівця, і свіжого повітря стало ще менше.

«Бідна коза! Як вона тут живе?» — тільки подумав Котька.

Добре, що хоч щілини між дошками були величенькі, і це давало можливість і вести спостереження, і якось більш-менш дихати... Чайник усе ще глибокодумно морщив лоба, походяючи по подвір'ю. Петякантроп не дуже обтяжував себе думками, але теж морщив лоба, щоб не відставати од Чайника.

— Гм,— скривився Чайник.— Ку ко бо бо... «Особисті знаряддя праці!» Що ж тут мое?.. Сокира?.. Батькова. Заступ?.. Материн. Граблі? Бабині. Тьху!.. Моя тут, виходить, хіба що ложка...

— А, хто там буде перевіряти! — махнув рукою Петякантроп.— Що, на сокирі написано? Чи на заступі?

І хлопці знову замовкли.

Котька скосив очі і раптом побачив, що від тину до копиці пригінці біжить Грицько Половинка. В руках він тримав весло. «Так от хто весло поцупив! І, мабуть, бабиного мішка теж. Але для чого?»

І раптом Котька зрозумів — Половинка всіма силами намагається відвернути увагу хлопців від інопланетянина, перешкодити їхнім контактам. Значить, одне з двох: або він таки теж інопланетянин, або хоче сам, одноосібно, контактувати з Семуа.

Половинка прихилив весло до копиці і вже повернувся, щоб бігти назад, як раптом весло впало... Хлопці, що були по той бік копиці, разом повернулися і побачили Половинку.

— О! Половинка! — здивовано гукнув Чайник. — Чого ти ховаєшся?.. Виходь!..

— Не бійсь!.. — гукнув Петякантроп.

— А я й не боюсь, — спокійно сказав Половинка, виходячи. Він був червоний, зніжковілий.

Хлопці вдавали, наче нічого не сталося, наче вони не бачили, що він ставив весло і що воно падало, наче вони просто зустріли його та й усе.

— Ну, як поживаєш? — дружелюбним тоном спитав Чайник. — Як справи? І взагалі...

Котька напружився — невже зараз почне розказувати про нього?

Але Половинка мовчав.

— Та ти не тушуйся! — поблажливо плеснув його по плечу Петякантроп. — Ми ж... ля лі мо мо...

— Якби ми одразу знали... — туманно почав Чайник. — Сюр бобелюр кордавур...

— Хіба б ми тебе чіпали... — вів далі Петякантроп.

— І взагалі... — закінчив Чайник.

Половинка знизав плечима.

Петякантроп злодійкувато озирнувся і, стишивши голос (так, що Котька ледве почув), запитав:

— Скажи, а як там у вас, у ваших школах? Задають багато?

— Ну-у... — невизначено протяг Половинка.

— Та ну! Питаєш! — вигукнув Чайник. — А що ж! Звичайно, задають. Бо рівень знань і науки дуже високий... і взагалі... Правда ж?

— Ну-у... — так само невизначено протяг Половинка.

— А з класу виганяють, як щось таке... дівчинку за косу смикнув або що... — приставав Петякантроп.

— Ну-у... — знову протяг Половинка.

— От Петякантроп! — вступився Чайник. — Та вони дівчат, мабуть, за коси й не смикають. І взагалі... у них дівчата, може, й кіс зовсім не носять, нема за що смикати. Правда ж?

— Ну-у... — знову невизначено протяг Половинка.

— А... — Петякантроп знову злодійкувато озирнувся і стишив голос. — А трудове виховання є? Працювати дома примушують?

— Ну-у... Ну я піду... а то мені треба... — позадкував Половинка.

— Та йди, авжеж... Ми ж розуміємо, раз треба. Іди, звичайно,— Петякантроп був такий добрий, хоч до рани прикладай. Наче то не він товк зовсім недавно Половинку, вигукуючи дике «У-а-а!».

— Може, тобі щось треба... Допомогти абощо,— запобігливо проказав Чайник.

— Так ти не соромся, скажи, ми...— підхопив Петякантроп.

— Ні-ні... Привіт! — Половинка різко повернув і кинувся геть.

Котьці здалося, що він ледве стримувався, щоб не засміятися.

Але хлопці були ближче, і їм здалося зовсім інше.

— От хитрун! — вигукнув Чайник.— Скажи! От вужака! Бачив, як він очі ховав?.. І— ні пари з уст! Не хоче говорити про свою планету, хоч ти його вбий...

— Мабуть, їм не можна. Заборонено. Чув же: експедиція таємна.

— Та, мабуть,— Чайник зітхнув.— Подумати тільки!.. Грицько Половинка — пришелець! Інопланетянин... Ля лі мо мо... Сидів з нами майже рік в одному класі. Я йому голову крейдою посипав. Пам'ятаєш? І взагалі...

— А я?! Скільки разів я йому...— Петякантроп зробив красномовний жест,— по шиї той... па ні ко мо... Якби ж знаття,— він зітхнув.— Може, він мені ще й згадає...

— Не думаю,— заспокоїв його Чайник.— Вони, по-моєму... Сам же Семуа казав, пам'ятаєш, що дуже люблять дітей... І взагалі...

— Щось дуже довго нема того Семуа,— сказав Петякантроп.— Слухай, а може, він так сказав, щоб відчепитися від нас? «Сидіть дома і нікуди не рипайтесь...», а сам — фіть! — і нема...

«А що?.. Справді,— подумав Котька.— І я ж так думав... А може, воно й краще». І він відчув полегкість. Десь підсвідомо його весь час муляв страх — хто там зна, як воно може вийти з тим пришельцем... Усе-таки істота з іншого світу, мало що може йому стукнути в голову, вирішить, наприклад, що вони щось проти нього мають, застосує оту клятву анігіляцію і... Ніхто й не знатиме, де вони ділися, мокрого місця не залишаться.

Котька вже хотів прочинити двері хлівця і висунутися (щоб хоч ковток свіжого повітря вдихнути), аж раптом помітив, як перемінилися в лиці Чайник і Петякантроп. З набурмощено-замислених обличчя їхні враз зробилися перелякано-улєсливими.

— Будь ласка... будь ласка...— забелькотів Чайник.

— Так оце так ви живете? — почув Котька спершу голос Семуа, а тоді вже побачив його самого. Побачив і здригнувся. Так дико було бачити серед сільського двору, де греблися кури, істоту у скафандрі з антенами й миготливою лампочкою на гермошоломі.

Семуа пройшов по подвір'ю і зупинився біля перекинутого відра.

— Цікаво, дуже цікаво... Це що?

— Відро,— люб'язно пояснив Чайник.

— Для чого? — спитав Семуа.

Чайник знизав плечима:

— Ну як... відро для води... для помиїв... і взагалі...— Він глянув на Петюкантропа і скривився, як роблять усі учні, коли вчитель ставить питання, на яке не знаєш, що відповісти. І Петякантроп, точнісінько як на уроці, приставив долоню до рота і підказав:

— Ку ко бо бо...

— Ага... так... так...— пояснив Чайник.— Гм, як стоїть порожнє, то... а як носити воду з криниці, то...— він зітхнув, мабуть, згадавши цей процес,— знаряддя праці. Ку ко бо бо.

— А це що? — Семуа показав на сміття, розкидане по подвір'ю.

— То так... нічого... сміття,— Чайник перезирнувся з Петякантропом, і вони вдвох кинулися гарячково прибирати подвір'я.

— Сміт-тя? — здивовано перепитав Семуа.— Не розумію. Що таке? Поясніть.

— Ну сміття... що ж тут незрозумілого? — здивувався і собі Чайник.— Просто сміття та й усе. Непотріб і взагалі...

— Відходи,— знову підказав Петякантроп.

— Ага... Так... Відходи... Виробничі відходи.

— Відходи? — знову здивовано перепитав Семуа.— У нас на планеті нема такого поняття. А чого вони валяються у вас під ногами?

— Ну просто так...— почервонів Чайник.

— Тимчасово...— сказав Петякантроп (він почував себе впевненіше — це ж було не його подвір'я).

— Не встигли прибрати,— пояснив Чайник.

— Так, зрозуміло... Забруднення навколишнього середовища,— в голосі Семуа чувся осуд.— Це небезпечно. З цим треба боротися!

— Так ми ж б-боре́мося... бачите! — вигукнув Чайник (хлопці закінчували прибирати подвір'я).

Семуа, переставляючи ноги, наче робот, підійшов до копиці, показав на граблі:

— А це що?

— Граблі. Знаряддя праці. Гребти сіно. Отак-от,— і Чайник показав, як гребти граблями.

— Цікаво... Це ваші? Граблі? — Семуа із задоволенням повторював кожне нове слово.

— Ну да, бабині... тобто спільні, сімейні...— заплутався Чайник і почав виплутуватися: — У нас всі знаряддя праці колективні. Розумієте? У нас... у нас такий принцип. А це заступ. Копати землю...

— Колективний? — спитав Семуа.

— Ага,— кивнув Чайник.— А це сокира. Рубати дрова.

— Рубати дро-ва? — повторив Семуа.— Дуже цікаво. А можна показати як? У нас на планеті немає цих самих... дров. Дуже хотілося б побачити.

— Будь ласка,— Чайник розгублено озирнувся, шукаючи очима, але всюди лежали тільки довгі метрові поліняки.— Можна... Але спершу треба напиляти. Оцим знаряддям, яке називається пилка. Ану давай! — махнув він Петікантропу.

— Га? — роззявив той рота.

— Не «га», а берись швидше! Ну! — Чайник схопився за один кінець поліняки, Петякантроп взявся за другий, поклали поліняку на козли і почали пиляти.

Семуа дивився на них своїми синіми банькатими лінзами-очима з явним інтересом.

Хлопці старалися з усіх сил. Але поліняка, як на зло, попалася грабова, тверда, мов рейка. Через якусь уже хвилину піт заливав їм очі.

— Правда... це все прості... примітивні знаряддя праці,— хекаючи і наче вибачаючись, казав Чайник.— У нас зараз НТР — науково-технічна революція. Всі трудові процеси механізовано. У нас всюди різні машини, комбайни, трактори, соломорізки, культиватори, електродоїлки...

— Це добре. Це дуже добре. Лю ля лю лі...— схвально закивав антенами Семуа.

І — раптом...

— Ой!.. Моя баба йде!.. — майже радісно вигукнув Чайник.

Семуа змахнув руками, напустив диму і зник за хатою.

Котька встиг помітити, як він побіг і навіть спіткнувся об щось. Це Котьку трохи розчарувало — інопланетянин міг би й не спотикатися. Міг би зникати якось солідніше. Але на цьому роздуми його перервалися.

РОЗДІЛ XIV

«Надежда-а, мо-ой компас земно-ой!..»

Несподівана поява Інгрід.

Одна з таємниць розкривається

— О! Що я бачу?! Працюють...— почувся здивований голос баби Наді.— Щось у лісі здохло! Що це з тобою, Васю? Ти, бува, не захворів? Таке цілосвітнє ледащо, то батогом не примусиш, і раптом...

Баба Надя, ведучи на налігачі козу Маньку, ввійшла у Котьчине поле зору. Сплеснула руками й випустила налігача. Манька одразу цим скористалася і подріботіла в город.

Чайник підскочив до баби і застережно приклав палець до губів:

— Цссс!

— Га? Що таке?

— Тихше, бабо! — засичав Чайник.

— Отаке! Чого це я маю мовчати у своєму дворі?

— Та цитьте, ну! — знову засичав онук.

— Ну ви дивіться — рота затуляє! — вдарила руками об поли баба.— Ти бач! Дожилася! Вже й говорити не дають у власній хаті!

І тоді, щоб заглушити бабу, Чайник раптом голосно заспівав:

— Наде-ежда! Мой компас земно-ой!..

Він штовхнув ногою Петюкантропа, і той підхопив:

—...а удача награда за сме-ге-лость...

Баба спантеличено дивилася на хлопців і розпачливо переводила погляд з одного на другого.

— Показилися хлопці, не інакше. Блекоти наїлися, чи що?

Чайник метнув блискавичний погляд на ріг хати, за яким зник Семуа, махнув Петікантропу, щоб той продовжував співати, підійшов до баби і гарячково забубонів:

— Бабо! Ідіть! Ідіть негайно в хату і не виходьте, поки я вас не покличу. Чуєте... Благаю!.. Бабусенько, дорогесенька!.. А то я вам ніколи цього не прошу. Я вам!.. Зрозумійте ви... Тут одна істота... Я вам потім усе поясню. І взагалі...

— Чого ж ти, опудало, зразу не сказав? — стишивши голос, мовила баба Надя. — Знаю-знаю... Істота. Знаю. Так би й сказав: «Істота!» А то: «Наdejда!.. Мой компас...» Муслім Магомаєв найшовся! Іду вже, іду! — І баба позадувала до дверей. На порозі махнула рукою — не турбуйтеся, мовляв, усе буде гаразд, — і клацнула клямкою, причинивши двері.

— Ху! — з шумом видихнув Чайник. — Ну! Ти диви! І треба ж!..

— Ти думаєш, він чув? — прохрипів Петякантроп (від безперервного співу голос у нього майже пропав).

— Аякже! — Чайник безнадійно скривився.

Котька його розумів — не почути усю цю сцену міг тільки глухий дід Мирон.

— Що ж робити? — прохрипів Петякантроп.

Але Чайник не встиг відповісти. Враз почулося тоненьке дівчаче:

— Алло!

Котька скосив очі на голос і побачив, що у двір заходить білява дівчинка у великих окулярах, у джинсах, з яскравою спортивною сумкою в руках.

Хлопці теж повернулися до неї.

— О! Чужих нам іще тут не вистачало! — аж пересмикнувся Чайник.

— От іменно! — кивнув Петякантроп.

— Що таке? — рвонувся Чайник до дівчинки.

— Що треба? — випнув щелепу Петякантроп.

Дівчинка не чекала такого прийому і розгублено мовчала, позираючи на хлопців.

Котьці стало її жаль. «Певно, дачниця якась або в гості до когось приїхала», — подумав він. На «Бережку» такої не було.

— Вибач! — процідив Чайник до дівчинки. — Ти помилилася адресою.

— Так що — будь ласка! — Петякантроп зробив рукою красномовний жест і свиснув: — Фіть!..

Але дівчина заперечливо похитала головою і сказала:

— Ні!

Хлопці перезирнулися.

— Що значить «ні»? — підвищив голос Чайник.

— Ти що — не розумієш? — грізно прохрипів Петякантроп.

— Я...— почала і затнулася дівчинка.

— Та ти ж, ти!..— Чайник озирнувся на ріг хати і стишив голос.— Кажуть тобі, ти помилилася адресою.

— Ні! — знову заперечливо похитала головою дівчинка.

— Та ти що — жартуєш? Нам не до жартів. У нас тут серйозна справа... і взагалі...

— Ну! — підступив до неї майже впритул Чайник.

— Бобелюр звідсіля! — знову випнув щелепу Петякантроп.

— Ну, чуєш — біжи!.. Нам не до церемоній. Часу нема,— Чайник нетерпляче озирнувся на ріг хати.— Ну, по-хорошому ж кажемо...

— По-хорошому вона не розуміє. Ну що ж... Я їй зараз допоможу! Я їй зараз увімкну третю швидкість. Зараз.— Петякантроп замахнувся, і Котька ще встиг подумати: «Ну, бідна дівчинка. Зараз він їй дасть!»

Але дати Петякантроп не зміг, бо дівчинка дуже спритно відскочила вбік, і Петякантроп дав у порожнечу. Від несподіванки поточився і мало не впав. Дівчинка засміялася й відбігла.

— Ах ти ж!..— Петякантроп кинувся за нею.

Дівчинка підбігла до копиці й з розгону дуже спритно, мов білка, видряпалася на неї.

Петякантроп хотів поцупити її за ногу, але не встиг.

Дівчинка схопила весло, прихилене до копиці, і, сміючись, почала відпихати Петякантропа.

Чайник у розпачі стояв посеред двору. Все це було так несподівано, що він просто заціпенів. Нарешті він трохи отямився і, скривившись, приглушено загукав:

— Граблями її! Граблями!.. Стягай, стягай швидше, бо...

Петякантроп схопив граблі й замахав ними, намагаючись зачепити дівчинку. Але дівчинка ловко відбивалася веслом і тільки сміялася.

— Зараз! Зараз ти в мене засмієшся на кутні! Ти ще мене не знаєш! Ти мене зараз узнаєш! — кип'ятився Петякантроп, вимахуючи граблями.

І тут почувся голос чорнявої Свети:

— О! Ви вже познайомилися? Все в порядку?

— Га? — застиг з піднятими граблями Петякантроп.

Чорнява Света, захекавшись, підбігла до копиці:

— Що?..— вона обвела поглядом усіх.— Ех ви!.. Як вам не соромно! — накинулася вона на хлопців.— Отак ви приймаєте зарубіжних гостей?

— Га? — граблі опустилися на землю.

— Що? — мовив Чайник.

— Інґрід, ти що, так їм нічого й не сказала?

— Ні! — дівчина зітхнула, ніяково усмінулась і почала злазити з копиці.

Хлопці презирнулися.

— Та це ж Інґрід, подруга Арміна, з яким ти, Чайник, листуєшся. Ти ж думав, мабуть, що вона — хлопець, правда? А вона дівчина... Ти ж Арміну писав щось проти дівчат, писав? Нападав на нас, нападав?

Чайник мовчав, але Котька не сумнівався, що Света каже правду, що таки, мабуть же, писав той щось не дуже ніжне про дівчат, по всьому було видно.

— Мовчиш, значить, правда... Тому Армін і не написав тобі, що Інґрід дівчина, що...

— Не вір, Чайник! — раптом закричав Петякантроп. — Це вона навмисно! Це вона розігрує! Щоб посміятися. Я її знаю! Це ж... Це така!... У-у-у! Думаєш, що вона що? Це ж вона впливає на нас! Благотворно! Розумієш? Ух, хитрюга! Не вір! Не піддавайся! Це ніяка не Інґрід! Це якась її подружка! З Києва. Хіба ти не бачиш?

Зовсім розгублене Чайникове обличчя враз набуло зосередженого виразу:

— А як ти доведеш, що це Інґрід?

Света глянула на дівчинку.

Дівчинка розкрила сумку:

— Армін обіцяв тобі книжку про космічний пришелець... Ну ось! — вона витягла із сумки якусь книжку і простягнула Чайнику.

Чайник узяв, і знову його обличчя стало розгубленим:

— Так... справді... Значить, ти... вона... — А я... а ми... — заморгав Чайник.

— Ух ти-и! — прохрипів Петякантроп.

— І взагалі...

— Що ж тепер буде?

— Замість того, щоб фройндшафт — дружба, ми...

— І взагалі...

— Та нічого-нічого, — привітно усмінулась Інґрід. — Я на вас не ображаюсь. Зовсім-зовсім... Ні... Я приїхала спеціально, щоб... — вона подивилася на Чайника. — Де твій grosmuter? Твій бабушк?

— У... у хаті. А що? — збентежився Чайник.

— Я хочу... їх мус... Я мушу... должна. Його ім'я єсть Надія Чайка? Правда?

— Правда. А що? — ще більше збентежився Чайник.

— Я шукала довго-довго. Писала много адреса. І вот... Света мені зробила дуже великий допомог... Розкажи, Света, ти. Мені трудно. Я ще не вмію ваш язик.

— Це було давно...— почала Света.— У сорок п'ятому році. В Берліні. Напередодні перемоги. У Берліні вже точилися вуличні бої. І от Гітлер наказав затопити метро, де ховалися мирні жителі. Загинуло дуже багато людей. І тоді одна українська жінка, яку вигнали на роботу в Німеччину, врятувала маленького німецького хлопчика. Тримала його на руках над головою. І врятувала. А то б він захлинувся. Той хлопчик — то був батько Інґрід.

— Так,— кивнула Інґрід.

— А жінка — твоя бабуся.

У Котьки аж серце защеміло.

На Чайника боляче було дивитися — такий у нього був жалюгідний вигляд у цю мить: все обличчя скривилося, от-от заплаче.

— Як?! — вражено спитав він.— А я... нічого не знав про хлопчика. Баба ніколи не говорила.

— Бо твоя бабуся дуже скромна, не любить про себе говорити, тому й не розказувала, щоб не думали, що хвалиться. Я ледве у неї випитала. Дуже вона не любить згадувати ті часи. Стільки вона натерпілася тоді. А я хотіла вам розказати, так ви ж...— Света затнулася.

Хлопці разом, як по команді, опустили голови.

Що ж, правда... Котька сам був свідок. Нічого тут не скажеш. Чайник раптом стрепенувся і закричав:

— Бабо! Бабо! Ідіть сюди! Швидше!..

Одразу ж рипнули двері і з хати вийшла баба Надя. Мабуть, вона давно стояла в сінях і все чула.

— Ой! — скрикнула Інґрід.— Здрастуйте! Здрастуйте! Я... Ми... Ви... можна, я вас поцілую? — вона кинулася до баби Наді й рвучко обняла її.

— Здрастуй! Здрастуй, дитино!..— пригорнула її до себе баба Надя.

— Спасибі! Спасибі! Спасибі вам! Від мене... від тата... від усіх нас,— дівчинка не стрималась й захлинулася, заплакала.

— Ну що ти... що ти...— сама ледве стримуючи сльози, баба Надя гладила її по голові.— Я вже й виклик оформила, вчора одправила цінним листом... Чекаю вас усіх... Чекаємо...

Котька був такий схвилюваний цією несподіваною сценою, що навіть забув про пришельця.

Якийсь час всі в дворі мовчали.

Потім Чайник тяжко зітхнув і скрушно похитав голову:
— Ех, бабо, бабо! Що ж ви наробили!.. Чого ж ви нічого не сказали? Ви ж... ви ж зіпсували мені все життя... Я ж міг би... міг... а тепер... Тепер я... І взагалі... Ех!..— Він махнув у відчай рукою.— Якби ж ви тільки знали! Це ж усе має тепер... міжпланетне значення... Це ж... Це ж усе бачив і чув Семуа.

— Хто? — здивовано звела брови баба Надя.

— Що?

— Га? — презирнулися Света і Інgrid.

— Ех!.. «Хто?» «Що?» — Чайник знову махнув рукою.— Пришелець. З космосу... Інопланетянин. От хто!..

— Що ти таке говориш?! — знизала плечима баба Надя.— На сонці перегрівся, чи що?

— От видумляка! — усміхнулася Света.

— Нічого я не видумляка. І на сонці не перегрівся. От його спитайте! — Чайник кивнув на Петюкантропа.— Зразу удвох на сонці не перегріваються.

— Точно. Інопланетянин! — хитнув головою Петякантроп.

— Збирався узяти на свою планету... Укриц Анера. А тепер... — Чайник зітхнув.— А тепер... Звичайно... Таке побачив, почув... Звичайно... Припинить усякі контакти. Назавжди. Ех!.. Не так за себе, як за людство, за нашу планету обидно. Подумає, що вся наша планета, всі жителі такі... Ех, бабо, бабо! — Чайник трагічно шморгнув носом і одвернувся, ховаючи скупі чоловічі сльози.

— Ой, лишенько! — забідкалася баба Надя.— Що це з дитиною?! Що це він балакає? Як несповна розуму. І бачу ж, не жартує... Васю, голубчику мій! Онучку мій рідненький! Що це з тобою?!

— Ех, бабо, бабо! — не повертаючи голови, знову трагічно шморгнув носом Чайник.

— Та не турбуйтеся, не хвилюйтесь, бабусю! — кинулася заспокоювати бабу Надю Света.— Нічого страшного. То вони фантазують, вигадують... Це ж такі видумляки! Я ж їх знаю! Їм просто незручно, що так вийшло, і вони хочуть... Вони й на річці вигадували, а нікого не було. Це й Грицько Половинка засвідчити може.

— Правда? — перепитала баба Надя і полегшено зітхнула.— Ху!.. А я вже... Ну хіба можна так жартувати?

Чайник безпорадно глянув на Петюкантропа.

Їм не вірили!

РОЗДІЛ XV

*Пришелець з хлівця. Падіння. І знову Семуа.
«А ви не вірили!..» Таємниця розкривається.
«Інопланетяни»*

Котька розхвилювався.

Як же так? Він же сам, на власні очі бачив! Він же свідок! Він... Ні!.. Він не може стояти у смердючому хлівці й мовчати, коли там так не вірять. Він мусить сказати, він мусить...

Котька рвонувся вперед, пхнув двері і кулею вискочив з хлівця.

І тут сталося те, чого він не передбачав.

Засліплений сонцем і власним ентузіазмом, Котька не помітив ночов з водою, перечепився об них і з усього маху гепнувся прямисінько у ночви.

І всі високі благородні слова на захист хлопців, які мали зірватися з його язика, вмить булькнули і потонули у тих ночвах.

— Г-ох!..— тільки й вимовив Котька, підхопившись з землі, мокрий, розгублений і нещасний.

— Ох-х-х!..— луною прокотилося по подвір'ю. Бо всі, хто там був, не могли втриматися, щоб вражено не сказати «Ох!».

Всі дивилися на Котьку так, наче він упав з неба.

Перша отямилася баба Надя.

— Овва! Драстуйте вам! — весело сказала вона.

— О! Це ж він! Пришелець! Я ж вам казала! — дзвінко зареготала Света.

Інгрід теж засміялася.

Котька безпорадно дивився на хлопців і ладен був провалитися крізь землю. Але земля була тверда і непохитна.

Діватися було нікуди.

Треба було щось говорити.

— Я... не смійтеся...— Котька не впізнав власного голосу.— Я теж... бачив пришельця...

— Де? — спитала баба Надя.— У хліві?! Тю! Щодня там буваю. А, крім кози, нікого не бачу. От не везе мені...

Дівчатка знову вибухнули реготом.

Котька згорав від сорому.

Нащо він вискочив! Замість того, щоб підтримати хлопців, ще більше підняв їх на глум. Ну, чого йому так не везе? Ну, чого він такий невдаха?

Котька вже хотів рвонутись і кинутись геть із цього дво-

ру, щоб не бачити нікого, не чути глузливого реготу, як раптом Петякантроп вигукнув:

— О!.. Дивіться!..

З-за рогу хати з'явився Семуа...

Цікаво інколи буває: шойно людина сміялася з когось, кепкувала, реготала, і враз щось трапляється таке, що ставить ту людину саму у варті сміху становище. І ота раптова зміна від реготу до розпачу робить людину напрочуд безпомічною й гідною жалю.

І коли несподівано з'явився Семуа, Котьці аж шкода стало бабу Надю і дівчат — так вони розгубилися. Завмерли, аж зіщулилися від розпачу.

— О!.. О!.. А ви не вірили! — торжествуюче вигукнув Чайник.

Семуа зробив кілька плавних жестів, взяв у руки цибулину, що лежала на призьбі, і враз цибулина зникла.

— О! О! Анігіляція! — радісно вигукнув Чайник.

Семуа зробив непомітний рух, і цибулина знову з'явилася в його руці.

— О!..— вигукнув Петякантроп.— От скажіть їм, от скажіть, бо вони не вірять...

— Добре... скажу...— мовив Семуа і раптом... швидким рухом зняв з голови скафандр. Під скафандром була звичайнісінька людська голова усміхненого русявого дядечка з блакитними очима.

— Здрастуйте! Вибачте! Дозвольте представитися. Семуа — Семен Ульянович Аврамчук. Артист цирку. Ілюзіоніст. Тобто фокусник. Французькою мовою «се муа» означає «це я». То моє циркове ім'я. Не гнівайтесь, хлопці, що трошечки вас розіграв. Грицько! — гукнув він, обернувшись до саду.

Зашаруділи кущі смородини, і звідти виліз Грицько Половинка.

Котька намагався не дивитися на Чайника і Петюкантропа. Вони стояли червоні, наче їм надавали по щоках ляпасів.

Грицько Половинка схилив перед ними голову, зітхнув і сказав винувано:

— Пробачте!..

Семуа обняв Грицька Половинку за плечі і пригорнув до себе:

— Мій племінник і охоронець... Розумієте, я готую новий номер. «Космічний гість» називається. Ілюзійне ревію. Перевтомився. Не все виходило, як треба. Не все клеїлося. Дещо, скажемо прямо, зовсім не виходило. Вирішив від-

почити кілька днів на природі. Рибку половити. Заспокоїтися. А місця тут у вас — краще не придумаєш. Та й Грицько давно запрошував... От я й вирішив. Ну, а заразом і реквізит свій дещо вдосконалити треба було, захопив з собою. Ми ж, артисти цирку, всю свою апаратуру, свій реквізит, власними руками намагаємся робити. Так надійніше. У мене в човні така майстерня обладнана, що... Грицько мені харчі носив і від стороннього ока оберігав, щоб не заважав ніхто... Але ці козаки виявилися дуже спритними зі своїм «козошукатором». Проте я не шкодую ані скілечки. Навіть вдячний. Завдяки їм я знайшов ключ до номера і вирішив усі свої труднощі. Будуть тепер у номері й хлопці, і дресирована коза, і «козошукатор». Так що спасибі, друзі. Несподівано ви мені дуже допомогли. Спасибі!.. А за планету Укриц Анера — вибачайте... Та я не дуже й брехав. Прочитайте ззаду наперед і вийде — арена цирку. А це справді моя планета. Тринадцять метрів у діаметрі, а на ній все моє життя. І девіз нашої планети — щоб дітям було весело і цікаво. А галактика Язіюлі — це «Ілюзія».

Хлопці похилили голови і тільки сопіли.

Дівчаткам стало їх жаль.

— А що... Я б теж повірила, — сказала Света. — Так схоже. Потрясаюче!

— І я, — сказала Інгрід. — Я навіть злякалась.

— Не сердьтеся, хлопці! — винувато попросив Половинка. — Не сердьтеся... Ну... ви ж самі винні... Я ж навіть відмовляв вас, пам'ятаєте... Казав, що ніяких пришельців нема, а ви...

— Та я не серджуся... Чого там... І взагалі... — не підводячи голови, буркнув Чайник.

— І я, — буркнув Петякантроп.

— От і добре, — усміхнувся Половинка. — Значить, усе гаразд.

Тепер і хлопці мусили усміхнутися. Іншого виходу не було.

— Дядько нехай... Але як я міг прийняти за пришельця тебе, Половинка? Не розумію, — знизав плечима Чайник.

— Інопланетянин Грицько Половинка... Тю! — зневажливо хмикнув Петякантроп.

— Якщо вже чесно, то не він, а ви інопланетяни! — сказала баба Надя. — Зовсім на іншій планеті живете, ледацюги! І вам ще дуже й дуже готуватися треба до запуску на Землю. От!.. Дякуйте долі, що пришельці виявилися

несправжні. А якби справжні? Та отак осоромитися! Га? Ганьба на всю галактику, на весь Всесвіт!

Хлопці знову похилили голови.

— Так! Було б незручно...— погодився Семуа.— Але здається мені, бабусю, що вони все зрозуміли. Га, хлопці?

— Зрозуміли,— зітхнув Чайник.

— Зрозуміли,— як луна, одізвався Петякантроп.

— Тільки не все...— звів очі на Семуа Чайник.

— Ага,— підхопив Петякантроп.— От як, скажіть, у вас оті ящики в повітрі літали?

— І взагалі...— додав Чайник.

— Ну що ж,— усміхнувся Семуа.— Ходімте, я розкрию вам деякі свої таємниці. Хоча ми, ілюзіоністи, і не любимо цього робити. Бо тоді нецікаво дивитися.

І він рушив з двору.

І за ним потяглися всі, крім баби Наді.

Коли вже вийшли за ворота, баба Надя загукала услід:

— А тоді вертайтеся!.. Та почнемо готуватися до запуску на Землю! Інопланетяни!

РОЗДІЛ XVI

Всі таємниці розкриті, а несподіванки продовжуються.

Де верба?.. Тільки б не впасти!..

«Бережок» іде на допомогу.

Концерт. Несподіваний виступ кози Маньки.

Грицько Половинка — головний герой

Котька відчував себе, як то кажуть, не в своїй тарілці.

В ньому боролися два протилежних бажання.

З одного боку, ще вогнем пік сором після падіння — хотілося втекти світ за очі. Хлопці, здавалося йому, позирали з одвертою ворожістю — наче то він був винен у їхній халепі. Дівчата, навпаки, зовсім не помічали його — наче він не існував. Семуа теж не звертав на нього уваги, зайнятий розмовою з своїм племінником Грицьком Половинкою.

Він був зайвий, нікому не потрібний.

З другого боку, Котьку роз'їдала страшенна цікавість — побачити секрети фокусів Семуа. Ну хіба б ти, любий читачу, добровільно відмовився від такої можливості?

І, не в силі перебороти тієї цікавості, Котька понуро дибав позаду всіх. Він опустив до землі очі. І отак плентався, дивлячись під ноги.

Вони йшли до річки, де біля старої верби припнув свого човна Семуа. Заглиблений у свої думки, Котька не одразу зреагував, коли раптом почувся розпачливий крик Грицька Половинки:

— Ой!.. Дивіться!.. Верба!..

Коли Котька звів очі, всі вже бігли — і хлопці, і дівчата, і Семуа.

Якусь хвилю Котька розгублено дивився, не розуміючи, що сталося. Він не впізнавав берега. Берег був якийсь голий і порожній. І наче побільшало неба. Що таке? І тут Котька збагнув — на березі не було верби.

Котька побіг теж...

Стара верба лежала у воді...

Річка підмила крутий берег, і верба впала.

Скільки років простояла вона на березі, скільки бачила! Скільки води сплигло мимо неї! І от тепер надійшов її час. Обваливши шмат берега, вивернувши покручене вузлувате коріння, що, наче чорні старечі пальці, стриміло в небо, вона занурила свій стовбур у річку, і хвилі гойдали й ворухили її зелені кучері-віти.

— Човен!..— глухо й розпачливо проказав Семуа.— Потопило...

Дівчата заахали.

Хлопці мовчки кинулися у воду пірнати, шукати.

Семуа схопився за гілляку, спробував тягти, але де там! Хіба посилить один, навіть артист цирку, таку здорову — стовбур удвох не обхопиш.

— Людей треба...— писнула Света і затнулась, згадала: жнива ж, усі в полі, у селі тільки старі й малі.

І Котьку підкинуло:

— Стривайте! Я зараз!.. Я бігом! Я швидко!.. На «Бережок»... Я... я бігом!..

Останні слова він уже кричав на бігу.

Він біг, не розбираючи дороги, перестрибуючи через корчі й рівчаки.

Стільки невдач було цього дня, стільки падінь, що він прагнув лише одного — не впасти, благополучно добігти до «Бережка» і сказати татові.

Головне — це сказати татові, а вже тато все зробить, все організує. Він у це вірив.

Котька задихався, груди розпирало від нестачі повітря, але він не стишував бігу. Швидше, швидше!..

Ні біля будиночка, ні на звичному місці, на березі, де він завжди ловив рибу, тата не було видно.

Мама сиділа на лавочці й чистила картоплю.

— Де та... то?..— хапаючи ротом повітря, як витягнута з води риба, ледве зміг спитати Котька.

— Що?! Що сталося! — мама перелякано підскочила з лавки.

— Де та... то? — повторив Котька.

— Що?! Що сталося! Я питаю?!

— Де тато?..— втретє уперто запитав Котька.

— Пішов у магазин. Та скажи, нарешті, що сталося? — мама схопила його за плечі й трусонула.

Якусь мить Котька ще вагався — говорити чи ні. Мама дуже розсудлива, поміркована, вона почне все зважувати, сумніватися, чи зручно турбувати бережан (адже вони приїхали відпочивати), а тут треба діяти негайно, тут потрібна не мамина розсудливість, а татова завзятість. Але раз тато пішов у магазин, то він може прийти нескоро. Отже, виходу не було, і Котька, задихаючись, сказав:

— Там... верба... впала у річку... притопила..

— Кого? — злякано перебила мама.

— Човна... моторного...

— Лишенько! Є жертви? — зойкнула мама.

— Ні... Але... це човен артиста... Там реквізит для циркової вистави. І взагалі...

— Ох! Як я перелякалась! — полегшено зітхнула мама.— Хіба так можна? Аж у серці закололо.

«Ну от! — у відчаї подумав Котька.— Зараз почне «незручно», «нічого страшного»... Ех! Чого тато пішов у магазин? Ну чого він пішов у магазин?!».

І вже без всякої надії сказав:

— Треба допомогти. У селі всі на жнивах.

— Авжеж... авжеж...— несподівано стрепенулась мама.— Зараз я скажу Спиридону Спиридоновичу. Аякже! Звичайно, треба допомогти. Чий, кажеш, човен? Артиста цирку? А як він тут опинився? Звичайно, він його сам не витягне. Зараз... Спиридоне Спиридоновичу! Спиридоне Спиридоновичу!.. Вибачте, дуже серйозна справа...

З вікна сусіднього будиночка висунулася голова Спиридона Спиридоновича.

Почувши, у чім справа, він враз оживився й наказав скликати термінові збори всіх бережан.

Котька побіг виконувати наказ. Він біг від будиночка до будиночка і кричав:

— Всі на збори до Спиридона Спиридоновича! Термінові збори всіх бережан! Спиридон Спиридонович просить усіх до себе!..

І через кілька хвилин біля будиночка Спиридона Спи-

ридоновича вже юрмилися бережани — чоловіки, жінки й навіть діти. Прийшов і комендант бази, обвітрений і засмаглий начорно товариш Баюра Петро Кіндратович.

— Значить, так,— діловито, як на виробничій нараді, говорив Спиридон Спиридонович.— Пилки, сокири... Вірьовки треба обов'язково... Що ви кажете, Петре Кіндратовичу? Є лебідка й трос? Лишилися після будівництва? Так це ж здорово! Це якраз те, що треба. Прекрасно! Я візьму акваланг... Значить, так... Ви, Петре Кіндратовичу, лебідку й трос повезете човном, а ми підемо пішки...

Через кілька хвилин з «Бережка» вирушила експедиція у складі майже всього дорослого населення (за винятком двох бабусь, які лишилися доглядати малечу).

Як же мило, як любо, як радісно, дорогий мій читачу, дивитися на людей, які, охоплені єдиним поривом, єдиним почуттям, гуртом роблять якесь добре діло — когось рятують, виручають з біди, комусь допомагають гуртом!

Які вони гарні й красиві тоді!

Котька дивився на своїх бережан, переводив погляд з одного на іншого, і безмежна вдячність, безмежна ніжність до них огортала його. І щось солодко-лоскотне клекотіло у нього в горлі.

Якби він міг, він би їх усіх-усіх зараз обняв і поцілував.

Збуджений, розчервонілий, Котька підстрибом біг то поряд із Спиридоном Спиридоновичем, то поряд з його дружиною, то поряд з мамою, то забігав наперед, показуючи шлях, і все говорив, говорив, говорив — без кінця. Він мусив компенсувати вчорашні муки боротьби з таємницею.

Поки дійшли до місця, весь «Бережок» уже знав історію з «інопланетним» Семуа.

Єдине, що турбувало й непокоїло Котьку, це те, що поряд не було тата. Котька весь час озирався назад і витягував шию.

Єдиний раз у житті Котька зробив щось путяще — прибіг кликати людей на допомогу, завдяки йому, Котьці, зараз весь «Бережок» іде туди, куди показує Котька,— і тато цього не знає і не бачить...

Ну де ж він, де?..

Тато догнав їх, коли вони майже підійшли до поваленої верби.

За всі свої дванадцять років Котька ніколи не відчував такого принизливого щастя!

Він був героєм дня.

На нього з вдячністю дивився Семуа.

На нього з радістю дивилися хлопці.

На нього з інтересом дивилися дівчатка (одна з них була іноземка!).

І на нього з гордістю дивився тато...

А потім піднімали човна. Навіть для чималої громади бережан то була справа нелегка. Пиляли, рубали, одтягали величезну стару вербу. Довго шукали під водою човна. Добре, що в Спиридона Спиридоновича був акваланг. Без нього, може, й не знайшли б, оскільки човна встигло знести течією. А тоді витягали човна ручною лебідкою. І то було найважче. Корбу лебідки могли крутити максимум двоє чоловіків, а сили двох, навіть таких міцних, як тато і Спиридон Спиридонович, було замало. Решта бралися просто за трос, а також за вірьовки, прив'язані до човна, тягли руками. Човен був досить великий, металевий, і попомучилися з ним бережани довгенько. Але все-таки витягли.

І тут виявився інженерний талант Котьчиного тата. Це він, тато, нашвидкуруч змайстрував з вербових гілляк систему важелів, без яких, може, так би нічого й не вийшло. І, хоча система примітивних важелів ще не «гравітаційні сходи», Котька дивився на тата з гордістю й захопленням.

А коли над водою з'явився ніс човна, Котька, Грицько, Чайник, Петякантроп, Света й Інгрід так дзвінко закричали «ура!», що на протилежному березі у відповідь загавкав якийсь прибудний собака.

На щастя, ні мотор, ні підводна частина корпусу човна не постраждали. Верба розбила тільки вітрове скло і трохи погнула каюту. Неущкодженим виявився і акторський реквізит Семуа, що був у каюті.

Коли воду з човна вилили і він знову гордо загойдався на хвилях, Грицько Половинка підійшов до Котьки і по-дорослому потиснув йому руку:

— Спасибі тобі!.. Вчасно ти все це... Якби зараз не витягли, занесло б кудись течією, і хто його зна...

— Ага, молодець,— погодився Петякантроп.

— І взагалі,— підтвердив Чайник.

Ех, жаль, що Ігор Дмитруха не чув цього! А сам Котька ніколи не зможе розказати — не вміє він хвалитися.

Увечері на «Бережку» була творча зустріч артиста-ілюзіоніста державного цирку Семуа (Семена Ульяновича Аврамчука) з колективом робітників і службовців механічного заводу, а також представниками колгоспного селянства. Коротше кажучи, Семуа показував фокуси.

У першому ряду поряд із Спиридоном Спиридоновичем та його дружиною сиділи баба Надя і дідок Дика природа.

А перед першим рядом просто на землі розташувалися Котька, Света, Інґрід, Чайник, Петякантроп і Грицько Половинка.

Концерт тільки-но почався, Семуа показав лише два фокуси, і раптом почулося могутнє «мме-е-е!», і на імпрізовану сцену між двома будиночками, де виступав артист, вискочила коза Манька.

Всі зареготали.

— Оце фокус!

— В артисти хоче!

— А він же таки збирається включити у новий номер дресировану козу.

— Видно, вона дізналася і прибігла на репетицію.

— Давай-давай! Показуй своє мистецтво!..— весело загомоніли кругом.

Баба Надя сплеснула руками:

— Ой лишенько! Як же вона вискочила? Невже я двері хлівця погано замкнула? Товаришу артист, хапайте її!

Та було пізно.

Коза Манька презирливо глянула на публіку, ще раз мекнула, і не встиг Семуа ворухнутися, як вона метнулася вбік і зникла.

— Я ж вам казав, що це дідько рогатий, а не коза,— Чайник плаксиво скривився і з тривогою глянув на бабу: невже загадає ловити козу?

Баба якусь мить дивилася на нього, потім зітхнула (ну, кому ж охота замість того, щоб дивитися фокуси, ганятися за козою та ще й з таким зловредним характером!) і підвелася.

І тут підхопився Половинка:

— Сидіть, бабусю! Сидіть! Я її впіймаю. І в хлівці замкну. Сидіть!..

— Ой синку, та чого ж це ти мусиш? З якого дива? — зойкнула баба.

— Та нічого. Це ж мій дядько. Я ж завжди можу... А ви дивіться.— І Половинка зник слідом за козою.

Концерт продовжився.

І хоча фокуси були дивовижні і публіка раз у раз ахала й аплодувала, Котька дивився не дуже уважно, а весь час озирався й виглядав Половинку.

Минуло півгодини, година..

Грицька Половинки не було.

Концерт наближався до кінця.

Половинка прибіг під час останнього номера, захеканий, розхристаний, мокрий...

Пригнувшись, щоб не заважати глядачам, пробіг на своє місце і з ходу гупнувся у траву, поряд з Котькою.

— Ху!.. Встиг-таки! — важко дихаючи, прошепотів він і обернувся до баби. — Все в порядку! Замкнув. Ще й веслом двері підпер. Не вибіжить.

— Спасибі, синку, — погладила його баба по мокрому чубчику. Потім перевела погляд на Чайника і мовчки зітхнула. Але той ні погляду не помітив, ні зітхання не почув. Навіть не обернувся.

Грицько Половинка дивився на Семуа закоханими, сяючими очима. І Котька подумав: «Як йому, мабуть, хотілося бути на цьому концерті! Відчувати гордість за свого такого незвичайного обдарованого дядька, та й просто подивитися на його фокуси. Ну й що, що це рідний дядько, він живе окремо від нього і не щодня бачить, як той виступає... І все-таки побіг ловити козу, щоб баба і Чайник могли подивитися фокуси».

Ця думка схвилювала Котьку.

І раптом він зрозумів, що мужність, хоробрість, відвага, про які так багато він думав, — це, звичайно, прекрасні якості, якості, без яких справжньої людини бути не може. Але все-таки... це не найголовніше. Вовк теж хоробрий. А орел відважний. А мангуст (отой, що, пам'ятаєш, бореться зі змією) — мужній... Найголовніше все-таки в людині — це людяність. Те, що відрізняє її від усіх інших живих істот на Землі. А людяність — це дуже велике, містке поняття. Це і доброта, і чуйність, і благородство, і самопожертва... і, головне, розуміння... Розуміння, що ти людина і мусиш завжди чинити, як людина (хоч тобі часом це не легко, неприємно й не хочеться).

І от сидять Чайник і Петякантроп. Роти від захоплення пороззявляли, очі горять цікавістю... Про все на світі забули. Про все, крім власної насолоди й радості... І хоч сказали вони бабі й Семуа, що вже все зрозуміли, але насправді розуміють вони ще далеко не все. І правду казала баба — дуже й дуже їм ще треба готуватися до запуску на Землю, щоб стати справжніми людьми, гідними цього слова жителями планети.

І не тільки їм треба готуватися; може, і йому, Котьці, теж...

А от цей маленький, шуплявий Грицько Половинка, в окулярах і з мокрим відстовбурченим чубчиком, Грицько

Половинка, який так кумедно сміється, прикривши рота долонею, все розуміє. І йому не треба готуватися. Він на Землі.

От!..

РОЗДІЛ XVII,

*останній, заключний,
дія якого відбувається вже у Києві,
в школі, першого вересня*

Літо...

Здається, завжди таке довге-довге, аж цілих три місяці.

А мине, обернешся назад — мов один сонячний день. Мельк — і нема! Тільки солодко щемлять спогади про живе тепло не одягненої асфальтом землі під босими ногами, про терпкуватий смак якихось лісових ягід, зірваних губами просто з куща, про миттєвий синьоокий погляд незнайомої дівчинки на борту швидкої «Ракети»...

...У них в класі вже виробилася традиція — першого вересня приходити на півгодини раніше, щоб встигнути до урочистої лінійки, до першого дзвоника, поділитися враженнями.

Коли Котька прибіг (він трохи припізнівся, бо мама не змогла вчасно випрасувати сорочку), всі вже юрмилися на звичному місці — біля каштана при вході на спортмайданчик.

У центрі, як завжди, стояв Ігор Дмитруха.

Спасокукоцький і Кукуєвицький, захлинаючись і перебиваючи один одного, розказували про свої пригоди у піонерському таборі «Пуша-Водиця».

Та як вони не захиналися, пригод вистачило ненадовго. Розказавши, як вони кидалися перед сном подушками, як одного разу випили за обідом весь дівчачий компот і як героїчно викрутили в туалеті лампочку, Спасокукоцький і Кукуєвицький замовкли.

Слово забрав Валера Галушкинський. Він розказав, як з батьками їздив машиною (у Валериних батьків був «Москвич») на Закарпаття. Поїздка була надзвичайно цікава, але, крім того, що весь час то «сідали» скати, то відмовляв мотор, Валера чомусь нічого згадати не зміг.

Вітасик Дяченко був на Київському морі. Купався і загоряв.

Галочка Білан і Светочка Черненко теж були на Київському морі. Теж купалися і загоряли.

Ляля Іванова була в санаторії.

Льоня Монькін і Ярик Божко теж були в санаторії.

Макароніна не була ніде. Вони одержували квартиру в новому будинку і робили ремонт.

Між іншим, Ігор Дмитруха одержав нову квартиру у тому ж будинку. І через це також нікуди не їздив, ціле літо був у Києві. Розказувати йому було нічого.

Котька аж смикався від нетерплячки. Так йому хотілося розповісти про себе, про свої пригоди. Таких пригод ніхто не пережив. Це вже було ясно. Ніхто!..

Скориставшись першою можливістю, коли на мить запанувала тиша, Котька нарешті одважився, набрав повні груди повітря й видихнув:

— А я...

Та Ігор Дмитруха раптом різко перебив його і, обернувшись до Тюті, спитав:

— А ти, Тютю, чого мовчиш? Ану розкажи про свої подвиги! А то вони і слова тобі сказати не дають. Га-ла-ла!.. Га-ла-ла!.. Ану розкажуй, не скромничай!

Тютя спалахнув, як світлофор, червоним світлом:

— Ай!.. Які там подвиги! Ніяких подвигів...

Але від Ігоря Дмитрухи не так легко було відчеканитися:

— Та ну! Не прибіднюйся. Не могло з тобою нічого цікавого не трапитися. Так не буває. Щоб за ціле літо — і зовсім нічого? Що ж ти — під скляним ковпаком сидів, чи що?

Тютя швидко-швидко заморгав своїми довгими дівчачими війми і, здається, ще дужче почервонів (хоч далі червоніти вже було нікуди):

— Ну... ну... я трохи був не втонув.

— О! — радісно вигукнув Ігор Дмитруха. — Ти дивись! І мовчить! Ну, фрукт! Така пригода потрясаюча! Смертельно небезпечна! На грані життя! А він мовчить! Це ж... Ану розкажуй швидше!

— Ну... ну, я плавав на надувному матраці. А якісь хлопці почали балуватися. Полізли на матрац. Матрац перевернувся і... Там було з головою. Я захлинувся і... Якби не одна дівчинка, яка пропливала... Вона підштовхнула мене до матраца і...

— Ой! Ой, тримайте мене! — схопився за живіт Ігор Дмитруха. — Ой! Не можу! Ну, Тютя! Ну, артист! Звалився з матраца і пішов на дно. Може, це ти вночі плавав? Може, це ти з ліжка упав, а думав... Га-га-га! Дівчина його врятувала. Ну, герой! Ну, Тютя! Га-га-га!

Спасокукоцький і Кукуєвицький дружно захихикали.

Тютя лише мовчки схилив голову.

У Котьки щось обірвалося всередині.

І якимсь незнайомо тонким зривистим голосом він, хвилюючись, вигукнув:

— Ну, чого ви? Ну! Ну, людина просто плавати не вміє. Що ж тут такого?

— Що?! — Ігор Дмитруха здивовано вирячився на Котьку, наче бачив його вперше в житті. За всі п'ять років Котька не дозволив собі не те що заперечити Ігорю Дмитрусі, а й подивитися на нього несхвально.

— Хлопці! — після хвилинної паузи Ігор Дмитруха повільно обернувся до гурту. — Хтось тут щось сказав? Чи мені здалося?..

Дмитруха любив користуватися ефектними репліками з кінофільмів.

— Вам здалося, шеф! — поспішив запобігливо вигукнути Спасокукоцький.

— То просто продзижчала якась муха, — підхопив Кукуєвицький.

— А-а, тоді інша справа, — усміхнувся Ігор Дмитруха. — Ох, ті набридучі мухи! Дзижчать, коли не треба. Геть! — І він махнув рукою в бік Котьки, наче одганяючи муху.

Спасокукоцький і Кукуєвицький дружно зареготали.

Котьку — наче окропом ошпарило.

— Я... я сказав... що...

— Ти! — обірвав його Дмитруха. — «Сказав!»! Двох слів до купи зв'язати не може, а теж іще лізе на трибуну. Захисник знайшовся! Сам такий же... Братці! Віднині у нас дві Тюті. Просто Тютя. І Тютя-Котютя. Киць-киць-киць. Га-га-га!

Це було саме те, чого завжди так боявся Котька.

Спасокукоцький і Кукуєвицький знову дружно зареготали.

Дівчата почали щось вигукувати, захищаючи Котьку і Тютю, але краще б вони вже мовчали — дівчачий захист, як відомо, ще більше підсилює образу для хлопця.

Тютя вдячними очима дивився на Котьку, і в тому погляді була жалюгідна радість, що він тепер не один.

Саме так не раз уявляв собі Котька цей жахливий момент.

Ще не пізно було відступити, сказати, наприклад: «Та що ви! Та я просто... просто сказав, що не вміти плавати — це ганьба. А сам же я, ви ж знаєте, плаваю на розряд. Який же я Тютя?!» Чи щось у такому дусі. І Дмитруха

пробачив би (він любить, коли перед ним схиляються). І все було б по-старому...

Але Котька нічого не сказав. Він тільки зціпив зуби і мовчки подивився Ігорю Дмитрусі прямо у вічі. І наче вперше його побачив — хвацького, самовпевненого, з нахабнуватими порожніми очима, в яких ніколи не тепліла людська доброта. І здивовано подумав: «Невже я хотів стати таким, як він? Мріяв про це...»

Більше він нічого подумати не встиг, бо в цю мить пролунав дзвінкий голос піонервожатої Клави:

— На урочисту лінійку шикуйся! По класах! Швиденько, швиденько! Розбирайтесь по класах!

І всі побігли шикуватися.

...А після ленінського уроку, на першій перерві, Котька при всіх рішуче підійшов до Тюті, обняв його за плечі й повів по коридору.

— Не бійся. Все... все буде гаразд,— червоніючи й збиваючись, гаряче заговорив він Тюті на вухо.— Я тебе навчу плавати. От побачиш! От... от побачиш! Приходь завтра в басейн. От приходь... Серйозно. А цирк ти любиш? От.. От на зимові канікули приїдуть хлопці з села, де я був цього літа. І підемо в цирк. От я тобі одну річ розкажу — захитаєшся... І взагалі, все буде гаразд! От побачиш!

Тютя лише кивав, червоний і розгублений, лякливо озирався на всі боки і, мабуть, не все розумів, що говорив йому Котька. Котька відчував, як здригаються Тютині плечі під його рукою.

Біля вікна в оточенні хлопців стояв Ігор Дмитруха, весело позирав на Тютю з Котькою і щось говорив.

Хлопці раз у раз вибухали реготом. Та Котька удавав, ніби не помічає цього. Він розумів — його чекають важкі часи.

Але Котька вирішив не здаватися.

Синє ведмежа Тришка

МАЛЕНЬКА ПОВІСТЬ

1. Вночі

Леся прокинулася від голосів.

— Мам, мам, а хто найголовніший вождь на Україні? Ватутін?

— Спи!

— А найголовніший кавалерист? Богдан Хмельницький?

— Спи, тобі кажуть!

— Мам, а хто це хропе?

— Тьотя.

— А хіба тьоті хропуть?

— Та цить!

— А тут завжди пошепки розмовляють?

— Ні. Тільки вночі. Це ж гуртожиток.

— А чому гуртожиток?

— Спи зараз же. А то всіх побудиш, і нас виженуть...

Запанувала тиша.

Було чути лише, як поскрипує металева сітка на ліжку. Мабуть, хлопчик вовтузився і не міг заснути.

В темряві Леся не бачила цього, але догадувалась.

Не вперше Леся прокидалася вночі. Вже другий тиждень вона ночувала в цьому невеличкому двоповерховому готелі, де її мати була головним адміністратором. У готель приїздили і вселялися в будь-який час. Леся спала дуже чутко і щоразу прокидалася. Та що поробиш, коли в них капітальний ремонт і навіть стелі немає (тато спить просто неба в спальному мішку).

В номері стояло шість ліжок, Лесине — біля самого вікна. Вікно було розчинене, і знадвору плинули гострі пахощі матіюли.

Леся лежала, уткнувшись в подушку, і ніяка матіюла не могла заглушити особливий готелевий запах постелі — чистий, свіжий, але якийсь дуже недомашній. Леся не могла звикнути до цього запаху, він весь час нагадував, що вона не вдома, і їй ставало тоскно. Особливо було тоскно, коли вона отак прокидалася вночі. Мама спала на дивані в себе в кабінеті, а поряд були незнайомі чужі жінки, майже кожної ночі нові. Двічі Леся навіть плакала вночі. Бо їй здавалося, що вона вже зовсім не засне, а до ранку було далеко-далеко. І думка про те, що доведеться безконечно довго лежати у цій чужій недомашній темряві, була страшна. А втім, Леся завжди благополучно засинала.

І на цей раз теж.

2. Уранці

Коли Леся прокинулась, нікого вже в номері не було, крім худорлявої чорноволосої жінки з суворим обличчям і хлопчика років п'яти. Леся одразу збагнула, що це їхню розмову чула вона вночі.

Жінка перебирала якісь папери в папці, що лежала на ліжку. А хлопчик стояв біля вікна й дивився у двір. У хлопчика була стрижена лобата голова з великими відстовбурченими вухами і кирпатеньким веснянкуватим носиком з широким переніссям. Причому замість заглибінки на переніссі, як у всіх дітей, у хлопчика був, навпаки, горбок, потовщення, бо він весь час насуплював брови. І від цього обличчя його набувало кумедно-серйозного вигляду.

Не одриваючи погляду од вікна, хлопчик зітхнув і сказав матері:

— Ось подивись, який у людей велосипед.

Жінка мовчки продовжувала перебирати папери.

Леся знала, про кого говорить хлопчик,— це директорський Юрко вже с самого рання ганяє по подвір'ю на своєму «Орлёнку».

— Гарний у людей велосипед,— повторив хлопчик.

Не підводячи голови від своїх паперів, жінка сказала:

— Ми ж домовились, що наступного року купимо зразу двоколісний. А зараз немає грошей, ти ж знаєш.

— Я знаю. Це я просто так. Зовсім не для того, щоб купити.

Зайшла Лесина мати.

Вона усміхнулась хлопчику, як давньому знайомому, і сказала:

— Лесю, Павликова мама буде сьогодні цілий день зайнята. Ти з ним пограєшся. Добре?

Жінка прохально глянула на Лесю:

— Взагалі-то він у мене самостійний, але все-таки не хотілося б лишати його на самоті. Побудеш з ним, Лесю?

«Ну от, Клава і Света підуть на лиман без мене»,— з досадою подумала Леся, але, знизавши плечима, сказала:

— Добре.

Раз мама домовилась — відмовлятися незручно.

3. Синє ведмежа Гришка

У дворі готелю нудно й нецікаво. Асфальтовані доріжки, клумби, три дерева і більше нічого. Дивитися, як катається на велосипеді Юрко,— тільки настрій псувати. Все одно, жадного, не дасть.

— Ходім у сусідній двір. Там гойдалка є,— сказала Леся.

— Давай,— байдуже відповів Павлик.

«Нудний який. І що я цілий день з ним робитиму? — думала по дорозі Леся.— Клава і Света, звичайно, уже на лимані. Света, мабуть, принесла те, що обіцяла. Може, вона більше й не зможе принести вже...»

Гойдалка була зайнята. На ній гойдалась якась незнайома дівчинка. Леся трохи постояла в нерішучості, потім підійшла до ящика з піском.

— Давай з піску що-небудь збудуємо.

— Я не люблю з піску будувати,— похмуро мовив Павлик.

— А що ж тобі робити? — уже роздратовано спитала Леся.

— Ти будуй, якщо хочеш,— винувато сказав Павлик.— А я просто дивитимусь.

Але самій Лесі будувати не хотілось.

Кілька хвилин вони мовчали.

Павлик засунув руку за пазуху і обережно, ніби щось живе, витяг маленьке сине ведмежа з ніжної пухнастої синелі. Очі і ніс у нього були зроблені з малесеньких намистинок, і мордочка страшенно симпатична й кумедна. У піднятій вгору лапі — жовта шовкова нитка, на кінці якої прив'язано якусь круглу гумову мисочку.

В Лесі загорілися очі.

— Що це?

— Гришка.

— Чому — Гришка?

— Звуть так.

— А звідки він у тебе?

— Дядя один подарував. Знайомий. Він нас з мамою якось на машині до вокзалу підвозив. І Гришка в нього на склі висів. Він може на якому завгодно склі висіти. Навіть на стелі, якби стеля була скляна. І на руці теж... Ось дивись.

Павлик послинив долоню, притис до неї гумову мисочку, мисочка присмокталася, і ведмежа, погойдуючись, повисло на ниточці.

Леся усміхнулася:

— Здорово... А чому він синій?

— Тому що Гришка. Всі інші ведмеді Мишки. А він — синій. Гришка.

Леся перейшла у другий клас, але ляльками ще гралася. На час ремонту всі її іграшки були сховані. І зараз, дивлячись на це кумедне сине ведмежа, Леся гостро відчула, як вона скучила за своїми ляльками. Їй навіть стало шкода себе.

— Дай мені його подержати. Можна? — тремтячим голосом сказала Леся.

— Будь ласка. Він добрий, цей Гришка. Він завжди робить тільки хороше і ніколи поганого.

Ведмежа було легке, майже невагоме, і в руці, коли Леся його взяла, було так ніжно-ніжно, що вона подумала: «А справді, він добрий».

— От, наприклад, підлетить до нього бджола, — вів далі Павлик. — Покружляє, сяде на ніс. Він міг би її з'їсти, правда ж? Адже всі ведмеді люблять мед. А він — не чіпає. Не хоче кривдити.. А вовка він прогнав. Вовк якось уночі приходив, коли я один дома залишався. Гришка його прогнав... А мандрівник він який! Він на машині того дяді знаєш скільки проїхав! Півземлі! Сто тисяч кілометрів. Я теж люблю їздити. А найбільш за все на світі я люблю на тролейбусі біля відчиненого вікна їхати. Голову висунеш, і вітер в обличчя... Весь час би так їхав. Хороше. Правда ж?

— Ага,— непевно сказала Леся. Вона ніколи в житті не їздила в тролейбусі біля відчиненого вікна. В них у містечку не було тролейбусів.

Леся зачаровано дивилася на сине ведмежа. Воно так їй подобалось! Вона будь-яку ляльку віддала б за нього.

Зітхнувши, вона повернула, нарешті, його Павликові. Павлик розуміюче глянув на неї:

— Подобається? Він усім подобається. Мені вже багато разів говорили мінятися. Один навіть справжній заводний грузовик давав. Та хіба я можу обміняти Гришку? Правда ж?

Павлик усміхнувся і обережно сховав ведмежа знову за пазуху.

Леся нахмурилася і мовчала.

Павлик довго дивився на неї, потім сказав:

— Тобі зі мною скучно. Правда ж?

Леся чмихнула й низила плечима:

— Ні, чому... Просто взагалі скучно.

— Ти, мабуть, збиралася кудись сьогодні? Гратися чи взагалі... То іди. А я тут побуду. І нікому не скажу.

Леся знітилася. І раптом подумала:

«А що, як справді піти з ним на лиман? Він там тихенько на березі посидить, а я — з дівчатками... Ніхто знати не буде».

Вона уважно подивилася на Павлика.

— Ти до моря не боїшся йти?

— Ні.

— Підемо. Тільки так, щоб ніхто не знав.

— Підемо, якщо ти хочеш...

4. На лимані

У містечку була лише одна справжня міська вулиця — асфальтована, з тротуарами. Власне кажучи, це навіть була не вулиця, а шосе, що проходило через містечко. Там стояли готель, школа, кінотеатр, магазин, аптека. Решта вулиць — зовсім сільські: обабіч дерев'яні паркани, під якими зелена трава, з-за парканів виглядали соняшники, кукурудза, просто на дорозі в поросі греблися кури. Одна з таких вулиць і вела до лиману.

Леся одразу пожвавішала, розговорилося.

— Знаєш, який у нас лиман! От побачиш. До нас завжди на літо дачники приїзять. Ви теж дачники?

— Ми у відрядженні.

— Якому відрядженні?

— Службовому. Моя мама ревізор і часто їздить. І мене інколи бере. Бо я скучаю.

— А ви взагалі де живете?

— У Києві... Ти була в Києві?

— Ні ще... Але скоро поїду,— збрехала Леся.

Було незручно. Вона старша за нього, мабуть, на цілих три роки, а в Києві не була, в тролейбусі біля відчиненого вікна не їздила і не знає, що таке ревізор...

— А ти рибу вудочкою ловив?

— Ні.

— А я ловила. І бичка піймала. Отакого.

— Мій татко теж колись ловив. І шуку піймав. Отаку.

— Так то ж тато!

— Тато,— задумливо підтвердив Павлик,— звичайно.

Вони спускались крутою стежкою до моря.

Леся одразу побачила дівчат і замахала їм рукою. Дівчата хлюпались у воді біля великої піщаної коси. Але вони помітили Лесю лише тоді, коли вона вже вибігла на косу. Павлик набагато відстав від неї.

— Лесько-о! Лесько-о! Гайда у воду! Ух, гарно! — загаласували дівчатка.

Леся зупинилася. Обернулась. Павлик смішно чимчикував, широко розставляючи ноги й грузнучи в піску.

«Справжнісіньке ведмежа!» — Лесі раптом стало соромно за нього перед дівчатами, які вибігли з води і з цікавістю дивилися.

— Хто це — твій братик, може? — спитала Света, смаглява, цибата, з коротким хлоп'ячим чубчиком.

— Та що ти! — пхикнула Леся.— Просто так. Приїжджай. Доглянути попросили.

Павлик спинився за кілька кроків і поглядав спідлоба.

— Сердитий який! — надула щоки сміхотлива руденька Клава. Света зареготала.

Леся знітилася і, щоб якось виправдатися, сказала:

— У нього ведмежа є. От гарне. Покажи.

Павлик недовіркою поглядав на дівчаток.

— Ну покажи. Що вони — з'їдять, чи що? Теж мені,— роздратовано сказала Леся.

Павлик мовчки витяг з-за пазухи синього Гришку.

— Ой, яке чудове! — перша схопила ведмежа Света.

— Ану, покажи, покажи! — кинулася до неї Клава.

— Та не лізь ти мокрими руками!

— А в тебе теж мокрі!

— Ой, яке гарне!

— А мордочка яка, а оченята!

- А м'якеньке яке!
- Дай мені!
- Я ще сама не подивилась!

Дівчата штовхалися і видирали ведмежа одна в одної з рук.

Леся ревниво поглядала на них.

Павлик насупився, закопивив губи, в очах — тривога.

Нарешті Леся не витримала:

— Досить, віддайте, дівчата, віддайте! Як маленькі!

— Добре, віддай, Клаво, а то він справді ще зарюмсає!

Гришка постраждав здорово — на боках мокрі вм'ятини, жовтий шнурок потемнішав. Але Павлик нічого не сказав, мовчки послинив долоню і приліпив Гришку — сушитися.

Леся поклала плаття на пісок і сказала суворо:

— Сиди тут і нікуди не рипайся. А то втопишся, а я відповідатиму. Чуєш?

5. Підводне царство

Сьогодні Света принесла на лиман те, що вона давно обіцяла. Брат її — аквалангіст, займається підводним плаванням. Света випросила в нього на один день маску, трубку і ласті.

Леся з цікавістю дивиться на чудернацьке причандалля.

Оскільки Света і Клава вже пробували, вони благородно запропонували Лесі поплавати.

Ласті одяглися легко — ноги зразу стали схожі на велетенські качині лапи. А от з маскою довелося пововтузитися — треба було підігнати її так, щоб не проходила вода. Нарешті Леся затиснула в зубах трубку й пірнула.

Це було так здорово, що Лесі захотілося скрикнути від захоплення, і вона мало не захлинулася.

У зеленкувато-блакитному світлі, серед переливчатих трепетних сонячних плям коливалися дивовижні волохаті водорості — казковий тропічний ліс. У заростях цього лісу мелькали жваві птахориби. Торпедою промайнула морська голка. На камені спроквола поводить клешнями чудовисько-краб. І раптом — раз! — і нема його. Невже він може так швидко плавати?

На жовтий піщаний полянці застиг великий тупорилий вусатий бичок — немов заснув, нерухомо повиснувши у воді. Леся обережно простягла руку — от-от схопить. Але — куди

там! — лише невелика каламутна хмарка піску знялася з дна на тому місці, де був бичок.

Ой! А це що?! Прямо перед Лесиним носом — дракон! Та це ж морський коник!

А от повільно пропливла мутно-голуба медуза. До цієї можна доторкнутися і навіть перевернути. Ця не втече.

А водорості які! Колишуться, звиваються, як живі, як щупальця якоїсь страховидної підводної істоти.

І тому, що можна було вільно дихати через трубку, і тому, що очі не застила каламутна пелена, як це бувало, коли пірнеш з розплющеними очима, Лесі здавалося, ніби не у воді вона зовсім, а в якомусь дивовижному чарівному світі.

Підводне царство — інакше й не скажеш!

«Як у кіно! Зовсім як у кіно!»

Раптом з-за вкритого мідіями каменя з'явилися людські руки, потім голова — очі заплющені, волосся хвилясто колишеться, точнісінько, як водорості, і з рота перлистою цівочкою бульки. Дивно як! Це Света пірнула. «Невже й я така, як пірнаю?!»

А ось з водоростей ноги стоять. Це — Клава. Треба вилазити.

Шкода!

— Ой дівчатка, ой, як цікаво! Казка!

— Знімай, знімай, безсовісна! Ми так довго не плавали. Будеш тепер чекати.

Як не хочеться, як важко в таких випадках чекати! Спершу була Светина черга, потім Клавіна. Леся в цей час хлюпалася, плавала, пірнала (звичайно ж, з розплющеними очима), але все це було не те.

Нарешті, знову Лесина черга.

— Дівчата, давайте підем за он ту скелю! Там каменів багато і печерка є. От де цікаво, мабуть.

Дівчата погодились.

Біля самої скелі справді було дуже цікаво. Порослі водоростями камені утворювали плутані підводні коридори. А вузька розколина у скелі під водою розширювалася і вела в невелику печеру. В печері було темно й моторошно. Проте Леся наважилася все-таки проникнути туди.

Вузький сонячний промінь лише в одному місці, у самісінькій глибині, прожектором пронизував печеру. І на тлі цього променя темні рухливі водорості здавалися ще таємничішими й химернішими. А маленькі рибки, потрапляючи в промінь, ставали золотаво-прозорими і мелькали, як іскри...

Клава і Света сиділи біля входу в печеру на великому плескатуму камені, вкритому суцільним шаром коротеньких ворсистих водоростей. Було дуже м'яко, і здавалося, що сидиш на плюшевому дивані.

Леся виринула й сказала:

— Знаєте що — давайте гратися. Ніби я людина-амфібія, а ви мене ловите. Як у кіно.

Дівчата покрутили носами — нч яка! — кожному хочеться бути людиною-амфібією!

— Будемо мінятися, подумаєш!

Через хвилину вода біля скелі вже вирувала, ніби у лима-ні з'явилася згряя дельфінів.

Дівчата так захопились, що забули про все на світі.

І лише коли сонце зайшло за скелю і в печері погас сонячний промінь, дівчата вирішили йти на берег.

Вони вибралися з-за скелі і, ледве тягнувши ноги, стомлено шльопали по воді.

— А здорово все-таки з маскою!

— Тільки вода іноді заходить.

— А в мене ні. Це в тебе, тому що лице вузьке. Погано прилягає.

— Ой! — Леся раптом зупинилася, розгублено озираючись. — А де ж Павлик?

Берег був порожній. На піску лежали плаття, сандалії. Павлика не було.

— Ой дівчата, де ж він? — уже зовсім злякано вигукнула Леся.

Здіймаючи фонтани бризок, усі троє побігли на берег.

6. Павлику, де ти?

— Павли-ик-у-у!..

— Па-а-а-вли-и...

— Де-е ти?

Пісок розжарився, на нього просто неможливо було ступити.

Дівчата бігали по косі, смішно підстрибуючи й відсмикуючи ноги.

Вони бігали, заглядали за камені й кричали-гукали на всі голоси.

У Лесі на очах були сльози, а зуби від хвилювання цокотіли, незважаючи на спеку.

«Що я наробила, що я наробила? З ним щось трапилося! З ним обов'язково щось трапилося! Що тепер буде?!»

Леся заплакала.

— Чого ти? — підбігли дівчата.

— Він утопи-и-и-и-вся!

— Не кажи дурниць!

— Як же він міг утопитися, якщо його речей немає?
Не міг же він одягнений утопитися.

— А де ж він тоді?

— Мабуть, пішов кудись у тінь. Бачиш, яка спека.

Леся перестала плакати.

«Я собі купалась, а він, біднесенький, сидів тут, як на гарячій плитці. Яка я погана, нехороша!»

— Павли-и-ику-у!

— Павли-ку-у-у!

— Па-а-вли-и-и...

Дівчата зовсім захекались. Вони оббігали весь берег, і все марно.

Невже він пішов у містечко?!

Ось тут уже починаються рибальські хатини, а там вулиця — і все.

І враз із бур'янів, що густо росли попід парканом однієї з крайніх хатинок, долинув ледь чутний голос:

— Ого-го-го!

Леся перша кинулась туди. Дряпаючи ноги, влетіла в са-місіньку гущавину й зупинилась розгублено.

— Я тут! — голос чувся десь зовсім поряд, та Леся нікого не бачила.

— Тут я!

— Де? — Леся схилилася і одразу ж одсахнулася. Біля її ніг між двох запорошених лопухів просто з-під землі стирчала Павликова голова. Це було так неправдоподібно й несподівано, що Леся заціпеніла й не могла ворухнутися. Нарешті опам'яталася і розсунула бур'яни. Павлик по шию стояв у ямі.

— Як ти сюди попав?

Павлик насупив брови й нічого не відповів. Леся подала йому руку, але сама не змогла його витягти. І тільки коли прибігли дівчата, всі разом вони визволили Павлика з ями.

І хоч Леся була дуже рада, що Павлик знайшовся, при дівчатах зразу накинулася на нього:

— Як тобі не соромно! Безсовісний! Ми вже думали, що ти втонув! Відповідай потім за такого... такого безсовісного! Більше ніколи в житті нікуди з тобою не піду. Ніколи!

Павлик винувато мовчав.

— То як же ти все-таки сюди потрапив?

Павлик зітхнув.

7. А було так...

Павлик довго дивився, як купаються дівчата. Потім йому набридло, і він заскучав.

Сонце припікало дедалі сильніше, пісок розжарювався. Гришці першому стало жарко. Він упрів і змок у Павлика за пазухою. Бідолаха! Ще б пак — у такій шубі! Павлик викопав у піску ямку і посадив туди ведмежа. Гришка був задоволений — у ямці вогко й прохолодно. Павлик йому позаздрив — кругом пісок, врятуватися від сонця ніде. Для себе ж у піску ямку не викопаш.

Раптом ззаду на Павлика впала тінь. Павлик обернувся і мимохіть втягнув голову в плечі. Перед ним стояв великий кудлатий чорний собака. Схиляючи морду то в один, то в другий бік, він з цікавістю розглядав Павлика й рівномірно, як маятником, метляв хвостом.

Павлик часто-часто заблимав очима.

Собака присів на передні лапи, виширився — р-р-р-р! — потім — наче впіймав зубами муху — гавкнув, навіть не гавкнув, просто сказав:

— Гав!

Павлик схопив з ямки Гришку і став безпорадно озиратися. Берег був безлюдний, дівчата купалися далеко й нічого не бачили. Павлик, тамуючи дрож у голосі, хрипло сказав:

— Чого тобі треба, собако? Іди геть!

Собака мовчав, виширившись у посмішці, і метляв хвостом. Павлик набрався духу і тупнув ногою.

— Ну!

Нога м'яко вгрузла, і в сандалю набралось повно піску.

Собака знову присів на передні лапи і гавкнув. Собаці хотілося гратись. Але Павлик цього не розумів. Йому було не до гри. Все-таки людині минуло тільки п'ять років. А собака був надто великий, надто незнайомий і надто зубатий.

У Павлика тремтіли губи:

— Ну йди звідси! Ну!

Собака постояв ще трохи, одвернувся і неквапно побіг по берегу — начебто це зовсім і не він щойно чіплявся до Павлика. Павлик не зводив з нього очей. І лише коли собака зник за скелями, зітхнув з полегшенням. Але за кілька хвилин собака вигулькнув знову. Він петляв по берегу, нюхаючи пісок, зупинявся, грів передніми лапами, зрідка зводив голову і дивився на море.

Павликові знову перехопило дихання.

Дівчата захопилися і не звертали на Павлика аніякі-сінької уваги. Він пробував махати їм, але марно. Кричати він соромився.

Собака крутився вже зовсім близько.

Кілька разів він навіть подивився в його бік і вищирився.

Павлик не витримав. Він обережно взяв Гришку і став повільно, щоб не привертати собачої уваги, відходити в глиб берега, до рибальських хатинок.

Пісок кінчився. На твердому, порепаному від спеки глинястому ґрунті, попід парканом крайньої рибальської халупи, росли густі бур'яни, колючі, запорошені їдкою рудою пилюкою.

З бур'янів чулося куряче сокоріння і писк курчат. Присутність цих живих звуків якось одразу заспокоїла Павлика.

Павлик ліг на живіт і поповз у бур'яни. Ще і ще трохи, отут, здається, зовсім добре...

Враз з-під самісінького Павликового носа злякано дременуло жовтеньке курча. Дременуло і щезло. Ніби крізь землю провалилось. Павлик розсунув руками бур'яни і побачив — яму. На дні ями бігало і пищало курча. Яма була глибоченька, з рівними стрімкими стінами. Курчаті самому з неї зроду не вибратися.

— От бачиш, Гришко, що ми наробили. Тепер воно може загинути. Ніхто-ніхто його не знайде.

Курча ніби відчуло, що йдеться про нього, — запищало ще дужче, ще жалібніше.

Павлик зітхнув.

— Ти думаєш, Гришко, треба лізти його виручати?

Мабуть, Гришка саме так і думав, бо Павлик звівся у яму ноги і почав потихеньку сповзати на животі вниз... У Павлика похололо всередині — ноги ніяк не могли дістати дна... Гоп! Нарешті.

Курча одчайдушно заметушилося, тріпочучи крильцями.

— Цить, дурненьке. Я ж тебе виручити хочу! — Павлик сів навпочіпки і став ловити його. Довго возився, поки піймав. Курча важко дихало роззявленим дзьобиком, дивилося на Павлика круглим несамовитим оком і дригало ногами. Причому боляче подряпало Павликові палець. Павлик поставив його на край ями і розтулив руки.

Якусь мить курча стояло нерухомо (мабуть, не вірило в своє звільнення), потім стрепенулося і щезло в бур'яні.

Павлик посмоктав подряпаний палець і став вибратися. Край ями був на рівні його очей. Павлик хапався за бур'яни руками, шкрябав ногами по рівній глинястій стіні, але ноги ковзали, зривалися, і він щоразу сповзав униз.

Через кілька хвилин він зрозумів, що йому не вилізти, що він тепер — як оте курча, навіть гірше, бо його нема кому витягти.

Павлик розгублено і спантеличено позирав угору на клаптичок ясного блакитного неба, облямованого колючими бур'янами.

Гришка мовчав. Гришка нічого не міг порадити.

Сидить людина у ямі, у густих бур'янах — немов навмисне заховався, щоб ніхто його не знайшов.

Оце так!

Павлик сів і притулювся спиною до вогкої прохолодної стіни — все-таки не так жарко.

Гришка чув, як Павлик зітхав. Не плакав, не рюмса, а тільки зітхав, часто-часто зітхав.

8. Спасибі тобі, Лесечко!

— А чому ж ти не кричав? Не кликав на допомогу?

Павлик зніяковіло знизав плечима:

— Незручно було якось.

— Добре «незручно». Ти ж міг цілий рік тут просидіти, і ніхто б тебе не знайшов. От недотепа! — Леся зневажливо скривилася.

Після всього, що трапилося, дівчатка, звісно, купатися вже більше не стали. Та й пізно було, і їсти хотілося. Вирішили йти додому.

— Як пообідаєш, приходи у парк на майданчик. Я м'яч принесу! — на прощання крикнула Лесі Света. І, поглядом показавши на Павлика, похитала головою: мовляв, тільки без нього.

— Ага,— кивнула Леся.

Поверталися вони тією ж дорогою. Леся робила ображене обличчя і мовчала. Павлик винувато поглядав на неї. Нарешті, одважився і спитав:

— А добре було купатися з цією... маскою?

— Нічого,— буркнула Леся.

— А я теж міг би купатися. Я й плавати вмю. По-справжньому. Мене ще тато навчив.

— А хто ж тобі заважав? Треба було купатись.

— Хіба я знав, що можна?

— Краще було вже купатися, ніж у якісь ями провалюватись.

Павлик з прикрістю засопів.

Коли готель був уже близько, Леся, не дивлячись на

Павлика й намагаючись зберегти незалежний і гордий вигляд, сказала:

— От що. Ти краще не кажи, де ми були, і взагалі... Я, звичайно, не боюсь, ти не думай, а просто нікому це не потрібно.

Павлик розуміюче кивнув:

— Добре.

Біля самого готелю, на майдані, за низеньким залізним парканом, пофарбованим сріблястою фарбою, серед квітів височіла скульптура: воїн з непокритою головою стояв біля прапора на одному коліні.

— Це кому пам'ятник? Полководцю якомусь? — спитав Павлик.

— Ні. Це братська могила. Тут лежать бійці, що загинули під час війни з фашистами.

Обличчя у Павлика стало серйозним-серйозним і якимсь дорослим. Він зітхнув і раптом сказав:

— А в мене теж тато торік загинув. Рятував людей на пожежі і загинув.

Леся так розгубилася, що не могла вимовити ні слова. Та вона й не знала, що кажуть у таких випадках. Кліпаючи віями, вона дивилася на Павлика. Якийсь час Павлик мовчав, потім сказав:

— Ти знаєш, якби я умів чаклувати, я б так зробив, щоб люди ніколи не вмирали. Тільки народжувались і не вмирали.

Він задумався:

— Я знаю, вони б усі ніколи не вмістилися на землі... А я б зробив так, щоб земля весь час роздувалася — як повітряна куля. І все було б добре. Правда ж?

— Еге,— тільки й могла сказати Леся.

В цей час із готелю вийшла Павликова мати. Мабуть, вона довго виглядала їх і помітила з вікна.

— Нарешті. А я вже думала, де це ви пропали. Ну як? Нагулялись? Не скучали?

— Ні, що ти! — бадьоро відповів Павлик.

Леся почервоніла.

— От спасибі тобі, Лесечко! А то він завжди так нудьгує, коли один лишається,— Павликова мама ласкаво погладила Лесю по голові.— Спасибі тобі, Лесечко!

Леся не знала, куди подіти очі.

Та Павликова мама не помітила цього, чи, може, вирішила, що то Леся така скромна.

— А я всі справи свої закінчила,— жваво говорила

вона.— От ми зараз пообідаємо, Павлику, і підемо на море купатись. Нам же вранці їхати. А бути біля моря і не купатись — гріх. Підеш з нами, Лесю?

Леся злякано глянула на Павлика — зараз скаже. Павлик усміхнувся — не бійся, все гаразд.

— То підеш з нами? — ще раз спитала Павликова мама.

— Ні, ні, дякую. Мені треба... тут.. до одної дівчинки...— затиноючись, пробурмотіла Леся.

— Ну, тоді не будемо тобі заважати. Ти й так сьогодні цілий день нами займаєшся,— і Павликова мати ще раз погладила Лесю по голові.

9. «Він дуже добрий, цей Гришка...»

Після обіду Леся вийшла у двір. Павлик з матір'ю пішли на море. Света і Клава, мабуть, уже чекали Лесю в парку. Але їй не хотілося йти в парк. Вона сиділа на східцях, уткнувшись підборіддям у коліна, і задумливо водила по землі гілочкою — малювала якісь палички й кружечки — без усякої мети.

Настрій у Лесі був препоганий.

«Все через цей акваланг, через оте підводне царство!.. А дівчата — теж іще хороші! Хлопчику всього п'ять років. Він сам у чужому місті. І в нього таке... з татом. А ми на нього кричали. І залишили самого. І забули. І потім ще він виявився винний... А він такий... Ні слова не сказав, не виказав. Ні, це все вона, Леся, винна! Тільки вона. Їй же доручили, а вона — як свиня остання. «Не рипайся нікуди, не відходь од речей!», «Відповідати за тебе доведеться!» Теж іще — начальниця!

«Спасибі тобі, Лесечко!»

Сором! Який сором!

Леся вийшла на вулицю. І якось самі собою ноги понесли її до моря.

Сонце вже сідало, широка сліпучо-іскриста смуга пролягла від самого обрію через весь лиман. Очам було боляче дивитися, і, може, тому Леся не одразу помітила Павлика і його маму. Вона навіть подумала, що їх нема на лимані. Та от біля скелі на тому місці, де купалася сьогодні Леся з дівчатами, з'явилося дві голови — одна більша, друга менша. Павлик плив поряд з мамою, і вони про щось говорили.

Леся причаїлася в бур'янах — вона не хотіла, щоб її побачили. Вона й сама не знала, чому прийшла сюди. Просто їй було тоскно.

Мабуть, немає нічого гіршого, коли ти сам усвідомлюєш, що ти вчинив зле, нечесно, неблагородно, коли ти сам про себе погано думаєш. Ніхто тобі не може допомогти...

Леся повернулася і поволі побрела вздовж берега.

До самісінької темряви вона безцільно блукала на самоті. І тільки коли на небі одна за одною почали загорятися яскраві колючі зірки (немов хтось непомітно включив на високій темно-синій стелі малесенькі іграшкові лампочки), а з моря потягло вечірньою прохолодою, Леся пішла додому.

Павлик уже спав, матері його десь не було. Леся повечеряла і теж лягла.

Вона довго лежала з розплющеними очима і думала. Думала про те, як добре, що в неї є тато і мама і ніхто не помер; було б справді добре, якби люди взагалі не вмирали...

Вже зовсім засинаючи, вона подумала, що було б добре от зараз устати, піти нарвати в саду великий букет квітів і поставити біля їхнього ліжка, щоб вони прокинулись і побачили, що в них є квіти. Але підвестися вже не було сили. І остання думка була така: «Ну нічого, я прокинусь рано-вранці і ще встигну».

Але прокинулась Леся зовсім пізно. Розплющила очі, глянула на сусіднє ліжко і одразу зрозуміла — поїхали! Постіль з ліжка була знята — голий матрац і подушки без наволочок, всі в пір'ї. Леся знала, що постіль знімають лише тоді, коли хтось виїжджає. Леся зітхнула, — значить, нічого з букетом не вийшло.

Леся подивилася у вікно і раптом побачила — на віконному склі на гумовій мисочці-присосці висіло синє ведмежа Гришка.

— Забув! Забув!

Леся миттю скочила з ліжка.

Вони ще, може, на вокзалі, ще не поїхали!

Треба бігти, догнати, віддати! Негайно! Ще можна встигнути. Як же так!..

І враз зупинилася.

Забув? А хіба він міг забути?

Забути свого Гришку!

Ні! Таких речей не забувають.

Ні, він не забув. Він просто залишив.

Ій залишив.

Подарував.

Лєся обережно зняла Гришку з вікна.

Він лежав у неї на долоні — легкий-легкий, майже невагомий — і дивився на неї своїми блискучими намистинками-очима..

Виявляється, він таки вмів говорити, цей іграшковий синій ведмедик Гришка.

І він багато сказав Лєсі. І про Павлика, і про неї саму, і взагалі...

—

З М І С Т

ДИВОВИЖНІ ПОДІЇ В ШОСТОМУ «Б»

3

ТАЄМНИЦЯ ВІТІ ЗАЙЧИКА

115

ПРИГОДИ ГРИЦЬКА ПОЛОВИНКИ

181

СИНЄ ВЕДМЕЖА ГРИШКА

283

Нестайко В. З.

Н56 Таємниця Віті Зайчика: Повісті: Для серед. шк. віку /Худож. А. П. Василенко.— К.: Веселка, 1986.— 302 с.: іл.

В книжку українського радянського письменника, лауреата Республіканської літературної премії ім. Лесі Українки ввійшли нові повісті про школярів, про їх веселі пригоди, дружбу, виховання характерів.

**Н 4803010200—117
 М206(04)—86 179.86.**

84Ук7-44

Всеволод Зиновьевич Нестайко

Тайна Вити Зайчика

*Повести
(На украинском языке)*

*Для среднего
школьного возраста*

*Художник
Анатолий Петрович Василенко*

Киев «Вэсэлка»

*Редактор Г. Т. Ткаченко
Художній редактор В. Ю. Тернавський
Технічний редактор Т. В. Осталецька
Коректори Л. К. Скрипченко, М. В. Путря*

Інформ. бланк 4228

Здано на виробництво 26.11.85. Підписано до друку 16.04.86.

БФ 31394. Формат 84×108¹/₃₂. Папір друкарський № 2.

Гарнітура літературна. Друк високий.

Умовн. друк. арк. 15,96. Умовн. фарб.-відб. 16,80.

Обл.-вид. арк. 18,88. Тираж 65 000 пр.

Зам. 5—3384. Ціна 75 к.

Ордена Дружби народів видавництво «Веселка», 252050,
Київ-50, Мельникова, 63.

Головне підприємство республіканського виробничого об'єднання
«Поліграфкнига». 252057, Київ-57, Довженка, 3.

75 к.

